

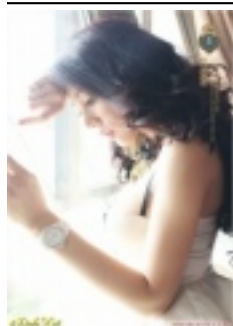
Tuyết Lạc Trần Duyên

Contents

Tuyết Lạc Trần Duyên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3: Nhớ Lại Thời Thơ Ấu ...	8
4. Chương 4: Hàng Không Bán ...	11
5. Chương 5: Người Tuyết ...	15
6. Chương 6: Tuyết Giáng Trần Duyên	17
7. Chương 7: Người Đàn Ông Nơi Đầu Sóng Ngọn Gió	21
8. Chương 8: Phân Cao Thấp	24
9. Chương 9	26
10. Chương 10: Thuốc Đắng Dã Tật ...	26
11. Chương 11: Hạnh Phúc Như Thế Nào...	29
12. Chương 12: Nguyên Vọng Trong Ngày Sinh Nhật...	32
13. Chương 13: Quà Tặng Trân Quý	35
14. Chương 14: Chân Trời Góc Biển...	35
15. Chương 15: Sắc Thái Nghiêm Trọng	39
16. Chương 16: Ác Mộng	41
17. Chương 17: Như Màu Khói	41
18. Chương 18: Người Đàn Ông Về Muộn	45
19. Chương 19: Nghĩ Muốn Bao Nhiêu?	48
20. Chương 20: Chúc Mừng Năm Mới!	51
21. Chương 21	54
22. Chương 22: Huấn Luyện Dã Ngoại	54
23. Chương 23: Hai Ngôi Sao Gần Nhau...	57
24. Chương 24: Đàn Ông Cũng Rơi Lệ	57
25. Chương 25: Làm Quân Nhân Thật Tốt	60
26. Chương 26: Đường Như Đã Qua Mấy Đời Mới Gặp Lại ...	64
27. Chương 27: Giang Triều Là Vĩnh Viễn...	67
28. Chương 28: Vợ Chồng Hợp Pháp...	67
29. Chương 29: Em Yêu Anh Không?	67
30. Chương 30: Hai Người Đàn Ông Đánh Nhau	70
31. Chương 31: Nắm Chặt Nó, Đừng Sợ ...	73
32. Chương 32: Người Đàn Ông Thất Bại ...	73
33. Chương 33: Nữ Tình Nhân Là Ngôi Sao Thần Bí ...	77
34. Chương 34: Nữ Quân Nhân Pk (từ Chỉ Đánh Nhau Trong Game) Ngôi Sao Nữ ...	80
35. Chương 35: Nốt Ruồi Màu Đỏ Kia...	84
36. Chương 36: Là Yêu Hay Là Hận? ...	84
37. Chương 37: Hương Vị Ô Mai	87
38. Chương 38: Yêu Cũng Cần Can Đảm	87
39. Chương 39: Anh Chỉ Nói Một Lần Thôi	90
40. Chương 40: Tôi Đau Lòng Mắng Anh	90

41. Chương 41: Chậm Trễ Lên Tòa ...	90
42. Chương 42: Có Lẽ Miệng Vết Thương Rất Đau	93
43. Chương 43: Ở Chung Cùng Mẹ Chồng	93
44. Chương 44: Nỗi Đau Của Mẹ Chồng	97
45. Chương 45: Nhớ Em Đến Phát Điên!	101
46. Chương 46: Tiểu Biệt Thắng Tân Hôn	104
47. Chương 47: Anh Và Bí Mật Nhà Họ Nghê	104
48. Chương 48: Tại Sao Anh Lại Đáng Yêu Như Thế...?	107
49. Chương 49: Nguồn Gốc Của	110
50. Chương 50: Chân Tượng Không Có Trên Đời	110
51. Chương 51: Điểm Máu Chốt Của Anh Là Em	110
52. Chương 52: Ông Nội Của Anh Không Ăn Em Đâu	115
53. Chương 53: Tiểu Bùn Của Ông Nội	118
54. Chương 54: Khát Khao Có Một Cục Cứng	118
55. Chương 55: Tra Xét Bí Mật Riêng Tư Của Anh?	122
56. Chương 56: Chiếc Áo Cưới Lộng Lẫy	125
57. Chương 57: Chặt Đứt Đôi Cánh Thiên Sứ	125
58. Chương 58: Kết Quả	129
59. Chương 59: Ngoại Truyện Ngọt Ngào: Một Nhà Ba Người	129

Tuyết Lạc Trần Duyên

Giới thiệu

Một truyện khá sạch và lãng mạn, không phải là truyện đấu tranh giành giật người yêu, cũng chẳng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-lac-tran-duyen>

1. Chương 1

Hôn lễ

Tuyết rơi

Đầy trời những bông tuyết đang bay bay xuống, toàn bộ đều là một mảnh trắng xóa sạch sẽ.

Nhớ rõ năm ấy, cũng ngày tuyết rơi như vậy, Giang Triều vẫn đứng ở dưới lầu. Đèn đường mờ nhạt bao phủ lấy thân thể của anh tạo thành một mảnh màu sáng bạc trong đất trời, gió nhẹ thổi làm tà áo anh có chút lay động, giống như là cùng nhau hứa hẹn cả đời. Khi đó, tôi cũng vậy đứng cách ở cửa sổ bên này, hướng anh nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, im lặng mỉm cười.

Những ngày tháng thanh xuân, khi yêu luôn phải trốn trốn tránh tránh, nhưng lại thực thuần khiết biết bao. Nhưng là khi nào sẽ thay đổi? Là khi thế giới thay đổi, hay là chúng ta thay đổi? Có lẽ chúng ta cả

đời này, yêu là chỉ là một người, và kết hôn cũng chỉ là một người đó đi.

Tôi biết trong cuộc sống hôm nay, không nên nhắc lại cái tên này, ngoài cửa sổ tuyết rơi đọng lại thật dày, có thể đem mọi chuyện xóa sạch sẽ đi được hay không?

-

“Nhạc Tuyết, chưa có trang điểm xong sao? Giáng Trần bọn họ rất nhanh sẽ tới đón cô dâu .”

“Vâng.”

Tôi đáp lại lời mẹ còn đang bận rộn ở phòng khách, tùy tiện buông bức màn hoa xuống, lại lần nữa ngồi vào trước gương. Đối diện phản chiếu lại một dung nhan tự nhiên, đây là cô dâu xinh đẹp trong truyền thuyết sao? Thật là xảy ra với tôi sao, tôi có chút không thể tin được. Mười bảy tuổi sau khi tốt nghiệp trung học liền tham gia quân ngũ, nay cũng đã được mười năm, sớm thành thói quen một thân quân phục, nên có lẽ không quen nhìn thấy dáng vẻ của mình hiện tại đi.

“Thay váy cô dâu nào, chiếc váy cưới này thật đẹp nha.....” Cô bạn thân Châu Doanh, hôm nay vừa đảm nhận chức phù dâu, vừa làm chuyên viên trang điểm cho tôi. Có lẽ tâm tư của tôi cô ấy cũng biết, cho nên nhắc nhở tôi đến cùng thật là cẩn thận .

Tôi cười an ủi lại bạn mình, hai tay nhắc lên bộ váy cưới trang nhã mà sang trọng đặt ở trên giường, màu váy trắng nõn như những bông tuyết đang bay ngoài cửa sổ. Đã từng vô số lần tưởng tượng, mặc chiếc váy trắng thanh khiết, ôm khuỷu tay của Giang Triều, trở thành cô dâu xinh đẹp nhất của anh. Nhưng giấc mộng đó cũng chỉ mãi là mộng ảo, cùng sự thật cách xa một trời một vực.

-

Mặc vào chiếc váy cưới độc nhất vô nhị ở trên đời này, làn váy phiêu dật theo ngàn đoá Mân Côi, có loại ảo giác, như đang đứng giữa vườn Mân Côi đang nở rộ. Tôi cảm thấy có gì đó không thoải mái ở thắt lưng, tôi phát hiện ra vị trí thắt lưng không đủ chuẩn xác, liền không khỏi bật cười. Nghê Giáng Trần một nhà thiết kế thời trang nổi danh, cư nhiên thiết kế váy cho cô dâu mình lại không chuẩn xác, tuy nhiên điều này cũng không ảnh hưởng gì đến vẻ ngoài hoa mỹ của nó. Có lẽ cũng giống như cuộc hôn nhân này đều là một sai lầm, nó cũng là nhắc nhở tôi, cho dù là vô cùng đẹp đẽ, cũng không thể thích hợp với tôi.

“Tuyết Nhi, ở trong hòm áo cưới còn có bộ nội y để giữ ấm.”

Nghe Châu Doanh nói, tôi vội vàng xoay người nhìn, là một bộ nội y mỏng màu hồng nhạt. Thành thật mà nói, này hòm đặt ở trong nhà đã được 3 ngày, tôi cũng là đến giờ phút cuối cùng mới mở ra xem . Nhìn nhìn ngoài cửa sổ tuyết rơi, do dự một chút, vẫn là quyết định đem bộ nội y này mặc vào bên trong.....

Tôi phát hiện bộ nội y này thật phù hợp, dán sát vào trên làn da quả thực ấm áp và thoải mái. Sau đó mặc vào bộ váy cưới, bên hông bị rộng ra đã vừa khít lại , thân thể lại như trước nhẹ nhàng, tuyệt không có vẻ mập mạp. Tôi một lần ngắm nhìn cô dâu ở trong gương, trước ngực loáng thoáng lộ ra một chút màu hồng nhạt, làm cho khuôn mặt hơi u sầu thêm vài phần kiều diễm.

Thì ra, đại sư tài hoa luôn biết cách tạo điểm nhấn trong từng chi tiết.....

Cuối cùng, đội khăn voan, điều chỉnh một chút tâm tình, nhìn vào gương, tôi cố gắng tập mím cười sao cho thật tự nhiên, luôn luôn nhắc nhở bản thân, hôm nay ngày là kết hôn của tôi.

-

Đột nhiên, phòng bên truyền đến giọng nói của mẹ tôi.....

“Tôi thật không rõ, thời gian trước đây, Nhạc Tuyết cùng Giang Triều bắt đầu có tình cảm với nhau từ rất sớm, hai đứa cùng nhau tham gia vào quân doanh, cùng nhau vào học viện quân sự, thẳng đến tốt nghiệp cũng làm việc nhiều năm, vẫn đều tốt đẹp , như thế nào đột nhiên liền quyết định gả cho Nghê Giáng Trần ? Tôi không phải nói Giáng Trần không tốt, cậu ta cũng là người có tiền đồ, tuổi còn trẻ mà đã nổi danh trong ngành thiết kế thời trang, lại giành giải thưởng lớn ở Pari, tự mình thành lập công ty thiết kế thời trang riêng..... Nhưng cậu ta dù sao cũng là nửa thương nhân, thương nhân luôn thực tế, tuy rằng cậu ta

hoà thuận vui vẻ với Nhạc Tuyết, Nhạc Vũ cũng đều trưởng thành trong quân doanh, nhưng dù sao nhiều năm không liên lạc với nhau, tôi vẫn cảm thấy lo lắng....”

“Nhạc Tuyết không giống Nhạc Vũ hay xúc động, con bé làm việc luôn luôn có chừng mực, tôi tin tưởng con bé đã suy nghĩ thấu đáo rồi mới quyết định, dù sao hôn nhân không phải trò đùa.”

Đây là trưởng đoàn tham mưu ba tôi đang khuyên giải, an ủi mẹ tôi. Nhưng là sự thật, tôi đã phụ lòng tin nhiệm của ba tôi, quả thật xem hôn nhân chỉ là trò diễn. Nếu không thể cùng người mình yêu nhất kết hôn, như vậy gả cho ai với tôi mà nói đều là giống nhau, chính là xem người đó trong thời gian ngắn nhất có thể, Giang Triều trở về trước, có nguyện ý cưới tôi mà thôi.....

-

Ngoài cửa một trận xao động, cùng ngẩng cao gọi, có người kêu chú rể đến đây. Đó là nhóm sinh viên ở trường quân sự của tôi, ngày thường, tôi đối với các sinh viên yêu cầu có vẻ nghiêm khắc, cho nên hôm nay cho họ ăm ỹ một lần. Hôm nay họ đều bỏ đi quân trang, tuy rằng người người hoa chi xinh đẹp, nhưng vẫn có tác phong của quân nhân như trước, cho dù làm ồn, cũng luôn giống bộ đội lý lạp ca bình thường, như vậy có tiết tấu cùng khí thế.

Châu Doanh nghe được bọn họ hô to, đi qua vén bức màn lên, tôi nhìn xuống dưới lầu, một loạt xe thể thao màu đỏ chực tề đang đậu ở dưới, là loại xe gì, tôi không biết, nhưng tôi biết Nghê Giáng Trần có khả năng như vậy. Đối với người không rõ, vì cái gì hai người đều cho rằng là được hôn nhân được thông qua, anh ta lại biến thành như vậy phô trương, này thực không phù hợp với phong cách của anh ta. Tôi nghĩ, có lẽ anh ta là vì muốn cha mẹ tôi được hân diện đi.

“Tuyết, xe hoa thật đẹp.”

Xe Lamborghini màu đen, trang trí hoa Mân Côi màu hồng nhạt cùng bách hợp, ở trong trời tuyết trắng, càng trở lên sinh động.

Tôi biết, là do Nghê Giáng Trần thiết kế, anh ta chính là như vậy, bề ngoài làm cho người ta có một loại cảm giác không chân thực, nhưng xuất hiện ở trước mặt tôi, không ra vẻ, cũng không ngụy tạo.

Một trận tiếng pháo vang lên áp giọng reo hò của nhóm sinh viên, tôi nhìn thấy Nghê Giáng Trần từ trong xe bước xuống, một thân lễ phục màu đen trang nhã nhưng sang trọng. Anh ta tao nhã đi về phía này, bông tuyết trắng noãn rơi trên bộ lễ phục màu đen, tựa như một hoàng tử bước ra từ băng tuyết trong truyền thuyết.....

Ăn mặc mong manh như vậy, cũng có thể ở trong gió tuyết đi được như thế thong dong, có lẽ chỉ có một mình Nghê Giáng Trần có thể làm đến đi. Anh đi ta đến dưới lầu, từ lầu hai cửa sổ có thể rõ ràng nhìn thấy trên môi anh nở nụ cười nhẹ nhõm, tựa như làn gió nhẹ trong sáng thổi qua, chan hòa khắp nơi.....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lần đầu tiên dùng ngôi thứ nhất viết văn, nếu độc giả phát hiện ‘quan điểm của Thượng Đế’ nhất định phải ngoan hân nhắc nhở ta!!!

2. Chương 2

Lúc này ở bên ngoài truyền đến đều là những lời nghị luận, đại khái tất cả đang nói về chú rể là quân nhân thì đáng người như thế nào, oai nghiêm đẹp trai như thế nào, cũng có một số ít lời nói mang Giang Triều ra bàn luận, vì thế liền xuất hiện hai cách nói trái ngược nhau. Có người nói Giang Triều đẹp trai, có người càng ưu ái cho rằng Nghê Giáng Trần nho nhã, trong lúc nhất thời khó phân biệt được ai hơn ai, cũng coi như ngang bằng nhau.

Thật ra ở trong lòng tôi, không thể so sánh hai người với nhau, Giang Triều đứng ở đó, giống như một gốc cây bạch dương, kiên định mà cao vút. Còn Nghê Giáng Trần nhìn qua càng giống một bức tranh thủy mặc

thanh thoát, sẽ làm lòng người trong lúc nhất thời trở nên mê loạn, nhưng cũng không dám dễ dàng dựa vào....

“Các người thật sự biết Nghê Giáng Trần là ai sao?”

“Tôi biết, anh ta là người sáng lập ra nhãn hiệu Snowlet, là nhà thiết kế thời trang kiêm thêm thân phận chủ tịch”

“Nghe nói ông ngoại của anh ta là quan lớn ở kinh thành, còn cha mẹ là chủ của tập đoàn ở HongKong, bản thân anh ta thì du học từ bên Pháp trở về, tự mình gây dựng sự nghiệp....”

“Giỏi như vậy sao? Khó trách Giang thiếu tá của chúng ta bị đá ....”

Tôi từng hiểu biết sơ sơ về Nghê Giáng Trần, nhưng phần lớn đều do nghe được từ Nhạc Vũ, nhưng hôm nay tôi mới biết được, anh ta có nhiều thân phận vẻ vang như vậy, như vậy sẽ mang đến nhiều áp lực cho tôi như thế nào. Tôi nghĩ, có rất nhiều người nói không chừng sẽ cho rằng tôi thật sự là người phụ nữ như vậy, cho rằng tôi vì vật chất từ bỏ Giang Triều mà đi.

Vào lúc Nghê Giáng Trần tiến đến đội ngũ bên nhà gái, giây phút vừa mới rảo bước tiến vào cửa lớn, trong nhà đột nhiên trở nên sôi trào.

Các cô bên nhà gái của tôi chạy vọt vào phòng, bảo là phải bày trận trong phòng, để làm khó dễ chú rể quân nhân. Những người này đều đến từ khắp mọi nơi, vì vậy các cô mang tất cả phong tục của quê hương mình dùng trên người tôi, các cô nói làm như vậy để cho thấy người phụ nữ không phải dễ cưới được về nhà, tương lai mới có thể được đàn ông phá lệ quý trọng. Tôi suýt nữa bật cười, người khác đâu biết rằng, gả cho Nghê Giáng Trần là do tôi chủ động đề nghị.

Tôi để mặc cho các cô ấy náo loạn, bởi vì tôi suy nghĩ một lát nữa người bị hành hạ nhiều nhất không phải là tôi, mà chính là Nghê Giáng Trần. Đột nhiên tôi có một loại hiếu kỳ, muốn nhìn xem cho biết, một Nghê Giáng Trần lãnh đạm như mây nhẹ như gió sẽ làm gì để ứng phó....

Động nhiên bên ngoài truyền đến một đợt âm thanh đập cửa dồn dập, có một đám đàn ông đồng loạt kêu gào, mẹ vợ ơi xin mở cửa ra. Cho dù là cách một phòng khách, chúng tôi cũng có thể nghe thấy rất rõ ràng. Tôi dám xác định trong đó không có giọng nói của Nghê Giáng Trần, hiện tại nhất định anh ta đang đứng ở ngoài cửa, nhân nhả chờ đợi không làm mà hưởng lợi...

Không bao lâu, trận tuyến thứ nhất đã bị thất thủ, nghe nói là bị một số tiền lớn oanh tạc phải mở ra. Đám người Nghê Giáng Trần cười nói ở phòng khách với cha mẹ tôi và cùng người trong nhà của tôi chào hỏi. Đại khái qua khoảng một chén trà, khoảng cách của âm thanh kia cách cửa phòng của tôi càng ngày càng gần...

Nhìn xuyên qua tấm kính mờ mờ, tôi nhìn thấy một dáng người cao lớn đứng thẳng ở đó, sau hai tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, trong phòng và ngoài phòng đều là một cảnh im lặng...

“Vợ ơi, mở cửa đi....”

Giọng của Nghê Giáng Trần ôn hòa và trong trẻo, tôi chưa bao giờ biết có người có thể gọi cách xưng hô này, gọi một cách dễ nghe như vậy, các cô trong phòng đều hơi đỏ mặt, thậm chí quên bước tiếp theo nên làm gì. Một khoảng thời gian ngưng ngừng trong im lặng lặng yên trôi qua, tiếp theo là một tiếng vợ ơi nữa, các cô giống như ở trong mộng chợt tỉnh, tôi nghĩ giờ phút Nghê Giáng Trần chịu khổ cũng nên tới rồi...

Quả nhiên các cô bắt đầu thay nhau ra trận, đưa ra những vấn đề một cái so với một cái càng xảo quyết hơn, muốn làm khó chú rể quân nhân, với khí thế không làm cho anh ta mất mặt thì không cam lòng....

Còn câu trả lời của Nghê Giáng Trần luôn bình tĩnh, âm thanh lại tao nhã, kiên nhẫn vô cùng.

Thời gian bị kéo dài như vậy, làm cho suy nghĩ của tôi lại không tự chủ được bay mất ..

Nhớ rõ tôi từng cùng Giang Triều đi tham dự hôn lễ của người bạn thân, cũng gặp qua trường hợp như vậy. Lúc ấy tôi thường nói giỡn, hỏi nếu ngày đó anh ấy đến cưới tôi sẽ ứng phó như thế nào. Anh ấy nói, nếu ai muốn làm khó dễ anh ấy, anh ấy sẽ lập tức cướp cô dâu, ở trước mặt rất đông người cướp tôi đi. Nhìn vẻ mặt của anh ấy làm giống như thật, lúc đó tôi cười muốn đau bụng, tôi thấy anh ấy rất bá đạo và có khí chất của quân nhân. Còn hiện tại, Nghê Giáng Trần lại ứng phó khéo léo theo cách phong độ của người

văn nhã, dường như cũng không khiến người ta phản cảm. Xem ra anh đúng là một người quân nhân được rèn luyện đủ tư cách của một quân nhân, có thể nhanh chóng thích ứng mọi hoàn cảnh sống còn khác nhau, thậm chí bao gồm cả thế giới tình cảm. Có một câu nói, người cũ không đi, người mới không tới...

Ở ngoài cửa, vấn đề vẫn còn đang tiếp tục, cho đến khi mẹ bị Nghê Giáng Trần kéo tới nhắc nhở các cô thời gian không sai biệt lắm, các cô mới đồng ý hỏi vấn đề cuối cùng.

“Xin hỏi, lần đầu tiên anh hôn chị Tuyết là ở năm nào, tháng nào và ngày nào, là sáng sớm hay vào buổi tối? Và ở nơi nào?”

Tôi hơi bật cười, có lẽ người khác còn không biết, hai vợ chồng chúng tôi ngay cả một lần bắt tay thật sự cũng chưa từng có.

“Mười lăm năm trước vào một buổi sáng sớm, trên đường đến trường”

Tôi đã bị anh ta đánh bại, vào lúc mười lăm năm trước chúng tôi mới gần mười hai tuổi, xảy ra chuyện như vậy, vì sao một chút tôi cũng không nhớ rõ? Nhưng lúc này tất cả những ánh mắt trong phòng đều nhìn về phía tôi, tôi bối rối gật đầu, nghĩ rằng nếu cứ kéo dài thêm, chỉ sợ sẽ phải đợi dài đằng đẳng, đợi cho đến khi Giang Triều trở lại mà tôi còn không thể gả ra ngoài.

Được sự xác định của tôi, cửa lập tức mở ra, bên môi Nghê Giáng Trần lộ ra nụ cười nhạt đi vào phòng, anh ta thông dong và bình tĩnh làm cho tôi có ảo giác, giống như người bị vấn đề làm khó vừa rồi không phải là anh. Xem ra tôi đã mất đi cơ hội xem kịch vui rồi...

Tôi còn phát hiện, từ lúc anh ấy tiến vào về sau, với vẻ nam tính kích thích của anh, các cô gái của tôi cũng không còn bình tĩnh nữa, thậm chí đem chiếc giày cất giấu, không biết tại sao lại chủ động đưa tới trong tay anh ấy. Tôi bắt đầu hoài nghi, những người đó là người của bên tôi sao? Nếu là ở trận tuyến đầu, nói không chừng ngay cả súng ống đều bị kẻ địch dễ dàng cướp đi?

Nghê Giáng Trần cười khẽ, đi đến trước mặt tôi, một bàn tay lơ đãng thưởng thức chiếc giày mới tinh kia, tay còn lại thì cầm mũi chân hơi lạnh của tôi. Tôi theo bản năng rút chân về, nhưng bị động tác không buông tha của anh ngăn lại... Một lúc lâu, nhưng anh vẫn không có hành động gì. Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chỉ mình tôi có thể cảm nhận được bàn chân bị anh ấy cầm so với chân kia ấm hơn rất nhiều....

Khi tay tôi bị Nghê Giáng Trần kéo đi, lúc sắp đi ra khỏi gian phòng nhỏ, tôi lưu luyến quay đầu lại vài lần, bởi vì nơi này có nhiều kỉ niệm và dấu vết cùng sự trưởng thành của tôi, dường như cũng lưu lại hương vị thuộc về Giang Triều, còn có em gái Nhạc Vũ nữa, thường xuyên bởi vì ngủ không được, chạy đến thế giới nhỏ này của tôi, mới trước đây cùng tôi nói chuyện, về chuyện của Nghê Giáng Trần và Giang Triều. Nhưng những chuyện cũ theo năm tháng, cuối cùng cũng rời xa tôi, tại giây phút này đây, trong lòng tôi cảm thấy có chút chua xót...

Đi tới trước mặt cha mẹ đã dưỡng dục tôi hai mươi bảy năm, tôi trang trọng hành lễ.

Mẹ tôi khóc, tôi cũng cố nén nước mắt cười với bà. Nhưng có ai biết được, tôi là con gái được cha mẹ toàn tâm toàn trí yêu thương, cũng được sinh ra vào một ngày tuyết bay đầy trời, là đứa nhỏ được cha tôi từ cửa lớn của khu phố nhỏ mang về, họ ban tặng cho tôi cái tên Nhạc Tuyết, cũng ban cho tôi mạng sống lần thứ hai, ơn dưỡng dục này, tôi không có cách nào báo đáp

Đúng rồi, Nhạc Vũ đã đi nơi nào, tại sao tôi tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng của cô ấy? Có lẽ cô ấy đang muốn né tránh tôi, thật ra tôi chưa từng thật sự trách cô ấy. Bởi vì từ nhỏ tôi đã thiếu cô ấy rất nhiều, thậm chí đoạt đi tình thương của cha mẹ vốn nên thuộc về cô ấy. Hôm nay tôi suy nghĩ rất nhiều, hy vọng có thể nhận được lời chúc phúc của cô ấy, cho dù một câu cũng tốt. Nhưng từ hôm qua cô ấy đã không thấy tăm hơi....

Cuối cùng cũng không biết là phong tục gì nữa, tôi bị Nghê Giáng Trần ôm ra khỏi cửa ngôi nhà đã dưỡng dục tôi hai mươi bảy năm. Tay của tôi cứng ngắc vòng quanh cổ của anh ấy, mặt hơi nóng rực. Thật may mắn, anh ấy cũng không nhìn tôi, chỉ lo làm chuyện của anh ấy nên làm, tôi ở trong vòng tay anh ấy có lẽ đối với anh ấy mà nói cũng chỉ là một vật phẩm mà thôi....

Trong nháy mắt khi tôi ngồi vào trong xe hoa kia, tôi đã nhìn thấy Nhạc Vũ. Cô ấy đứng dưới tàng cây phủ đầy tuyết trắng ở xa xa, nhìn có vẻ gầy yếu, thậm chí tôi có cảm giác mình có thể nhìn thấy được nước mắt trên mặt cô ấy, đó là do cô ấy đang lưu luyến tôi sao? Hay có lẽ còn gì khác nữa....

Lễ kết hôn diễn ra thật long trọng, ngoại trừ những đồng đội trong nhóm của tôi, còn có nhóm thủ trưởng đều tới chúc mừng tôi. Còn Nghê Giáng Trần ở bên kia, phần lớn đều là người cùng giới và bạn bè trong ngành giải trí, tôi cảm thấy may mắn những đồng đội nữ của tôi có vẻ e lệ và cao quý, các cô không ở trong trường hợp không thích hợp này chạy theo những ngôi sao sáng chói trong ngành điện ảnh để gây chú ý. Các cô ấy dùng hành động, không một tiếng động nói cho tôi biết là họ thật lòng đến chúc tôi hạnh phúc. Tôi vui mừng cũng kêu ngạo vì các cô ấy.

Rất nhiều người cảm thấy kỳ lạ, vì sao cha mẹ của Nghê Giáng Trần cùng ông ngoại làm quan lớn kia chưa tới, không biết có phải là do không hài lòng với cuộc hôn nhân hay với con dâu này sao? Thật ra không phải như vậy, đây là do Nghê Giáng Trần kiên quyết, hôn nhân của chúng tôi là của lớp người trẻ tuổi, tôi cũng không thật sự muốn đi vào thế giới của anh ấy và nhà của anh ấy, anh ấy hiểu rõ tôi ở điểm này, vì vậy tôi mới chọn anh ấy làm chồng của mình.

Gần đây làm theo lễ nghi, trước khi kết hôn chúng tôi đi đến Bắc Kinh một lần để thăm hỏi ông ngoại của anh ấy, và cha mẹ của anh ấy nữa. Tôi phát hiện gia đình của anh thực dân chủ, những người trưởng tộc đều rất hiểu biết, nhất là ông ngoại của anh ấy, ông đặc biệt khôi hài, khi Nghê Giáng Trần ở chung với ông ngoại thì giống như là bạn bè vậy.

Buổi tối kia khi chúng tôi ra về, ông ngoại kéo tay nói với tôi, nhà họ yêu quý nhất là cháu đích tôn bảo bối duy nhất này của ông, hy vọng chúng tôi có thể răng long đầu bạc. Đây là lời chúc phúc của ông và cũng là lời nhắc nhở khiến trong lòng tôi cảm thấy hơi bị áp lực.

Bận rộn một ngày cuối cùng xong, tuyết ở ngoài cửa sổ vẫn bay xuống không một tiếng động, khiến đêm tối bị nhuộm thành một màu trắng.

Sau khi tắm rửa xong, không biết vì sao tôi thay một bộ quần trang cũ mang từ nhà theo, tại hoàn cảnh xa lạ ở đây, có lẽ chỉ có nó mới có thể mang đến cho tôi cảm giác an toàn. Nói thật tôi thực bàng hoàng và sợ hãi, không biết nên làm thế nào đối mặt với cuộc sống hôn nhân trong tương lai của tôi, tuy rằng tôi biết những trí nhớ về Giang Triềm đều nên chấm dứt trong hôm nay, nhưng tôi làm không được, vì vậy lúc đối mặt với Nghê Giáng Trần, tôi có một nỗi áy náy và bất an thật sâu, tôi thậm chí hy vọng anh ấy cũng giống như tôi, trong lòng cũng nghĩ về một người phụ nữ anh ấy đã từng yêu.

“Đang nghĩ gì vậy? Em muốn mặc thành dạng này đi ngủ sao? Hay là đêm tân hôn của quân nhân, có lẽ nghi đặc biệt gì huh?”

Nghê Giáng Trần mặc áo ngủ trắng tinh, tóc ướt sũng từ phòng tắm khác đi ra, một mùi hương thơm ngát tự nhiên sau khi tắm rửa cách tôi càng ngày càng gần, tôi cảnh giác lui về phía sau. Anh ấy trong trí nhớ gần đây của tôi, ôm tôi từ lầu hai xuống xe hoa, đó là mùi hương tự nhiên nhẹ nhàng....Nhưng hiện tại anh ấy với vật áo hé mở lộ ra một vòm ngực màu ngà voi rắn chắc, còn có vẻ tươi cười nhàn nhạt bên môi anh ấy, với tôi mà nói đều là một loại sợ hãi. Tôi phát hiện tố chất quân nhân ngày thường của tôi lúc này hoàn toàn biến mất không thấy. Xem ra tôi không thể thích ứng với vòng tay ôm ấp của người đàn ông, thật sự không được...

“À....em đang khẩn trương gì vậy? Nghe Giáng Trần lộ vẻ cười cợt, đi qua trước người tôi. Anh ấy đi đến trước tủ rượu, không hề quan tâm rót một ly rượu, hướng về tôi ý bảo “ Muốn uống một chút không?”

Nhìn thấy tôi lắc đầu, anh ấy cũng không ép, tự mình uống một hớp, cúi đầu không biết đang thưởng thức cái gì. Một lúc lâu, anh ấy mới nói nhàn nhạt “ Em coi anh thành người nào vậy? Em nghĩ rằng anh và em sẽ miễn cưỡng một người trong lòng có một người đàn ông hay phụ nữ khác sao?”

Đúng vậy anh ấy sẽ không làm như vậy, trên người anh ấy luôn có một vẻ cao ngạo cao cao ở trên trong trẻo nhưng lạnh lùng, từ nhỏ đến lớn đều như vậy.

Đêm đã khuya Nghê Giáng Trần dường như đã ngủ say.

Còn tôi, tuy rằng mệt mỏi cả ngày, nhưng tại sao không có cách nào đi vào giấc ngủ. Đây là lần đầu tiên

tôi cùng một người đàn ông nằm trên một chiếc giường, đây là tầng ba của biệt thự, phòng ngủ nhiều như vậy nhưng tôi không hiểu vì sao anh ấy muốn kiên trì làm như vậy, anh ấy chỉ thản nhiên nói với tôi, mới cưới mà ngủ riêng sẽ có điềm xấu. Tôi không tin anh ấy là loại người mê tín như vậy.

Nằm một lúc lâu, trời đã gần rạng sáng, nhưng tôi lại cảm thấy càng thêm tỉnh táo. Nhưng khi ngủ say anh ấy cách tôi càng ngày càng gần, không biết từ khi nào thì dường như tựa hẳn trên thân thể tôi. Tôi không dám cử động, cũng không phải sợ đánh thức anh ấy, mà là sợ khi anh ấy tỉnh lại, tôi không biết đối mặt sự xấu hổ này như thế nào. Tôi thật cẩn thận nâng một bàn tay lên, sờ sờ áo quần quân nhân trên người, cùng những lệnh bài nhỏ và huân chương cứng rắn trên mặt quân trang, trong lòng có chút an ủi....

Cho đến khi trời gần sáng, tôi mới cảm thấy buồn ngủ, dần dần ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ. Tôi cảm giác mình đang nằm mộng, trong mộng Giang Triều không xuất hiện, mà là một bóng dáng khác, đó là Nghê Giáng Trần. Anh ấy chậm rãi vuốt tóc tôi, rất nhẹ, thật dịu dàng, tôi dường như còn nghe được anh ấy nỉ non cái gì “ Nhạc Tuyết, lúc em cần tự do, nhất định phải nói cho anh biết, mọi thứ anh đều đã cho em, bao gồm cả mạng sống của anh...”

Ý thức của tôi càng ngày càng trầm xuống...

Không biết đã ngủ bao lâu, gió nhẹ thổi lên giường, hôm nay là ngày huấn luyện bắn bia. Ở sân bắn, những bạn đồng đội của tôi đều thể hiện thành tích tốt, với tôi dường như xảy ra vấn đề bắn không trúng tiêu điểm, liên tiếp mấy phát đều bắn không trúng bia, tôi sốt ruột dùng hết toàn lực nắm chặt cây súng trong tay...

Đột nhiên, một thân thể mạnh mẽ hướng thân thể của tôi đè xuống, khuỷu tay cơ bản bị tay kia dùng sức nắm chặt. Cảnh giác của một quân nhân khiến tôi đột nhiên mở mắt, phát hiện Nghê Giáng Trần đang ghé vào trong lòng tôi, cảm anh ấy đè nặng trên vai trái của tôi, không ngừng thở dốc.....

Tôi không kịp tự hỏi, chỉ cảm thấy tay kia bị anh ấy nắm, dần dần có cảm giác dính dính ướt át, giống như từ vải truyền đến, còn trong tay của tôi dường như có thứ gì đó cứng rắn...

Tôi rốt cuộc đang làm gì, tôi bị đánh thức, nhưng tay tôi lại không có cách nào rút ra khỏi tay anh ấy. Mà ngày thường Nghê Giáng Trần cao ngạo như vậy, lúc này lại giống như một đứa nhỏ bất lực, thân thể không ngừng run rẩy, cầu xin tôi đừng nhúc nhích..

Một lúc sau, anh buông vòng tay ôm ra, sửa lại dáng vẻ cầu xin vừa rồi. Anh ấy hung hăng gỡ tay tôi quăng ra, quát lớn. “ Quân nhân của các cô ở trong đêm tân hôn tiếp đón chồng của mình như vậy sao?”

Tôi không dám thở mạnh, cho đến khi Nghê Giáng Trần phần nộ đi ra khỏi phòng ngủ, tôi mới nhẹ nhàng thở ra.

Đối với người luôn luôn không buồn không vui như Nghê Giáng Trần mà lại tức giận, anh ấy đã thật sự tức giận rồi...

3. Chương 3: Nhớ Lại Thời Thơ Ấu ...

Khi tôi tỉnh dậy, đã hơn chín giờ sáng. Bởi vì sau khi kết hôn sẽ được nghỉ một thời gian cho nên từ sau mười năm lần đầu tiên tôi nằm trên giường nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ.

Tuyết đã ngừng rơi, nhưng ngoài trời vẫn không mấy sáng sủa. Nhìn nhìn nước mắt đột nhiên trào ra.

Ngày đó hơn một năm trước, tuyết rơi xuống rất nhiều, trời đất cũng trầm xuống, Giang Triều nói cho tôi biết anh phải đi chấp hành nhiệm vụ một thời gian, là một nhiệm vụ rất quan trọng. Làm quân nhân điều quan trọng nhất chính là nghiêm khắc tuân thủ điều lệnh giữ bí mật quân đội, cho nên tôi không hỏi anh đi đâu và phải đi bao lâu. Giang Triều đi ngày đó, tôi tiễn anh lên xe lửa, anh nói quân nhân không được rơi lệ, quân nhân phải quen ly biệt.

Nhưng anh đi rồi, nhẹ nhàng vẫy tay, thế giới của tôi liền không còn sắc màu gì nữa.....

Nhạc Vũ cười tôi là ếch ngồi đáy giếng, còn Giang Triều lúc nào cũng che chở tôi, thế giới xung quanh tôi luôn được anh bao bọc. Thật ra Nhạc Vũ đâu biết rằng, tuy rằng tôi được cha mẹ hết mực yêu thương, nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy bất an, cảm thấy tình yêu mà tôi có được là do đánh cắp, thực tế không phải thuộc về tôi. Giang Triều yêu tôi đó mới là tình yêu thuộc về tôi, được sống trong đó tôi thấy thật hạnh phúc, và không có cảm giác tội lỗi.....

Suốt một năm lễ sáu tháng, tôi mới biết được thì ra chờ đợi không phải đơn giản như vậy, đó là một khoảng thời gian lâu dài và đau khổ, là năm trăm bốn mươi bảy đêm cô đơn và nhớ mong vô hạn. Cho đến ba tháng trước, nghe đồng nghiệp nói Giang Triều sắp về đây, ngay khi tôi đang cảm thấy trời đất trở nên trong lành sáng sủa, Nhạc Vũ lại gọi điện thoại hẹn gặp mặt.....

Đó là một ngày trời mưa sau bữa trưa, Nhạc Vũ hẹn tôi đến một quán cà phê.

“Có chuyện gì không thể nói trong điện thoại vậy, vì sao hẹn chị tới nơi này?” Tôi cúi quân phục đặt ở trên ghế bên cạnh, không đợi ngồi yên đã lập tức hỏi Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ nhìn tôi, cũng không vội nói chuyện, trước giúp tôi gọi một ly capuchino.

Ngọn đèn dịu dịu, âm nhạc du dương yên tĩnh, nhưng trong lòng tôi lúc này lại bất an vô cùng, biểu tình của Nhạc Vũ khiến tôi thêm bất an, tôi cảm thấy có chuyện lớn đã xảy ra.

“Chị, nếu Giang Triều rời xa chị, chị sẽ như thế nào?”

“Rời xa chị?”

“Em muốn nói, giả sử anh ấy đã yêu người khác, muốn chia tay với chị.....”

“Chị chưa từng nghĩ tới vấn đề này.” Tôi uống một hớp cà phê, lắc đầu.

Giang Triều lớn hơn tôi 1 tuổi, chúng tôi ở cùng một đơn vị, tôi gọi anh là anh Giang Triều. Chúng tôi cùng học với nhau, từ trung học liền bắt đầu vụng trộm yêu thương. Khi đó, trời luôn ở xa vạn dặm không mây, nước biển xanh dập dờn bỗng bênh, mà tôi tựa như cánh diều bay phiêu lãng trong trời nước mênh mông, anh Giang Triều vĩnh viễn sẽ không để tôi rơi xuống.

Cũng bởi vì anh Giang Triều là một trong những nam sinh ưu tú nhất trong học viện, cho nên tôi cũng dùng toàn bộ thời gian của mình để cố gắng học tập. Trong thế giới của tôi, trừ bỏ anh Giang Triều ra cái gì cũng không tồn tại.....

Sau này, anh Giang Triều bước vào quân doanh sớm hơn tôi 1 năm, vì chờ tôi, anh đã từ bỏ cơ hội vào quân đoàn hộ tống. May mà năm thứ hai tôi cũng thuận lợi được nhận vào quân đoàn 64 81255, cùng năm chúng tôi song song khảo nhập vào quân đoàn. Kỷ luật quân đội nghiêm minh vô cùng, không cho phép học viên yêu nhau, chúng tôi đành phải âm thầm yêu đương, trong mắt luôn luôn có hình bóng của nhau, chưa bao giờ rời xa. Chúng tôi ước hẹn mỗi chủ nhật, tranh thủ cùng nhau nghỉ học để hẹn hò. Những ngày đó bởi vì trên người đều mặc quân trang, nên chúng tôi không thể giống như những đôi yêu nhau khác, tay cầm tay đi ở trên đường, chúng tôi chỉ có thể cùng nhau ăn ở trong một nhà hàng, anh thường dùng tiền trợ cấp của mình mua những đồ ăn mà tôi thích nhất, anh nói tôi quá gầy, nên phải ăn nhiều. Anh đã dành tiền trợ cấp 2 năm để mua cho tôi một cái máy tính xách tay, tôi đã khóc, nhìn anh thật sự gầy, và đen.....

Như vậy vì sao Giang Triều muốn rời xa tôi, để đi yêu người khác? Nhưng khi Nhạc Vũ đưa xấp ảnh chụp đưa đến trước mặt tôi, trời đất xung quanh tôi như sụp xuống.....

Trước mặt tôi đều là những hình ảnh với khuôn mặt tươi cười, là khuôn mặt trong năm trăm bốn mươi bảy ngày đêm tôi luôn nhớ nhung. Nhưng anh lại nắm tay một cô gái khác, lại chính là em gái Nhạc Vũ của tôi. Bọn họ cười thật hạnh phúc, ngọt ngào..... Vì muốn chứng thực với tôi, Nhạc Vũ còn đem máy tính mở ra, trong hòm thư đều là của Giang Triều gửi cho cô ấy. Tôi chưa bao giờ biết, một người đàn ông không biết biểu đạt tình cảm của mình lại có thể nói ra những lời ngọt ngào như vậy.

Tôi chỉ xem có một bức, đã biết một năm trước xảy ra chuyện gì, và vì sao Giang Triều muốn rời bỏ tôi. Những cái mail nhỏ bé đó đã xác định với tôi một điều, người luôn giúp tôi che mưa che nắng, giúp tôi sửa chữa những sai lầm, anh Giang Triều đã không còn thuộc về một mình tôi nữa .....

“Trước kia, chị luôn có được mọi thứ, lần này coi như là nhường em một lần.”

Nghe Nhạc Vũ nói như vậy, tôi chỉ biết gật đầu. Ở nhà, ba mẹ luôn dành đồ tốt nhất cho tôi, còn Nhạc Vũ luôn luôn bị quở trách. Thực ra tôi không phải là do ba mẹ sinh ra, chúng tôi sống cùng nhau dưới một mái nhà, ba mẹ rất thương yêu tôi, xem như tôi thiếu tình cảm của cô ấy hai mươi mấy năm vậy.....

“Thật ra em và anh Giang Triều đã sớm yêu nhau, anh nói phải đợi chị quên anh, anh mới có thể trở về cùng em kết hôn. Chị, tuy rằng em biết yêu cầu của em thực quá đáng, nhưng em thật sự cầu mong chị có thể thành toàn cho em. Nếu trong ba tháng, chị không thể kết hôn với người khác, anh Giang Triều sẽ không thể quay về thành phố D, có lẽ chúng em cũng sẽ chia tay .....”

“Vì sao?” Tôi giật mình nhìn Nhạc Vũ, ba tháng tôi làm sao có thể tìm được một người đàn ông để kết hôn, giúp thành toàn cho họ.

“Bởi vì nhiệm vụ của anh Giang Triều sắp hoàn thành rồi, anh ấy sẽ phải lựa chọn trở lại thành phố này, hoặc là ở lại VânNam.”

Căn bản tôi không quen uống cafe, lúc này, đầu lưỡi đều chỉ toàn vị đắng chát. Tôi cũng không biết đã ra khỏi quán cafe như thế nào, cũng không biết trên mặt chảy xuống là nước mắt hay nước mưa. Tôi chỉ nhớ rõ mình đã liều mạng chạy ra ngoài, chỉ biết đi trong làn mưa mịt mù cách trở mờ mịt tầm mắt.....

Cho đến khi có một chiếc xe hơi màu đen chạy theo bên cạnh tôi, làm nước mưa bắn ướt lên người tôi, tôi như người rơi xuống nước vớ được thân cây, ngồi xổm xuống khóc òa lên. Đây là lần đầu tiên tôi không để ý đến hình tượng quân nhân của mình, biểu hiện yếu ớt như thế.....

Khóc hồi lâu, tôi mới cảm giác được trên đỉnh đầu đang được che chắn, để mưa không rơi xuống người, tôi chậm rãi đứng dậy, bên cạnh là một người đàn ông đang đứng. Người đó dường như cao hơn một ít so với Giang Triều, cũng cùng dáng người cao thẳng, nhưng khuôn mặt không giống Giang Triều khô ngô, đối với người này lại có cùng cảm giác gió lạnh không thể thổi tới.....

Tôi xem xét quân trang trên người đã ướt đẫm, lại nhìn về phía ven đường chiếc xe hơi màu đen đang đậu, cho dù anh ta không làm bắn nước ướt, tôi cũng đã bị mưa làm ướt nhẹp rồi. Vì thế, tôi cúi đầu nói “Không cần giải thích, không liên quan đến chuyện của anh, anh có thể đi được rồi.”

“Nhạc Tuyết, em không sao chứ?”

Tôi đang muốn rời đi, nghe thấy người đó gọi tên mình, liền xoay người lại.....

“Em không nhận ra ah ?” Người đó thấy vẻ mặt tôi mờ mịt, lập tức cười, lấy tay chỉ ở không trung về một cái vòng, “Một cây bút, một cái bánh.”

Mặc dù mặt đầy nước mắt, lúc này nghe sáu chữ đó, không thể không nở nụ cười.....

“Nghe Giáng Trần?”

Anh ta gật đầu.

Tuy rằng không nhớ rõ người này là anh ta, nhưng điển cố ‘Một cây bút, một cái bánh, tôi lại vĩnh viễn nhớ rõ.

Đó là vào năm thứ nhất tiểu học, trong lớp có một nam sinh chuyển tới. Anh ta ngày thường trắng nõn, dường như cùng những đứa nhỏ chúng tôi trong học viện không giống nhau. Khi thầy giáo để cho anh ta tự giới thiệu, anh ta lại cao ngạo ngẩng mặt lên..... Sau đó thầy giáo nói anh ta gọi Nghe Giáng Trần, bởi vì anh ta kiêu ngạo nên không có bạn học nào đồng ý ngồi cùng bàn với anh ta, thầy giáo liền cho anh ta ngồi cùng bàn với tôi. Giữa trưa tan học, thầy giáo nói ọi người, buổi chiều học thêm, không cần mang túi sách, chỉ cần mang một cây bút, một quyển vở.....

Buổi chiều khi học ngoại khóa, mỗi bạn học trên bàn đều bày ra chính tề một cây bút cùng một quyển vở, chỉ có trên bàn Nghe Giáng Trần bày ra một cái bút, một cái bánh đang mở ra. Khi thầy giáo hỏi anh ta, anh ta lại hợp lý hợp tình, nói anh ta nghe được chính là ‘Một cây bút, một cái bánh.’ Các bạn học khác đều cười ầm lên, chỉ có tôi không cười, không biết vì sao, tôi có chút đồng tình với anh ta, tôi cảm thấy anh ta thực cô đơn. Anh ta kiêu ngạo là vì anh ta không có được quan hệ chân thành.

Từ ngày đó, tôi liền có một cái đuôi kiêu ngạo theo ở phía sau, trên đường cho dù đến trường hay tan học, anh ta luôn kề cận với tôi, còn vụng trộm để đồ ăn vặt vào trong túi của tôi, cũng không nói. Khi tôi bắt gặp, anh ta liền nhìn tôi cười cười. Anh ta cười lộ lên trông thật đẹp, ngoài anh Giang Triều, anh ta là nam sinh thứ hai đẹp như vậy, khi đó tôi cho rằng như vậy. Cho đến khi Nhạc Vũ cũng đi học, bốn người chúng tôi liền mỗi ngày như hình với bóng. Cùng tan học hoặc cùng nhau chơi trong hoa viên của đại viện, tất cả cùng nhau trải qua những ngày tháng như thế. Khi đó tôi hoà thuận vui vẻ đeo túi sách trên người anh Giang Triều, còn trên lưng Nhạc Vũ lại đeo túi sách của Nghe Giáng Trần, anh ta giống như một tiểu vương tử kiêu ngạo, người khác vì anh ta làm cái gì, dường như đều là chuyện đương nhiên. Vì thế tôi hung hăng phê bình anh ta, nói anh ta để cho nữ sinh đeo túi sách giúp không phải là nam tử hán. Từ ngày đó anh ta tự mình đeo túi sách, nhưng Nhạc Vũ lại tìm tôi náo loạn một hồi.....

Sau này tôi mới biết được ông nội anh ta là cán bộ cao cấp, ba mẹ ở Hongkong đều làm chủ công ty, bởi vì trong nhà có chút việc mới đem anh ta đưa đến học ở thành phố D này. Nhưng khi ông nội đến đón anh ta, không biết thế nào cũng không chịu đi theo .....

Ngày đó trong đại viện của chúng tôi có rất nhiều xe hơi cao cấp đến, theo sau ông nội anh ta, bọn họ nói là người làm chức lớn từ Bắc Kinh đến, thấy Nghe Giáng Trần nhào vào trong lòng ông của mình làm nũng, còn được ông công lên vai, nâng niu giống như bảo bối. Lúc ấy tôi khinh thường không nhìn tới anh ta, sau đó tôi nghĩ có lẽ là nên hâm mộ đi. Tôi từ nhỏ chỉ biết mình được ba nhặt về lúc mới sinh, vì thế ông nội bà nội đối với tôi rất ôn hoà, cho nên tôi vẫn là cô gái vừa tự ti vừa thanh cao, loại tính cách mâu thuẫn này vẫn làm bạn với tôi suốt hai mươi bảy năm.....

Sau đó Nghe Giáng Trần vẫn ở lại thành phố D, ông nội hoặc ba mẹ mỗi tháng đều đến thăm anh ta một lần, anh ta ngoại trừ đồng phục bên ngoài, đồ dùng, ăn uống không giống với chúng tôi. Theo chúng tôi chậm rãi trưởng thành, Nghe Giáng Trần càng ngày càng cao ngạo quái gở, đi đường cũng luôn ngẩng đầu thật cao, cũng không cúi đầu. Có một ngày, trên đường tan học về, chúng tôi vừa nói vừa cười, đi tới, anh ta lại đột nhiên tiến vào khu vực sửa chữa cống thoát nước, khi anh ta được người lớn cứu đi lên, trên mặt đều là máu, đã sắp bất tỉnh. Tôi nhớ rõ ngày đó, Nhạc Vũ bị dọa đến gào khóc, ngày đó làm kinh động toàn bộ khu học viện, đương nhiên cũng kinh động vị gia gia ở kinh thành kia.....

Vì chuyện này, ba của Giang Triều bị giáng chức. Cũng từ ngày đó, tôi không còn cùng Nghe Giáng Trần nói chuyện nhiều. Tuy rằng tôi biết chuyện này không liên quan đến anh ta, là vì chú Giang quản lý khu nhỏ này không tốt, khiến cho anh ta bị thương, nhưng tôi không thích có người khi dễ anh Giang Triều, cũng không cho khi dễ người nhà của anh. Sau đó tôi không rõ ràng lắm anh ta rời khỏi thành phố D khi nào, chính là đột nhiên cảm thấy phía sau thiếu mất một cái đuôi, khi tôi còn chưa kịp cảm thấy mất mát, Nhạc Vũ lại tìm tôi náo loạn một hồi, đây là cô ấy vì Nghe Giáng Trần cùng tôi xung đột lần thứ hai. Nhạc Vũ nói nguyên nhân đều là do tôi nên Nghe Giáng Trần mới rời bỏ thành phố này, đối với người không rõ anh ta rời đi, vì sao lại liên quan tới tôi. Nhạc Vũ còn đem chuyện tôi cùng anh Giang Triều yêu sớm nói ẹ tôi, từ nay về sau con đường tình yêu của chúng tôi lại càng thêm cách trở, nhưng là càng ngăn trở lại càng trở nên ngọt ngào, cũng càng trở nên mê hoặc ....

4. Chương 4: Hàng Không Bán ...

“Em muốn đi đâu, mưa lớn như vậy để tôi đưa em đi, chúng ta lên xe rồi nói.”

Nghe tiếng Nghe Giáng Trần nói chuyện, tôi mới nhớ mình đang đứng dưới ô của anh hồi tưởng hồi lâu. Tôi cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới chúng tôi lại gặp nhau trong tình huống như thế này, càng không nghĩ tới cuộc sống sau này sẽ liên quan với anh. Kí ức thơ ấu về anh đã nhạt phai rất nhiều, những mẩu kí ức còn sót lại cũng đều do Nhạc Vũ thường ngày nói chuyện say sưa về anh nên cũng để lại chút ấn tượng.

“Là Nhạc Vũ đã gọi điện thoại cho tôi nói em đã xảy ra chuyện, vừa lúc tôi đang ở gần đây nên liền chạy tới, không nghĩ lại để em bị ướt như vậy.....”

Em gái tốt của tôi dĩ nhiên sợ tôi gặp chuyện không may, nên đã tìm một người bạn đến giúp tôi. Tôi miễn cưỡng cười cười, ngẩng đầu lên phát hiện anh đã đưa ô cho tôi, còn anh thì đang trong tình trạng ướt nhẹp, mà tôi cũng vậy cả người chật vật. Thì ra khi mình ở trong tình trạng chật vật nhất, lại gặp được người bạn thời thơ ấu, là cảm giác như thế này.

Tôi mơ hồ lên xe cùng anh, cũng mơ hồ đi vào phòng làm việc của anh.

Trên tầng hai của tòa nhà thật giản dị. Tôi cũng phải thừa nhận đây là một căn phòng đẹp nhất mà tôi từng thấy qua, lấy hai màu đen trắng làm chủ đạo, đại sảnh chính phía trên, có chữ tiếng Anh SNOWLET đang lấp lánh ánh đèn.

‘Tuyết Tinh Linh’ thật sự là cái tên rất êm tai, không thể tưởng được một Nghe Giáng Trần luôn luôn lãnh đạm ngạo mạn thế nhưng có thể nghĩ ra một cái tên lãng mạn như vậy.

Trên đường đi có một vài người đi qua đi lại, thỉnh thoảng lại cùng Nghe Giáng Trần gật đầu chào hỏi. Tôi phát hiện họ không mặc những bộ đồ công sở bình thường khác, mà thực tùy ý, thậm chí thực có cá tính.....

“Chủ tịch Nghe, sao lại ướt như vậy? Nước mưa mùa thu rất dễ sinh bệnh, anh nên nhanh chóng thay bộ quần áo khác đi.”

Tiếp đó có một cô gái mặc bộ đồ sáng màu đi đến gần chúng tôi, đứng trước mặt Nghe Giáng Trần. Tuy không phải xinh đẹp đặc biệt, nhưng khí chất tao nhã, cả người thoát nhìn vô cùng khoan thai. Xem ra ở phòng làm việc SNOWLET này, mỗi người đều ăn mặc rất sành điệu và thời trang, tôi đột nhiên phát hiện mình đang mặc một bộ quần phục bị ẩm ướt so ra với nơi này có vẻ bất đồng, xem lại bản thân cảm thấy tự ti liền theo bản năng lùi lại vài bước, thật hy vọng có thể rời khỏi nơi này, nhưng lại không tìm được lý do chính đáng nào để có thể một mình rời đi.

Đột nhiên Nghe Giáng Trần xoay người lại, nhìn nhìn tôi, nói với cô gái kia “Giao cho cô đó, tìm cho cô ấy một bộ trang phục.....”

Không đợi tôi cự tuyệt, anh liền bước đi lên lầu.

“Xin mời cô đi theo tôi.”

Cô gái đó thật lễ phép, chu đáo, khiến người khác rất khó cự tuyệt, tôi máy móc đi theo phía sau.

Không cần đi quá xa, chúng tôi liền bước vào một gian phòng dường như dành cho phụ nữ, cô gái nhìn tôi chỉ chỉ bên trong một cánh cửa “Đó là phòng tắm, cô hãy thay bộ quần áo ướt của mình đặt ở gian ngoài là được, tôi sẽ giúp cô hong khô. Cô hãy nhanh đi tắm nước ấm đi, khuôn mặt cô đều tái nhợt vì lạnh rồi kìa.”

Tôi gật đầu, đi vào căn phòng tắm kìa.

Làn nước ấm bao phủ toàn thân khiến thân thể dần ấm lại nhưng trong lòng lại lạnh lẽo như trước.

Tôi không hận Giang Triều, cũng không oán Nhạc Vũ. Thật ra một cô gái dịu dàng, yếu đuối thực nữ như Nhạc Vũ mới là đối tượng để đàn ông che chở cả đời. Còn tôi từ sau tốt nghiệp trung học đã cao 1m 70 cm, thân hình vừa không quyến rũ, cũng không xinh đẹp. Trong chuyện tình cảm tôi vẫn thật vô tâm và vô tư, không biết phải quan tâm người khác như thế nào. Nhiều năm như vậy vẫn do Giang Triều bao dung tôi, che chở cho tôi, mọi thứ đều có được dễ dàng. Vì thế tôi có tư cách gì mà oán hận người khác đây, ông trời thực ra đã ban cho tôi rất nhiều thứ rồi .....

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng nước mắt vẫn tuôn rơi không ngừng. Giang Triều rời đi thế giới quanh tôi cũng sụp xuống, nhưng tôi còn có trách nhiệm với xã hội, với cha mẹ, và với em gái nữa.

Sau khi tắm xong, đi vào phòng thay quần áo tôi mới phát hiện có thêm bộ quần áo, có lẽ vừa mới được đưa vào, chắc hẳn là có người đã chuẩn bị cho tôi. Đi qua lại phát hiện bên cạnh còn có một bộ đồ lót còn mới, tôi suy nghĩ không biết nên nhận hay không.

Thay đổi áo quần xong tôi đi ra khỏi phòng tắm, cô gái kia vẫn còn đang đứng chờ tôi. Thấy tôi đi ra, ánh mắt đột nhiên lóe sáng một chút, rồi gật đầu “uhm, thật là tinh mắt.”

“Cái gì?” Tôi cảm thấy khó hiểu nhìn cô ấy.

“Không có gì, bộ quần áo này là do chủ tịch Nghệ tự mình chọn lựa cho cô, rất hợp với cô.”

Cửa phòng tắm còn mở, tôi không nhịn được nhìn vào trong gương đánh giá một lần, chiếc váy liền màu đen trắng kết hợp, một đôi giày màu trắng, thực sự rất hợp với tôi.

“Chủ tịch Nghệ chưa bao giờ đưa cô gái nào tới phòng làm việc, cô là người đầu tiên tới đây.”

Cô gái đó đột nhiên nói như vậy, động tác lau tóc của tôi dừng lại một chút, tôi cũng không suy nghĩ nhiều, lời chưa tới não đã vọt khỏi miệng hỏi, “Vậy anh ta thường đưa các cô gái đó đi đâu?”

Lời vừa thoát ra khỏi miệng, tôi mới phát giác câu hỏi của mình thật không lịch sự, cũng thực quá đường đột. Cô gái đó quả nhiên sững sốt một chút, lập tức cười khê “Chuyện này tôi cũng không biết thế nào, chuyện sinh hoạt cá nhân của chủ tịch Nghệ, chúng tôi là cấp dưới nào dám hỏi. Bất quá, tuy rằng anh ta là nửa thương nhân, nhưng thời gian phần lớn đều trốn trong phòng làm việc. Nhân viên làm việc ở SNOWLET đều là những nhà thiết kế, còn ở trụ sở chính nếu không có việc gì, chủ tịch Nghệ rất ít qua đó, cũng rất ít khi đi ra ngoài xã giao.....”

Xem ra Nghệ Giáng Trần vẫn là một người có thân phận thần bí, tôi nghĩ nghĩ, rồi hơi nở nụ cười, xoay người đi tìm quân phục của mình.

“Quần áo của cô tôi đã cầm đi hong khô rồi, còn chưa đưa tới. Tôi gọi là Từ Đình, là trợ lý của chủ tịch Nghệ, cô có yêu cầu gì cứ nói với tôi là được, có thể làm tôi sẽ nhất định hết sức, bây giờ tôi đi thông báo cho chủ tịch Nghệ biết...”

Thông báo cho anh ta làm gì, tôi có chuyện gì cần tới sự giúp đỡ của anh ta đâu. Tuy rằng nghĩ như vậy, tôi vẫn lễ phép cười cười “Cám ơn cô, tôi phải đi bây giờ, còn bộ quần áo này 2 ngày nữa tôi sẽ đem trả lại hoặc bây giờ có thể trả bằng tiền.”

Nghe tôi nói như vậy, Từ Đình đầu tiên là kinh ngạc, lập tức nói “Bộ quần áo này không dùng để bán.”

Hàng không bán? Lúc ấy tôi cũng không hiểu ý hàng không bán của cô gái đó là như thế nào. Lại liên tưởng tới đây là sản phẩm miễn phí để khuyến mại hay tặng linh tinh gì đó, cho nên tôi cũng không tiện chối từ lần nữa. Sau này tôi mới biết được cái gọi là hàng không bán, là do nhà thiết kế lớn Nghệ tự mình thiết kế, chỉ giới hạn mang đi dự thi ở các cuộc thi lớn, không phải để cho dân thường chúng tôi có thể mua.

Khi tôi đang chuẩn bị rời đi, Từ Đình kịp thời ngăn cản “Chủ tịch Nghệ vừa rồi phân phó, sau khi cô thay quần áo xong, mời cô tới phòng vẽ tranh của anh ấy, cô xem.....”

Nhìn sắc mặt hơi tái của cô, tôi không còn tiếp tục cố chấp nữa, hơn nữa đi không từ giả đường như cũng có vẻ không đúng phép lịch sự.

Đi lên lầu hai, đó là một căn phòng tương đối yên tĩnh, thậm chí là một nơi rất riêng tư. Từ Đình nói, chủ tịch Nghệ của họ muốn như vậy, cho nên nhân viên trong công ty không phải bắt buộc, cũng sẽ không đến lầu hai quấy rầy anh ta, đương nhiên vị trợ lý này là ngoại lệ. Vì thế khi tôi đi vào gian phòng vẽ tranh kia, cũng mang theo áp lực vô hình, kiên trì đi vào.

-

Nghệ Giáng Trần đã thay một bộ áo quần màu trắng nhẹ nhàng, đang đứng ở trước giá vẽ vẽ phác thảo gì đó. Phía sau là bức tường kính, ngoài cửa sổ mưa thu cùng ngô đồng đều nhuộm vẽ hiu quạnh, vài phiến lá rụng càng tạo thành một cảnh sắc âm đạm, tính cả thân người anh ta thì chính là một bức hoạ thanh nhã lạnh lùng, nhưng trong ánh mắt của anh ta lại giống như gió xuân ôn hòa. Liên ứng với câu kia “Gió xuân hoa đào nở, mưa thu lá ngô đồng rơi”

Nghĩ lại tôi lại cảm thấy có chút buồn cười, khi nào mình trở nên đa sầu đa cảm như vậy.

“Uống gì không?”

Dường như sợ uầy rầy anh ta, Từ Đình hạ thấp giọng xuống nói chuyện, nhưng Nghệ Giáng Trần vẫn ngẩng đầu lên. Anh nhìn nhìn tôi, nói “Lấy cho cô ấy một ly trà xanh.”

Một lát sau, Từ Đình đem trà đặt ở trên bàn trước mặt tôi, liền lặng yên lui ra ngoài.

Trong phòng đột nhiên trở lên im lặng, chỉ nghe tiếng bút trong tay anh ta vẽ trên giấy phát ra tiếng ma sát đứt quãng. Tôi cầm ly trà lên ủ ấm trong hai tay, qua làn hơi nước, nhìn những lá trà nổi lên trên mặt nước xanh biếc, thật khó để biết được là ngọt ngào hay đắng chát, có lẽ cuộc sống cũng giống như vậy.

-

Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi qua, tôi nghĩ nên nói điều gì đó để phá tan bầu không khí yên lặng này, liền thuận miệng hỏi, “Anh quay về thành phố D khi nào ?”

“Một năm trước.” Anh trả lời nhanh gọn, giống như đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ chờ tôi mở miệng hỏi anh ta. Thấy tôi ngạc nhiên, anh vừa cười nói, “Quay về để tưởng nhớ những kỉ niệm thơ ấu .”

Tôi cũng cười cười, không nói nữa.

Một lát sau, anh đột nhiên hỏi “Trước đây, em không phải dạy dỗ người khác rất lợi hại sao, vì sao hôm nay lại trở lên mềm yếu như vậy .”

“Tôi nào có.....” Tôi vội vàng mở miệng phủ định, nhưng trong giọng nói lại có một chút hờn dỗi, ngay cả chính mình nghe đều hơi kinh ngạc. Tôi thấy Nghe Giáng Trần cũng không để ý, vẻ mặt vẫn chăm chú tập trung vẽ gì đó, lại lẩm bẩm “Thực ra trước kia tôi chỉ dạy dỗ anh mà thôi..... Nhưng không biết anh rời đi khi nào, không còn gặp nữa, tôi cũng không có khả năng khi dễ người khác.....”

“A, dường như không còn được khi dễ tôi, hình như chuyện này khiến em có phần ảm ức.”

Anh không ngẩng đầu, tươi cười cũng rất nhẹ, nhưng lại lộ ra một sự thân thiết và tùy ý, tạo ra cảm giác chúng tôi trong lúc đó không còn cảm thấy xa lạ và xấu hổ nữa .

“Chỉ là anh Giang Triều là người tôi sùng bái nhất, Nhạc Vũ lại là em gái của tôi, nên tôi chỉ có thể khi dễ anh .....”

“Hiện tại tôi rất muốn làm một việc.....”

“Uhm?” Tôi khó hiểu nhìn anh ta, phát hiện anh ta dường như có chút buồn bực. Lập tức anh ta cười cười, nói “Tôi nghĩ muốn ném em ra khỏi nơi này.....”

Tôi không để ý anh ta, đứng dậy đi đến bên cạnh, tôi muốn nhìn xem lâu như vậy rốt cuộc anh đang vẽ cái gì.

Anh không che dấu, cũng không giảng giải cho tôi, để tôi tự mình xem xét. Nói thật tôi không hiểu lắm, chỉ nhìn thấy trong bức vẽ là bóng dáng của một cô bé, trên đầu là một mái tóc bóng mượt.....

“Thật ra tôi luôn luôn đứng một chỗ chờ em khi dễ, chỉ cần em quay đầu lại liền có thể nhìn thấy tôi.....”

Anh ta dường như đang lằm bằm lầu bầu, tôi không khỏi nghiêng đầu nhìn anh ta. Anh thật cao , cho dù khoảng cách gần như vậy, tôi vẫn không thể nhìn rõ cảm xúc gì trong mắt anh. Chỉ cảm thấy anh là một người đàn ông đẹp trai, ánh mắt thần nhiên xa cách. Ngoài Giang Triều, lần đầu tiên tôi cẩn thận xem đánh giá một người đàn ông như vậy.

“Vì sao anh không hỏi hôm nay tôi đã xảy ra chuyện gì? Anh không cảm thấy tò mò sao?”

“Có thể hỏi sao?” Anh thần nhiên hỏi ngược lại.

Tôi tự thấy câu hỏi của mình thật ngây ngô, chỉ cần là người hiểu biết, cho dù thế nào cũng đều tỏ ra không quan tâm, đều đã rõ ràng một sự kiện, ngoại trừ Giang Triều, không có gì có thể làm dao động cảm xúc của tôi , huống chi giống hôm nay lại nóng nổi như vậy.

“Sau này em sẽ xử lý việc này như thế nào?”

“Tôi nghĩ sẽ tìm một người nào đó để kết hôn.” Tôi thần nhiên trả lời, nắm trong tay ly trà đã nguội lạnh.

5. Chương 5: Người Tuyệt ...

Edit Nana

Beta Phù dung đào hoa

Nếu hai người cùng đem hôn nhân ra làm trò đùa, lại gặp gỡ nhau, điều tất yếu nhất định sẽ ăn ý với nhau.

Nhớ rõ ngày đó, khi Nghệ Giáng Trần nghe được hai chữ kết hôn, anh nhìn tôi khoảng chừng hai phút. Về mặt của anh có chút lo lắng, cũng có ý sâu xa không rõ có phải là vui sướng hay không, nhưng tôi chỉ nhớ ánh mắt trong sáng của anh, vẫn ấm đậm giống như năm xưa, làm tôi nhớ về trong trẻo như màu trời xanh biếc, cái loại không sâu không lo này. Chỉ vì thời gian hoặc cuộc sống đã sớm đem chúng tôi khắc thành dáng vẻ như vậy, rồi cuộc trở về không được.....

Tôi nghĩ cho dù tôi gả cho Giang Triều, cuộc sống của tôi cũng không thay đổi cho nên cũng không có gì tiếc nuối.

Sau khi kể cho Nghệ Giáng Trần biết hết tất cả mọi chuyện, anh chỉ nói nhàn nhạt, Nhạc Vũ thích Giang Triều cũng không phải là không thể, hỏi tôi muốn chờ ba tháng sau khi Giang Triều trở về rồi hãy nói sau. Anh còn nói gần đây ông nội cũng ép buộc anh kết hôn, nhưng anh chưa tìm được người thích hợp để kết hôn, nếu không chê bai có thể giúp tôi tham khảo chọn người. Thật ra tôi cảm thấy mình có chút trào cao, chúng tôi từ nhỏ đã không cùng một thế giới, mà hiện tại sự chênh lệch đó cũng càng lúc càng lớn .

Anh chỉ cười nói, tùy em.....

Đến khi chạng vạng, cho đến khi anh tan sở, anh đề nghị cùng nhau ăn một bữa cơm, tôi liền đồng ý . Dù sao tôi cũng chẳng có chỗ nào để đi, cũng không có việc gì làm, trong đầu giống như hồ dán. Khi anh đi thay quần áo, tôi nhìn một chút bóng dáng phác họa trong bức tranh, thấy mặt trên đề hai chữ, ‘Mối tình đầu’. Thì ra anh ta cũng có nỗi khổ không thể nói được, cũng có một đoạn quá khứ đã qua không thể lãng quên.

-

Bên ngoài, mưa đã tạnh, gió thu hiu quạnh thổi vài chiếc lá bay bay, cô đơn lạnh lẽo. Có lẽ mất đi sự che chở của cây đại thụ , lơ thơ tự mình xoay sở có lẽ đó cũng là số mệnh.

Tôi để mặc Nghệ Giáng Trần khoác lên người chiếc áo khoác màu trắng, đi trong gió lạnh cũng không còn cảm thấy lạnh nữa, liền đề nghị “Gần đây có một nhà hàng rất sạch sẽ, chúng ta đi bộ tới đó nhé .”

Nghệ Giáng Trần gật đầu, đem chìa khóa xe lần nữa bỏ vào trong túi quần, thì ra người cao cao ở trên như anh cũng có thể chịu theo người khác như vậy .

Tôi bước phải vũng nước mưa, lá rụng rách nát, một mình nghĩ miên man, dường như quên cả người đang đi bên cạnh. Nhưng hễ cứ thấy vũng nước nào, anh đều ngay lập tức kéo tôi sát vào bên người, sau đó cười nói tôi vẫn giống như trước đây thích nghịch những vũng nước mưa. Tôi lần đầu tiên biết được trên đời còn có người có trí nhớ tốt như vậy, chuyện cũ thời thơ ấu, bản thân mình đều có chút mơ hồ không rõ .....

Đi vào nhà hàng kia, chúng tôi chỉ gọi hai chén hoành thánh, tôi nghĩ chắc là anh sẽ ăn không quen loại đồ ăn này, không ngờ anh lại ăn một cách ngon lành như vậy, cuối cùng ngay cả canh cũng không còn một giọt. Mà ngày thường hoành thánh là món ăn thích nhất của tôi, nhưng hiện tại lại không có cảm giác thèm ăn, cuối cùng chén của tôi cũng vào trong bụng anh.....

Trên đường trở về, đi ngang qua một cửa hàng KFC, anh mua hai cái hamburger cùng hai cánh gà cay, dẫn tôi trước khi đi ngủ nhớ phải ăn vài thứ. Tuy tôi đã quen sự quan tâm của Giang Triều đối với tôi, nhưng với sự quan tâm này vẫn cảm thấy ấm áp, có lẽ đối với anh, tôi nghĩ đã có phần cảm kích .

Sau đó, thấy tôi đi bộ xa sẽ mệt, nên anh lái xe đưa tôi đến dưới lầu, chúng tôi cũng không nói sẽ gặp lại, có lẽ buổi chiều này chỉ là một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên, chỉ cần giây phút tách ra kia liền nhất định không gặp lại nhau nữa.

Khi về đến nhà, tôi mới phát hiện, khăn quàng cổ của anh không biết khi nào đã quấn quanh cổ tôi. Nhìn chiếc khăn quàng cổ hai màu đen trắng xen nhau, tôi bỗng nhiên nghĩ đến, thế giới của anh dường như đều

là hai màu đen trắng, lại rực rỡ loá mắt, tôi không khỏi cảm thấy có chút tò mò, Nghe Giáng Trần rốt cuộc là một người đàn ông như thế nào, vì sao những màu sắc đơn giản ở tay trong tay anh lại trở nên đầy màu sắc như vậy.....

Ngày hôm sau tôi nhận được đồ chuyển phát nhanh, đó chính là bộ quân phục của tôi để ở SNOWLET. Quần áo đã được ủi cẩn thận, vẫn còn mang theo hương thơm của SNOWLET. Tôi đem đặt trong tủ, bỏ xó, không có ý định mặc lại lần nữa. Từ ngày đó, Nghe Giáng Trần cũng không tìm gặp lại tôi, tôi dường như lại lừa mình dối người trở lại cuộc sống chờ đợi Giang Triều, nghĩ đến năm tháng bình yên, không sóng không gió. Chỉ là ngẫu nhiên trong những ngày mưa, lại nhớ tới dáng đứng kia ở trước cửa sổ, giống như bức tranh người đàn ông trong treo nhưng lạnh lùng .

Nghe Giáng Trần, nếu ngày đó không gặp anh, tôi sẽ như thế nào? Tôi mãi mãi không có câu trả lời.

-

Đảo mắt một tháng trôi qua, đầu mùa đông , trận tuyết đầu mùa đúng hẹn lại tới.

Hôm nay là cuối tuần, tôi liền về nhà, tưởng thừa dịp mẹ còn chưa trở về, quét dọn phòng ốc sạch sẽ.

Đi vào phòng Nhạc Vũ, tôi lại phát hiện một thứ làm tôi không thể bình tĩnh được nữa, đó là một chiếc quần đùi nam xa lạ mà quen thuộc. Tôi nhìn rõ ràng, bên trong có một miếng vải thô màu xanh được may thành cái túi nhỏ, đó là do một năm trước, khi Giang Triều đi công tác, sợ anh sơ ý làm mất tài liệu quan trọng, nên tôi tự mình may vào cho anh . Tôi cùng Giang Triều là thuộc cùng loại người, bản thân vẫn còn tính bảo thủ, cho nên, quần đùi của anh sẽ không dễ dàng rơi ở nơi khác.....

Ngày đó, tôi khóc chạy ra khỏi nhà, thậm chí quên cả mặc áo khoác. Đi ở trong tuyết, tôi còn khờ ngốc nghĩ, vì sao tất cả đồng nghiệp đều biết Giang Triều ở Vân Nam, hơn nữa sắp hoàn thành nhiệm vụ, chuẩn bị trở lại thành phố D, chỉ có tôi là chẳng hay biết gì, chẳng lẽ anh thật sự muốn tránh né tôi sao?

Cho đến khi gió lạnh thổi qua, tôi mới nhớ tới một nơi tạm thời làm tôi cảm thấy ấm áp hơn, cũng là nơi duy nhất tôi có thể đi vào lúc này.

-

“Nghe Giáng Trần, tôi muốn kết hôn, ngay lập tức!”

Tôi xông vào gian phòng vẽ tranh, một câu này không chỉ làm kinh hãi Nghe Giáng Trần, đồng thời cũng làm kinh hãi một người mẫu cùng trợ lý Từ Đình bên cạnh.

Tôi nghĩ rằng, từ ngày hôm đó có thêm một ‘Giai thoại’, một cô gái điên khùng xông vào văn phòng làm việc của SNOWLET, hướng Nghe Giáng Trần bức hôn, chuyện này đã trở nên ồn ào huyền ảo ở giới truyền thông, cũng từ sau ngày đó, phòng làm việc SNOWLET liền trở thành nơi trốn tránh sự thật, một khu nhà giống như thế ngoại đào nguyên. Cứ mỗi cuối tuần, tôi đều trốn vào phòng vẽ tranh, với máy tính, mấy quyển sách, các loại đồ ăn vặt, đã trở thành thú tiêu khiển của tôi ở đây, còn Nghe Giáng Trần vẫn mãi đứng ở trước cửa sổ, chăm chú vẽ những thiết kế của anh. Tôi có khi tưởng tượng, anh không bao giờ cảm thấy mệt? Từng nghĩ đến anh có thành tựu hôm nay, hoàn cảnh là điều kiện cần thiết của thành công, thực không biết, thường thường là bởi vì bối cảnh của gia đình anh, cho nên mọi người cũng xem thường mọi nỗ lực của anh.

Tôi không thể phủ nhận, anh là một người đàn ông tốt, ở chung với anh khiến tôi cảm thấy rất thoải mái, anh không nói nhiều, chúng tôi rất ít nói chuyện với nhau, cũng không làm ảnh hưởng nhau. Tôi nghĩ nếu cùng anh kết hôn, cho dù cả đời này không thể cứu giúp trong lúc hoạn nạn, ít nhất cũng sẽ kính trọng như mới quen nhau.

Đúng vậy, tôi đem cuộc sống của mình sau này đặt lên người đàn ông này.

Đám cưới của chúng tôi cũng không dễ dàng thuận lợi, lúc ban đầu bị mẹ tôi phản đối quyết liệt . Bà cho rằng, cho dù kết hôn với người đàn ông ở tầng dưới chót của xã hội, cũng không thể gả ột thương nhân, hoặc là người làm thời trang, mà trong khi đó Nghe Giáng Trần đều thuộc về cả hai thứ này .

Nghe Giáng Trần lại an ủi tôi nói, tất cả cũng không cần tôi quan tâm, mọi thứ cứ giao cho anh là được rồi. Vừa vặn mấy ngày nay học viện thi cuối kỳ, tôi phải ở trong học viện vài ngày, sau này khi về nhà, tôi mới

nghe nói, ông nội của anh từ Bắc Kinh tự mình đến nhà thăm hỏi ba mẹ tôi. Mẹ tôi nói cả hai ông cháu đều tỏ ra rất chân thành, cũng lần nữa cam đoan với bà sẽ mang đến cho tôi một cuộc hôn nhân trọn vẹn. Tôi lúc ấy chỉ cảm thấy có chút buồn cười, Nghệ Giáng Trần thật sự không nên chỉ làm một người thiết kế thời trang, anh không làm diễn viên, là tổn thất lớn của Hollywood .....

-
Đây là lý do vì sao tôi bước vào cuộc hôn nhân có nguyên nhân trước và hậu quả này.

Nằm ở trên giường, tôi đem những chuyện xảy ra trong thời gian , trước sau suy nghĩ một lần, tôi phát hiện có một số việc đã được an bài tất cả, xem ra trên đời không phải ai cũng có tất cả mọi thứ, nhưng lại có thể người tính thắng cả số mạng.

Có lẽ là do căn phòng rất im lặng, tôi nghe được tiếng khởi động xe bên ngoài, chắc anh đến nơi làm việc của mình. Đối với hôn nhân này, cả hai chúng tôi đều rõ ràng tất cả, mọi thứ với chúng tôi vẫn còn xa lạ, xấu hổ, thậm chí đêm qua rất hoang đường. Nhớ rõ anh từng nói, thuở thơ ấu luôn nhận hết mọi khi dễ của tôi, ngay cả đêm tân hôn, anh cũng không thoát khỏi số phận bị khi dễ . Tôi nghĩ anh là một người đàn ông kiêu ngạo như vậy, trong tình trạng không phòng bị gì, bị biến thành không khống chế được, nhất định cảm thấy tôn nghiêm bị mất hết.

Tôi chỉ có thể đổ lỗi cho nó thôi.....

Đồng hồ đã chỉ 12h, tôi lại như trước nằm thoải mái ở trên giường , vừa thưởng thức cách bài trí của căn phòng, vừa trốn tránh sự thật.

Tôi rất hài lòng, căn phòng mới được bài trí không cố ý bày ra dấu hiệu vừa kết hôn, cũng không giống như phong cách của Nghệ thị lấy trắng đen làm sắc màu chủ đạo. Toàn bộ căn phòng đều là phong cách điềm tĩnh, ấm áp. Tôi đứng dậy , mở hết tất cả các màn cửa sổ, nhìn về phía xa xa, cảnh vật mênh mông vô bờ đã bị băng tuyết thật dày bao phủ, thế giới rộng lớn làm mọi vật trở nên nhỏ bé và yếu ớt. Tôi dần dần thu hồi tầm mắt, lại ngoài ý muốn phát hiện trong sân có một người tuyết mập mạp. Đột nhiên, tôi có chút không thể đè nén vui vẻ, vội vàng khoác thêm áo khoác, chạy xuống lầu.

Mở cửa sắt ra, người tuyết đang mỉm cười liền xuất hiện trong tầm mắt tôi, đôi mắt tròn đen, cái mũi cà rốt đáng yêu, một hộp giấy các tông làm thành cái mũ, nhìn đẹp thêm vài phần.....

Có lẽ Nghệ Giáng Trần rời phòng ngủ , đã ở bên ngoài đắp thành người tuyết này sao? Tôi từ từ đi đến gần nó, nhìn trên người tuyết được quàng một cái khăn quàng cổ màu đỏ bên trên hé ra một tờ giấy:‘Biết người tuyết vì sao vui vẻ không? Nó đang tận hưởng những thứ quý nhất trên đời này , cho nên nó không có thời gian bi thương. Nó đã quên nước mắt kiếp trước, chỉ nhớ rõ kiếp này vui vẻ, nó không hề quan tâm mùa đông tiêu tàn, lại phát hiện mùa đông thật xinh đẹp. Nhạc tuyết, em không biết tuyết mùa đông rơi rất đẹp sao?’

Tôi nhìn người tuyết khoe miệng nhếch lên, mi mắt thế nhưng ướt ướt. Là Nghệ Giáng Trần một nhà thiết kế thời trang giỏi đã phát hiện ra vẻ đẹp, mà theo như anh nói, tuyết rơi mùa đông thật sự rất đẹp sao?

6. Chương 6: Tuyết Giáng Trần Duyên

Edit Hường Đoàn

Beta Phù dung đào hoa

Biệt thự trong trẻo nhưng lạnh lùng, tôi nhàm chán đi lên lầu trên lầu dưới vòng vòng vài lần qua lại vẫn không tìm ra việc gì để làm. Thì ra nhàn rỗi cũng là một loại gánh nặng, vì thế tôi liền ghé vào cửa sổ muốn nhìn người và xe đi trên đường một chút. Nhưng nửa giờ trôi qua, ngoài người tuyết làm bạn bên ngoài vườn kia, quạ đen cũng không hề bay qua.

Không biết Nghê Giáng Trần đang làm gì, đột nhiên tôi rất tưởng niệm phòng vẽ tranh yên tĩnh vắng lặng kia.

Chuông cửa đột ngột vang lên, tôi vội vàng chạy xuống lầu, thì ra là người đưa đồ ăn tới, trong lòng hơi cảm thấy mất mát.

“Là do chủ tịch Nghê căn dặn đưa tới.”

Tôi gật đầu nhận đồ ăn, xem ra Nghê Giáng Trần sợ tôi đói chết trong căn phòng rộng lớn nhưng lạnh lùng này.

Đi vào phòng bếp, tôi đặt phần cơm ăn nhanh này trên bàn ăn, nhìn hồi lâu cũng không có cảm giác thèm ăn. Trên bàn ăn được trải khăn bàn màu xanh nhạt, bốn phía mang theo màu sắc rực rỡ của cỏ cây với bức tường màu trắng làm cho tôi có chút xúc động. Nhưng trong phòng bếp, tôi muốn nấu món gì không cần tốn nhiều sức, liền có thể tiện tay làm một thứ gì đó? Tôi tự mình tìm mì ăn liền, tìm hơn mười phút rồi cục nhựt chỉ ngồi trên ghế, chẳng lẽ Nghê Giáng Trần mì ăn liền cũng không ăn sao?

Cuối cùng tôi quyết định ra ngoài mua.

Đi vào phòng thay đồ, trong tủ có đủ loại quần áo phụ nữ, tôi không cần cố tình lựa chọn bởi vì tôi biết Nghê Giáng Trần nhất định đã phối hợp hoàn mỹ treo trong đó, chỉ cần tôi đưa tay ra mặc vào người là được. Tôi nghĩ, làm vợ của nhà thiết kế, lúc nào cũng có thể hưởng thụ.

Thay quần áo xong tôi nhìn trên bàn thấy có để thẻ tín dụng và một xâu chìa khóa, phía dưới còn có một tờ giấy nhãn: Nhạc Tuyết, ra khỏi nhà đừng quên mang theo ví cùng chìa khóa.

Tôi cười cười, đem xâu chìa khóa bỏ vào trong túi xách. Đối với hành động cho thẻ tín dụng của Nghê Giáng Trần tôi không cảm thấy rất cố ý, cũng không lấy đó là một loại sỉ nhục, chỉ là tôi không cần. Nhớ rõ trước hôn nhân Chu Oánh nói với tôi, phải hiểu đàn ông đưa vật chất cho là thủ đoạn tất yếu để duy trì tôn nghiêm. Nhưng cuối cùng tôi cảm thấy, dựa vào tôn nghiêm dường như có điểm không hay, không mạnh mẽ. Huống chi tôi chỉ là ra ngoài mua chút đồ vặt vãnh, nếu mua phi cơ, đại bác chỉ sợ bán Nghê Giáng Trần đi cũng không đủ.

Mặt khác đối với tiền tài tôi cũng không có nhiều khái niệm, quần áo mặc thường ngày, khi đi ăn ở ngoài, mẹ ở nhà thường không cho phép tôi mua đồ gì quá xa xỉ, cho nên tôi thường đi bộ vào doanh trại trong ngày, từ đó liền tạo thành thói quen, vừa có thể tiết kiệm, ngoại trừ mưa nắng còn có thể tránh bị cướp ở ngoài, tôi tự nhận mình được xem như một cô gái giàu có.

Đi ra bên ngoài, lo lắng nhìn lên bầu trời bốn phía thỉnh thoảng có cơn gió lạnh thổi tới.

Theo bản năng tôi quần nhanh khăn quàng cổ trước ngực liếc nhìn xung quanh, đây là một khu vực rất thanh lịch và yên tĩnh, với tôi mà nói cũng là môi trường lạ lẫm vô cùng, đi đến nơi nào để mua mì ăn liền với tôi liền trở thành một vấn đề lớn.

Đang lúc tôi do dự, cách đó không xa có một chiếc xe BMW màu trắng từ từ dừng ở trước mặt tôi.

“Cô Nhạc muốn đi đâu, ta đưa cô.” Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi rất thân thiện bước xuống mở một bên cửa ra cho ta hỏi.

“Chú là?” Tôi khó hiểu nhìn chú ấy.

“Tôi là tài xế của chủ tịch Nghê.”

Tôi gật đầu một cách lịch sự, nhưng tôi chỉ mua mì ăn liền mà thôi, thật sự không cần tài xế cùng chiếc xe sang trọng thế này.

Nhìn cửa xe mở ra đã lâu cùng ánh mắt mong chờ của chú tài xế, tôi miễn cưỡng ngồi vào trong xe. Tôi không muốn xuất hiện tin đồn ngày thứ hai sau tân hôn, cô dâu mới của Nghê Giáng Trần ra ngoài mua mì ăn liền, lại càng không muốn cho người khác biết làm vợ của anh trừ bỏ nghiêm, nghỉ, đi đều bước, cái gì cũng không giống là một người phụ nữ.

“Cô muốn đi đâu?” Ngồi vào trong xe, chú tài xế dường như nhẹ nhàng thở ra hỏi.

“Đi đến cửa hàng mua sắm ở trung tâm đi.”

Xe chậm rãi khởi động, đại khái sau hai mươi phút nhìn trái nhìn phải chiếc xe tiến vào trung tâm thành phố thật nhộn nhịp.

Trước mắt, những tòa nhà thương mại sang trọng lộng lẫy không biết mọc lên từ khi nào? Còn có tủ kính trưng bày những sản phẩm rực rỡ muôn màu, trên đường người đến người đi thật đông đúc, tôi đều cảm thấy xa lạ. Tôi bắt đầu hoài nghi, là do tôi đã vứt bỏ cuộc sống hay cuộc sống đã vứt bỏ tôi. Có lẽ sống ở thành phố này quá lâu hay là do lâu năm ở trong quân đội khiến tôi từ bỏ cuộc sống cùng những thay đổi nhanh chóng từng ngày.

Xuống xe, tôi nhìn quanh trung tâm mua sắm nhộn nhịp, có chút không biết bắt đầu từ đâu. Nếu mẹ biết tôi đến tận nơi này chỉ để mua một gói mì ăn liền nhất định sẽ bị mắng là quá bày vẽ.

Tôi theo dòng người mù quáng đi vào trung tâm mua sắm, đi thang máy tới lầu ba, đây là khu vực của phụ nữ. Chuyện gì đến cũng sẽ đến, dù sao tôi cũng là một người rảnh rỗi liên thông thả đi dạo nhìn ngắm xung quanh, ý định ban đầu đi mua mì ăn liền bị ném ra phía sau...

Đi tới đi lui, tôi thấy một gian hàng kinh doanh rất bắt mắt có chữ SNOWLET

tôi liền tò mò đi vào.

Tại quầy bán hàng, hai nhân viên đang nhiệt tình giúp đỡ một cô gái thử quần áo, một cô bán hàng kiên nhẫn đứng sau lưng tôi, giới thiệu một ít trang phục cho rằng thích hợp với phong cách của tôi. Bất quá, nói thật, tôi đối với quần áo bên trong thực thất vọng, có lẽ Nghê Giáng Trần vì thuận theo thị trường mà tạo ra các tác phẩm này, tôi cho rằng ngoại trừ quá bình thường và không có gì mới lạ, lấy các trang phục trong nhà ra so sánh thì dường như thiếu một cái gì đó.

Tôi hơi thất vọng đi ra ngoài, đi tới cửa, một chiếc áo khoác màu đen mặc trên người người mẫu trưng bày ở tủ kính lại hấp dẫn tôi. Thiết kế của nó cùng với phong cách của Nghê thị, đơn giản nhưng sang trọng, cổ áo cùng cổ tay có nhiều điểm trắng tựa như những bông tuyết bay bay, lại giống như hàng vạn vì sao yên tĩnh trên bầu trời đêm, bay bay trong sáng như những bông tuyết trong suốt. Có một loại cảm giác thẩm thiết về số mệnh lại giống như một loại cảm giác hạnh phúc đã trở về, làm cho người tôi trở nên mơ hồ không rõ....

Đúng vậy, Nghê Giáng Trần trong thế giới thiết kế dường như vĩnh viễn đều phức tạp và ẩn chứa sự huyền bí. Tôi hơi mê muội vì nó ...

“Cô à, cô thực tinh mắt, đây là Nghê Giáng Trần vì SNOWLET thiết kế ‘Tuyết giáng trần duyên’, là trang phục được trưng bày tại Paris đã giành được giải thưởng.”

“Tôi có thể thử xem không?”

“Thực xin lỗi, đây là hàng không bán, sản phẩm của Nghê Giáng Trần tự mình thiết kế chưa bao giờ bán trên thị trường.”

“Tự mình thiết kế?” Tôi khó hiểu quay đầu, chỉ chỉ những kiểu dáng trưng trong tủ kính

hỏi: “Ý của cô những thứ này không phải do Nghê Giáng Trần thiết kế?”

“Đương nhiên, đó là những tác phẩm do những nhà thiết kế của SNOWLET tạo ra, tác phẩm của nhà thiết kế lớn sao có thể tầm thường như vậy.”

“Ý của cô là tác phẩm của anh ta chỉ có thể trưng bày tại tủ kính của Paris?”

Đối với chất vấn của tôi, nhân viên bán hàng chỉ cười cười cũng không cho tôi câu trả lời.

Gian thương, tuyệt đối là gian thương, lộ vẻ làm cao .....Quên đi, tôi như thế nào có thể nói anh ta như vậy, dù sao anh ta cũng là chồng tôi. Nghĩ đến việc anh ta ở trong phòng tranh một tháng, mỗi ngày anh ta đều không ngừng phác thảo, ở trong mắt tôi đã gần như rất hoàn mỹ rồi, anh lại nói không có chỗ nào vừa lòng, vì thế tác phẩm suốt một tháng vất vả của anh ta ở trong tay liền biến thành mây khói. Tôi nghĩ sau lưng sự thành công các tác phẩm của anh ta nhất định phải trả giá mà người thường không thể tưởng tượng được.

Tôi có chút phần nộ đi ra khỏi quầy hàng SNOWLET, xem ra tôi cùng bộ quần áo này vô duyên, thậm chí ngay cả quyền lợi mặc thử cũng không có. Cho dù đã kết hôn, tôi và Nghê Giáng Trần có được bao nhiêu quyền lợi đâu.

Tôi vừa đi vừa nghĩ đến mẫu thiết kế “Tuyết giáng trần duyên” của Nghê Giáng Trần, hai tay trống trơn ở trung tâm thương mại dạo qua một vòng lại một vòng, khi ra bên ngoài trời đã gần tối, trên bầu trời bắt đầu có tuyết rơi nhưng chú tài xế vẫn đang đợi tôi, vì thế tôi cảm thấy thực bất an.

Về đến nhà trời đã tối, bên trong cửa sổ ngôi biệt thự lộ ra một chút màu cam của ngọn đèn, cũng lộ ra hơi thở ấm áp.

Nghê Giáng Trần ra mở cửa cho tôi, anh mặc một bộ quần áo màu trắng ở nhà, bên ngoài còn đeo tạp dề màu phấn hồng, mặt trên có hai con heo con nhỏ đáng yêu, tôi thật sự nhìn không được bật cười. Anh không thèm để ý tôi đang cười cái gì, chỉ tiện tay vỗ vỗ bông tuyết trên đầu tôi, nói ôn hoà “Coi chừng bị lạnh.”

Trong lúc nhất thời tôi thất thần, đây là giọng nói của người đàn ông lạnh lùng, thậm chí có chút cao ngạo của một nhà thiết kế sao? Nhưng không thể không thừa nhận, dáng vẻ của anh thực sự rất đẹp, ngọn đèn dịu dịu khiến trên mặt anh có chút sinh động và đáng yêu. Tôi cười cười, mang vào dép lê anh để sẵn, đi theo phía sau anh vào nhà bếp.

Đồ ăn trên bàn đầy màu sắc, nếu nói đây là mua tôi nhất định hoài nghi về thói quen ăn uống của anh, nhưng hiện tại....Nhìn cửa sổ sáng lên một lớp sương mù tự nhiên, toàn bộ phòng bếp đều tràn ngập chút hơi thở ấm áp, một chút cảm động chưa từng có dâng lên. Tôi không khỏi nhìn anh đang bận rộn, hỏi: “Anh biết nấu cơm sao?”

“Nào có học sinh du học nào không biết nấu cơm, luyện tập bao ngày cũng không quá tệ chứ.” Anh cười trả lời.

Có lẽ hai người ở chung đều có thói quen im lặng, qua một khoảng thời gian rất dài chúng tôi không nói gì, tôi chỉ đứng một bên nhìn anh bận rộn. Tôi nghĩ, nếu là Giang Triều, tôi nhất định sẽ đến gần anh, từ phía sau ôm thắt lưng anh, đem mặt dán trên tấm lưng dày rộng của anh, nói cho anh tôi lúc này có bao nhiêu hạnh phúc và vui vẻ. Nhưng là Nghê Giáng Trần, tôi ở trong lòng vẫn cố ý bài xích anh. Thật ra, đường cong lưng của anh rất đẹp, ngẫu nhiên khi chuyển động, lưng áo làm lộ ra chút vẻ gợi cảm và mê hoặc...

“Trong khoảng thời gian này anh muốn chuẩn bị triển lãm tác phẩm cá nhân, sau khi hoàn thành anh sẽ cùng em đi ra ngoài một chút đi, em lợi dụng trong khoảng thời gian này nghĩ thích đi chỗ nào.”

“Ừm, được.”

Thấy anh quay đầu lại nói chuyện với tôi, mặt tôi có chút nóng rực sợ anh nhìn ra tôi đang ngắm anh, liền vội tìm đề tài nói chuyện phiếm....

“Đúng rồi, hôm nay em ở trung tâm thương mại đi dạo, có ghé vào quầy hàng SNOWLET.”

“Phải không? Có ý kiến gì muốn đề nghị?” Anh vừa xào rau vừa hỏi tôi.

“Em cảm thấy quần áo nơi đó thực bình thường, thiết kế hơi mạnh mẽ.”

“SNOWLET là một gian hàng lớn, chia đều tuổi không vượt quá 30.” Anh thản nhiên phản bác tôi.

Thấy anh không cho là đúng, tôi hơi bật cười, người này thật tự phụ.

“Còn có một vấn đề.” Tôi dùng đũa gấp miếng rau bỏ vào miệng, tiếp tục nói: “Vì sao trưng bày nhãn hiệu SNOWLET cũng không bán tác phẩm của anh vậy, việc này không phải là lừa gạt người tiêu dùng sao?”

Nghê Giáng Trần nghe tôi nói vậy nhưng không hề tức giận, chỉ cười khê: “Em thật đúng là trong ngoài không phân biệt được, thay người tiêu dùng đến lên án anh mạnh mẽ. Anh chỉ có thể nói với em, nhà thiết kế chân chính là người tạo ra xu hướng chứ không phải đi theo xu hướng.”

“.....”

Anh nhìn tôi cái hiểu cái không hiểu sờ ở đó liền cười cười: “Muốn ăn cơm, đi thay quần áo, rửa tay, thì vào đây giúp đỡ đi.”

“Được.”

Tôi nhẹ nhàng đáp ứng đi ra khỏi phòng bếp.

Đi vào phòng để quần áo, tôi lại sững sờ ở đó. Tôi không nghĩ tới, bộ quần áo làm tôi mê muội “Tuyệt giáng trần duyên” thế nhưng lại xuất hiện trong căn phòng của tôi. Hơi nâng tay lên, nhẹ nhàng chạm vào, thậm chí hơi cẩn thận, tôi cũng không hiểu vì sao ở trong lòng rất trân trọng nó.....

“Thích không?”

Phía sau truyền đến một âm thanh, tôi không quay đầu, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

“Mặc vào thử xem.”

Tôi nghe lời cởi bỏ áo khoác, thay vào bộ “Tuyệt giáng trần duyên”, nó giống như là thiết kế cho tôi vậy, thật vừa vặn. Nhìn mình trong gương, tôi dường như nhìn thấy mình cảm động trong nháy mắt...

“Vì sao lại đồng ý?”

“Cái gì?”

“Đồng ý lấy em làm vợ.”

“Con người cuối cùng đều muốn kết hôn.” Anh nói nhàn nhạt.

“Vậy sao anh không tìm một người yêu nhau kết hôn?”

“Yêu? Ý vui đùa đó anh đã bỏ từ mười lăm năm trước...”

“Như thế nào? Mười lăm tuổi đã bị phụ nữ làm tổn thương?”

“Đúng. Bị một đứa ngốc làm tổn thương.”

“Là Nhạc Vũ? Dường như cũng không phải, anh từng đối với cô ấy rất thắm thiết...”

“Không cần đoán, lấy chỉ số thông minh của em đoán không ra đâu.”

“Em đây nếu đoán được thì sao?”

“Vậy anh đây khổ hạnh tu luyện liên uống phí rồi.”

Tôi có chút mờ mịt, theo ánh mắt của anh nhìn ra ngoài cửa sổ. Ban đêm yên tĩnh, chỉ có những bông tuyết bay bay rơi vào bụi rậm....

7. Chương 7: Người Đàn Ông Nơi Đầu Sóng Ngọn Gió

Sau bữa cơm chiều, tôi chủ động xin rửa chén, Nghe Lạc Trần thật không giành với tôi. Anh ta ném cho tôi cái tạp dề, nói mình chán ghét tẩy rửa đồ dầu mỡ gì đó. Giọng điệu của anh ta giống như một đứa trẻ xấu tính, giống như đang ép đối phương cho anh một hứa hẹn. Tôi liền cười nói, về sau chỉ cần anh nấu cơm, tôi sống chết nhận thầu rửa chén. Nhìn thấy vẻ hơi bồn chồn cười nhẹ, tôi có cảm giác bị bán còn giúp người ta kiếm tiền, nghĩ rằng nhất định là anh cố ý. Nhưng tôi biết, có đôi khi mắc mưu cũng không phải chịu thiệt, loại giao dịch này trên cơ bản xem như hai bên cùng có lợi đi. Trong lòng tôi tính toán nhỏ nhặt, đột nhiên cảm thấy thì ra bản thân mình cũng có tiềm chất làm gian thương.

Tôi còn phát hiện, Nghe Lạc Trần là người rất chú ý hưởng thụ cuộc sống, giống như sau khi ăn xong muốn dùng cafe hoặc hoa quả, còn trước khi ngủ liền uống một chút rượu. Tôi thật không có thói quen giống anh như vậy, chỉ đồng ý thử cái nào nóng, theo anh thưởng thức điểm mới mẻ thôi.

Nhưng một ngày này, rốt cục đã tới, đến thời khắc làm người ta xấu hổ. Ban đêm đối với một đôi vợ chồng mới cưới mà nói, luôn mang theo một chút mờ ám và ám chỉ.

Tôi tắm rửa xong, thay bộ quần áo ngủ mới. Tuy rằng tôi đã cố gắng thuyết phục mình chấp nhận một người đàn ông, nhưng giống đêm qua, tình huống xấu hổ mặc quân trang phòng kẻ háo sắc hôm nay dù thế nào cũng không thể làm như vậy nữa. Nghê Lạc Trần là người kiêu ngạo, anh thừa nhận năng lực cũng có hạn, điều chủ yếu là tôi cảm thấy mình không nên làm tổn thương anh.

Tôi sớm quay mặt vào trong, trong lòng cảm thấy bất an, tôi thật hy vọng buổi tối hôm nay anh bận rộn một ít công tác, như vậy tôi có thể có một chút thời gian thoải mái, hoặc là có cơ hội giả bộ ngủ cũng tốt. Thường thường ý nguyện không được như mong muốn, ngay tại thời điểm tôi miên man suy nghĩ, Nghê Lạc Trần đã sắp đi vào.

Anh hiển nhiên vừa tắm rửa xong, để lộ nửa thân trên, tóc ướt sũng, cầm khăn mặt trong tay, không ngừng chà lau. Đối với việc anh để thân trần, tôi không phải rất để ý, ở lâu trong quân đội, đôi khi gặp được những tình huống đặc biệt, cho dù là nữ quân nhân, cũng không nên chú ý nhiều. Nhưng khi tôi nhìn thấy anh mặc như vậy, nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ, quả thực rất quý dị....

Một cái quần bò màu lam, bên hông buộc dây lưng ở phía trước, không thể không nói, anh gợi cảm vô cùng, như là hình ảnh của nam nhân vật chính trong quảng cáo. Chỉ là anh định mặc như vậy đi ngủ sao? Đột nhiên tôi ý thức được, anh cố ý trả thù, ám chỉ tôi là một nữ háo sắc và anh cần phải đề phòng. Nhưng tôi không có biện pháp giải thích chuyện đêm qua, chính mình tưởng tượng ra một cái bia diễn tập trong mộng mà thôi, nếu không phải anh ở gần tôi như vậy, nếu không phải thân thể anh nổi lên phản ứng trước, tôi nào có lợi dụng thời cơ.

Thì ra ở gần nhau mới biết được, đàn ông đều lòng dạ hẹp hòi không hơn đứa trẻ. Tôi đột nhiên cảm thấy có chút tức giận, ánh mắt gắt gao theo dõi dây buộc lưng của anh, nói “Anh không phải là đàn ông, nên còn để bụng chuyện hôm qua.”

Anh hơi sững sốt, lập tức khoe môi mang theo vẻ trêu tức, mỉm cười, chậm rãi nói: “Có phải đàn ông hay không, em không phải đã kiểm tra rồi sao.”

“Anh, lưu manh.”

“Đường như em đang đùa giỡn với lưu manh đó...”

Anh trả lời luôn không nhanh không chậm, trong lúc nhất thời tôi chán nản, còn muốn nói thêm nhưng lại cảm thấy giống như là đứa trẻ đầu võ mồm, liền xoay người dùng chân bông trùm kín đầu không để ý đến anh. Một lát sau, tôi nghe được tiếng cười khê, chân trên đầu bị kéo xuống, sau lưng cảm thấy hơi lạnh, trong lòng lập tức cũng không buồn bực như vậy nữa, thật ra tôi biết, tôi chỉ giận mình mà thôi.

Đợi bên kia giường có cảm giác lún xuống, lòng tôi liền trầm ổn lại. Anh nằm quay lưng, giữ một khoảng cách với tôi, tôi nghĩ cho dù xoay người cũng không chạm vào thân thể của đối phương.

Hồi lâu, bên kia anh cũng không có động tĩnh gì, chỉ nghe tiếng hít thở đều đều. Khi anh ngủ, thanh âm luôn nhẹ như vậy, thật ra tôi hy vọng anh có thể giống Giang Triều, chuẩn bị ngái ngủ nhẹ, để cho tôi biết rốt cuộc anh ngủ chưa.

Tôi nhẹ nhàng xoay người, anh vẫn như trước không hề cử động. Đột nhiên tôi rất muốn biết anh có thật sự mặc quần bò hay không, và thắt dây lưng nằm trên giường. Tôi không dám đưa tay đụng anh, liền nhẹ nhàng xóc chân lên, thì ra anh đã thay đồ ngủ màu trắng, tôi liền thư thái nở nụ cười, dù sao là một người phụ nữ bị người đàn ông đề phòng như vậy, đây đúng là một sự kiện lạ.

Ánh mắt của tôi kim lòng không được di động nhìn về phía trước, dừng lại trên ngực và bụng anh, tôi phát hiện anh cùng Giang Triều thực sự không giống nhau. Mùa hè, khi Giang Triều ở nhà cũng thích để trần thân trên, lộ ra cơ thể cường tráng, sự cường tráng của Giang Triều dường như có chút tùy ý, Nghê Lạc Trần không giống, cơ ngực cùng cơ bụng giống như dùng thước đo, có thể nói là hoàn mỹ, mà mọi thứ của anh dường như luôn tốt đẹp, chẳng lẽ đây là sự khác nhau giữa một nghệ sỹ và một quân nhân sao?

“Xem ra, em thật đúng là thích nhìn lén.” Chợt một tiếng nói trầm thấp truyền đến, tôi giật mình, tay dừng giữa không trung, không để xuống cũng không cử động. Sau vài giây, thấy anh không thèm nhắc lại, tôi

đem chần nhẹ nhàng đắp lên trên người anh, nói: “Không ngủ còn giả bộ ngủ, anh cũng đâu tốt hơn em.”

“Anh ngủ thật, chỉ là bị lạnh nên tỉnh.”

Nghe được anh còn thật sự giải thích, tôi xấu hổ không thôi, có cảm giác anh cố ý trêu đùa tôi, tôi cảm thấy khổ không nói nổi. Tôi xoay người sang chỗ khác, không để ý tới anh, hơn nữa quyết định mấy ngày tới cũng không thèm để ý tới anh. Một lát sau, anh nhẹ nhàng hỏi: “Ngủ không được sao?”

“Vâng.” Không biết có phải tiếng nói của anh dịu dàng quá mức hay không, tôi không hề đề phòng thừa nhận.

“Dựa gần vào đây, anh kể chuyện xưa cho em nghe.”

Tôi như bị anh bỏ bùa mê, nghe lời nhích lại gần. Anh nâng lên một cánh tay, luồn qua dưới đầu tôi, kéo tôi lại nằm gần anh. Thân thể anh có mùi hương thơm sạch sẽ nam tính thật tự nhiên, giọng của anh nhẹ nhàng chậm rãi, đều đều nói về chuyện trước đây. Tôi không biết mình đã ngủ quên từ lúc nào, chính là trong khi ngủ còn cảm nhận được hương vị ngọt ngào, ấm áp vô cùng.

Có lẽ mùa đông này, tuy rằng rất dài nhưng cũng không khó qua.....

Đảo mắt năm mới đã trôi qua, lúc đầu muốn theo Nghê Lạc Trần về thủ đôi thăm hỏi ông nội của anh, cũng bởi vì anh chiếu cố hủy bỏ kế hoạch. Trừ bỏ định kỳ theo tôi cùng cha mẹ ra ngoài ăn cơm, cơ bản anh đều nhốt mình trong phòng làm việc, mà gần đây tôi không muốn quấy rầy anh làm việc, mặt khác có rất nhiều chiến hữu trở về thăm người thân, cho nên tụ lại, tôi cũng chơi rất vui vẻ.

Cảm tình đau xót, dường như đã bị mắc cạn như vậy....

“Nhạc Tuyết, nghe nói cô gả ột nhà thiết kế, thế nào, cùng chung sống với một người đàn ông ở nơi đầu sóng ngọn gió, nhất định thực kích thích.”

“Hoàn hảo, cuộc sống của tôi thực bình lặng, anh thì rất bận rộn, chỉ là thỉnh thoảng phải gặp ký giả và giới báo chí, nhưng cũng đều có liên quan tới công việc.” Tôi thản nhiên trả lời.

Xem ra, hôn nhân của tôi đã muốn trở thành món điểm tâm ngọt ọi người bán tán lúc trà dư tửu hậu, cho dù không phải là bạn bè quen thuộc, cũng vui vẻ cho biết tình trạng cuộc sống hiện tại của tôi. Các cô ấy thậm chí cho rằng người mới kết hôn, cuộc sống chung nhất định có rất nhiều điều quái dị, bọn họ sinh họa cá nhân có phức tạp hay không. Thật ra, tôi hiểu được Nghê Lạc Trần cơ bản là người đàn ông rất bình thường, trừ bỏ trên người anh có danh vọng, thật ra cuộc sống thực bình thường, ngẫu nhiên có chút hơi cổ chấp, giống như mỗi ngày nhất định phải tắm hai lần, ngủ nhất định phải mặc quần áo ngủ màu trắng, gặp được chuyện cao hứng tới đâu cũng không thích cười to, ăn cơm phải có một bát canh khổ qua.

Nhắc tới khổ qua, thật ra tôi có chút chuyện buồn cười, lúc ban đầu, tôi cho rằng nó vừa đắng lại ngọt, cắn một chút cũng không chịu ăn. Nhưng có một lần, bị anh dụ dỗ ăn một miếng, phát hiện nó đắng nhưng lại có chút ngọt, anh nói là bởi vì ngâm đường cùng dấm chua, nói món ăn này tựa như cuộc sống, trong đó có tư vị của đắng cay, lại làm cho người ta cảm thấy có chút ngọt ngào. Dần dần, tôi cảm thấy giống như bị nghiện, cũng thích hương vị đắng của khổ qua, đương nhiên, chính là thích anh làm cho ăn mà thôi. Tôi muốn nhờ anh hướng dẫn cách làm, anh cười cười nhưng như thế nào cũng không chịu, anh nói đây là bí kíp gia truyền trong nhà, giữ lại tức để dùng làm đòn sát thủ, ông nội của anh nói chính là bởi vì món ăn này mới cùng bà nội sống tới răng long đầu bạc. Anh nói thật sự rất giống, lúc ấy tôi không nhịn được cười, nói về sau đi thủ đô tìm ông của anh học, anh lại nói cho tôi biết, ông cũng sẽ không dạy cho tôi.

Tôi chỉ biết bà nội anh còn khỏe mạnh, lại chưa từng gặp qua, cũng chưa từng hỏi thăm anh, có đôi khi tôi cảm thấy Nghê Lạc Trần có điểm thần bí, có khi lại có điểm giống đứa trẻ mang theo một chút bướng bỉnh.

Còn một tuần là đến ngày mười lăm tháng giêng, triển lãm cá nhân của Nghê Lạc Trần cơ bản đã gần hoàn tất, anh nói kế tiếp không có chuyện gì thì không cần anh quan tâm, muốn tôi chuẩn bị sẵn sàng sẽ dẫn theo tôi đi ra ngoài một chút. Làm một quân nhân, dĩ nhiên xuất ngoại nhất định là có chút hạn chế, cho nên tôi nghĩ chỉ có thể lựa chọn một số địa điểm du lịch ở trong nước.

Nói thật, tôi rất ít đi ra ngoài, trừ bỏ giai đoạn vừa mới nhập ngũ cùng thụ huấn, tôi cơ bản đều quanh quẩn trong thành phố, cho nên đi nơi nào đối với tôi mà nói đều mới mẻ. Chỉ là tôi từng có giấc mộng được

chạy trên bờ cát trắng, hưởng gió thổi ở biển Hải Nam, cảm nhận một chút rừng nhiệt đới mơ mộng, tò mò về cảnh giữa chân trời và góc biển rốt cuộc là như thế nào.....

Cho nên, Hải Nam là điểm đến đầu tiên tôi chọn.

Người nếu chờ mong, dường như trời cũng trở nên xanh thắm và rộng lớn hơn.

Hôm nay, tới gần chập tối, tôi đơn giản thu dọn một chút đồ, liền tính đi đến phòng làm việc của anh, nói cho anh biết quyết định của tôi. Đương nhiên cũng thuận tiện chờ anh tan sở, cùng nhau ở bên ngoài ăn bữa cơm rau dưa. Mấy ngày nay, anh công tác thực sự vất vả, không muốn để anh về nhà nấu cơm, như vậy sẽ quá mệt nhọc.

Trên đường tôi mua một ít hoa quả, có thơm Từ Dĩnh thích ăn, cũng có anh đào mà anh thích ăn, tôi đối với đồ ăn không kén chọn, cho nên cũng không lo ỉnh.

Đi vào phòng làm việc của anh, hôm nay không nhìn thấy Từ Dĩnh, tôi liền tự mình đi lên phòng vẽ tranh của anh ở lầu hai. Nhẹ đẩy cửa phòng, không muốn quấy rầy anh, nhưng khi tôi đẩy ra, hình ảnh bên trong lại thực sự làm tôi sợ ngây người.

Nếu tôi không nhìn lầm, đó là một người phụ nữ để nửa thân trần, cô ta đối mặt với Nghê Lạc Trần, cùng anh có một khoảng cách, mà tôi chỉ thấy được cái lưng duyên dáng của cô ấy. Trong lòng đột nhiên hoảng hốt, tôi không cách nào hình dung mình cảm thấy bối rối cùng sỉ nhục như thế nào, đúng vậy tôi thực sự có cảm giác bị sỉ nhục. Tôi chỉ nhớ rõ Nghê Lạc Trần thản nhiên ngược mắt lên, nhìn thấy tôi, anh dường như sững sốt một chút, tôi liền chạy ra ngoài....

Ở hành lang, tôi đụng vào Từ Dĩnh vừa mới đi tới, trên tay cô ấy còn có hai ly cà phê....

8. Chương 8: Phân Cao Thấp

Tôi vẫn cho rằng Nghê Lạc Trần là loại đàn ông thâm tình, sẽ vì “ Bóng dáng cô gái “ kia mà kiên trì. Tôi đã có lần hân mộ cô gái kia, có được một người đàn ông yêu cô ấy như vậy quả là may mắn. Vừa rồi nhìn hình bóng anh ta trước mắt, trong nháy mắt tôi bỗng tỉnh ngộ, thì ra xã hội này căn bản không tồn tại những người hiếm có vô cùng, mà những người tài giỏi mới này, tự nhiên là những người đàn ông ở nơi đầu sóng ngọn gió, họ coi

Tôi thậm chí có chút ảo não, không nghĩ Nghê Lạc Trần lại là dạng đàn ông đối trá, kết hôn với tôi chỉ là cách để anh ta che dấu những thói hư tật xấu mà thôi. Tôi càng nghĩ càng tức giận , thậm chí tôi càng không nghĩ đến việc Giáng Triều vẫn vui vẻ với tôi cho dù bị tôi phản bội.

“Nhạc Tuyệt, cô chờ tôi một chút, mọi chuyện không phải giống như cô thấy đâu.”

Người ở phía sau gọi tôi lại không phải là Nghê Lạc Trần mà là Từ Dĩnh. Đúng vậy, lúc này Nghê Lạc Trần vẫn đang nhõn nhợ, đối với sự tức giận của tôi ,anh ta không biết rằng anh ta là nguyên nhân chính, có lẽ anh ta cảm thấy trong lòng tôi còn có người đàn ông khác, không thể có tư cách xen vào những hành động của anh ta.

Nghĩ vậy tôi không hề dừng lại mà bước nhanh hơn, chỉ có người người ngốc mới không nhìn ra tâm trạng buồn bực của tôi đối với người đó chính là không thể khống chế bản thân mình.

Từ Dĩnh chạy lại gần tôi, thở hồng hộc giải thích “ Đó là người mẫu, hợp tác với SNOWLET lần đầu, cô ấy đang cùng chủ tịch Nghê thử trang phục. Cô biết đấy, có đôi khi người mẫu như vậy, vì thời gian gấp gáp nên có một số chi tiết mọi người không chú ý, lâu rồi cũng thành quen. Thật ra vừa rồi tôi vừa từ phòng vẽ đi ra pha café cô đã tới. Thấy chuyện đó quả thật chỉ là hiểu lầm.”

Thì ra là do đầu óc tôi xấu xa, tấm lòng của người ta trong sạch, vì nghệ thuật mà hi sinh. Trong lòng tôi không khỏi dâng lên một sự trào phúng, nếu Nghê Lạc Trần chính là hòa thượng với dáng vẻ xấu xí thì người mẫu có thể đứng trước mặt anh ta thay áo quần sao?

“Nhạc Tuyết, đừng tức giận, theo tôi trở về đi, nếu không chủ tịch Nghe sẽ lo lắng.”

Anh ta lo lắng? Tôi theo ánh mắt của Từ Dĩnh nhìn về phía tầng hai, Nghe Lạc Trần một thân áo trắng đơn giản đứng đó. Có lẽ vì phòng vẽ ấm áp nên anh ta thường mặc quần áo đơn giản khi làm việc. Lúc này, một cơn gió lạnh nhẹ nhàng khoan khoái thổi tới làm rối tóc anh ta, quần áo cũng bay bay....

Hồi lâu, anh ta cũng không cử động. Tôi và anh ta tầng trên tầng dưới đối diện, giống như đang cùng nhau thị uy đối phương.

“Nhạc Tuyết, cô xem cô mua dưa cho tôi, tôi còn chưa ăn, cô định mang về sao?”

Tôi cười với Từ Dĩnh, cô ấy thực sự là người uyển chuyển, hiểu tâm lý phụ nữ. Ở thời điểm thích hợp, cô ấy không một tiếng động cho người khác một cách giải quyết. Có khi tôi còn nghĩ cô ấy thích Nghe Lạc Trần nữa, cô ấy luôn để ý anh ta cả những điều nhỏ nhặt nhất.

Từ Dĩnh nhận hoa quả ở tay tôi, kéo tôi trở về phòng làm việc. Tôi nghĩ nếu bây giờ tôi giận dỗi bỏ về anh ta nhất định sẽ cho rằng tôi để ý anh ta nên mới quan tâm chuyện hôm nay. Thật ra tôi phẫn nộ là vì muốn bảo vệ cuộc hôn nhân này của mình, dù sao tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ buông tay với cuộc hôn nhân này, cho dù nó vốn không có tình yêu.

Trở lại phòng vẽ, Nghe Lạc Trần cũng vừa mới từ ban công đi vào, anh ta hắt hơi liên tiếp vài cái, thân thể cũng hơi run. Từ Dĩnh vội vàng đưa cho anh ta một ly nước ấm, anh ta cầm nhưng không hề uống, ánh mắt vẫn nhìn về phía tôi. Tôi không hề lảng tránh ánh mắt của anh ta mà thản nhiên đón nhận. Nghe Lạc Trần, vừa rồi tôi chỉ sợ hãi thôi, tôi không quan tâm anh xem bao nhiêu cô gái thay đổi. *dối lòng rồi đó chị Tuyết*

“Anh Lạc Trần, chúng ta bắt đầu đi.”

Đợi Từ Dĩnh cầm hoa quả rời đi, cô người mẫu kia nũng nịu thông thả bước lại. Cô ta đã mặc vào tác phẩm của Nghe Lạc Trần thiết kế, tạo vài tư thế như đùa nghịch. Áo quần mỏng manh ở thân thể trẻ trung, vũ đạo đẹp mắt, có lẽ Nghe Lạc Trần sẽ bị chính tác phẩm của mình mê hoặc.

Ánh mắt của Nghe Lạc Trần thản nhiên dừng lại trên người cô gái, khi thì nhíu mày, khi thì tập trung, giống như mỗi chi tiết đều không vừa lòng. Mà tôi chú ý tới cô gái kia không mặc đồ lót. Tôi biết rằng vì để giữ được vẻ tự nhiên của trang phục nên bình thường người mẫu không được phép mặc đồ lót, cũng không hiểu vì sao trong lòng tôi lại có chút cảm giác ề ảm.

“Anh Lạc Trần, lần triển lãm cá nhân này chủ đề là “Tuyết Lạc Trần Duyên” sao?”

“Đúng.”

Nghe Lạc Trần không yên lòng hừ một tiếng, cô người mẫu kia đột nhiên nói, “Anh Lạc Trần, anh thật bất công, nói thế nào em đã theo anh ba năm, đối với anh ngay cả “Tuyết Lạc Trần Duyên” anh cũng không hề chọn em, chẳng lẽ anh chỉ dùng người mẫu chính mình chọn sao? Nhưng mà sao lại không chịu chọn em.”

“Người mẫu của SNOWLET bắt đầu ký hợp đồng từ 18 tuổi, đều trải qua huấn luyện đặc thù.” Anh ta thản nhiên trả lời.

Tôi cũng nghe qua không ít tin đồn, Nghe Lạc Trần có cách huấn luyện người mẫu độc đáo, chỉ cần là người mẫu do SNOWLET huấn luyện đều có tố chất rất tốt.

“Anh Lạc Trần, không phải là anh chê em già chứ? Nhưng trước giờ em đều làm rất tốt cho SNOWLET, anh không thể không chọn em.”

“Cô không phải muốn thế sao? SNOWLET cũng không bạc đãi cô?” Nghe Lạc Trần vẫn như trước lơ đãng đáp lời, tay không ngừng ghi chép.

“Anh Lạc Trần, anh không phải không biết, người mẫu kiếm cơm nhờ tuổi xuân, lên đỉnh cao rồi là sẽ đi xuống, tuy rằng cũng có một số đạo diễn tìm em để chụp ảnh nhưng người mẫu hạng trung có mấy người có cơ hội phát triển thành công trong giới điện ảnh?”

“Hôm nay cô đi đi, cô hãy đến phòng thay quần áo thay đồ.”

Cô gái này chỉ để ý Nghê Lạc Trần, cơ bản không quan tâm đến tôi, liền cầm quần áo đi đến phòng thay đồ. Không lâu sau đó, cô gái ở phòng thay đồ bắt đầu hỏi anh ta “Anh Lạc Trần , nghe nói vợ mới cưới của anh là một nữ thiếu tá? Thật kỳ lạ, anh thật khiến người ta bất ngờ.”

Nghê Lạc Trần không trả lời cô ta mà thản nhiên liếc mắt nhìn tôi cười. Tôi trừng mắt với anh ta rồi quay mặt đi. Tôi không thích giọng điệu của cô gái này, nữ thiếu tá ở trong miệng cô ta chỉ như một loại trào phúng.

Một lát sau, cô gái từ trong phòng thay đồ đi ra, đem bộ đồ mới mặc treo cẩn thận ở giá treo quần áo, lại đến gần Nghê Lạc Trần.

“Anh Giáng Trần , em năn nỉ cầu xin anh như vậy, anh cũng không động lòng, thật sự là gian trá mà. Khó trách người ta nói, anh mang danh là nhà thiết kế, nhưng cũng là người thương nhân thành công...”

“Tôi không phải là cừ non, nhưng đối xử với cô cũng không thể xem là chó sói”

Nghê Lạc Trần trả lời cô gái kia, ánh mắt lại cố ý nhìn tôi. Đợi cô ta đi rồi anh ta mới chậm rãi đến bên cạnh tôi, dường như giống đứa trẻ, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi “ Chuyện buổi chiều nay từ giờ sẽ không tái diễn nữa, anh bảo đảm .”

“Cái gì?” Tôi giả vờ như không rõ, tránh tay anh ta, hỏi.

“Không có gì, em để ý cũng được, không để ý cũng được, tóm lại đây là lần cuối, sau này anh sẽ chú ý.”

“Có cô gái đẹp làm việc chung , cảm giác thật tốt?”

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi mới cảm giác trong đó có vị chua. Dường như anh ta cũng không để ý, thản nhiên trả lời “Không có gì tốt cả, sẽ chỉ làm anh càng trở nên khủng hoảng thêm.”

Đúng vậy, anh ta quả thật có chút khủng hoảng . Có lẽ phụ nữ có thể chân chính xứng đôi cùng anh ta không nhiều, chỉ có “Bóng dáng cô gái” kia thôi. Lòng tôi chợt có chút thê lương, nói rất quyết đoán “ Sinh hoạt cá nhân của anh em sẽ không can thiệp.”

“Không phải là sinh hoạt cá nhân, là công tác.” Anh ta còn thật sự sửa lại lời tôi nói, cầm lấy bút máy vẽ một bên bản phác thảo, nói “ Đột nhiên có linh cảm, lập tức tốt rồi. Chiều nay em muốn ăn gì?”

Tôi không để ý đến anh ta có linh cảm hay không, tiếp tục nói theo ý nghĩ của mình “Nghê Lạc Trần , nếu anh đối với cuộc hôn nhân này không vừa ý, anh có thể ly hôn, em nghĩ em sẽ không oán anh. Đối với hôn nhân không có tình yêu, dù tan rã em cũng sẽ không tiếc hận.”

Một tiếng động trong trẻo vang lên, tôi ngẩng đầu nhìn cây bút trong tay Nghê Lạc Trần bị bẻ thành hai đoạn, một đoạn bắn lên trên cửa rồi nhẹ nhàng rơi trở về, một đoạn khác bị anh ấy nắm chặt trong tay...

Một lát sau, tay anh ta cầm bút có máu từ từ chảy ra...

9. Chương 9

10. Chương 10: Thuộc Đảng Dã Tật ...

Edit Nana

Beta Phù dung đào hoa

Mùa đông ban đêm luôn tối không hề báo trước, khi tôi cùng Nghê Lạc Trần đi ra khỏi bệnh viện, trời đã tối hẳn. Đi vào một nhà hàng, tôi gọi các món gan heo, rau chân vịt, thịt bò, cá chình..... Nếu có thể bỏ máu , đều không bỏ qua. Tuy rằng tôi biết anh đều có thể thuận cả tay trái và tay phải, vẫn liên tục gấp đồ ăn vào trong bát của anh, chỉ cần anh ăn một miếng, tôi đều cảm thấy an lòng, tôi cuối cùng cảm thấy bản thân mình đang dần quan tâm tới anh, càng giống như một loại đền bù.

Nhìn thấy Nghê Lạc Trần mệt mỏi không muốn ăn, tôi đột nhiên cảm thấy có chút đau lòng, cuộc hôn nhân của chúng tôi hiện nay vẫn chưa phải thực sự, cho nên tôi không biết mình rốt cuộc có thể mang lại cho anh điều gì, càng không biết bản thân mình khi nào thì có thể chân chính chấp nhận anh, cho dù chỉ là thân thể chấp nhận.

Ăn xong bữa tối, hai chúng tôi đều im lặng ngồi trong xe, dường như đều chờ đợi đối phương mở miệng.

Sau một lúc lâu, tôi tự giễu cười cười, nói “Nghê Lạc Trần, có phải tất cả các cô gái trên thế giới này đều dịu dàng hơn em không? Ví dụ như Từ Đình, hay Nhạc Vũ, còn có những cô gái trẻ xung quanh anh.....”

“Còn có Trương Mạn Ngọc, Lâm Thanh Hà, còn có Phù Dung tỷ tỷ cùng Phượng tỷ?” Anh nói với vẻ mặt thản nhiên, giọng điệu có chút trào phúng. Thật lâu sau, tôi nghe tiếng anh nhẹ giọng thở dài “Nhưng những người này với anh lại chẳng có quan hệ gì.....”

Tôi có chút không hiểu ý của anh, chẳng lẽ đời này anh thà rằng uất ức cầu toàn, cũng muốn duy trì cuộc hôn nhân như vậy sao? Là vì bóng dáng vô vọng trong lòng anh, hoặc là vì lý hôn sẽ ảnh hưởng đến hình tượng và danh dự của anh? Nhưng đối mặt một cuộc hôn nhân không thể trả giá, tôi cảm thấy không được yên tâm, thoải mái.....

“Nghê Lạc Trần, em muốn về nhà ở vài ngày, muốn suy nghĩ thêm về cơ sở hôn nhân của chúng ta.....”

“Như thế nào? Có phải thái độ của anh hôm nay làm em thất vọng không?” Nghê Lạc Trần nghiêng đầu, trên mặt mang theo một vẻ kinh hoàng. Đột nhiên, anh thấp giọng nói “Nhạc Tuyết, hôm nay là anh không đúng, anh không nên đối với em tùy hứng, cũng không nên cứng đầu cố chấp, chúng ta thử làm lại, được không.....”

Ánh trăng phản chiếu một bên mặt anh tái nhợt, tôi dường như có thể cảm giác được anh đang rất yếu đuối.

Thấy một lúc lâu tôi vẫn không trả lời, anh mới thản nhiên nói “Được rồi, anh cũng không muốn miễn cưỡng em, tất cả đều tùy thuộc vào ý của em.....”

Một vẻ lạnh lùng hiện lên trên nét mặt anh, đây mới là Nghê Lạc Trần thật sự....

Xe chậm rãi khởi động, dọc theo đường đi chúng tôi không nói lời nào nữa, chỉ có ánh trăng ở ngoài cửa sổ xe cùng tuyết dung hợp thành một mảnh nhợt nhạt.....

-

Đi vào khuôn viên nhỏ quen thuộc, tôi dừng xe đứng ở dưới lầu, chỉ còn hai cửa sổ có ánh sáng mờ mờ, có lẽ ba mẹ đang xem phim truyền hình.

Tôi đem thuốc Nhạc Vũ đưa đặt trong lòng Nghê Giáng Trần, cố gắng giữ giọng bình tĩnh “Em đi rồi..... Nhớ uống thuốc đúng giờ, đừng để miệng vết thương dính nước, nếu không sẽ bị nhiễm trùng..... Anh tự mình chăm sóc bản thân cho tốt.....”

Đóng cửa xe, tôi không có quay đầu lại, chỉ cảm thấy phía sau có ánh mắt vẫn đang chăm chú nhìn theo, làm cho tôi bước đi cũng càng ngày càng nặng nề .....

-

“Nhạc Tuyết? Con như thế nào..... Như vậy quay trở về, cãi nhau à? Lạc Trần đâu?” Mẹ vừa thấy tôi vào nhà, vội vàng từ trên sofa đứng lên đi đến bên người tôi, lo lắng hỏi.

“Không cãi nhau, con chỉ nhớ ba mẹ quá thôi .....” không biết như thế nào giọng nói lại có chút nghẹn ngào. Nghê Lạc Trần bao dung tôi như vậy, như thế nào có khả năng cãi nhau, tôi nghĩ tôi đúng là một kẻ không có lương tâm nhất thế giới, bỏ lại anh một người cô đơn ở phía sau.....

“Lớn như vậy, còn làm nũng, ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi ạ, mẹ, mẹ không phải vội, cứ xem TV đi, con cũng không phải khách mà.....”

Sau khi thăm hỏi ba mẹ, tôi trở lại phòng cũ của mình. Cũng không bật đèn, lặng lẽ ghé vào cửa sổ nhìn xuống dưới lầu. Đèn trong xe đã tắt, nhưng theo ánh sáng phản chiếu của cửa kính xe dường như có thể

nhìn thấy một bên mặt đẹp trai nhưng tái nhợt. Trong lòng bỗng nhiên nhói lên một cơn đau, đúng vậy, vì sao một người đàn ông thuộc về cuộc sống phồn hoa như vậy lại cô đơn một mình như thế này, tôi cảm thấy trong lòng thật nhức nhối.

Đêm càng khuya, tôi trần trọc lăn qua lăn lại ở trên giường mãi không thể đi vào giấc ngủ. Bỗng nhiên nhớ tới mùi nước hoa thoang thoảng tự nhiên, nhớ tới những đêm không ngủ được, và giọng nói dịu dàng nồng ấm kia. Đường như đã trở thành một thói quen khó thay đổi rồi, cùng nhau sưởi ấm cho nhau cũng là một loại hạnh phúc.

Tôi nhắc bức màn lên, dưới lầu trong xe như trước vẫn còn ánh đèn mờ nhạt. Vì sao anh vẫn chưa đi, có phải cũng giống như tôi, đã quen mùi hương của nhau, cũng nhận định trong hôn nhân tình yêu cũng không phải là tất cả? Trong tim tôi giống như có cỏ dại đang mọc, cảm thấy thật bối rối, giống như một khắc cũng ngồi không yên, vội vàng mặc quần áo, lặng lẽ mở cửa phòng, chạy xuống dưới lầu.....

Bên trong truyền ra tiếng nhạc nhẹ nhàng, cách một chiếc quạt gió cửa sổ, tôi nhìn thấy anh nhìn bóng trắng trên tuyết đến xuất thần, gương mặt anh trông thật mỏng manh yên tĩnh, còn có một nét ưu thương không dễ phát hiện. Có lẽ, chỉ trong đêm dài không có ai trông thấy anh mới để lộ ra sự yếu ớt của mình.....

Tôi nhẹ nhàng khụy một tiếng, anh quay đầu lại, sững sốt một chút, đôi mắt lạnh nhạt phản chiếu ánh trăng lập tức trở lên trong sáng. Mở cửa xe, tôi bị anh ôm vào trong xe ủ ấm, chúng ta không nói gì với nhau, xe liền chậm rãi khởi động ..... Bên ngoài tuyết đọng ở bánh xe phát ra tiếng kêu xèo xèo, tôi dần dần ngủ quên, theo mùi nước hoa thoang thoảng nhàn nhạt, anh dùng áo khoác của mình phủ lên người tôi, bên trong vẫn còn hơi ấm từ nhiệt độ cơ thể anh lưu lại.

-

Không biết ngủ bao lâu, tôi cảm giác bên cạnh người giống như có một lò sưởi êm ái, tôi bỗng nhiên bừng tỉnh. Vội vàng ngồi dậy, phát hiện mình đã ngủ trên giường lớn trong phòng ngủ, bên cạnh anh vẫn ngủ say như trước, có chút xa lạ lại quen thuộc. Tôi mở đèn ngủ ở bên đầu giường mình, phủ thêm áo ngủ, đi sang phía bên kia giường, một cánh tay anh để lộ ra khỏi chăn, miếng băng gạc đã không thấy đâu, miệng vết thương khâu lại bị nước thấm vào làm cho chung quanh hơi sưng đỏ. Nhất định khi anh tắm rửa đã để miệng vết thương dính nước gây nhiễm trùng, tôi vội vàng sờ tay lên trán anh, nóng rực, chắc anh mệt quá nên vẫn còn ngủ say.

Tôi không dám chậm trễ, vội vàng đi tìm hộp thuốc trong nhà, dùng dầu xoa lên hai thái dương của anh, nhẹ nhàng mát xa. Có lẽ do dầu có mùi hăng hăng, hoặc do tôi hơi mạnh tay, Nghê Lạc Trần từ từ mở to mắt, giống như một đứa trẻ nhìn tôi, có chút thật đáng yêu.

“Miệng vết thương của anh bị dính nước, xem ra anh đã không nghe lời em dặn.”

Tôi không hiểu sao cảm thấy có chút tức giận, rất muốn tung chăn của anh ra, hung hăng mắng cho anh một trận. Anh lại cười nhìn tôi, cũng không lên tiếng. Tôi băng miệng vết thương cẩn thận, lấy thuốc hạ sốt cho anh uống, anh cũng không cầm lấy, mà hé miệng ra nhìn tôi, tôi cười cười đem thuốc bỏ vào miệng anh, mới nhớ tới quên lấy nước. Khi tôi đem nước đến, anh đã nuốt xong thuốc, trên mặt nhả lại cười khổ, trong lòng bỗng nhiên co rúm một chút, dường như có thứ gì đó chạm vào đáy lòng mềm yếu nhất của tôi.....

“Có đắng lắm không? Hay ăn chút đồ ngọt nào đó để giảm vị đắng.....”

“Uhm.....” Anh ừm một tiếng, đột nhiên ôm tôi vào ngực, đôi môi nóng bỏng bá đạo đặt trên môi tôi, hai tay tùy ý ở trên lưng xoa nắn.....

“Tay anh.....”

Tôi lo lắng sợ anh đụng phải vết thương trên tay, lại quên phía sau không nên nói chuyện. Anh quả nhiên được một tác lại muốn tiến một bước, đầu lưỡi nóng bỏng tiến vào trong miệng của tôi, công thành đoạt đất, từng chút đoạt lấy, thanh âm của tôi cũng ý thức như bị nuốt hết ở trong sóng triều mãnh liệt, không thể tự kiềm chế.

Dần dần, tôi cũng tiếp nhận anh cùng anh dây dưa một hương vị mát lạnh, còn có mùi hăng hăng của thuốc, cũng dần dần mê luyến theo anh đôi môi cùng anh dây dưa cắn mút, GiangTriều chưa từng cùng tôi trải

qua như vậy.....

Đột nhiên nghĩ tới tên này, tôi không chút do dự đẩy anh ra, giờ phút này, tôi không biết là đang phản bội chính mình, bởi vì vẫn chưa bao giờ nghĩ đến phản bội Giang Triều, cho nên cảm thấy có một loại cảm giác tội lỗi tự nhiên dâng lên ở trong lòng .....

Nghê Lạc Trần không miễn cưỡng tôi, vòng ôm dần dần buông lỏng ra, tôi ngồi dậy, đưa lưng về phía anh, yên lặng lau khô miệng.....

“Giận sao?”

“Không.....”

“Nhạc Tuyết, thực xin lỗi, anh không khống chế được mình.....”

Nên thực xin lỗi thật ra là tôi, tôi vẫn chưa sẵn sàng làm nghĩa vụ vợ chồng cùng anh, đó là nguyên nhân tôi muốn thoát ra khỏi cuộc hôn nhân này, tôi không muốn sau này mình phải hối tiếc cả đời.

Nghê Lạc Trần như nghe được tiếng lòng khó xử của tôi, anh ngồi xuống nhẹ nhàng ôm lấy tôi, nói nhỏ ở bên tai “Nhạc Tuyết, thật ra ôm cả đời như vậy cũng rất tốt rồi, thật sự, anh cho tới bây giờ không mong đợi em cho anh điều gì, em cũng không cần phải cố buộc mình phải trả giá.....”

Tôi xoay người cũng ôm anh, cơ thể của anh bao trùm lấy tôi, không biết như thế nào, tôi nhịn không được rơi lệ .....

Nghê Lạc Trần cười cười, nâng tay giúp tôi lau khô nước mắt, “ Chỉ cần cho thêm chút thời gian.....”

“Không phải vậy.....”

Bỗng nhiên một trận hít thở không được, anh ôm sát tôi để trừng phạt, tôi không thể không gật đầu, thừa nhận.

11. Chương 11: Hạnh Phúc Như Thế Nào...

Tôi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, mở mắt ra thì trời chỉ mới tờ mờ sáng. Tôi nhìn Nghê Lạc Trần đang ngủ say một chút, vội vàng dậy nhận điện thoại.

“Chu Oánh, có việc gì vội lắm sao, mới sáng sớm...” Tôi khoác áo vào muốn đứng dậy, nhưng Nghê Lạc Trần lại giật giật, đưa cánh tay quấn lấy trên lưng của tôi. Tôi vội vàng kéo chăn qua đắp cho anh, sợ anh tỉnh lại không dám cử động

“Nhạc Tuyết, Giang Triều quay lại rồi...”

“...”

Đây là cái tên có lực rung động rất lớn, đột nhiên Giang Triều lại quay về, tôi lặng người, không biết phải làm sao.

“Nhạc Tuyết, mình nói cho cậu biết, để cậu chuẩn bị tư tưởng, ngoài ra, tối hôm nay học viện muốn tổ chức tiệc hoan nghênh, cậu có thể đi không?”

“Nghê Lạc Trần đang sốt, mình không đi được...” Tôi vội vàng tìm một lý do cự tuyệt, tôi nghĩ Chu Oánh có thể hiểu rõ tâm tình của tôi, một người phụ nữ bị vứt bỏ, dù không hận, cũng không có cách nào đối mặt với người đàn ông sáng chói kia được. Nhưng tôi biết, những đồng đội kia hẳn cũng hiểu rõ, tôi trong lòng bọn họ sớm đã là đương kim nữ vương Trần Thế Mỹ (Phò mã Trần Thế Mỹ, đỗ tân khoa trạng nguyên rồi kết hôn công chúa, cho người ngầm giết chết vợ con ở nhà. Sau bị Bao Công xử tội chết.) thấy lợi quên tình.

“Nhạc Tuyết, không muốn đến thì đừng đến nữa, dù sao sau khi học viện khia giảng, Giang Triều cũng bị điều đến quân khu, sau này mọi người cũng không có cơ hội gặp mặt.”

“Ừ” Tôi thần nhiên mà trả lời một tiếng rồi liền ngắt điện thoại.

Chu Oánh không biết, Giang Triều sẽ trở thành em rể của tôi, cho dù trong quân đội không gặp được thì trong cuộc sống cũng không tránh khỏi liên quan, đây là cuộc sống mở ra một trò chơi với tôi, tôi với người đàn ông tôi yêu trở thành người một nhà, mà anh lại không phải là chồng tôi...(bực chị này ghê, anh Lạc Trần đang sốt cao đấy chị ơi)

“Nhạc Tuyết, em làm sao thế?” Nghe Lạc Trần tỉnh lại, dùng tay nhẹ nhàng lau mặt của tôi, thì ra tôi lại khóc.

Cho dù là thói quen yếu ớt ở trước mặt anh cũng không che giấu được, tôi liền xoay người ôm cổ anh, người đàn ông này nhất định là người cứu tôi lúc tôi đang chết đuối, khi tôi chạt vật nhất, anh luôn vươn cánh tay ấm áp về phía tôi, để trấn an tôi và tiếp thêm dũng khí để tôi đối diện với cuộc sống.

Tôi khóc hồi lâu mới nói cho anh là Giang Triều đã trở lại. Đúng vậy, tôi không nghĩ sẽ có chút gì giấu chiếm anh, tôi nghĩ tôi cùng anh trong lúc này đáng khen nhất chính là tính ý lại và sự tin tưởng lẫn nhau.

“Nhạc Tuyết, anh có thể làm gì cho em không?”

Anh dịu dàng nhìn tôi, anh không có chút nghi ngờ gì khi tôi vì người đàn ông khác mà khóc lóc. Tôi lắc đầu, ôm anh lại càng chặt hơn, lúc này, tôi muốn chỉ là hai cánh tay và bờ ngực ấm áp, anh vẫn thế để tôi tùy ý bắt nạt, lại có thể tùy ý ỷ lại vào anh...

Nghe lạc Trần không đi làm, suốt một buổi sáng, chúng tôi chỉ ôm nhau, giống như hai con người lưu lạc chân trời cùng yêu thương, nương tựa lẫn nhau.

Buổi chiều, tôi nhận được rất nhiều điện thoại của đồng đội, mới biết Giang Triều trở thành người tâm phúc của quân khu. Lần này hoàn thành nhiệm vụ trở về, anh vinh dự nhận được quân hàm nhị đẳng, từ phó doanh đặc cách được đề bạt lên cấp phó đoàn, cũng nghe nói anh sắp chuyển đến quân khu làm việc, nghĩ đến ngày kế tiếp xung quanh anh là hào quang sáng chói và hoa tươi rực rỡ.

Tôi nghĩ, Giang Triều đã rất cố gắng, đồng thời cũng có chút may mắn, cùng người theo năm tháng mà nói, có bao nhiêu cô quạnh, đại đa số quân nhân và tôi giống nhau, giữ một chức vụ bình thường làm hết phận sự, hiền dưng im lặng, lại có một số người, ngay cả cơ hội dẫn đầu thao diễn đều không có, tốt nghiệp học viện quân sự liền trở thành văn chức, cùng sự huấn luyện quân sự mà mộng tưởng lúc đầu cũng ngày càng xa xôi.

Có một số đồng đội đang trong lúc gọi điện thoại hỏi tôi, sau khi vứt bỏ Giang Triều không hối hận sao, tôi cười không trả lời, tôi hiểu, đối với quân nhân mà nói, không có gì quan trọng hơn so với vinh dự, ở trong mắt bọn họ, cho dù Nghe Lạc Trần có tiền, có tài, lấy anh so sánh với Giang Triều, cũng vĩnh viễn không có cách nào siêu việt anh hùng bằng.

Nhưng mà, anh là anh hùng cũng tốt, công thần cũng tốt, cũng không quan trọng với tôi nữa, cuộc đời của tôi không phải là thời khắc cùng Nghe Lạc Trần nắm tay nhau bước vào lễ đường, liền tro bụi rơi định rồi sao, cũng có lẽ là sớm một chút.

Một ngày này hỗn loạn mà dài đằng đặc, buổi tối lại vì Nghe Lạc Trần không cẩn thận mà tắm nước lạnh, liền sốt cao như đốt, tôi thật không hiểu anh như thế nào không cẩn thận mà tắm nước lạnh, nhưng tôi vội vàng đến độ xoay vòng vòng mà cũng không làm anh hạ sốt được. Đàn ông có bệnh thực sự ngay cả như một đứa trẻ cũng không bằng, khuyên anh tiêm, anh lại lẩm bẩm nói đau, làm cho người ta có chút không đành lòng, tôi lại không muốn phiền toái gọi Nhạc Vũ đến.

Cơm tối cũng cũng là một vấn đề lớn, những cái khác thì không nói, chỉ cần nấu cơm, làm mướp đắng, nhưng Nghe Lạc Trần chỉ ăn một loại cách làm. Nhìn thấy anh nấu cơm cảm thấy rất đơn giản, tôi cũng học trộm một chút, nhưng thực tế mới biết, chuyện này đối với tôi cũng là khiêu chiến cực hạn. Cuối cùng mướp đắng lại quên mất mà không bỏ đường vào, đó là vì tôi làm không quen, nhưng anh vẫn là đem tất cả ăn hết, anh nói đây là đau khổ tôi cho anh, ăn xong cũng là ngọt, không nghĩ đến Nghe Lạc Trần vẫn là cao thủ lừa phụ nữ, nghe lời của anh tôi cần rất vui, mặc dù tôi vẫn hoài nghi tính thật sự của nó.

Cả buổi tối suy nghĩ của tôi đều đặt trên người Nghê Lạc Trần, không còn tâm trí suy nghĩ cái khác, mãi tới 3 giờ sáng anh mới hạ sốt, tôi ghé vào gối của anh mệt mỏi mà ngủ đi, ngay cả giấc mộng cũng lười không đến, cũng chính là rời xa cái loại đau khổ này.

Vừa tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau, ánh mặt trời mùa đông ấm áp mà theo đi vào, khiến người ta có chút mãn nguyện.

Tôi duỗi tay, đột nhiên phát hiện không thấy Nghê Lạc Trần đâu, nghĩ cũng biết anh đi đâu, liền hồn hển mà chạy tới phòng tắm...

“Nghê Lạc Trần, anh lại không nghe lời, lại đi tắm...” Đẩy cửa phòng tắm, tôi sững sờ trong đó.

Chùm sương mù của hơi nước, Nghê Lạc Trần đang đứng ở trong đó, nước lỏng chảy qua cơ thể anh, đem làn da trở thành trong suốt như màu nước, như sắc màu cuộc sống, đây là lần đầu tiên trong đời tôi nhìn thấy cơ thể đàn ông, không biết là nên đi hay nên ở lại.

Nghê Lạc Trần thản nhiên liếc tôi một cái, tắt vòi nước, cầm lấy khăn tắm vây quanh ở trên lưng “Nhìn kỹ rồi thì đừng quên đem cửa giúp anh đóng lại...”

“oh” tôi có chút không biết phải làm sao, hoang mang đóng cửa phòng tắm lại. Tôi tựa ở trên tường, tôi cảm thấy trong ngực đang gia tăng tốc độ, anh có thể giận tôi hay không?

Qua hồi lâu, Nghê lạc Trần mới từ phòng tắm đi ra. Tôi tự biết đuối lý nên nhìn bàn tay bị thương của anh, phát hiện anh đã dùng màng nilon bọc lại. Tôi đến bên giúp anh mở ra, một bên cẩn thận giải thích: “Thực sự...em, cái gì cũng đều không thấy rõ...”

“oh?” trên mặt anh hiện lên một nụ cười ranh mãnh: “Em muốn nhìn thì cứ tự nhiên, em là vợ của anh, nên được hưởng chút phúc lợi...”

“Vô vị, anh có cái gì tốt mà nhìn, đừng có mà tự phụ ...” Tôi bỏ qua tay anh, không thêm để ý đến anh nữa.

Qua một hồi lâu tôi thấy anh không nói gì, liền hỏi: “Tên của anh là ai đặt cho anh?”

“Ông nội anh, sao vậy?”

“Bùn-Lạc -Trần, nói chung cảm giác cùng đất bụi có chút liên quan, cho nên anh một ngày tắm hai lần, muốn thoát khỏi phàm trần?”

Không biết có phải là ảo giác, tôi nhìn thấy trên mặt anh thoáng qua một chút đau buồn, một lúc lâu, anh thản nhiên mà nói: “Ông nội của anh hi vọng anh tương lai chỉ làm một người bình thường, rất bình thường thôi, ông nói trời ghen ghét người tài, chỉ cần bình thường mới có thể bình an, cho nên ông luôn gọi anh là tiểu Bùn.”

“...”

Đây là lô gic gì, căn bản là muốn trêu chọc nhũ danh Tiểu Bùn, nhưng cuối cùng vì bầu không khí có chút áp lực, đành từ bỏ. Tôi cảm thấy Nghê lạc Trần rất thần bí, gia thế của anh không ai rõ, hoặc là cũng có một chuyện xưa đau buồn.

Ăn qua bữa tối, thấy anh lại cầm lấy bút lông vẽ tranh, tôi liền tò mò mà đi qua “Còn đang vẽ người phụ nữ kia?”

Anh gạt đầu mỉm cười: “Ừ, nhưng từ hôm nay trở đi, anh không hề chỉ đối mặt với bóng lưng của cô ấy nữa...”

Không đối mặt với bóng lưng cô ấy, không biết làm sao, nghe thấy những lời đó, trong lòng tôi có chút tự vị. Quả nhiên, không mất nhiều thời gian, bức tranh rõ ràng xuất hiện chính là khuôn mặt cô gái kia, có một loại ảo giác giống như đã quen biết, anh thấy tôi nghiêng đầu dường như đang tìm tôi nghiên cứu, liền che che đậy đậy không muốn tôi nhìn, tôi lại càng tăng thêm tò mò.

“Tại sao không muốn cho em nhìn?”

“Sợ em thấy rồi cũng sẽ hối hận.” Anh thản nhiên trả lời

Cho đến khi cơ thể người phụ nữ đã được vẽ ra, tôi mới hiểu rõ lời của anh có ý gì. Anh đem bức tranh cô gái khỏa thân ra, tôi liền bối rối không nhìn, trong lòng có chút tức giận.

“Nghê Lạc Trần, anh rất dung tục, dám ở trong nhà vẽ phụ nữ khỏa thân...” Nói xong, tôi cảm thấy bản thân như một cô vợ đang ăn giấm chua (ghen) mà anh lại cười đắc ý.

Có lẽ là vì trốn tránh Giang Triều quay lại, mang đến cho tôi bóng ma, tay Nghê Lạc Trần mới cắt chỉ, vẫn không có thể dính nước, liền quyết định giúp anh đi ra ngoài giải sầu.

Hành trình đi Hải Nam vốn đã bị tôi coi như hành trình mộng ảo, giờ khắc này, rốt cuộc đã không hề là mộng.

Máy bay đón tia nắng ban mai dần rời khỏi mặt đất, nhìn ngoài cửa sổ máy bay bầu trời xanh lam trong vắt như tủy, như sợi bông mây trắng, vẫn dùng một tia sáng tạo thành quầng sáng màu tím nhạt, chính như mảnh nhỏ lóe sáng trong đời người, giờ khắc này, trong tim tôi tự hỏi, cái gì là hạnh phúc, đây là vấn đề tôi hôm qua tôi cùng Nghê Lạc Trần thảo luận qua, anh nói, hạnh phúc mà một khái niệm rất trừu tượng, em cảm thấy có thì chính là có, đúng vậy, anh nghĩ giờ khắc này, anh đang hạnh phúc...

Nhớ kỷ Phật từng nói, thứ trân quý nhất trên thế gian không phải là thứ không chiếm được cũng không phải là thứ đã mất đi, mà chính là hạnh phúc hiện tại mà ta có thể nắm bắt được. Tôi nhưng lại có một loại cảm giác, cảm giác vẫn là hạnh phúc đang nắm chặt tôi, nó vững vàng mà nắm tay tôi, chỉ là đem tôi đang lơ đãng mà thất lạc...(thế mới biết anh lạc Trần cho chị cảm giác hạnh phúc như thế nào...)

“Mất có đau không? Đừng nhìn, nghỉ ngơi một tí.” Nghê Lạc Trần đem tấm chắn ở cửa sổ máy bay kéo xuống, lại vỗ vỗ bả vai mình, tôi cười dựa vào, tôi nhắm mắt lại cảm thấy có chút chua xót, lúc này mới nhớ tới ánh sáng mặt trời chiếu vào mình đã rất lâu. Lúc này, đỉnh đầu lại truyền đến giọng nói ôn hòa: “Ngủ một chút đi, dậy sớm để kịp lên máy bay là chuyện vặt vả nhất.”

Môi anh gần như áp vào trên tóc tôi, ngữ khí gần như nuông chiều. Tôi gật đầu một cái, không tự giác mà sát lại gần anh.

12. Chương 12: Nguyện Vọng Trong Ngày Sinh Nhật...

Cả bờ biển đều bị bao phủ bởi làn mưa phùn, cô đơn và xám xịt, ngay cả không khí cũng tràn ngập vị mặn của nước biển.

Vốn tưởng rằng bầu trời xanh phương Nam trong xanh vạn dặm phong cảnh đẹp đẽ lãng mạn, nhưng thực tế đã nhắc nhở tôi, mơ mộng và hiện thực cách xa vô cùng. Vì tôi muốn thoát khỏi cái bóng của quá khứ, nắm chắc tương lai của mình, nhưng mưa gió trong thế giới này lại cố tình dây dưa không rõ.

Nghê Lạc Trần đại khái nhìn ra tôi có chút thất vọng, liền nhắc chiếc mũ áo len của tôi, đùa giỡn chụp nó lên đầu tôi, giống như trò đùa của những đứa trẻ con.

Tôi trừng mắt với anh, lại đem mũ bỏ xuống. Tôi nghĩ đáng vẻ hiện tại của mình nhất định thực ngốc, vốn cũng không tình nguyện mặc bộ hồng nhạt này, cho dù tôi và anh là bạn học thời tiểu học, cũng không cần biến tôi hành một học sinh tiểu học. Nhưng anh bảo tôi phải tin tưởng vào ánh mắt của anh, nói anh cũng mặc giống bộ đồ của tôi, chỉ khác màu.

Bây giờ chúng tôi một người mặc màu trắng một màu phấn hồng, đứng ở đại sảnh trong sân bay, càng cảm thấy dù anh mặc cái gì cũng đều đẹp, đáng vẻ thanh lịch lại không mất khí chất cao quý, thu hút không ít người ngắm nhìn, tôi thì lại bình thường không thể bình thường hơn, đứng ở bên cạnh anh, tựa như một lá cây không có sức hút nào.

Một lát sau, tôi thấy một người phụ nữ hơn 30 tuổi vội vã chạy tới, cười xin lỗi với Nghê Lạc Trần, “Chủ tịch Nghê, anh luôn đúng giờ như vậy .....”

“Là do phi cơ đúng giờ.”

Sắc mặt của Nghê Lạc Trần hơi lạnh đậm, anh vừa cự tuyệt người phụ nữ kia giúp anh sắp xếp hành lý, vừa kéo tôi đi hướng ra phía ngoài. Tay anh nắm tôi thật chặt, sợ không cẩn thận có thể đánh mất tôi tại thế giới lạ lẫm nơi đây. Thật ra anh luôn đối xử một cách lo lắng như thế về tôi, còn nói, ‘Nhạc Tuyết, em là cô gái lơ đãng nhất trên đời này, nếu có một ngày, anh không thể chăm lo cho em, nói không chừng ngay cả bản thân mình em cũng có thể đánh mất.’

Anh và Giang Triều hoàn toàn không giống nhau, tôi ở trong mắt Giang Triều, là một người phụ nữ vô cùng độc lập, là một quân nhân cứng cỏi. Cho nên Giang Triều cho rằng tôi có anh hay không cũng sẽ tự sống tốt.

-

Chúng tôi ngồi trên một chiếc xe công vụ màu đen, Nghê Lạc Trần tự mình lái xe, dường như anh rất quen thuộc nơi này khiến tôi cảm thấy rất tò mò. Mặc dù anh vẫn nhìn về phía trước, nhưng dường như đã nhận ra suy nghĩ của tôi, cười nói “Tổng công ty SNOWLET ở trong này, đây là sự nghiệp đầu tiên của anh.....”

Tôi cười cười không lên tiếng, vậy là tôi lại hiểu thêm một chút nữa về anh. Nhưng muốn hiểu hết toàn bộ về anh, còn cần bao lâu thời gian nữa tôi không dám xác định.

Một lát sau, anh lại hỏi “Em không quan tâm chúng ta đi đâu sao?”

“Em không bận tâm, dù sao anh cũng sẽ không đem em đi bán.” Tôi có chút xấu hổ nghiêng người vào ghế, cười trả lời anh.

Chúng tôi không biết rằng đã đi ra khỏi màn mưa, dù bầu trời vẫn còn u ám nhưng mưa đã ngừng rơi. Cách tấm cửa kính xe tôi nhìn ra ngoài trời, đột nhiên đối với thành phố xa lạ này sinh ra cảm giác tò mò nơi này biến là màu xanh, hay là màu xám ?

“Nghê Lạc Trần, nhiệt độ như vậy có thể xuống biển không?”

“Ngốc, nhiệt độ nước biển mới 24°C, đương nhiên không được, Tam Á chính là vùng cận nhiệt đới, hôm nay em đã mệt mỏi rồi, hãy nghỉ ngơi một đêm, ngày mai chúng ta sẽ đi Tam Á.” Nghê Lạc Trần quay sang nhìn tôi, đột nhiên hỏi “Em trưởng thành ở thành phố biển, nhìn biển vẫn chưa đủ sao?”

“Em muốn biết nước biển ở nơi này có hương vị gì .....”

“Đáng .”

Không biết có phải do tôi bị ảo giác hay không, tôi nhìn thấy Nghê Lạc Trần đột nhiên thu hồi ý cười, khóe môi gợi lên chút chua xót giống như lạc trong thế giới phồn hoa. Xem ra, trong thế giới cô độc không có phân loại thân phận cao hay thấp, vẫn đối với chuyện cũ không thể không hoài niệm.

Sau đó Nghê Lạc Trần vẫn không nói gì, chỉ còn lại tôi và người phụ nữ kia nói chuyện, tên của cô là gọi Nhâm Nguyệt, là phó tổng công ty của Nghê Lạc Trần, thì ra cũng là một người phụ nữ xuất sắc. Cô ta nói nguyên nhân vì trên đường gặp sự cố giao thông nên gây ra việc xe bị tắc nghẽn nghiêm trọng. Tôi nghĩ đây là nói cho Nghê Lạc Trần nghe, dù sao ai cũng nhìn thấy Nghê Lạc Trần có chút bất mãn do cô ta đã đến muộn, mà cô ta lại là một người phụ nữ rất thông minh nên không cố ý giải thích với anh. Xã hội này là như vậy, mọi người chỉ biết người đó phạm sai lầm, nhưng lại không quan tâm lý do của sự sai lầm đó. Cô ta còn nói, tuy rằng bước đầu Nghê Lạc Trần khởi nghiệp ở đây, nhưng anh đối với thành phố này cũng không quen thuộc, hơn nữa đối với khu du lịch Tam Á, lại càng xa lạ. Sau đó cô ta còn giỡn nói, tôi nên chuẩn bị tâm lý bị lạc đường với anh.

Xe dừng ở biệt thự MY, ba người chúng tôi cùng ăn bữa trưa đơn giản, sau đó Nghê Lạc Trần liền phái Nhâm Nguyệt lái xe trở về công ty.

Nghê Lạc Trần dẫn tôi đi vào một gian phòng khách lịch sự tao nhã, bên trong sạch sẽ ngăn nắp, mở cửa sổ ra đó là một cảnh xanh um sâu kín, giống như có thể ngửi được chút hương hoa sau cơn mưa, toàn bộ cảnh vật đều yên tĩnh khiến người ta có cảm giác muốn đi vào giấc ngủ.

Tắm rửa xong, tôi liền nằm trên giường, vô tư ngủ một mạch.....

Khi tôi tỉnh lại, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu rọi vào trong phòng, thì ra thời tiết ở Hải Nam thay đổi nhanh như vậy, tựa như tình cảm của con người. Đột nhiên theo bản năng tôi đưa tay sờ sờ, dường như muốn tìm một thân thể khác làm cho tôi cảm thấy an tâm hơn.

“Ngủ như con heo con, em có biết hiện tại mấy giờ rồi không?” Dưới đèn phòng ngủ, Nghê Lạc Trần cầm lấy tay tôi đang ở giữa không trung, cố ý làm như vô tình nhéo nhéo. “Em đã ngủ suốt chín giờ, hiện tại là 9h 10 phút tối.”

Tôi bị dọa ngồi bật dậy, nhìn anh đã ăn mặc chỉnh tề, liền hỏi “Anh dậy khi nào, sao không gọi em dậy cùng?”

Anh chỉ cười cũng không trả lời tôi, tôi nghĩ có lẽ anh không hề ngủ.

“Đừng ngăn người như vậy, mặc quần áo vào anh đưa em đi ăn tối, sau đó chúng ta sẽ có một kế hoạch quan trọng khác.”

Tôi biết, kế hoạch mà Nghê Lạc Trần nói, đó chính là suối nước nóng ngoài trời của biệt thự MY

-

Bóng đêm yên tĩnh, mùi hoa thanh nhã tỏa ra đâu đây.

Một khu vườn nhỏ có hòn non bộ bao quanh suối nước nóng, bốn phía khói nhẹ lượn lờ cùng ánh trăng sáng rọi xuống, tạo nên một cảnh sắc vô cùng yên tĩnh. Tôi im lặng ngồi trong dòng nước ấm áp, dòng nước sạch sẽ mềm mại quần quýt lấy da thịt thật thoải mái, làm cho thân thể thư thái đến từng lỗ chân lông. Tôi tình nghịch vỗ mạnh trên mặt nước để bọt nước bắn tung tóe lên cả người anh đang đứng trên bờ, tiếng nước trong trẻo dễ nghe. Cái gọi là ‘Trộm phù sinh nửa ngày nhàn’ đó là loại tình cảnh này.

Nghê Lạc Trần mặc một chiếc quần bơi màu đen bạc, trên vai khoác khăn tắm, ngồi ở bờ bên cạnh tôi gọi điện thoại. Anh đang tươi cười nhẹ nhàng tươi sáng như ánh trăng, tôi chưa bao giờ gặp qua anh cười thoải mái đến như vậy, không thể dùng ngôn ngữ để nói rõ điểm đó mê hoặc lòng người như thế nào, tôi biết anh nhất định đang gọi điện thoại cho ông nội, cũng chỉ có khi đối diện với ông nội, anh mới có thể bỏ xuống sự phòng bị và xa cách của mình.

Một lát sau, anh đem điện thoại đưa cho tôi, nói ông nội muốn nói chuyện với tôi, tôi có chút thẹn thùng, nhưng cũng không thể không tiếp.

“Ông nội....”

“Nhạc Tuyết, tiểu bần có nghe lời không? Nó có hay chọc giận cháu không?”

“Rất tốt ạ.....” Tôi cười nhìn Nghê Lạc Trần, hình như anh nghe được ông nội đang nói về điều gì, vì vậy xấu hổ đỏ mặt.

“Ông nội, đã trễ thế này ông còn chưa ngủ sao?”

“Không có, hàng năm vào hôm nay, ông đều qua mười hai giờ mới ngủ.”

“Hôm nay có cái gì đặc biệt ạ?” Tôi tò mò hỏi.

“Xem ra, tiểu bần không nói với cháu rồi, hôm nay là sinh nhật của nó. Nhạc Tuyết, mặc kệ như thế nào, ông nội cậy nhờ cháu, hãy thay ông nấu cho nó một chén mì trường thọ.....”

“Vâng ạ, ông nội, cháu sẽ làm .....”

Buông điện thoại, không biết tại sao trong lòng tôi có chút buồn buồn. Nghê Lạc Trần, mặc kệ tương lai chúng ta sẽ như thế nào, hôm nay là sinh nhật của anh, lẽ ra anh phải nói cho em biết. Thấy tôi không nói lời nào, Nghê Lạc Trần ngồi xuống, dùng chân khuấy động dòng nước làm bắn cả trên người tôi

“Em giận à?”

“Không có,” Tôi lắc đầu, hỏi “Anh muốn quà sinh nhật gì?”

Anh cười cười, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, nói “Hồi nhỏ có rất nhiều mong ước, có những nguyện vọng mà anh yêu cầu, nhưng cha mẹ cùng ông nội không giúp anh thực hiện được, cho nên anh nghĩ khi trưởng

thành, anh nhất định phải tự mình thực hiện nguyện vọng đó. Nhưng khi trưởng thành rồi mới biết được, có những thứ dù bản thân cố gắng hết sức cũng chưa chắc thực hiện được, cho nên dần dần cuối cùng không có nguyện vọng gì nữa .”

“Nguyện vọng trước đây của anh là gì mà không thể đạt được?”

“Uhm.....” Nghe Lạc Trần nghiêng đầu nhìn tôi, nhưng anh chỉ cười làm tôi có điểm không rõ lắm “Trước đây, em vẫn thường hay gọi anh Giang Triều , khi đó anh đã nghĩ, khi nào thì em có thể gọi anh một tiếng anh Lạc Trần .....”

“Anh..... Nhảm chán.” Tôi không biết là do lúng túng hay là xấu hổ, trên mặt tôi cảm thấy hơi nóng.

“Là em muốn anh nói ..... Còn nói muốn giúp anh đạt được.....”

Nhìn thấy anh tự nhiên giống như một đứa trẻ, khỏe miệng khê phụng phịu, tôi liền cười xấu xa, “Tốt, hiện tại em liền giúp anh thực hiện nguyện vọng của mình.....”

Thừa dịp anh chưa chuẩn bị, tôi đột nhiên kéo anh một cái, anh bị bất ngờ không kịp đề phòng rơi tôm vào trong nước, tôi vui vẻ cười theo tiếng nước tung tóe khắp nơi, trong màn đêm yên tĩnh, càng vui sướng một cách đặc biệt....

Anh bị bơm vài cái, tôi thấy anh dường như không biết bơi, vội vàng đưa tay kéo anh đứng lên, cười nói “Lúc này cảm thấy thỏa mãn rồi chứ?”

Anh ngơ ngác nhìn tôi, nước từ trên mái tóc chảy xuôi xuống dưới khuôn mặt trắng nõn, tôi và với anh đối diện với nhau..... Đột nhiên anh ôm mạnh tôi vào lòng, không chịu buông ra.....

“Nhạc Tuyết, anh không có nguyện vọng gì khác, chỉ mong được nhìn nụ cười trên mặt em như thế này mãi.....”

Không biết là do nước suối quá nóng, hay là do Nghe Lạc Trần ôm quá chặt, một phút này tôi cảm giác thân thể cùng trái tim của mình như đang bị thiêu đốt.....

13. Chương 13: Quà Tặng Trân Quý

14. Chương 14: Chân Trời Góc Biển...

Đi trên con đường ven biển tràn ngập hương vị biển nồng đậm, đây là lần đầu tiên tôi được hưởng thụ ngày hè gió mát cùng ánh mặt trời trong mùa đông, đã từng vội vàng, thậm chí trốn chạy tình cảm, nhưng lúc này giờ phút này đã hoàn toàn không còn nữa .

Giống như có người nói, cát bụi tất sẽ rơi xuống.....

-

“Có mệt không?”

Nghe Lạc Trần quay đầu nhìn tôi, cô bé sáu tuổi kia ở trong lòng anh cũng thích thú hướng về phía tôi hoan hô, “Chị đuổi theo nhanh lên.....”

Tôi kéo vành nón che nắng, cầm trái dừa vội vã hút căng phòng hai má, “Mặt trời ở Hải Nam gay gắt như thế này sao?”

“Ánh mặt trời gay gắt cũng là cảnh tượng nhiệt đới tự nhiên hạng nhất, hãy hưởng thụ nó đi.....” Nghe Lạc Trần cười cười, vươn một bàn tay tới tìm gì đó trong tay tôi “Cho anh xem, khí chất quân nhân đâu.....”

“Quân nhân thì sao? Em chỉ không quen với khí hậu ở nơi này.” Đừng tưởng rằng có cô bé con này làm chỗ dựa, thì dám tùy tiện cười nhạo quân nhân. Tôi cá là khi thoát khỏi tay anh, đi mau một vài bước, phía sau vẫn còn âm thanh vui vẻ như cũ của họ

“Anh ơi, chân trời góc biển còn xa không ạ?”

“Nhanh, ngay tại phía trước, em nhìn xem mấy tảng đá cao cao đó?”

Nhìn phía xa, thì ra chân trời góc biển chính là hai tảng núi đá cách nhau không xa, ngẩng đầu lên lập tức có thể nhìn thấy. Như vậy trên đời này khoảng cách xa xôi nhất rốt cuộc ở nơi nào? Tôi không khỏi quay đầu lại nhìn phía sau người đàn ông mặc áo trắng, anh đang mỉm cười vươn một bàn tay to, che ánh nắng gay gắt cho cô bé con. Cũng chính là nụ cười này, nó cũng từng thân nhiên, ôn hòa xua tan những buồn phiền trong lòng tôi.....

Lúc này, chân trời góc biển đã trở nên gần trong gang tấc.

-

Cuộc du lịch mỗi một cũng chính là để đổi lấy tâm tình vui sướng.

Đi vào vịnh Á Long bơi lội, tôi không hiểu sao cảm thấy rất cao hứng.

Trời xanh, nước biển, ánh mặt trời cùng bờ cát trắng xóa, còn có những cây dừa bên bờ cao ngất, không thể dùng ngôn từ nào để hình dung phong cảnh nhiệt đới đang bày ra ở trước mắt như mộng như ảo này. Còn có kia những mơ ước, từng vô số lần ảo tưởng bước chậm dưới đáy biển, cùng những đám san hô tươi đẹp làm bạn, hưởng thụ những con cá nhiều màu sắc bơi qua bơi lại quanh người.....

“Chúng ta không lặn xuống nước.”

Ngay thời điểm hướng dẫn viên du lịch đang hướng dẫn công việc lặn xuống nước, sau lưng truyền đến một giọng nói trầm vang lên khiến tôi xoay người lại, Nghe Lạc Trần với vẻ mặt lạnh như băng, biểu tình cố chấp đánh tan giấc mộng của tôi. Anh nói xong, cũng không thèm nhìn tôi liếc mắt một cái, liền thẳng hướng bờ biển đi lên.

Tôi có chút không cam lòng đi theo phía sau anh, “Nghe Lạc Trần, đây là mong ước của em từ lâu, để cho em tham gia, được không?”

“Rất nguy hiểm,” Anh dừng bước quay đầu lại, giơ tay vò loạn tóc của tôi “Không cần suy nghĩ, anh sẽ không giao sinh mệnh của em cho những người hướng dẫn bơi lội này đâu.”

“Vậy anh đi theo hướng dẫn cho em.....”

“Tay của anh không thể để dính nước.” Anh lạnh lùng trả lời.

Đây chẳng qua chỉ là lấy cớ, tay anh ở thời điểm nghiêm trọng nhất cũng đã bị dính nước, huống chi hiện tại không còn e ngại gì nữa, thực không hiểu anh vì sao kiên quyết như vậy. Tôi cuối cùng thuyết phục, anh theo giúp tôi lặn xuống, cũng bị anh cự tuyệt, đây là lần đầu tiên tôi lĩnh chứng kiến chủ nghĩa cố chấp của anh.

Sau đó tôi cũng không thèm nói chuyện với anh nữa, một người nhìn mặt biển, nhìn những người mặc áo lặn, chuẩn bị cùng người huấn luyện chuẩn bị lặn, trong lòng thật hâm mộ. Tôi nghĩ, nếu là Giang Triều, anh nhất định sẽ vui vẻ cùng tôi lặn xuống đáy biển, cảm nhận vẻ huyền bí tuyệt đẹp của đại dương .....

Về trần đầy vui mừng ban đầu tại đây một giây, biến thành nỗi mất mát cùng tiếc nuối vô tận. Còn Nghe Lạc Trần đang ở bên cạnh tôi, làm như không có việc gì cùng cô bé con kia ở trên bờ cát viết chữ rất vui vẻ.

-

Buổi tối, mọi người cùng nhau đi tham gia vào một trò giải trí đặc sắc khác của những người gay, chỉ có tôi cùng Nghe Lạc Trần ở lại khách sạn.

“Em thật sự không đi? Nghe nói những người đó so với phụ nữ còn đẹp hơn.....”

Nghe anh nói như vậy, tôi mạnh mẽ ngồi dậy, một tay gỡ mặt nạ đắp mặt xuống, “Anh thích thì tự mình đi cũng được, không nghĩ tới anh còn có sở thích này, có phải thường xuyên tiếp xúc với người đẹp, thẩm mỹ không còn, cần thay đổi khẩu vị để kích thích một chút linh cảm phải không?” Tôi nói một cách kích động, cũng không hoàn toàn là vì trả thù anh, mà vì nhắc tới gay, trong lòng liền có chút phản cảm, tôi không thể đi gặt bữa xem vẻ đẹp như vậy, chỉ cảm thấy thật vô nghĩa, cũng đồng tình cho cuộc sống không may mắn của họ.

Nghe Lạc Trần lại cười cười, đi đến bên giường ngồi xuống, vừa dùng khăn mặt lau tóc ướt cho tôi, vừa nói “Anh chỉ biết là ở trước mặt phụ nữ không thể khen người phụ nữ khác, ai biết ngay cả gay cũng không thể được.....”

“Anh ít tự mãn đi, em còn không sa đoạ đến mức ghen với người gay. Hơn nữa, người đẹp Nghe ở ngay trước mắt, em làm gì phải đi thưởng thức những người gay kia.....”

Tôi liếc trộm Nghe Lạc Trần đang vô cùng kinh ngạc, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút sung sướng, trong lòng như đang hát một khúc nhạc vui.

Nghe Lạc Trần cho dù anh là đàn ông, nhưng là người đàn ông ngay cả nước cũng sợ.

-

Đêm đã khuya, ghé vào cửa sổ hóng gió Nam Hải, nó giống như nụ hôn nhẹ nhàng của tình nhân, mê hoặc mà ôn hòa. Giờ phút này, tôi một nửa như say trong hương vị biển, một nửa lại như mất mát, không rõ cảm xúc gì nữa .....

“Đi ngủ sớm một chút, cho dù thời tiết ẩm áp, đứng trong gió lâu cũng không tốt lắm..... Còn nữa, về sau anh sẽ không cố chấp như vậy .....”

Nghe Lạc Trần ôm tôi, ở bên tai tôi hít thở nhẹ nhàng, không biết điều này có tính là giải thích vì chuyện ban ngày không cho tôi đi lặn, nhưng trong lòng tôi đã không còn bận tâm tới chuyện đó nữa. Thật ra tôi cũng không phải người cẩn thận, luôn luôn sợ ý, lần này ra ngoài thực vội vàng, những thứ cần tôi quên mang đi đều có thể tìm được trong hành lý của anh, đây là điều tôi không nghĩ tới. Dọc theo đường đi, anh luôn tỉ mỉ săn sóc tôi, tôi cũng hoàn toàn để trong lòng, chỉ là tôi cũng không biết vì sao thích khi dễ anh, tựa như theo như lời anh, khi khi dễ anh, tôi liền cảm giác được thể xác và tinh thần khoái trá.....

Trở lại trên giường, tôi phát hiện anh vẫn như cũ đứng ở phía trước cửa sổ, đưa lưng về phía tôi, thật lâu vẫn không cử động.

“Anh không ngủ sao?”

“Ở trong lòng em, anh không giống một người đàn ông sao?”

Thì ra, Nghe Giáng Trần cũng đang buồn bực. Tôi đơn giản xoay người sang chỗ khác, không hề để ý đến anh. Một lát sau, tôi nghe được anh nhẹ nhàng ho khan, liền có chút thiếu kiên nhẫn “Anh nếu là bị cảm, thực không phải đàn ông.....”

Giường bên kia như nguyện trầm xuống, cánh tay quen thuộc nhẹ nhàng đặt ở bên hông tôi, thông thả ôm chặt: “Nhạc Tuyết, em chán ghét anh sao?”

Thân thể anh vì lạnh hơi run rẩy, tôi liền đưa tay vào trong áo ngủ của anh, nhẹ nhàng xoa tấm lưng bóng loáng.

Đột nhiên, anh mạnh mẽ đè lên tôi, dồn dập thở hào hển.....

“Nhạc Tuyết..... Nhạc Tuyết.....”

Anh một lần lại một lần kêu tên tôi, tựa như từng dưới đáy lòng kêu gọi trăm ngàn lần, nhẹ nhàng phủ những cơn mưa hôn từ cổ xuống xương quai xanh tới những bộ phận mẫn cảm của tôi, đối với tôi không tiếng động nào nói hết khát vọng của anh.

Tôi phát hiện đàn ông khi bản năng bùng nổ trong nháy mắt kia, hoặc là ở thời điểm họ biểu hiện sự mạnh mẽ nhất, cũng là thời điểm họ yếu ớt nhất. Tôi nâng cánh tay lên ôm chặt thắt lưng của anh, kim lòng không được ôm nhanh thân thể của anh thật chặt dán sát vào lòng mình.....

-

Theo đoàn lữ hành cưỡi ngựa xem hoa du ngoạn các cảnh hai ngày ở Tam Á, cứ việc có chút vội vàng, nhưng lại cùng với anh, du khách trong lúc đó ở chung rất hòa hợp, lại khiến mọi người nảy sinh tình cảm thân thiết. Ngày thứ ba, Nghê Lạc Trần liền quyết định tách khỏi đoàn, muốn dẫn tôi tới bờ biển du ngoạn hai ngày, bù lại tiếc nuối ngày đó không thể lặn xuống nước.

Làm cho cô bé con sáu tuổi kia khóc lóc ôm chặt lấy cổ Nghê Lạc Trần, khó mà chia tay được, vốn tưởng rằng nhìn quen trường hợp ly biệt nhưng trong lòng tôi cũng khó bỏ qua được. Có lẽ đời người luôn có những cuộc gặp nhau tình cờ như vậy, sau đó lại vô tình chia lìa.....

Khi bắt tay vào làm, nhìn theo đoàn xe du lịch đi về phía xa, tôi quay đầu hỏi anh “Vì sao lại đột nhiên quyết định tách khỏi đoàn?”

“Thật sự nếu không rời đi, quá hai ngày, người khóc sẽ là em. Có đôi khi, ý lại chính là một thói quen.....”

Tôi cúi đầu không nói gì nữa, không biết trong miệng anh thói quen là chỉ Giang Triều, hay là chỉ bản thân anh.....

-

Lại đi vào vịnh Á Long, tôi cũng không yêu cầu lặn xuống nước nữa, thầm nghĩ lẳng lặng hưởng thụ cảnh biển cùng những cây dừa bên bờ biển này.....

“Em không định xuống nước sao? Thay áo tắm đi.”

“VẬY CÒN ANH?”

Nhận lấy áo tắm trong tay Nghê Lạc Trần, tôi không nhịn được hỏi anh. Anh cũng không trả lời tôi, chỉ cười cười, rồi đi đến chỗ thuê phao.

Tôi thay xong quần áo, cũng làm theo anh nhận lấy một phao cấp cứu, không nhịn được bật cười. Nghê Lạc Trần không hề cười chút nào, hướng tôi cười “Em đi đi, nhưng đừng đi xa, khi anh thối còi, em lập tức quay trở về.....”

“.....”

Sau một lúc lâu, tôi mới định thần lại, hờn dỗi liếc anh “Anh cho là thả cá hay là chặn dê.....”

Anh cười cười, không tranh luận gì, miệng cười cười đặt kính bảo vệ mắt vào tay tôi. Tôi nhận lấy cùng cái phao, rồi đi xuống biển, đột nhiên quay đầu lại hướng về phía anh nói “Chớ đi xa, không nghe được tiếng còi, anh vẫy tay cho em.....”

Đây căn bản chỉ là câu vui đùa, không ngờ anh lại thật sự nghiêm túc gật đầu.

-

Nước biển dần dần ngập từ hai đầu gối, đến quá phần eo, rồi qua trước ngực, nước biển hơi lạnh lạnh. Tôi đeo ống thở vào rồi chìm vào trong nước biển, không biết như thế nào, tôi đột nhiên cảm giác nó đem tình cảm nồng ấm trong lòng lúc đó của tôi cùng với Nghê Lạc Trần bắt đầu xích lại gần nhau hơn, tôi không khỏi quay đầu nhìn bên bờ, bầu trời xanh thẳm, bờ cát trắng xóa, hàng dừa cao ngất, giống như một ảo ảnh trong mơ, mà người đàn ông đẹp trai mặc bộ đồ trắng ở trước mắt tôi lại càng ngày càng rõ ràng.....

Anh là tia nắng mặt trời trong trái tim tôi

Có người nói, cuộc sống là một cuộc hành trình không có mục đích, nhưng tôi không đồng ý suy nghĩ tiêu cực như vậy. Tuy rằng trước khi đến Hải Nam, tôi cũng có nghĩ tới, muốn đem tình cảm mỗi một của mình trực xuất ra tại thành phố xa lạ này, để nó chết lặng hoặc hư thoát, nhưng cuối cùng, trong lòng vẫn khát vọng bị ánh mặt trời chiếu sáng.....

Như vậy, Giang Triều lại trở thành cái gì của tôi?

Tôi không hiểu vì sao lúc này lại nghĩ tới cái tên này, bỏ phao cấp cứu ra, tôi ngụp lặn trong nước biển, ý nghĩ vẫn như cũ phiêu đảng về những nhớ lại đứt quãng. Ở bờ biển thành phố D, một đôi nam nữ trẻ tuổi chạy trên bờ cát, vui cười, ở trong biển hôn nhau.....

“Nhạc tuyệt..... Nhạc tuyệt.....”

Không biết có phải là ảo giác hay không, tôi nghe được có người gọi tên của mình. Là Giang Triều sao? Tôi nghe cẩn thận, sau một lúc lâu mới thanh tỉnh lại, vội vàng từ trong nước biển trồi lên, bên bờ không còn thấy anh nữa, khi tôi thu tầm mắt, mới phát hiện, một nơi cách tôi không xa, ở trong nước có nhóm người loạn thành một đồng.....

15. Chương 15: Sắc Thái Nghiêm Trọng

Eidt Hoa hong nhưng

Beta Phu dung dao hoa

Tôi nhìn thấy hai người đàn ông đang cố đưa một người lên bờ, nhưng người kia lại dùng hết toàn lực giãy dụa muốn chạy về hướng ngược lại.

Trực giác nói cho tôi biết, Nghê Lạc Trần đã xảy ra chuyện.

-

“Đánh cho anh ta ngất xỉu đi, nếu không rất khó mang lên bờ.”

Tôi nghe hai người kia ở trong nước thương lượng một cách khó khăn, vội vàng la lên “Đừng đánh, anh ấy là chồng tôi.....”

Không biết có phải là do tiếng của tôi bị gió biển thổi át đi, mấy người đó dây dưa quá mức nhập tâm, tiếng la hét của tôi càng không có tác dụng gì, những người chung quanh càng vòng quanh tham gia vào...

Tôi vừa cố hết sức hướng về phía bên kia kêu vừa run run giọng gọi tên Nghê Lạc Trần, nhưng anh vẫn đang chống cự sống chết, giống như một người đang tuyệt vọng, vì sự sống chết cuối cùng mà càng giãy dụa nhiều hơn. Trong giây phút này, tôi có cảm giác mình đang bị một vật bén nhọn nào đó đâm xuyên qua trái tim.....

Tiểu Bùn, anh ngoan ngoãn một chút, đừng phản kháng nữa, anh không thể xảy ra chuyện gì đâu.

Đột nhiên, tôi nhìn thấy chiếc còi trước ngực một cậu bé nên vội vàng đưa nó lên miệng.....

Một âm thanh trong trẻo lướt qua mặt biển, giống như cắt qua không gian, chung quanh không hề có tiếng gió, tiếng nước, cùng âm thanh huyền ảo, toàn bộ thế giới tại phút này đây đều trở nên yên tĩnh.....

Tôi dường như cũng bị chính thanh âm đó làm chấn động và kinh hoảng, nên dừng một lát, tôi liền cố hết sức bơi về hướng đám người đang yên lặng bên kia..... Bởi tới gần họ, chỉ còn cách vài bước, tôi nhìn thấy Nghê Lạc Trần được nhấc lên khỏi mặt nước, vài sợi tóc ướt sũng dán trên trán của anh, gương mặt hơi tái nhợt. Anh ngơ ngác nhìn tôi, khóe miệng nhếch lên không dễ phát hiện là cười hay không cười, nhưng lại làm tôi không tự chủ rơi nước mắt.....

Tôi dang hai tay ra, cố gắng hướng về phía anh mỉm cười, dịu dàng gọi “Lại đây.....”

Những người đó thấy thế buông anh ra, anh liền giống như được cổ vũ, đi về hướng của tôi.

Trong giây phút khi ôm lấy anh, tôi giống như tìm lại được món đồ quý giá đã bị thất lạc, lại giống như lần nữa có được mạng sống cùng toàn thể giới.....

-

“Anh không phải có bệnh tâm thần chứ? Không biết bơi lại còn chạy ra vùng nước sâu, cứu anh, anh còn liều mạng chống cự.”

Phía sau Nghê Lạc Trần vang lên hàng loạt tiếng mắng, tâm trạng cảm kích của tôi trong nháy mắt bị xóa sạch. Không phải tôi là người không biết cảm ơn, chỉ là không muốn bất kì kẻ nào nói anh như vậy, tôi nghĩ anh nhất định là không tìm thấy tôi, mới liều mạng chạy vào vùng nước sâu, thì ra ở trong lòng anh tôi có thể khiến anh không quan tâm đến an nguy mạng sống của bản thân .....

Tôi không để ý đến những người đó đang mắng, chỉ thấp giọng nói bên tai Nghê Lạc Trần “Thả lỏng một chút, nếu không cả hai ta đều bị chìm xuống đáy biển .....”

Anh nhất thời buông tôi ra, tự mình bởi vì khẩn trương nên bị chìm xuống, tôi vội vàng dùng sức bám lấy anh, dạy anh nín thở như thế nào, gọi khí, thả lỏng bản thân mình như thế nào .....

Anh nhất nhất làm theo, giống như một đứa trẻ rất biết nghe lời. Giờ phút này anh đem mạng sống của mình hoàn toàn phó thác cho tôi, hoặc có thể nói khi chúng tôi ở bên cạnh nhau dĩ nhiên không quan tâm tới sống chết.

Lúc này có người có lòng tốt bơi tới, hỏi tôi cần hỗ trợ gì không, tôi lắc lắc đầu, cự tuyệt. Với sự quật cường của tôi cùng sự kiêu ngạo của Nghê Lạc Trần, tự xem bản thân mình và đối phương hoàn toàn là duy nhất cho nên không cần bất cứ ai tham gia cùng .....

-

Không biết mất bao nhiêu thời gian, tôi cùng với anh gian nan đi lên bờ. Nghê Lạc Trần nôn ra mấy ngụm nước biển, tôi xác định anh không có gì nguy hiểm, liền thấp giọng nói “Đi xa xa một chút, nếu không thủy triều lên, lại cuốn chúng ta trôi đi .....”

Liều mạng dùng sức lực cuối cùng, chúng tôi dìu dắt nhau, đi hết đoạn đường này tới đoạn đường khác, cho đến khi nghĩ rằng đã tới được nơi an toàn nhất, mới không còn chút lực nào ngã xuống.....

Bờ cát màu bạc vẫn mềm mại như cũ, trải dài, ánh mặt trời vẫn nóng bỏng như vậy, lấp lánh. Anh kéo tay tôi vẫn không chịu buông ra, tôi nghĩ đó chắc hẳn là sức lực còn lại duy nhất của anh. Đời người thật sự tựa như một hạt bụi, bay lên rồi lại rơi xuống, chỉ có mạng sống ở trong lòng của nhau là trân trọng và quý nhất.

-

Mặt trời chiều đã ngã về Tây, gió Nam Hải mang theo một sự trong lành thổi lại đây. Tôi đứng dậy, phát hiện anh đã ngủ, mặt tái nhợt giống như bờ cát màu trắng bạc, yếu ớt giống như trong nháy mắt sẽ bỏ tôi mà đi..... Tôi vội vàng lay anh “Nghê Lạc Trần, anh mau đứng lên, mau đứng lên đi.....”

Tôi không thấy có sự hồi đáp nào, đột nhiên bắt lực khóc lên, “Tiểu Bùn, ngày sinh nhật của anh, em quên nấu mỳ trường thọ cho anh, nếu anh chết, em biết phải nói với ông nội như thế nào.....”

Có một bàn tay nhẹ nhàng xoa mặt tôi, giúp tôi lau khô nước mắt “Ngốc, đừng khóc. Anh sẽ không chết, bởi vì giao em cho ai, anh cũng không yên tâm. Cho dù có một ngày, anh thật sự chết đi, cũng sẽ đem em an bài thỏa đáng trước.....”

“Nghê Lạc Trần, lời này là diêm xấu, về sau không được phép nói nữa.....” Giọng xem thường của anh khiến tôi sợ hãi, tôi phủ lên thân thể anh, dùng miệng ngăn môi anh lại, hôn anh điên cuồng.

Anh cười khê, đẩy tôi ra, “Quân nhân cũng mê tín vậy sao?”

Tôi gạt đầu, lại hôn anh, nói hàm hồ “Nếu anh đồng ý theo giúp em cả đời, hãy dùng nhiệt tình của anh đáp lại em.”

Thật ra tôi không phải mê tín mà chỉ là sợ hãi, chính là không muốn nghe anh nói như vậy.

Anh quả nhiên đáp trả lại tôi, từ mềm nhẹ đến đây đưa không dứt, thế cho nên lúc ban đầu anh né tránh, làm cho tôi có cảm giác giống như là lạt mềm buộc chặt.

Một lúc lâu, chúng tôi mới dần dần tách ra, anh bình tĩnh nhìn tôi, trong ánh mắt có ánh tà dương phản chiếu, ánh sáng rất trong trẻo, lại giống như sâu thẳm. Khi tôi nhìn anh đến xuất thần, anh bỗng nhiên thay đổi nét mặt, cười khê “Miệng em có hạt cát kia.....”

“.....” Tôi định thần lại sau nụ hôn kia, giống như cũng cảm giác được có hạt cát trong miệng rất rõ ràng, không nhịn được cười lên “Đó là cát ở trong miệng anh mà.....”

Tôi nâng tay lên giúp anh lau đi những hạt cát trên mặt, anh cũng dùng động tác như vậy đáp lại tôi, tay dừng ở trên mặt tôi, luôn nhẹ nhàng như vậy , dịu dàng như vậy, thương yêu giống như đang vuốt ve một thứ đồ sứ quý giá vô cùng .

-

Tà dương rốt cục trầm xuống, mang đi chút ánh sáng cuối cùng của chiều tà.

Bầu trời và bãi biển đều mất đi màu sắc, bị vẽ loạn thành một màu âm u, ngay cả bờ cát trắng noãn cũng trở nên mờ mờ. Cảnh sắc như vậy, đột nhiên làm tôi nghĩ tới ngôi nhà ở thành phố D, ở phòng đọc sách của Nghệ Lạc Trần có một bức tranh về biển, bờ cát màu xám , bầu trời màu xanh đen cùng với biển cả bao la trở thành một khối, toàn bộ sắc điệu u buồn, đen tối, làm người ta cảm thấy áp lực không thoải mái, sắc thái bất mất duy nhất hỗ trợ cho biển cả mệnh mông chính là có một cây màu nâu giống như đang chuyển động.....

Tôi không hiểu về hội họa, nhưng cũng nhìn ra đó là một người sắp lìa xa cõi đời, tự độc thoại lần cuối cùng. Tôi không rõ vì sao Nghệ Lạc Trần lại đặt bức tranh đó trong phòng đọc sách, nhưng anh cũng rất ít khi đi vào căn phòng đó.....

“Em không phải đang nhớ tới bức tranh ở trong phòng đọc sách của anh chứ?”

Anh đột nhiên ngồi xuống hỏi tôi, tôi hoang mang một chút rồi gật đầu.

“Đó là tác phẩm cuối cùng của Nghệ Thiên Vũ.....”

“Nghệ Thiên Vũ?” Tôi cố gắng tìm lại trong trí nhớ, đột nhiên nhớ tới chồng của Châu Doanh thích sưu tập tranh chữ, ở trong nhà họ tôi đã thấy bức họa của Nghệ Thiên Vũ, cũng nghe nói qua ông là một họa sĩ rất tài hoa thuộc phái trù tượng, đáng tiếc đã qua đời khi còn trẻ.

“Em ở nhà Châu Doanh có xem qua tác phẩm của Nghệ Thiên Vũ, nhưng không thấy có màu sắc đen tối.....”

“Em xem đó là những tác phẩm lúc đầu, sau đó ông ấy vẽ càng ngày càng u ám, ông không muốn gây hiểu kì, nên đều giữ ở nhà.....”

“Vì sao anh biết?”

Tôi khó hiểu nhìn anh, bởi vì anh quay lưng về phía ánh trăng nên nhìn không ra cảm xúc gì.

“Ông ấy là chú của anh.....”

“.....”

“Bức tranh ở nhà là tác phẩm cuối cùng của chú ấy trước khi qua đời, bức tranh đó được vẽ nửa giờ trước khi chú ấy mất.....”

“.....”

16. Chương 16: Ác Mộng

17. Chương 17: Như Màu Khói

Tiến Nghệ Lạc Trần đi, tôi liền quay về nhà mẹ.

Trong nhà rất yên tĩnh, phòng khách chỉ có một mình mẹ mang kính lão, vừa đan quần vừa xem ti vi. Bà thấy tôi đi tới vội vàng buông tay, đứng dậy đón lấy tôi vừa cởi áo khoác ngoài ra.

“Không phải hôm nay là ngày tổ chức triển lãm trang phục của Nghê Lạc Trần sao? Sao con quay về đây?”

“Con ngại ồn ào nên không đi” Nói xong, tôi liền ngồi xuống ghế sofa, duỗi chân, sau đó cầm lấy cái quần đã đan được một nửa, nói giọng oán trách “Mẹ, con nói với mẹ bao nhiêu lần rồi, sau này đừng đan những thứ này nữa, thứ nhất rất có hại ắt, còn khiến cho vai nhức mỏi, thứ hai, mẹ xem bây giờ còn ai mặc quần đan tay thủ công này nữa”

Mẹ không cho là đúng, cười nói “Mẹ vẫn mặc quần lót lông mà con mua ẹ, ngược lại ba con thì bận rộn, chỉ thích mặc quần đan mẹ làm”

“A, vợ chồng già, tình cảm vẫn tốt như vậy...”

Tôi giễu cợt, nhưng trong tim lại có chút hâm mộ, từ nhỏ tới lớn tôi chưa từng thấy tình yêu mãnh liệt của ba mẹ như thế nào, nhưng tình cảm của họ lại như dòng chảy kéo dài không ngừng. Có lẽ tình yêu lâu dài đã nhạt đi rồi, giống như mùa hạ, bầu trời bỗng nhiên nổi gió thổi nhẹ như mưa bụi, dư vị đó vừa có chút mát lạnh vừa có chút ngọt ngào...

Mẹ giúp ba treo áo lên, xoay người, đột nhiên nói “Nhạc Tuyết, không phải mẹ nói con, nhưng con làm vợ người ta như thế này...”

“Người vợ như con không phải làm rất tốt sao?” Tôi vừa buồn chán xem chương trình truyền hình, vừa nói khoác mà không biết ngượng trả lời.

“Nói thế nào ngày hôm nay cũng là ngày quan trọng của Nghê Lạc Trần, con la ó, bản thân thì chạy tới nơi an tĩnh, mẹ thấy là do Nghê Lạc Trần cưng chiều con quá. Trừ phi...” Mẹ già đột nhiên dùng ánh mắt quỷ dị nhìn tôi, từ đầu đến chân quan sát tôi, cuối cùng ánh mắt bà tập trung trên bụng của tôi, “Con tháng này đã tới chưa?”

“Cái gì tới chưa...?” Hỏi được một nửa tôi mới ngậy ngốc hiểu được ý của bà, khuôn mặt nóng rực như lửa đốt “Mẹ, mẹ nghĩ gì thế, sao có thể nhanh như vậy...”

“Kết hôn đã hơn hai tháng, cũng gần như thế...”

“...”

Nhưng tôi và Nghê Lạc Trần chỉ ở cùng nhau gần một tuần mà thôi...

Đương nhiên mẹ đâu có thể biết được. Vì thế tôi vội vàng làm như bị chương trình tivi hấp dẫn, để mẹ một mình độc thoại. Quả nhiên mẹ bắt đầu lảm nhảm...

“Con đừng không nghe lời, nhân dịp bây giờ vẫn còn trẻ, sinh một đứa con, các con không có thời gian mẹ sẽ giúp cho, hơn nữa Lạc Trần là con một trong nhà, ông nội của nó chắc chắn cũng mong cháu để nối dõi tông đường...”

Con cái không phải là nhân chứng tình yêu của bố mẹ sao? Thế nào bây giờ ngược lại thành bài tập ở nhà của thanh niên với trường bồi thế này?

“Nhạc Tuyết à, con xem Lạc Trần đối với con thật tốt, bây giờ có mấy người trẻ tuổi biết thương yêu vợ, hơn nữa nó ở ngoài là người có uy tín và danh dự nữa, con cũng không thể tùy ý theo ý mình...”

Tôi không khỏi nhìn về phía mẹ, Nghê Lạc Trần đối tốt với tôi là thật, nhưng con mắt nào của bà nhìn thấy?

“Nhìn thế làm gì, lẽ nào mẹ nói sai à? Người phụ nữ hạnh phúc hay không xem sắc mặt thì biết, con nhìn con xem, so với trước khi kết hôn hồng hào hơn nhiều, người cũng béo lên...”

“Thật à, có phải nên giảm béo không?” Tôi nghịch ngợm đưa tay sờ mặt mình, đúng lúc cắt ngang lời của mẹ, Nghê Lạc Trần đối tốt với tôi là bởi vì chúng tôi là vợ chồng, lẽ nào muốn tôi mang ơn quay lại đền ơn anh sao? Hơn nữa, anh căn bản là một người đàn ông dịu dàng, nếu là hình bóng của cô gái kia, nói không chừng còn cưng chiều tận trời đất.

Không biết sao, nghĩ tới đây bản thân cũng có chút chột dạ, quả thật tôi là một người phụ nữ nhẫn tâm

Mẹ đi ra ngoài mua đồ ăn, tại tôi hiếm khi được yên tĩnh, đi tới đứng trong phòng của mình, bên trong không hề thay đổi, chỉ có chút tịch mịch hơn.

Phía trước cửa sổ có chiếc chuông gió màu tím để quên đóng đầy bụi, nó là khi ở trong học viện quân sự, tôi và Giang Triều cùng đi chợ đêm mua về, bởi vì quân sĩ có nội quy phòng ở rất nghiêm ngặt, trong phòng phải ngăn nắp, không cho phép bày đồ trang sức và đồ chơi, cho nên sau khi mua liền bị tôi để ở đây, sau khi tốt nghiệp, tôi mới treo nó lên.

Tôi để nó ở nhà vì người ở trong doanh trại của quân đội, cũng không có thời gian chú ý đến nó, nghĩ không ra giờ nó đã bạc màu trở thành món đồ cũ.

Quả thực, không có gió nó vĩnh viễn cũng không thể phát ra tiếng kêu lanh lảnh.

Nằm trên giường, đột nhiên cảm thấy có chút cô đơn, nói không rõ là do buổi sáng khi Nghe Lạc Trần đi để lại cho tôi cảm giác này, hay là lúc này đây đập vào mắt tôi là sinh tình. Tôi vội vàng đứng dậy tìm khăn lau, cẩn thận lau chuông gió sạch sẽ.

Không biết nó đã bị phủ bao nhiêu là bụi, cả đời tôi đều không muốn mở ra nữa...

Ăn xong cơm tối, ba với mẹ ở phòng khách xem ti vi. Tôi buồn chán chuồn vào phòng Nhạc Vũ, muốn tìm một ít tạp chí để xem.

Trong phòng có lau chùi sơ qua, không có mùi hương của con gái, mùi này giống như đã từng quen, bỗng nhiên nghĩ đến mùi của Nghe Lạc Trần, hương thơm của mùi nước hoa nhàn nhạt... bây giờ loại mùi nước hoa này rất phổ biến nhỉ? Tôi nở nụ cười, đi đến trước giá sách, lật tạp chí ra xem. Quyển ở trên cùng, ngoài bìa dĩ nhiên là Nghe Lạc Trần, quần jean xanh đen, áo sơ mi dài màu trắng tùy ý mở ra, nhìn thế nào cũng ra dáng rất đẹp trai, lại lộ ra vẻ lạnh lùng, tôi không khỏi bật cười, ai có thể biết, một người đàn ông như thế cũng có lúc cuồng nhiệt.

Nghĩ tới đây, tôi có cảm giác hơi xấu hổ, xem thường bản thân mình vậy mà cũng nghĩ tới những chuyện lộn xộn này...

Lật qua các cuốn tạp chí, tôi phát hiện mỗi quyển đều có ảnh hoặc tin tức của Nghe Lạc Trần, thậm chí mấy năm trước cũng đều được giữ gìn rất tốt, cũ và mới như nhau, xem ra cô nhóc Nhạc Vũ này cũng có lòng hư vinh nho nhỏ, bây giờ nói không chừng là đang cùng đồng nghiệp buôn chuyện, nhà thiết kế thời trang nổi tiếng kia là anh rể của mình, kiêm là bạn thời thơ ấu nữa...

“Nhạc Tuyết, trình diễn thời trang bắt đầu rồi...”

“Dạ, con tới đây.”

Nghe mẹ gọi, tôi vội vàng buông tạp chí xuống, chạy về phòng khách.

Trong tivi buổi trình diễn đã bắt đầu, những người mẫu nam trẻ tuổi bước đi đầy sức sống, khiêu vũ những thứ thuộc về thế giới đen trắng của Nghe Lạc Trần, rực rỡ chói mắt, như số mệnh, như hoàn cảnh, như hoa trong gương, như trăng trong nước, lại như sự luân chuyển của số phận, sáng chói cùng điệu tàn...

Có lẽ ước nguyện ban đầu trong thế giới, vốn dĩ cũng chỉ có hai màu đen và trắng, chẳng hiểu vì sao tôi vẫn cảm thấy nó không chỉ thuộc về thế giới của Nghe Lạc Trần mà nó cũng thuộc về tôi, có lẽ anh ấy từng nói qua, là tôi cho anh thế giới màu trắng, vì vậy tôi ở trong đó tìm thấy bóng dáng của chính mình, bởi vậy mới bị nó cuốn hút thật sâu...

Trình diễn thời trang sắp kết thúc, một người mẫu chính, mặc một bộ trang phục hoa màu trắng xuất hiện, trong lòng tôi không khỏi run rẩy từng đợt, nếu tôi nhìn không sai, đây là lần đầu tiên Nghe Lạc Trần dùng màu này, tuy màu sắc trang nhã nhưng giống như màu khói sắc xuân, lại uyển chuyển giống như cánh bướm trong tuyết, sử dụng cực kỳ khoan khoái...

Nhìn tới đây trong mắt tôi có chút ướt ướt, không thể không nói, Nghe Lạc Trần xác thực là dùng linh hồn để giải thích cái đẹp của nhà thiết kế thời trang, thậm chí tôi có chút hối hận khi không tự mình đến hiện trường, chúc mừng cho anh ...

Cuối cùng Nghê Lạc Trần từ bên sân khấu đi ra, xung quanh là một tràng tiếng vỗ tay và hoa tươi chói mắt, anh vẫn như cũ cúi đầu mặc bộ lễ phục sang trọng màu đen, mỉm cười nhợt nhạt, nhưng dù ngồi ở trước tivi, tôi vẫn như cũ cảm giác được hào quang mạnh mẽ của anh...

Trong buổi phỏng vấn ngắn, lời của Nghê Lạc Trần ngắn gọn đến cả người chủ trì cũng bất đắc dĩ nở nụ cười...

“Anh Nghê, triển lãm thành công như thế, làm sao tôi không tìm thấy hai chữ vui mừng trên mặt của anh, người xưa nói vui quá mà khóc, nhưng anh đều trở thành bình thản như vậy? Đây cũng là một loại cảnh giới...”

Nghê Lạc Trần cười nhạt không nói gì.

“Anh Nghê, có người nói, phía sau một người đàn ông thành công là một người phụ nữ vĩ đại, anh nghĩ phía sau một nữ người mẫu đẹp là cái gì?”

“Cảm ơn” Nghê Lạc Trần nhẹ gật đầu

“Vậy anh còn muốn cảm ơn ai nữa?”

“Người nhà, bạn bè...”

“Không có?”

Nghê Lạc Trần vẫn cười nhẹ như cũ

“Nhạc Tuyết, con xem con ngay cả miệng cũng không khép lại, hồi hận không đi tới hiện trường rồi hả?”

Nghe mẹ đột nhiên nói như thế, tôi mới ý thức được mình giống như hạng mê gái, bản thân ức chế không ngừng giương khóe môi.

“Còn nhớ khi Lạc Trần còn bé, ai cùng nó nói, nó sẽ khó chịu quay đầu đi, phớt lờ, ai biết bây giờ cậu bé này lại thành công như vậy...”

Tôi lặng lẽ đi lên sân thượng, những câu dông dài và cảm thán của mẹ đã không còn nghe rõ nữa.

Bầu trời đêm đầy sao, ánh trăng nhàn nhạt rơi vào lòng tôi, tôi nghĩ làm vợ Nghê Lạc Trần, tối nay tôi nên kiêu hãnh và thỏa lòng mới đúng.

Đột nhiên điện thoại di động rung lên, là anh gọi tới, có phải có thể lý giải giờ phút này người anh muốn chia sẻ nhất chính là tôi, tôi nhẹ nhàng mở điện thoại, bên kia cũng trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên bên trong truyền đến âm thanh của người phụ nữ..

“Anh Lạc Trần, hôm nay anh nhất định phải đi, chúng em đều chịu gian khổ mấy tháng, chính là giảm béo không ăn không uống chịu đầy khổ cực, nói sao cũng phải chúc mừng thật tốt, anh không thể làm mất hứng của mọi người...”

“Cho dù Lạc Trần còn có ý không đi, chúng ta cũng sớm một chút trở về, tắm rửa đi ngủ...”

“Chủ tịch Nghê, xem ra buổi tối hôm nay anh trốn không thoát đâu.” Đây là giọng của Từ Đình.

Xung quanh anh là một loạt tiếng động lớn, tôi có thể hiểu được lòng anh lúc này, thông qua lần này, thành công không chỉ là bản thân Nghê Lạc Trần, còn có những người mẫu đi theo chỉ cần một lần là nổi tiếng, SNOWLET như một nhà lãnh đạo trong doanh nghiệp, cũng càng khẳng định vị trí trong giới thời trang, nhưng không biết tại sao, trong tim tôi cảm thấy chua xót, có lẽ tôi nên xem nhẹ một chút, tiếp xúc với phụ nữ nói cho cùng cũng là một phần công việc của anh...

“Nhạc Tuyết...” Giọng nói của Nghê Lạc Trần cuối cùng cũng truyền tới, “Nhạc Tuyết, tối hôm nay có thể anh trở về muộn một chút, từ chối không được.. em đừng đợi anh, ngủ ở nhà mẹ được không?”

Anh nói rất dịu dàng, không biết người xung quanh sẽ nhìn anh thế nào, anh cũng không để ý.

Trầm mặc trong chốc lát, tôi bỗng nhiên nói “Nghê Lạc Trần, anh rất tuyệt...” Đúng vậy, đây là điều trong buổi tối này tôi muốn nói với anh nhất

Một lúc lâu, anh nhẹ nhàng gọi tên tôi, cuối cùng nói ra ba từ, ANH YÊU EM...

Hơn mười phút điện thoại trôi qua, chúng tôi vẫn vịn chỉ nói những lời này, dường như những lời này lại chưa nói qua, nhưng hai bên đều hiểu, cũng không cảm thấy đột ngột.

Buông điện thoại xuống, đột nhiên tôi rất muốn về nhà, rất muốn ở cạnh người đàn ông này tới nay.

18. Chương 18: Người Đàn Ông Về Muộn

Đêm, mây tím hồng lấp lờ lóe lên ánh sáng rực rỡ, giống như làn khói mỏng che phủ đường phố.

Dòng xe cộ đan nhau qua lại không ngớt, cửa kính xe được kéo xuống, nhưng cảnh vật sầm uất trước mắt bị một bức tranh thay thế, chính là vũ điệu nghệ thuật hoa mỹ của Nghệ Lạc Trần, giống như mây trôi trong bầu trời đêm mờ mờ, lại giống như cánh hoa uyển chuyển rơi trong gió, giống như cơn mang theo mùi hương say lòng người. Tim vô cớ lại rối loạn, có lẽ tối nay, tôi còn kích động hơn anh nữa, nhưng lại tìm không ra nguyên nhân.

Xe dừng lại ở đầu phố, ánh đèn màu cam từ cửa hàng bánh ngọt chiếu ra, thỉnh thoảng mùi bơ bay tới, ngọt, rất ấm áp, tôi bảo tài xế taxi dừng lại, “Bác tài, chờ tôi một chút.”

Đi vào trong tiệm bánh ga tô, kiểu dáng đầy màu sắc rực rỡ làm rối loạn thị giác của tôi...

“Cô gái, trong nhà có sinh nhật sao, có sữa tươi, nước trái cây, chocolate, hương trứng, tùy ý cô lựa chọn.”

Suy nghĩ một hồi, tôi chọn một cái bánh không hề rực rỡ, màu sắc cũng dễ chịu, cô gái bán bánh giúp tôi gói lại.

“Cô à, cần viết câu chúc mừng lên đó không?”

Tôi lắc đầu, chúng tôi chưa từng nói qua lời hoa mỹ, đôi khi nên bỏ bớt để có cảm giác chân thực.

Về đến nhà, giống như tôi nghĩ thật vắng lặng, chỉ duy nhất có âm thanh phát ra từ tivi trong không gian và ánh sáng mờ ảo, lúc này tôi mới nhớ trước khi đi đã quên không tắt nó, mẹ luôn nói tôi quên trước quên sau, Nghệ Lạc Trần cũng có khi gọi tôi là lơ mơ, nhưng tôi chưa bao giờ chịu thua, bây giờ bản thân cũng nhận không được cười lên.

Mở đèn thủy tinh, tôi đem bánh ga tô đặt ở trên bàn trà, liền đi lên lầu tắm rửa.

Thực ra lúc đang trên đường quay về tôi đã nghĩ qua rất nhiều phương thức chúc mừng cho anh, lại cảm giác có chút quá cố gắng, dù sao đây là lần đầu tiên muốn vì anh làm chút gì đó, sợ anh có cảm giác quá đột ngột, sẽ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tôi, cho nên ngoại trừ chiếc bánh ga tô, tôi không chuẩn bị gì nữa, chỉ mong chúc mừng như vậy sẽ không quá đơn giản.

Tắm rửa mặc đồ tắm vào, tôi ngồi trước bàn trang điểm, câu được câu không sấy tóc.

Từ nhỏ tôi đã không đặc biệt coi trọng vẻ đẹp bề ngoài của phụ nữ, chỉ đặc biệt yêu thích mái tóc dài, nhớ khi mới vào bộ đội, bởi vì phải cắt tóc ngắn tôi lén lút khóc một trận, khi tốt nghiệp trường quân đội, việc đầu tiên đó là để dài lại, về sau tôi mới tìm ra nguyên nhân, bởi vì Giang Triều thích nhìn tôi trong kiểu tóc dài, sau khi cưới Nghệ Lạc Trần bao giờ cũng vậy việc trước tiên lúc tỉnh ngủ là cầm lấy nó trong tay ngắm nghía, xem ra không chỉ có phụ nữ, đàn ông cũng có tình cảm với mái tóc dài, trong lòng họ người phụ nữ để tóc dài chứng tỏ đó là người dịu dàng, nhưng tôi ngoại trừ mái tóc dài này, vẫn có vẻ dịu dàng sao? Tôi có chút hoài nghi.

Thay đồ ngủ màu vàng nhạt, tôi trở về giường ngủ, trong giường ngủ lộ ra khuôn mặt không giống như thường này, nhưng cụ thể chỗ nào không giống nhau tôi cũng không thể nói rõ, có lẽ là da thịt trước ngực và cổ dễ trần, trắng ngần vượt quá sự tưởng tượng của tôi, khuôn mặt tôi không nhận được nhuộm thành một màu hồng nhạt,

Chiếc áo ngủ này chính là trước khi kết hôn, do Chu Oánh tặng cho tôi. Lúc đó tôi cảm thấy cổ áo quá thấp, giá lại rất đắt, cũng không có cơ hội mặc, nói gì cũng không chịu để cô ấy mua, nên cô ấy kiên trì mua đến cùng, cô ấy nói phụ nữ sau khi kết hôn phải hiểu cách lấy lòng chồng, nói về ngoài của phụ nữ cũng có thể so với vẻ đẹp của tuổi trẻ, nếu không chú ý sở thích của vợ chồng, sớm muộn tình cảm cũng phai nhạt, tôi liền cười nói cô ấy đầu óc đen tối, thậm chí thiếu tự tin. Nếu đã kết hôn rồi, ván đã đóng thuyền rồi còn có thể có chuyện gì thay đổi nữa? Khi tôi nhìn thấy bên cạnh Nghê Lạc Trần có nhiều người mẫu như vậy, quả thực hơi cảm thấy tự ti, tôi nghĩ cho dù miệng của anh không nói, nhưng trong lòng cũng sẽ lên lút so sánh tôi với những cô gái trẻ tuổi này, tuổi tác của mình càng ngày càng già, số điểm ở trong lòng anh tự nhiên cũng càng ngày càng thấp, rất nhiều người nói có một đứa con cũng là một phương thức để củng cố gia đình, chỉ là cách thức như vậy đến cùng có thể dựa vào sao?

Tôi suy nghĩ miên man, đồng hồ phòng ngủ đã điểm 11 giờ, nhưng tôi biết đối với cuộc sống về đêm của giới thời trang mà nói, sự vui vẻ của họ chỉ vừa mới bắt đầu, hộp hộp chắc là không thể kết thúc sớm như thế...

Đã sang 12 giờ đêm, tôi cầm bánh ga tô lên châm nến

Ngọn lửa màu quýt lóe lên vàng sáng, hơi lay động, tim của tôi cũng theo đó mà rung động.

Không phải tôi chưa từng chờ đợi, cho nên tôi rõ ràng chẳng qua cũng chỉ là hai loại kết quả, bất luận là loại nào, số phận cũng sớm an bài, đối với việc đã từng trải qua 5 trăm 47 ngày đêm chờ đợi kết quả, hôm nay vẫn như cũ làm tôi ghi lòng tạc dạ, không biết tối nay số chờ đợi của tôi sẽ như thế nào, Nghê Lạc Trần không biết có làm tôi thất vọng không?

Một tiếng đồng hồ trôi qua, kim đồng hồ chỉ 1 giờ, trong lòng giống như một đoạn cỏ dài, bắt đầu kêu lên bất an, tôi nghĩ cho anh mười phút, nếu thực sự không về, tôi liền mặc đồ trở về nhà mẹ, coi như tôi chưa từng đợi anh...

Nhưng một tiếng nữa lại trôi qua, tôi vẫn như cũ nói với mình...

Mãi cho tới 3 giờ sáng, lòng của tôi dần lắng lại, biết đâu trường hợp như vậy mới thuộc về tôi và Nghê Lạc Trần, và một ngày một đêm ở Hải Nam cùng buổi tối động lòng này, chỉ do chút hồi hộp quan tâm mà thôi. Tôi cười cười, thổi tắt những ngọn nến cuối cùng, đứng dậy đóng cửa phòng khách lại, một chút ánh sáng mỏng manh lạnh lẽo lên vào cửa sổ, yên lặng chiếu trên mặt đất, cầm lấy áo, khoác vào người, tôi cuộn tròn thân thể lại trong ghế sofa, lẳng lặng nhìn ánh trăng, nghe tiếng tích tắc của đồng hồ báo thức...

Không biết qua bao lâu, đang lúc buồn ngủ, tôi nghe tiếng mở cửa sân, vội vàng ngồi dậy, qua một lúc tôi nghe tiếng tắt xe trong sân, hơn nữa không chỉ là một chiếc, theo sau đó nghe tiếng đóng cửa xe, tôi nghe Từ Dĩnh nói “Chủ tịch Nghê, cửa sân vẫn chưa khóa, có phải Nhạc Tuyết đã trở về không?”

“Cô ấy nhất định trước khi đi quên khóa lại rồi.” Nghê Lạc Trần nhẹ giọng trả lời

“A, quá nguy hiểm, sau này anh cần nhắc nhở cô ấy một chút...”

“Ừ”

Họ vừa dứt lời, liền có giọng của mấy cô gái trẻ kêu gào, giống như đã uống nhiều lắm...

“Anh Lạc Trần, ôm một cái, không được phép trốn, ôm một cái nha...đàn ông đã kết hôn mùi vị quả nhiên rất tốt...”

Giọng cười của cô gái trẻ, trong đêm yên tĩnh vang lên càng chói tai, xem ra thế giới này biến hóa thực sự rất nhanh, bọn con gái bây giờ đối với người đàn ông trong lòng ngưỡng mộ dám bày tỏ một cách lớn mật như vậy. Tôi nghĩ trên mặt Nghê Lạc Trần lúc này có lẽ lộ ra nụ cười nhạt, anh đối với người mẫu của mình thương yêu đặc biệt, cho dù trong lòng không vui cũng sẽ không thể hiện ra mặt, tôi nhớ có một lần, một nữ người mẫu trẻ bởi vì hâm mộ đã gây ra chuyện, khiến cho công ty SNOWLET bị ảnh hưởng nhưng Nghê Lạc Trần lại nói bình thản, vì họ vẫn còn trẻ nên dễ phạm sai lầm, cần cho cô ấy một cơ hội..

Nghê Lạc Trần như vậy, tôi nghĩ nên mới được con gái thích.

Đột nhiên trên tay đau nhức, tôi mới ý thức được bởi vì quần áo bị siết chặt khiến nút thắt ấn sâu vào lòng bàn tay...

“Các cô đừng ồn áo quá khích, cẩn thận nếu làm chủ tịch Nghệ tức giận thì không có lần sau đâu...”

Từ Đình luôn tại thời điểm mấu chốt, giúp Nghệ Lạc Trần thoát nguy, sau khi cười với đám con gái, cô ấy lại nhẹ giọng dặn dò “ Chủ tịch Nghệ tự mình ở nhà cẩn thận một chút, đừng tẩu bôn, rất nguy hiểm...”

Chăm sóc như vậy, vì sao tôi chưa bao giờ nghĩ qua?

Theo tiếng xe chuyển động, ở trong sân yên tĩnh tiếng bước chân của Nghệ Lạc Trần cách tôi càng ngày càng gần...

Cửa mở, Nghệ Lạc Trần không vội vàng đi vào, không thay giày, cũng không bật đèn tự ý đi hướng lên lầu, ánh sáng ngoài cửa chiếu trên tấm lưng tao nhã của anh, bước chân của anh có chút loạng choạng, tôi nghĩ nhất định là đã uống rượu.

Tôi nhấn công tắc điện mạnh xuống, mấy nghìn mảnh thủy tinh của đèn treo khiến cho căn phòng bỗng nhiên được chiếu sáng.

Người Nghệ lạc Trần dừng lại, quay đầu, trong ánh mắt lơ mơ hiện lên một vẻ sáng rực, lập tức anh nhìn thoáng qua bánh ga tô cùng nến còn sót lại trên bàn trà ở phòng khách, cười nhẹ...

“Sao không nghe lời mà tự về thế?”

“Ngược lại em muốn anh đón em về, có thể không?” Trong lời nói của tôi có chút chất vấn.

Anh thành thực lắc đầu, đi tới trước mặt tôi, mùi rượu thoảng qua, cùng hơi thở đàn ông tràn vào mũi tôi, tôi muốn lên lầu nhưng bị anh chặn ngang ôm lại

“Nhạc Tuyết, xin lỗi, có phải đã khiến em chờ sốt ruột lắm không?”

“Không có, em ngủ rồi, chỉ vì bị tiếng động trong sân đánh thức mà thôi.” Quả nhiên tôi rất thích sĩ diện, buột miệng không thừa nhận.

“VẬY...”

Anh lại nhìn bánh ga tô trên bàn trà một chút, sau đó lộ ra biểu tình suy nghĩ một cách nghiền ngẫm, neho mắt lại cười cười, cười châm biếm như vậy tôi nhìn không hợp, nhưng lại có cảm giác anh chế giễu tôi tự mình đa tình, giọng nói của tôi trở nên lạnh lùng...

“Có gì đặc ý lắm sao, chỉ là tận chút nghĩa vụ, chỉ có điều xem qua anh cũng không cần, tối qua vui vẻ lắm phải không?”

Anh lắc đầu, buông người tôi ra, đi đến trước sofa ngồi xuống, cởi áo khoác ngoài và nơ áo sơ mi, duỗi chân ra nói “Giúp anh mang hai chén rượu lại đây...”

“Không phải anh đã uống rượu rồi sao?”

“Không giống” giọng điệu cụt ngắn của anh lại khiến tôi cảm thấy có gì đó bên trong không giống như thế

Một lần nữa cầm chén rượu trở lại phong khách, đã thấy trên bàn trà bày ra một chai rượu đỏ, anh vỗ vỗ bên ghế sofa ra hiệu tôi qua đó ngồi xuống, tôi giống như thi hành theo pháp luật, tự mình cũng không biết vì sao lại nghe lời anh như thế.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng trốn vào mây, ánh sao lại không keo kiệt chút nào tỏa sáng đầy trời, rực rỡ mà hoa mỹ.

Tôi với Nghệ Lạc Trần im lặng uống một ly với nhau , ai cũng không mở miệng nói lời nào, một lúc sau bỗng nhiên anh dựa cằm trên vai tôi, miễn cưỡng nói “Anh say rồi”

Dáng vẻ anh như thế thật giống vợ chồng đang làm nũng, nhưng với hai người chúng tôi mà nói chưa từng có qua , anh như vậy khiến tôi có chút không thể xoay sở được, nói thành thật “Vậy thì đừng uống nữa”

Tôi vừa muốn lấy chén lại, nhưng một tay bị anh bắt lấy, đầu của anh dựa trên vai tôi như cũ, thậm chí trọng lượng cả người đều dựa vào, tôi chống cánh tay kia trên ghế sofa, ra sức đỡ anh.

“Nhạc Tuyết, anh vui...” giọng nói của anh cùng hơi thở êm dịu lướt qua tai tôi, mang theo mùi rượu đỏ ngọt ngào, giống như muốn người mê đắm, một loại thương tiếc đánh vào đáy lòng của tôi, tôi giơ tay lên xoa xoa áo anh, muốn nói gì đó nhưng lại nói không nên lời.

“Nhạc Tuyết, anh muốn...” xem ra, tay của anh vòng qua thắt lưng tôi, ánh mắt say rượu khiến lòng tôi rung động, anh trước đây luôn không thương lượng hôn tôi, sau đó dùng hơi thở ngang ngược đàn ông chiếm lấy tôi, nhưng lúc này loại nỉ non và hơi làm nũng làm cho tôi ngây ngốc nhìn anh, không biết trả lời như thế nào...

“Nhạc Tuyết, anh muốn...”

Anh đè lên rất nặng, vậy mà cánh môi mềm lại bao phủ lên môi tôi, nhẹ nhàng trần trở, mút lấy giống như một cậu bé vui vẻ nhấm nháp một cốc kem, tôi không kìm lòng nổi ôm lấy anh, tay luồn vào trong áo quần của anh, vuốt ve thắt lưng của anh, có lẽ là do uống rượu nên cơ thể của anh trở nên nóng rực, chưa bao giờ có một loại dục niệm trong lòng tôi đạt đến mức này ...Không biết làm sao, tôi bị ôm lấy thật nhẹ nhàng, đi hướng lên lầu, anh lại ngậm vành tai tôi, nhẹ giọng nỉ non “Nhạc Tuyết, áo ngủ rất đẹp, anh thích...”

Tôi ôm cổ anh, không nén nổi tình cảm tựa đầu trên vai anh, trên mặt là một trận khô nóng, nhưng ngay tại giây phút anh ngẩng mặt lên, tôi nhìn thấy ở cổ của anh có một dấu vết màu hồng nhạt, vô cùng chói mắt...

19. Chương 19: Nghĩ Muốn Bao Nhiêu?

Nếu như một giây đồng hồ trước đó tâm hồn tôi như đang ở trên thiên đường, thì một giây đồng hồ tiếp theo như đang ngồi trên nóc ô tô, bỗng nhiên bị rơi xuống, tôi nói với mình phải nhìn thoáng một chút, dù sao cũng có nguyên nhân của sự việc, có thể do người phụ nữ đó uống nhiều nên anh chỉ bị động để lại dấu vết như thế. Đây có lẽ là việc thường xuyên của một người vợ trong giới thời trang, thường xuyên phải đối mặt với tình huống này, giống như mẹ tôi nói môi trường trong giới thời trang rất hỗn loạn, chỉ được mấy người ở trong bùn mà không bị nhiễm bẩn, Nghê Lạc Trần là một người như thế.

Nhưng tuy là nói như vậy nhưng trong lòng tôi không có cách nào buông được, tôi nghĩ bất cứ người vợ nào ở trong tình huống này đều không thể thờ ơ.

“Sao thế, chuyện gì vậy?”

Nghê Lạc Trần dường như cảm giác được có chuyện gì, cúi đầu dùng đôi môi mềm mại áp tới, nếu là ngày thường, thì âm cuối kia chắc hẳn là mê hoặc vô cùng.

Thậm chí khiến cho lòng người run rẩy, nhưng lúc này đây tôi hoàn toàn cảm nhận không được. Tôi hơi xoay mặt qua chỗ khác, hơi từ chối “ Buông em xuống đi.”

Giọng nói của tôi rất bình tĩnh, tôi tự nhận là mình che giấu rất tốt, quả nhiên anh cười cười, nói “ Anh đi tắm trước, để tẩy sạch toàn bộ mùi rượu trên thân thể đã”

Thực ra mùi rượu trên người anh là mùi rượu nho ngọt, tôi không những không phản cảm, ngược lại còn có chút cảm giác mê say. Nhưng tôi không muốn nói cho anh biết nguyên nhân vì sao mình không được tự nhiên, liền không nói gì nữa chỉ muốn giẫy ra khỏi ngực anh.

Anh ngang ngược không chịu buông tay, thẳng đến phòng ngủ mới vững vàng đặt tôi ở trên giường, nghiêng người cúi xuống “Bảo bối, hãy chờ anh nha...”

Anh quả nhiên đã uống nhiều, hơi thở nóng ẩm phả trên mặt tôi, giọng nói ngọt ngào, tôi có chút không thích ứng được nên quay mặt qua chỗ khác, tiện tay cầm lấy chăn bao quanh người mình, lúc này anh mới cảm thấy có điều gì đó không đúng.

“Sao thế, tức giận rồi à?”

Anh vừa nói vừa cởi áo vét ra, dấu vết nhạt trên cổ lại càng nhìn rõ hơn. Tôi bỗng nhiên cảm thấy mình có chút uất ức, vì sao tức giận lại không cho anh biết lý do, lẽ nào người vợ như tôi không có tư cách ràng buộc anh sao?

Tôi giả bộ không để ý, thản nhiên mở miệng “ Con mèo nhỏ ăn trộm thịt quên lau miệng rồi”.

Anh sửng sốt một chút, phát hiện ánh mắt của tôi đang nhìn chăm chăm vào cổ anh, liền đi tới trước bàn trang điểm nghiêng người soi trong gương.

Tôi cố ý lớn giọng, nói châm chọc “Thực sự xuân, nhất chi hồng hạnh vượt tường nha...” *ý nói một lần ngoại tình*

Sau khi anh nghe xong trở nên hơi mất tự nhiên, sau đó dùng tay lau chứng cứ phạm tội, quay đầu cười nói một cách hào hứng “Em rất để ý sao?” dường như anh có chút say rượu, giọng điệu giống như không quan tâm.

Tôi nghĩ tôi càng bắt đắc dĩ, người đàn ông như Nghê lạc Trần có rất nhiều cô gái, nếu anh rất tùy tiện, hoặc nói đã có thói quen ở quanh đàn bà, vậy tôi quan tâm thì có ích gì. Tôi nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêm túc lắc đầu “Em không để ý.”

“À, thì ra là như vậy.”

Giọng nói rất nhẹ, giống như là nói lẩm nhẩm, sau đó anh từ từ cởi tay áo sơ mi đi về hướng phòng tắm. Trong phòng chỉ còn lại mình tôi, tôi đột nhiên cảm thấy mình rất uất ức, tròn một đêm chờ chồng về muộn, anh lại mang theo dấu vết mập mờ kia trở về, không hề có câu giải thích nào. Lúc này tôi muốn mặc đồ vào rồi về nhà mẹ, nhưng lại cảm thấy bây giờ mà về sẽ dọa mẹ tôi, hơn nữa Nghê lạc Trần lại cho là tôi quá để ý anh sẽ lại càng đắc ý.

Tôi phủ chăn trên đầu, lén lau nước mắt, con đường này là do chính tôi chọn nên bất kể xấu đến đâu cũng chỉ có thể tự mình gánh chịu.

Một lát sau tôi cảm giác được một bên đệm bị lún xuống.

“Đừng che như thế, không tốt cho hô hấp.” Nghê Lạc Trần nói xong đi tới vén chăn của tôi, tôi vươn tay gạt tay anh ra.

Anh có thể là thương hại tôi nói “Mới tắm xong, hơi chút lạnh, cho anh đắp chút chăn được không?” giọng nói không hề có chút kiêu ngạo và đắc ý vừa rồi. Tôi nghĩ một chút, nhường một phần chăn cho anh rồi xoay người đưa lưng về phía anh.

Tôi nghe được tiếng anh cười khê, sau đó chui vào, từ sau ôm lấy tôi “Nhạc Tuyết Ngốc, vì sao bao giờ miệng cũng nói một đường mà lòng luôn nghĩ một nẻo.”

Tôi không để ý đến anh, cũng không chống cự, anh liền ép toàn bộ thân thể tới, cảm giác trên đỉnh đầu tôi, “Nhạc Tuyết, anh biết em uất ức, cũng biết trong lòng em không có cảm giác an toàn. Thực ra tình yêu và hôn nhân không giống như em nghĩ yếu ớt mỏng manh, rất nhiều khi em nhìn thấy, và nghe thấy cũng không phải là chân tướng của sự thật, em cần học sự tin tưởng, em cũng nhất định phải tin anh.”

Tôi mạnh mẽ xoay người nhìn vào mắt anh “Tin cái gì? Tin anh vô tội? đổ hết trách nhiệm cho người phụ nữ kia, nếu như người đàn ông không cho người phụ nữ một chút kích lệ nào đó, em tin phụ nữ sẽ không coi nhẹ bản thân mình, trên đời này không có vương mắc vô duyên vô cớ.”

Thấy tôi hơi quyết liệt, anh trở nên trầm mặc.

Tôi nghĩ lại lời anh nói, mơ hồ cảm giác anh muốn tiết lộ điều gì đó với tôi, bằng trực giác của người phụ nữ là có chút liên quan tới Giang Triều, nhưng cảm giác này ở trong đầu tôi chỉ thoáng qua, tôi là một người đầu óc bình thường, hai vấn đề này không có khả năng cùng tồn tại, mà bây giờ tôi chỉ thắc mắc về dấu hôn kia.

Có lẽ bầu không khí trở nên hơi nặng nề, Nghê Lạc Trần đột nhiên nở nụ cười, giơ tay lên thề, nói “Em cuối cùng hãy tin tưởng anh một lần, nếu như còn có lần sau, anh sẽ cùng em tới tòa án quân sự...”

Tôi bị thái độ vừa nghiêm túc vừa buồn cười của anh làm không nhịn được bật cười “Anh cho rằng tòa án quân sự là chợ bán thức ăn sao, tưởng đến là có thể đến à?”

“Đúng đúng đúng, anh là dân thường không thể tùy tiện đến, nhưng vợ anh là thiếu tá không phải sao, có thể dẫn anh đến...”

“Chẳng lẽ lên tòa án quân sự đáng hãnh diện lắm sao?” Tôi trừng mắt với anh, người đàn ông này uống chút rượu thì trở nên ba hoa thế này.

Có lẽ do thái độ của tôi đã dịu lại, anh liền được đằng chân lân đằng đầu ôm chặt tôi, dán vào tai tôi, nhỏ giọng nỉ non “Như vậy em vừa trả lời có tính không...” nói xong, anh cúi đầu xuống, muốn tấn công đôi môi của tôi, tôi dùng phản ứng nhạy bén của quân nhân trong nháy mắt đẩy đầu anh ra...

“Đồng ý cái gì?” đột nhiên tôi cũng rất muốn trêu anh, xem dưới tác dụng của cồn, Nghê Lạc Trần rốt cuộc có thể làm ra những gì, nói ra những gì.

Anh nhìn thấy việc tấn công không thành, chu môi, tựa đầu gác ở hõm vai tôi, nói thì thầm “Anh muốn...”

Nhìn anh nếu không đạt được giống như sẽ rất ủy khuất, tôi xấu xa nở nụ cười “ Phải không, có bao nhiêu muốn...” Tôi đưa tay thăm dò thân dưới của anh, mới phát hiện ra nó không còn nhỏ nữa, mà nơi nào đó đã trở nên hùng hực và cứng rắn. Vì sao đàn ông luôn có thể tùy hứng như vậy, cho dù có khóc âm ỉ bao nhiêu, hoặc xảy ra chuyện không thoải mái gì, ở giây tiếp theo họ còn có thể cùng đàn bà yêu cầu nói chuyện không đâu, tôi nghĩ phải cho anh chút bài học, động tác trong tay liền làm đủ độ mạnh yếu, anh lập tức hừ nhẹ một tiếng, cơ thể run rẩy, ôm tôi thật chặt, thở dốc hân trên tóc tôi, thậm chí động tác có chút cuồng dã “Nhạc Tuyệt...”

Tôi hơi đẩy anh một chút, úp mặt xuống dưới, “Nhưng em mệt rồi, muốn ngủ...” Nói xong, tôi cố sức xoay người thoát khỏi ngực anh, đưa lưng về phía anh, cười trộm.

Quả nhiên tôi giống như mong muốn nghe thấy tiếng anh thở gấp, có chút khấn trương hôn lên phía sau tấm lưng trần của tôi...

“Nhạc Tuyệt, em học điều xấu rồi.”

Coi như là học xấu đi, cũng là do anh khai quật được phương diện tiềm tàng này của tôi. Tôi có chút đắc ý, cảm thấy mình đã xoay chuyển được một ván liền nhắm mắt lại muốn ngủ. Nhưng anh cũng không tính buông tha cho tôi như thế, chỗ nào đó của cơ thể nhô lên làm tôi có chút đau nhức, tay cũng luôn vào trong áo ngủ của tôi, dọc theo bên người không an phận di chuyển ra trước ngực, lại lướt qua bụng dưới...

Bây giờ anh đối với cơ thể tôi đã hiểu rất rõ, chỉ một va chạm nhẹ cũng gây ra một loại cảm giác tê dại dần lan ra trong cơ thể.

Tôi không tự chủ run rẩy, nhưng tính ngang bướng khiến tôi không chịu bỏ vũ khí đầu hàng như thế, liền dùng chút lý trí còn sót lại chống lại anh, “Đừng ồn ào, em không muốn...”

“Anh không làm, hôn nhẹ em anh sẽ ngủ...”

Anh đâu có chỉ hôn nhẹ tôi, bàn tay nóng bỏng ở trên người tôi tùy ý làm bậy, tôi nghĩ cự tuyệt nhưng không cách nào chống cự được nó làm cho tôi sung sướng, dần dần tôi trở nên khô nóng, cơ thể liền mềm nhũn trong tay anh...

Áo ngủ mỏng manh dần dần rời khỏi cơ thể, tôi bị một hơi thở nóng bỏng bao lấy, môi anh tự do chạy trên cơ thể của tôi, tôi muốn dùng tay nắm gì đó, nhưng lại không có sức nên buông xuống, hơi thở dần dần trở nên dồn dập, hai chân không ngừng khép lại nhưng bị anh tách ra, lòng bàn tay ấm áp cũng không tha phủ lên nơi mềm mại giữa hai chân tôi...

Tôi cắn chặt răng nuốt tiếng rên rỉ xuống...

“Nhạc Tuyệt, em rất đẹp...”

Mở mắt ra tôi nhìn thấy anh đang dùng ánh mắt mê ly chiêm ngưỡng cơ thể tôi, cho dù đã là vợ chồng nhưng tôi cũng xấu hổ, liền dùng tay ôm anh, kéo anh áp xuống cơ thể tôi.

“Từ nhỏ em đã đẹp...” anh càng thở gấp

“Từ nhỏ anh đã là con sói háo sắc...”

Nói như thế dường như khiến anh rất vui, cúi đầu hơi mỉm cười , bỗng nhiên nâng thắt lưng tôi, tiến vào...

“Lạc Trần..” cảm giác trống rỗng bỗng nhiên bị lấp đầy, tôi không cách nào không chế được buột miệng nói ra, tự mình cũng cảm thấy bất ngờ.

“Ngoan, gọi thêm lần nữa đi rất dễ nghe...”

Anh một chút một chút tiến sâu vào, dường như mỗi lần hạ xuống đều chạm vào chỗ sâu nhất trong linh hồn tôi, tôi đâu còn sức gọi anh nữa.

Nhưng anh bỗng nhiên buông tôi ra và rút khỏi cơ thể tôi, nhưng lại dùng tay không ngừng khiêu khích tôi, “Gọi không?”

Một đêm này, tôi bị anh giày vò nói bậy nói bạ, dường như anh so với ngày thương đã man nhiều hơn một chút, nhưng không những không làm đau tôi, ngược lại làm tôi có cảm giác chưa bao giờ sung sướng như thế. Tôi chưa từng nghĩ đến anh cứ như vậy từng bước từng bước đem cơ thể tôi đánh dấu tất cả là dấu vết của anh. Dù tôi không thừa nhận loại tình yêu này, nhưng nó đã đặc biệt khắc sâu, sâu vào chỗ sâu nhất trong linh hồn...

20. Chương 20: Chúc Mừng Năm Mới!

Hôm nay là ngày đầu tiên học viện khai giảng , tuy vài ngày trước tôi đã sắp trở lại quân khu, nhưng nó thực sự là một ngày bận rộn.

Tôi đã sớm tỉnh lại, phát hiện chỗ bên kia giường đã trống không, đưa tay sờ sờ thấy gối và chăn đều lạnh, Nghe Lạc Trần chắc hẳn đã rời khỏi một lúc rồi, nhưng sớm như vậy, anh đi đâu? Tôi mặc quần áo , xỏ đôi dép lê lông xù vào đi xuống dưới lầu. Cửa lớn khép hờ, ánh sáng từ ngoài theo khe cửa tràn vào phòng, rọi trên sàn phòng khách phản chiếu thành một vầng sáng

Có lẽ vì thời tiết vào đầu xuân cho nên khi tôi đẩy cửa phòng ra lập tức không khí trong lành mới mẻ mang theo hương vị bùn đất ẩm ướt lướt qua mặt tràn vào, xem ra mùa đông ở thành phố D đã qua đi, mặt đất ướt sũng, khắp nơi đều là dấu vết của tuyết, hơi thở mùa xuân như gần như xa.

Điểm làm tôi thấy kỳ lạ chính là Nghe Lạc Trần lại để chân trần, mặc áo ngủ đứng ở giữa sân, một chút ánh sáng chiếu vào một bên mặt anh , khiến da thịt nhuộm thành nét mặt trong suốt, giống như là một khối ngọc gọt dũa tỉ mỉ, dịu dàng lại có chút lạnh.

Anh khẽ híp mắt, tập trung tinh thần nhìn vào một chỗ trên bức tường, trên mặt nó vẫn còn tuyết đọng bao phủ, có lẽ đó là dấu vết duy nhất của mùa đông còn sót lại.

Trong đầu tôi hiện ra mùa đông kia, từng trận bông tuyết lớn bay tán loạn, ở trong trời tuyết còn xảy ra một việc, anh cũng luyến tiếc mùa đông này sao, tôi nghĩ thầm.

Nghe Lạc Trần cười nhìn tôi, nhìn vẻ tươi cười của anh tôi không nhìn ra có điểm gì khác ngày xưa, chỉ là chân của anh dừng trên mặt đá cẩm thạch lạnh lẽo mà không có cảm giác lạnh sao? Tôi cảm thấy hơi kì lạ, liền quát lớn với anh “ Anh sợ mồm meo sao, mặc ít như vậy chạy ra ngoài gió? Trở về mang dép vào đi”

Tôi xoay người ở lối ra tìm đôi dép lê cho anh, anh cười mang vào. Nghe Lạc Trần quả thật không giống người đàn ông bình thường, cho dù đôi chân trắng nõn của anh cũng có khí chất, điều này không phải do tôi mê chồng mình nên mới nói vậy, anh cứ như vậy lộ ra vẻ thoát tục. Không lẽ ai muốn lấy được người làm nghệ thuật, mọi người đều nhìn giống fan hâm mộ sao? Trên người Nghe Lạc Trần có nhiều ma lực, anh không hề rõ ràng đơn giản như Giáng Triều, tôi không chắc chắn trên đời này có điều gì anh không thể nhìn ra được, mà những thứ anh cho tôi bao gồm cả vẻ tươi cười của anh làm cho tôi có cảm giác như mình

là cô bé lọ lem mang đôi giày thủy tinh, khuya sau mười hai giờ sẽ tỉnh dậy từ giấc mộng đẹp. Không biết những thứ tôi có hiện tại có thể có một ngày, ở trong thời gian đã được chỉ định lập tức biến mất....

“Nhac Tuyệt!”

Đột nhiên bị anh ôm lấy từ phía sau, hơi thở lạnh lạnh ở sau tai tôi. Tôi nhẹ nhàng hơi né tránh, “Đừng lộn xộn, em muốn rửa mặt chải đầu đi làm..”

Nói thật tôi có điểm sợ anh, mấy ngày nay anh không hề biết kiểm chế cứ muốn tôi, có khi làm rộn đến tận trời sáng mới ngủ. Đó có thể là do tôi sắp trở về đơn vị lại sắp bị bận rộn ngập đầu, hay có lẽ anh cảm thấy vắng vẻ. Người đàn ông đôi khi giống như đứa trẻ, đối với người phụ nữ bên cạnh mình có cảm giác phụ thuộc, cho dù là Nghê Lạc Trần cũng không ngoại lệ, cho nên trong khoảng thời gian này, cuối cùng tôi cũng để anh làm rộn. Nhưng buổi sáng chỉ mới 6 giờ...

“Tối kịp mà, một chút nữa anh sẽ chở em đến học viện...” Anh nói xong liền ôm lấy tôi, đi hướng lên phòng ngủ trên lầu.

“Thật sự đừng náo loạn mà....Em không thích học viện nhìn thấy xe anh đưa em đi làm, em muốn giữ hình tượng của một đội trưởng”

“Biết rồi, anh sẽ đứng ở xa xa” Anh cười khê nhưng vẫn cố chấp.

Tôi phát hiện có đôi khi mình thật bất đắc dĩ với anh.

Ăn điểm tâm xong, anh thật đúng giờ chở tôi tới học viện, xe đậu ở cách xa cửa.

Tôi không vội xuống xe mà chờ anh xuống xe trước, nhắc nhở đã đến giờ. Tôi nhìn anh do dự một chút mới nói “ Buổi tối hôm nay có khả năng em sẽ không về nhà, học viện vừa mới khai giảng, có rất nhiều chuyện cần sắp xếp, buổi tối còn có kiểm tra, ngày mai thì tập thể dục buổi sáng giống thường ngày...Đội trưởng và em quản lý vài khu, có gia đình và trẻ em, cuối cùng em còn có chuyện cần lo...” Thật ra tôi đã quên bản thân mình cũng là người đã có gia đình.

Nghê Lạc Trần không nói gì, chỉ cười gật đầu, anh phản ứng như thế làm cho tôi có điểm không đành lòng. Mặt khác tôi còn có cảm giác, khi tôi mặc quân phục thì anh và tôi có vài điểm hơi xa cách, vừa đến trước cửa cũng do tôi chủ động ôm anh.

Trầm mặc một lúc, hai chúng tôi cùng nhìn nhau cười, liền chuẩn bị từ biệt. Tôi có ý bảo anh đi trước, anh không nói gì nữa, nhìn xe anh xa dần tôi mới sửa lại quân phục đi về hướng cửa lớn.

Tôi quả nhiên thích hợp với cuộc sống quân đội, đối mặt với một màu xanh, cùng những khẩu hiệu nghiêm trang, có một sứ mạng lớn nảy sinh trong lòng.

Tôi thích sự đơn giản của quân đội, tuy rằng nơi này cấp bậc được phân biệt rõ ràng, lễ nghi cường điệu, nhưng lễ nghi đối với chúng tôi mà nói là động tác đơn giản nhất, hơn nữa cho dù quân hàm cấp bậc cao thấp, dù quen hay lạ, nhưng khi chào theo lễ nghi liền kéo khoảng cách giữa người với người lại gần với nhau, điều này thế giới bên ngoài quân đội không thể nào cảm nhận được. Thế giới càng tiến bộ nhanh, tình người càng trở nên mỏng manh, người quen gặp nhau trên đường cũng không chào nhau, cho dù là ngày kỉ niệm trường hoặc là ngày bạn học họp lại, mọi người không thể nghi ngờ thường sẽ khoe khoang về bản thân mình cùng cảm giác về sự thành đạt của mình mà thôi.

Tôi không đi vào văn phòng trước mà trực tiếp đi xuyên qua lầu chính để đi đến kí túc xá trong học viện, từ thời gian kết hôn đến khi nghỉ đông cũng đã hai tháng rồi tôi không gặp các cô ấy nên trong lòng có chút nhớ nhung.

Muốn đi tới kí túc xá của học viện phải đi qua một con đường dài nhỏ, con đường này cũng không xa lạ gì với tôi. Khi vừa mới tốt nghiệp xong khóa quân sự, liền được phân công đến ở trong này, mỗi buổi tối Giang Triều sẽ cùng tôi kiểm tra, cùng nhau đi trên con đường nhỏ này. Bởi vì là kí túc xá của học viên nữ cho nên anh vẫn phải giữ khoảng cách với tôi, sau đó yên lặng thông thả đi thêm một đoạn đường nữa.

Hiện tại những cây ngô đồng nhỏ hai bên đường đã có thể thu hoạch, tuy rằng nó không lớn như những ngô đồng của nước Pháp, nhưng tôi lại có cảm giác yêu thích, mà lá của ngô đồng nước Pháp không đẹp như

nó. Nhớ rõ vào tháng sáu trước kia, Giang Triều luôn thích dùng những chiếc lá to che trên đầu tôi, anh nói như vậy phơi nắng sẽ không bị đen. Nhìn anh cười ngây ngô tôi cũng lập tức cười theo...

“Ngô đồng phát phơ, gió từ từ thổi, hòa với mây trắng, tuyệt đẹp vô cùng...”

Nhìn những cây ngô đồng này tôi liền nhớ đến anh, nguyên nhân có lẽ là do tức cảnh sinh tình, dường như có cảm giác Giang Triều đang ở dưới một cây ngô đồng đang cười trộm tôi.

“Đội trưởng sớm”

“Đồng chí Nhạc sớm”

Học viên trên đường chào tôi, làm cho suy nghĩ của tôi bị kéo về hiện tại, dọc theo đường đi tôi đáp lễ bằng lễ quân đội rồi đi vào nơi ngủ của các cô ấy. Rất nhiều phòng ngủ mở rộng bởi vì lí do không có ngày học, giường các cô ấy là một đồng hồ đơn, bên trong khắp nơi bày ra đặc sản của quê hương mang đến từ nhà, đồ ăn vặt thậm chí có vài phòng ngủ vài học viên vây quanh bình phẩm về một trang phục đang mốt từ đầu đến chân...

“Chào đội trưởng Nhạc ...”

Có vẻ các cô ấy thật không ngờ tôi lại đột nhiên đến kiểm tra nên đều hơi khấn trương vội vàng thu quần áo lại giấu phía sau người. Tôi cố nhịn cười chỉ phía sau các cô ấy “Lấy ra đi, tôi cũng muốn ngắm nữa...”

“Vâng, đội trưởng Nhạc...”

Doãn Nhạc đáp ứng đưa cái váy màu hồng phấn từ phía sau ra, màu sắc như vậy thật sự thích hợp với các cô ấy. Nhìn các cô ấy tôi lại nghĩ đến bản thân mình khi mới vào quân đội, dáng vẻ ngây ngô, tóc ngắn, luôn ao ước mái tóc dài nhẹ bay theo gió, cho dù trang phục phẳng phiu mặc rất có dáng, nhưng cũng hâm mộ quần áo nhiều màu sắc bên ngoài. Nói sao thì cũng là người trẻ tuổi có nhiều giấc mộng nên đối mặt với thế giới bên ngoài đều cảm thấy mới mẻ.

Tôi xem quần áo, gật đầu “Không tệ, thực thích hợp với các em, cho phép tối hôm nay treo ở giường để mơ thấy mộng đẹp. Bắt đầu từ ngày mai khi kiểm tra nhất định phải cất đi, khi kiểm tra nội vụ tôi sẽ đặc biệt chú ý đến em”

“Vâng, đội trưởng Nhạc, em cam đoan sẽ cất đi không để cho đội trưởng Trương nhìn thấy,” Cô ấy nghiêm chào theo lễ quân đội.

Vài cô gái cười với nhau vì đội trưởng Trương là người nổi tiếng nghiêm khắc. Cho nên nhóm người các cô ấy có chuyện gì đều đến tìm tôi trước tiên, tôi cũng giống như một người chị cả nghiêm túc lại ôn hòa của các cô ấy.

“Đội trưởng Nhạc, em phát hiện sau khi kết hôn trở nên đẹp hơn, người cũng trắng trẻo ra...”

“Phải không? Trước kia tôi không xinh đẹp sao?”

“Không phải, không phải...em nói là anh rể đối xử với chị rất tốt. Là người đàn ông dịu dàng lại phong độ, khiến chúng em ngưỡng mộ...”

Các cô ấy gọi tôi là đội trưởng, hoặc đội trưởng Nhạc, nhưng lại đùa nhau gọi Nghê Lạc Trần là anh rể, như vậy làm cho tôi cảm thấy kì lạ không biết Nghê Lạc Trần có đùa gì khiến cho các cô gái của tôi đều mê luyện...

Cùng các cô ấy đùa giỡn một lúc, tôi liền trở lại văn phòng, có lẽ học viên đã đi rồi, văn phòng chỉ còn đội trưởng Ngô, hai chúng tôi liền bắt tay vào làm việc, vừa trò chuyện đột nhiên cô ấy hỏi tôi.... Nhạc Tuyết, cô còn gặp Giang Triều không?

“À, không có, tôi bận quá nên cũng không để ý” Tôi thấp giọng trả lời,

“Không gặp cũng tốt, nếu gặp trong lòng sẽ cảm thấy khó chịu”

“Có chuyện gì vậy?” Tôi nhìn thấy dáng vẻ như có gì muốn nói của cô ấy nên cảm thấy hơi nghi ngờ. Từ ngày tôi kết hôn đến nay luôn có thói quen trốn tránh, ngay cả Nghe Lạc Trần cũng giúp tôi tránh né, cho nên đối với chuyện của Giang Triều tôi chưa bao giờ trực tiếp đối mặt.

“Không có gì” cô ấy vẫn ấp a ấp úng cuối cùng mới nói “Bất quá cô đối xử với anh ấy không tệ, nghe nói quân khu cần bản không có chức vị bổ trống, là do bác Nghe nhúng tay vào nên cuối cùng đã điều một tham mưu đến khu Nghiễm Châu..”

“Bố của Nghe Lạc Trần sao? “Tôi kinh ngạc la lớn, tại sao Giang Triều lại cùng Nghe Lạc Trần, thậm chí còn có quan hệ với cả bố của anh ấy nữa”

“Chị không biết sao?” Cô ấy hoài nghi nhìn tôi, luôn tiện lý giải nở nụ cười “Tôi hiểu được có lẽ chị cũng cảm thấy áy náy với Giang Triều, cho nên muốn lén lút giúp đỡ anh ấy. Thật ra cũng không có gì, người thường muốn hướng lên địa vị cao, nếu đổi lại là tôi tôi cũng sẽ lựa chọn Nghe Lạc Trần...”

“Tôi không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô hãy nói cho tôi nghe đi...” Tôi hơi nóng lòng cũng không để ý lời nói của cô ấy.

“Tôi còn tưởng cô vì yêu Nghe Lạc Trần nên nói bác Nghe nói thay cho Giang Triều, thật ra...Tôi cũng nghe nói như vậy, học viện vốn định giao cho Giang Triều chức vụ tham mưu, sau đó quân khu lại điện báo nói, đột nhiên đem hồ sơ của Giang Triều điều đi, tin tức này truyền đi truyền lại có nhiều cách nói...nhưng đều thống nhất đều bởi vì Giang Triều được bác Nghe chiếu cố nên mới có thể đến quân khu nhận chức”

Nghe được những lời cuối cùng tôi không nói được một lời, mới trước đây bởi vì Nghe Lạc Trần bị rơi vào cồng thoát nước khiến cho cha của Giang Triều bị cách chức gọi lại trong trí nhớ của tôi. Tôi nghĩ an bài như vậy sẽ làm tổn thương Giang Triều, cho dù bố của Nghe Lạc Trần có quyền thế nhưng anh ấy có thể đi sắp xếp vận mệnh của người khác sao? Anh ấy có trưng cầu ý kiến xem Giang Triều có đồng ý hay không? Có tôn trọng tôi cùng tôi thương lượng một chút sao? Tại sao anh lại chuyên quyền độc đoán như vậy?

Nghe Lạc Trần rốt cuộc có chuyện gì không nói cho tôi biết nữa?

21. Chương 21

22. Chương 22: Huấn Luyện Dã Ngoại

Edit: Hoa Hồng Nhung

Beta: Phù dung đào hoa

Đêm hôm đó tôi ngủ ở phòng đọc sách, nhưng trong lúc mơ màng cảm thấy Nghe Lạc Trần bật đèn làm việc suốt đêm, mãi cho đến sáng sớm hôm sau, khi tôi tỉnh lại mới phát hiện anh nằm ngủ trước máy tính. Tôi nhẹ nhàng chụp hình anh đang ngủ, thấy anh dụi mắt, kinh ngạc nhìn tôi, dáng vẻ mơ mơ màng màng như con mèo vô hại, khiến tôi có chút không nỡ. Ngày kia, có lẽ hai chúng tôi đều bận nên có không gian cho hai vợ chồng tương đối là điều may mắn đỡ ột người khỏi cảm thấy cô đơn...

Ngày thứ 3, đến huyện Z rèn luyện binh sĩ, 6 giờ sáng bắt đầu khởi hành.

Tôi nghĩ những người đã từng đi lính sẽ hiểu, hành quân huấn luyện dã ngoại trong quân đội là cách huấn luyện dã chiến tương đối khổ cực nhất, đặc biệt là với nữ quân nhân. Không chỉ thách thức ý chí của họ, mà còn thách thức cơ thể chịu sự rèn luyện hàng ngày và đến cảnh giới cực hạn của mỗi người. Từ thành phố D đến huyện Z mất 170 km, mấy người sĩ quan huấn luyện chúng tôi cùng người dẫn đường sắp xếp tương đối hợp lý, đi bộ 150 km mất hết 3 ngày, cũng phối hợp với nhà bếp rất tốt, cố gắng đảm bảo thức ăn ở trên đường của học viên, không xảy ra bất cứ vấn đề gì lớn. Lúc này trên đường phố còn yên tĩnh, mọi người dường như đang ngủ say trong giấc mộng, nhưng các cô gái của tôi đã phải diễu hành trong sương sớm.

Trên suốt cả quãng đường là hát quân ca hướng tới cuộc hành trình mới của họ, tuy không phải lần đầu tiên tôi trải qua huấn luyện như thế nhưng trong lòng vẫn hơi kích động mà không hiểu vì nguyên nhân gì.

Có lẽ đây là sứ mạng nghề nghiệp và niềm kiêu hãnh của quân nhân,

Sau khi đi bộ hơn 10 km chúng tôi bỏ lại tiếng ồn ào ở phía sau và càng ngày càng cách xa thành phố.

Tôi không nhận được ngẩng đầu lên, bầu trời là một màu xanh lam, bốn phía xung quanh là cảnh nông thôn rất đẹp, khi mặt trời lên đến đỉnh núi chiếu sáng khắp các đường nhỏ ở nông thôn, bên cạnh là đồng ruộng rộng lớn mùi hương từ từ ngấm vào lòng người, giống như chìm vào trong mộng, lạ lẫm mà thân thuộc.

Lúc này các cô gái cũng bắt đầu reo hò, trong thành phố từ trẻ con đến khi trưởng thành vẫn bị cấm ở doanh trại nên tự nhiên rất ít khi nhìn thấy cảnh tượng như thế khiến tôi không khỏi cảm thán thế giới như thế này có đủ các cô gái mọi lứa tuổi cống hiến giai đoạn đẹp nhất của mình cho quân đội, chúng tôi có hối hận khi đã trải qua không?

Bỗng nhiên bên tai truyền đến hát đều đều mà quen thuộc, đó là khi tôi vừa nhập ngũ thì học được bài hát đầu tiên này...

“Mười tám tuổi mười tám tuổi tôi tham gia vào quân ngũ, phù hiệu đỏ chiếu vào tôi khai mở những năm tháng, mặc dù không mang theo huy hiệu trường đại học, tôi vì lựa chọn của tôi hô to vạn tuế, với cuộc sống của một người lính cả đời cũng sẽ không cảm thấy hối tiếc, với lịch sử của một người lính cả đời đều có thể cảm thấy đáng giá, với lịch sử của một người lính, cả đời đều có thể cảm thấy quý giá.”

Nghe xong không biết mắt đã ươn ướt từ khi nào, có lẽ đây là câu trả lời của toàn bộ quân nhân.

Trong cuộc sống, có lẽ sẽ có rất nhiều cô gái hâm mộ nghề nghiệp của nữ quân nhân cả người mặc quân phục, bọn họ sẽ nói chúng tôi rất oai, rất uy nghiêm, rất đẹp... thực sự hành trình của quân nhân không giống như các cô ấy tưởng tượng, nó không chỉ gian khổ mà hơn nữa còn rất khô khan, mỗi ngày đi đứng phải nghiêm trang, huấn luyện bắn súng, dọn dẹp trong phòng là lịch học bắt buộc, còn nhớ ba tháng khi mới làm lính mới, ngoại trừ đêm đầu tiên vì nhớ nhà khóc thì không có thời gian để nhớ nhà, mới bắt đầu vì buổi tối tập hợp bất ngờ hoặc kiểm tra trong phòng, chúng tôi liền đi ngủ không dám cởi quần áo. Chỉ gục vào bên giường nghỉ ngơi chờ đợi tiếng còi tập hợp. Không kể là thời gian huấn luyện hay làm việc và nghỉ ngơi, có chút nhầm lẫn sẽ dẫn tới đủ loại hình phạt nghiêm khắc, rất nhiều quân nhân ưu tú được đào tạo ra từ đây. Tôi luyện được ý chí kiên định, Giang Triều là một người như vậy (chị này hay nghĩ tới tình cũ quá!!bực). Nghe nói anh là lính mới đầu tiên đạt được vị trí xuất sắc...

Nghĩ đến Giang Triều không thể không nghĩ đến Nghê Lạc Trần, không hiểu làm sao, gần đây trong đầu tôi bóng dáng hai người kia cứ luân phiên xuất hiện (tín vui đó chị, chị sắp thay anh triều bằng anh trần rồi), lúc nào tôi cũng nói với mình, đừng so sánh hai người họ như thế, nhưng tôi lại luôn không ngừng tự hỏi hai người bọn họ đối với tôi mà nói rốt cuộc là ai quan trọng hơn một chút? Tôi thậm chí tự hỏi mình một câu rất ấu trĩ, nếu khi cả hai người rơi xuống nước tôi sẽ cứu người nào trước....

“Nhạc Tuyệt, để các em học viên nghỉ ngơi một chút đi.”

Đội trưởng tiên phong đồng thời cùng tôi bàn bạc cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, tôi nhìn các học viên có chút mệt mỏi một chút, quả thực có chút mệt mỏi, liền cho các em ngồi xuống, uống nước, nghỉ ngơi, đây là các em học viên sắp tốt nghiệp, huấn luyện như vậy đã không còn thường xuyên, có lẽ cũng không quá sức.

“Đội trưởng Nhạc, ăn socola bổ sung chút năng lượng nhé...”

Một em học viên nhét một thanh socola vào trong tay tôi, tôi không kiềm chế được nhìn xung quanh một lúc, phát hiện các cô gái đang cẩn thận dùng đồ ăn vặt bổ sung năng lượng, tôi nửa đùa nửa thật nói “Các em biết không, nếu đang trong mục diễn tập quân sự bí mật, thì nguồn nhiệt sẽ dễ dàng làm lộ dấu vết của các em?”

“Vâng, đội trưởng Nhạc!” họ vội vàng nuốt thức ăn trong miệng xuống, lại đồng loạt trả lời “Bọn em lần sau sẽ không như thế này nữa.”

Nhìn thái độ nhận khuyết điểm của họ tương đối thành khẩn, tôi liền đưa thanh socola trong tay ột học viên khác, cười nói “Trong hành lý giấu nhiều đồ ăn như thế, các em không sợ nặng à?”

“Yên tâm, chúng em mất da mất thịt cũng không đau hàng, máu chảy mồ hôi cũng không đổ lệ...”

Nói chung quân nhân tham gia hành quân dã chiến, đối với khẩu lệnh này không hề xa lạ, tôi không hỏi mà chỉ mỉm cười.

“Báo cáo đội trưởng, phía trước có một chiếc xe khả nghi đang đi gần về hướng của chúng ta, một chiếc xe nhà binh, một chiếc quân dụng, còn một chiếc....”

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, quả nhiên là có 3 chiếc xe đang hướng về phía bên này, liền lập tức ra lệnh toàn bộ quân sĩ tập hợp, tôi nghĩ có thể đó là viện trưởng học viện đến tuần tra huấn luyện và an ủi học viên, đương nhiên tập hợp đội ngũ cũng không phải là phần ngoài của công việc, chỉ muốn đem trạng thái tốt nhất của học viên biểu hiện ra ngoài.

Không qua một hồi ba chiếc xe dừng lại trước mặt chúng tôi, hai người từ xe nhà binh bước xuống, điều làm tôi kinh ngạc chính là một vị là Viện trưởng lưu, người kia là Nghê Lạc Trần...

Anh đang đùa kiểu gì đây? Tôi đi qua kính trọng chào theo nghi thức quân đội “ Báo cáo thủ trưởng, toàn bộ học viên tập hợp đầy đủ, mời ngài kiểm duyệt.”

“Em Nhạc, các cô cực khổ rồi.”

Viện trưởng Lưu gật đầu, cùng sĩ quan huấn luyện khác, đội trưởng và các em học viên thực hiện xong các lễ tiết, liền xoay người giới thiệu Nghê lạc Trần với đội trưởng Triệu, “Em Triệu, đây là chủ tịch Nghê ngày hôm qua tôi đã nói qua với cô, cậu ấy từ nhỏ cũng ở trong khu tập thể quân đội lớn lên, hơn nữa bây giờ còn là người nhà quân nhân đang thi hành nghĩa vụ quân sự?” Viện trưởng Lưu cười nhìn tôi nháy mắt, tôi nhất thời cảm thấy trên mặt nóng rực, xấu hổ vô cùng, hận không thể một tay ngăn lại nụ cười hoàn mỹ kia của Nghê lạc Trần, rồi ném tới núi lớn bên kia...

Viện trưởng Lưu lại nói : “Tôi giao cậu ấy cùng người mẫu tham gia huấn luyện quân sự cho các cô, không thể xuất hiện bất kỳ sai lầm nào, cuộc sống cùng đợt huấn luyện ở bên kia huyện Z cũng đã được bố trí tốt, cô chỉ cần phối hợp một chút...”

“Vâng” mấy người tiên phong chúng tôi đều trả lời.

Sau khi đợi chúng tôi và viện trưởng Lưu chia tay rồi ngồi trên xe quân đội đi xa, tôi mới biết chiếc xe nhà binh oai hùng kia là xe của nhà mình, Từ Đình cũng từ trên xe bước xuống. Tôi không nhận được mỉm cười, câu ám nhà họ Nghê tham gia huấn luyện dã chiến cũng mang theo bảo mẫu.

Lúc này Nghê lạc Trần không nhìn tôi mà mỉm cười bắt tay với đội trưởng Triệu, hàn huyên với nhau, trong cuộc nói chuyện của họ tôi mới rõ chuyện ngày hôm qua, chẳng trách Nghê Lạc Trần nghe nói tôi muốn đi tới Huyện Z liền thức đêm làm việc, ngày hôm sau suốt ngày bận việc ở bên ngoài, nhưng đây là quân đội không phải ai cũng có thể ra vào như cái chợ, sao có thể cho phép anh tới quấy rối.

Tôi nhìn về phía Đài Trung, từ bên trên nhìn xuống nhóm các cô gái trẻ cao thon, nhìn rất buồn cười hoàn toàn không hợp với quân trang đang mặc, đương nhiên không mang quân hàm và phù hiệu, trong các cô bé còn có một nam sĩ quan, tôi nghĩ có lẽ là huấn luyện viên huấn luyện quân sự, xem ra Nghê Lạc Trần có vẻ nghiêm túc, trong lòng tôi không khỏi cảm thấy hơi tức giận, vì sao trước khi quyết định sự việc anh không trao đổi với tôi một chút, chẳng lẽ anh không hề trải qua huấn luyện, hơn nữa các cô bé được nuôi dưỡng từ bé sao có thể trải qua hơn 100 km huấn luyện dã ngoại được.

Trước mắt tôi không có nhiều thời gian nói chuyện với anh vì tiếng quân ca lại vang lên.

Tôi đi bên cạnh đội quân, thỉnh thoảng lại trừng mắt về phía Nghê Lạc Trần, anh giả bộ như không nhìn thấy làm bộ ra dáng vượt qua tôi, đi bên cạnh tôi. Tôi phát hiện anh hôm nay không mặc đồ công sở nhưng không ăn mặc thời trang quá, chỉ là một bộ thể thao màu xám đơn giản, giày thể thao màu trắng, có một trận gió xuân chợt thổi tới, anh đột nhiên run lên, tôi hơi hoảng hốt, khó trách có người nói, gió xuân là hương vị trong lành thuần khiết.

Nhưng lần này dù sao cũng là huấn luyện dã chiến, không phải là trẻ con đi qua từng nhà, tôi luôn cảm thấy việc này có chút buồn cười, liền nhỏ giọng quát anh...

“Nghê Lạc Trần, anh làm loạn gì thế, mau về nha đi.”

“Ai nói là anh làm loạn, cho dù em là đội trưởng cũng không thể gây trở ngại anh xây dựng tình quân dân.” Anh cũng khê phản bác lại tôi, thái độ nghiêm túc mà kiên định, không để cho ai cự tuyệt.

“Xây dựng tình quân dân cái gì, em không đồng ý.”

“Viện trưởng Lưu đồng ý giúp anh huấn luyện vài tuần, đây là giáo vụ đã định rồi, em nói không tính đâu.” Anh cười có chút đắc ý.

“Huấn luyện người mẫu cũng không phải là huấn luyện anh. Anh về nhà đi.”

“Anh dẫn các cô ấy tới đây, sẽ chịu trách nhiệm với các cô ấy, em không thể đuổi anh đi.”

“Cần bao lâu?” bước chân tôi dừng lại nhìn anh, rất lo lắng.

Lúc này tôi quay đầu lại, cười miễn cưỡng, giọng nói có chút đanh đá “Không bao lâu, tổng cộng 4 kỳ, mỗi kỳ một tháng, vừa vặn đến lúc học viên tốt nghiệp.”

“Em ...đừng nói theo anh.”

Tôi giận dữ không để ý đến anh, một lúc lâu sau, anh quay lại nhìn tôi, cười nhàn nhạt, giống như đang cam đoan gì đó ‘Yên tâm đi, anh sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc của em, anh có tự giác của người nhà quân nhân.’

Xem ra muốn khuyên anh quay về là không thể, tôi nhận lệnh đi ở phía sau anh không nói gì nữa, trong lòng lại bối rối vô cùng, luôn cảm thấy phía sau có nhiều ánh mắt đang nhìn mình, không biết mọi người sẽ loan truyền như thế nào đây, là đội trưởng Nhạc không rời khỏi chồng, hay là chồng không rời xa cô ấy, nhưng dù là thế nào cũng đều chuyện phiền muộn...

Đột nhiên Nghê Lạc trần dừng lại, xoay người cười trêu tức nói ‘Dì giải phóng quân ơi, dì đi chậm thôi...’

Đáng chết, trong lòng tôi phiền não, anh vậy mà vẫn có can đảm quay đầu cười nhạo tôi, nếu anh biết cần phải đi 150 km, chỉ sợ sẽ không thể cười đắc ý như thế nữa. lại nói dì giải phóng quân gì đó, anh vẫn già hơn tôi mấy tháng mà.

23. Chương 23: Hai Ngôi Sao Gần Nhau...

24. Chương 24: Đàn Ông Cũng Rơi Lệ

Tốc bộ hành quân của chúng tôi kết thúc sớm hơn 4 tiếng so với dự định

Bây giờ là đúng 8 giờ sáng, mục tiêu huyện Z ở phía trước còn cách 20 km, tôi liền nghe tiếng học viên reo hò, đó là lời reo hò mang theo niềm vui sướng vì thắng lợi. Trong quân đội mỗi lần huấn luyện nghiêm khắc đều là một chiến dịch của khói thuốc súng mà mỗi chiến sĩ chỉ có chiến thắng và vượt qua bản thân mình mới có thể giành được thắng lợi cuối cùng.

Ngay lúc đội ngũ đang nghỉ ngơi chờ hồi phục lại để chuẩn bị khi chạy nước rút lần cuối cùng, tôi phát hiện có hai học viên ngã bệnh, cơ thể bị bệnh rất yếu, nhưng hai cô gái vẫn cố chấp muốn đi tiếp. Tôi và đội trưởng Triệu đều hơi do dự, bố mẹ các em giao các em cho quân đội, dù sao chúng tôi cũng nên chịu trách nhiệm, không thể chỉ vì thành tích mà khiến cơ thể của các em mạo hiểm. Nhưng làm sao tôi có thể nhẫn tâm khi đang ở thời khắc cuối cùng thuyết phục các em từ bỏ? Điều này đối với quân nhân mà nói, không thể nghi ngờ chính là một mối hận suốt đời...

Lúc này mấy trăm ánh mắt đang nhìn tôi và đội trưởng Triệu chăm chú, đợi chờ chúng tôi quyết định.

“Đội trưởng Nhạc, chúng ta không thể vứt bỏ đồng đội sang một bên, thôi công đi, chúng em cũng muốn công các bạn đến đích..”

“Em muốn công...”

“Để em công đi”

Nhìn thấy vài học viên tự nguyện xung phong nhận việc, tôi và đội trưởng Triệu dung ánh mắt trao đổi một chút, động tác của đội trưởng Triệu nhanh vô cùng, sau khi anh đem hành lý giao cho chính trị viên phía sau, liền công một học viên lên lưng đi rất nhanh về phía trước... nhưng khi tôi cũng muốn đem hành lý giao cho chính trị viên, Nghê Lạc Trần đã đoạt lấy trước mặt tôi, công một học viên khác lên theo sát phía sau đội trưởng Triệu...

Nói thật tôi vẫn cho rằng Nghê Lạc Trần có thể chịu khổ, chịu mệt nhưng anh tuyệt đối sẽ không thể chịu được một ngày không tắm rửa, không thay đồ lót, điều này giống như rất gian khổ cho nên trên đường tôi đã đặt ra giả thiết có rất nhiều lý do để anh rời đi, nhưng không nghĩ đến anh sẽ kiên trì đến cùng như thế này. Còn tôi và anh cũng ở trong khoảng thời gian ngắn ngủi hai ngày, từ tinh thần đến thể xác dường như đã dung nhập vào thế giới của nhau, giống như anh hay nói đùa chúng tôi cùng ở trong một cái chậu rửa mặt hay một cái chậu rửa chân, đã được định trước ở trong chậu rửa mặt của cách mạng, bồi dưỡng tình đồng đội trong cách mạng. Lời này tuy hơi nhảm nhưng thực sự cùng mọi người trải qua, là quãng thời gian khó quên nhất, có lẽ là trên đời này không có mấy cặp vợ chồng được may mắn như chúng tôi...

“Anh rể, em lại hạnh phúc 5 phút, anh nhân tiện để em xuống đi, em có thể tự đi được.”

“Nếu em không nghe lời, anh sẽ nói đội trưởng Nhạc của bọn em, ném em lại chỗ quái quỷ này.”

“Em không tin, em thấy trong nhà anh, rất giống đội trưởng Nhạc nói là do anh định đoạt mà”

“...”

Nghe thấy lời nói của hai người, nhìn thấy Nghê Lạc Trần kinh ngạc, tôi không nhịn được cười phá lên, thật ra hai vợ chồng nào có quy định ai là người định đoạt đâu vì tôi với Nghê Lạc Trần vẫn luôn tôn trọng ý kiến của đối phương, rất ít khi không thể hiểu nhau.

“Em cười gì vậy?” Nghê Lạc Trần bỗng nhiên xoay người lại hỏi tôi, gương mặt anh trắng nõn cùng với mồ hôi ở hai bên thái dương chảy xuống được ánh sang phản xạ có vẻ trong suốt. Tôi không cảm lòng được giờ tay lên, giúp anh lau lau, bỗng nhiên cảm thấy giống như anh đã gầy đi rất nhiều...

Anh hướng về tôi mỉm cười, bỗng nhiên hỏi nhỏ “Đau lòng phải không?”

“Mới không phải...” Tôi vội vàng thu tay lại, chuyển đề tài “Em đang nghĩ, cuộc huấn luyện dã ngoại lần này nên cho toàn bộ học viên của em đạt thành tích ưu tú đi.”

“Vậy còn em, em cho anh mấy điểm?”

Thấy anh vẫn giữ vẻ mặt tươi cười sáng chói, tràn đầy chờ mong nhìn tôi, tôi liền cười nói “Thấy anh cười như vậy cũng đáng được 60 điểm.”

Anh quả nhiên dừng ngay dáng điệu tươi cười, không quay đầu trêu chọc tôi nữa. Qua một lúc lâu tôi nghe thấy giọng nói của anh cùng học viên trên lưng nói chuyện phiếm, giống như đang nói đến những năm tháng anh du học và gây dựng sự nghiệp. Sự dụi dụi của anh là niềm ao ước của rất nhiều học viên, ngay cả tôi là vợ mà cũng sinh ra một cảm giác hâm mộ, về sau này có rất nhiều học viên đều nói muốn ngã bệnh, muốn anh chàng đẹp trai công một đoạn đường cũng không phí cuộc đời này...

Buổi trưa quân đội rất cuộc chào đón ánh rạng đông thắng lợi, khoảng cách trước mặt chúng tôi chỉ còn mười mét, liền tới đón tiếp xe chúng tôi, các cô gái khua khua cái mũ quân đội, vui vẻ nhảy lên, dùng các loại phương thức để biểu đạt tâm tình vui vẻ của mình, tôi thậm chí còn nghe được tiếng khóc vui sướng, trong lòng không hiểu sao cũng trở nên kích động...

Đương nhiên trong đoàn xe đến nghênh đón, còn có hai chiếc xe hân mã đã lâu không gặp. Tôi thấy Từ Dĩnh từ xa nghênh đón, hướng về phía tôi mỉm cười, lại ở bên cạnh Nghê Lạc Trần hỏi han mọi chuyện, lo lắng và quan tâm của cô đối với Nghê Lạc Trần mà một người vợ như tôi cũng đều không sánh kịp, như vậy cũng tốt, tôi đỡ phải lo lắng vì trước mắt tôi còn có rất nhiều công việc cần phải bố trí, liền chỉ có thể gửi chồng mình vào tay cô ấy...

Sau khi tôi cùng đội trưởng Triệu bàn bạc, đem hai học viên bị bệnh nặng bố trí ở trên xe của Nghê Lạc Trần, muốn họ về doanh trại trước để kịp điều trị và truyền dịch. Đang khi tập hợp, học viên điểm danh,

Nghê Lạc Trần một tay vịn cửa xe, không cử động, hướng về phía tôi phất tay, anh cười như vậy giống như có một dòng nước ấm chậm rãi chảy vào lòng tôi, phảng phất đó là một loại quan tâm và an ủi vô hình khiến lòng tôi nảy sinh rất nhiều sức mạnh không hề thắc mắc mà đi làm việc.

Khoảng cách với doanh trại còn khoảng vài dặm nữa, ước chừng sau hai mươi phút chiếc xe đầu tiên sẽ tới đích.

Điều kiện trường học tốt hơn rất nhiều so với suy nghĩ của tôi, cây ngô đồng xanh xanh bốn phía, nhưng căn nhà nhỏ nằm cạnh nhau ngay ngắn, trong đó có một căn nhà hai tầng màu trắng dung để chiêu đãi khách, Nghê Lạc Trần chắc hẳn là bị sắp xếp ở chỗ này, tôi không nhìn đường nhìn về bên kia...

Sau khi bỏ hành lý xuống, đầu tiên tôi đi tìm hai học viên bị bệnh kia, biết được không có gì đáng ngại, liền yên tâm bố trí giáo viên và học viên nghỉ lại, cũng căn dặn nhà tắm mở cửa đến 6 giờ tối để học viên có đủ thời gian tắm rửa, nhưng điều duy nhất tôi không nghĩ tới là ở trong bữa cơm hôm nay xảy ra một chút không thoải mái.

Tôi vốn nghĩ các em học viên vô cùng khổ cực, liền cùng sĩ quan hậu cần trong này thỏa hiệp, cố gắng để bữa cơm hôm nay thịnh soạn hơn một chút, sĩ quan hậu cần kia có lẽ cũng ở trong quan đội mười mấy năm nên quen rất nhiều thủ trưởng, anh không kiên nhẫn nói với tôi hôm nay thức ăn có hạn, cần cân nhắc dành cho người mẫu của công ty SNOWLET, hơn nữa còn mời thượng khách từ xa là Nghê Lạc Trần..

Nghe đến những thứ này trong lòng tôi cảm thấy hơi tức giận, người mẫu không phải giảm béo sao hơn nữa, một mình Nghê Lạc Trần ăn hết bao nhiêu, có lẽ thiếu tá như tôi không đủ có sức thuyết phục, hiện tại có rất nhiều người đều rất hiện thực, cho dù là bộ đội cũng tránh không được, tôi nghĩ nếu tôi nói tôi là vợ của Nghê Lạc Trần, sắc mặt của anh ta sẽ nhanh chóng biến thành như thế nào? Nhưng tôi vẫn nhẫn nại, luôn cảm thấy nên nhẫn nại, vì không muốn làm giống như cướp cơm từ miệng của dân chúng...

Sau khi bố trí toàn bộ thỏa đáng thì đã hơn 3 giờ chiều, tôi từ phòng y tế liền đi hướng về nơi chiêu đãi Nghê Lạc Trần.

Xa xa, tôi liền nhìn thấy ở cửa sổ đang mở ra ở tầng hai hiện ra khuôn mặt đẹp trai đang nhìn quanh bên ngoài, anh liền cười vẫy tay với tôi, tôi có cảm giác rằng anh nhất định đã đứng trước cửa sổ từ lâu...

Đi vào trong phòng tôi mới biết, phòng chiêu đãi khách sang trọng như thế nào, nói là xa xỉ, thực ra thì cũng chỉ hơn một phòng vệ sinh để tắm rửa và trong phòng còn có một bộ ghế sa lon

Tôi thấy Nghê Lạc Trần nhìn tôi, cũng không nói lời nào, liền ra lệnh cho anh ngồi xuống trên giường.

“Anh không mệt, vừa mới tắm rửa qua, anh đã ngủ một giấc rồi...” Tuy anh giải thích, nhưng cũng nghe lời quay về ngồi trên giường, có lẽ anh sợ tôi đuổi đi.

“Không phải em muốn anh ngủ mà là muốn nhìn chân anh.”

“Chân của anh làm sao? Rất tốt nha...”

“Đừng nhiều lời, đang hoảng đuổi chân qua đây.”

Tôi nói xong liền chìa tay ra sờ chân của anh, thực ra từ dáng đi thật cẩn thận của anh, tôi biết bàn hai chân anh nhất định bị rộp nước, quả nhiên hai ngón chân ở bàn chân đang chảy nước, tôi cầm ống tiêm mở ra, theo bản năng anh rụt chân trở về...

“Em làm gì vậy?”

“Không làm gì, chỉ muốn giúp anh nặn bọc nước ra, nếu không ngày mai không thể xuống giường được.” Không biết tại sao, trong lời nói của tôi có chút ghen ngào.

Nghê Lạc Trần không giãy dụa, chỉ ngoan ngoãn đem chân đuổi qua, nói thật tôi chưa từng nghĩ qua chân một người đàn ông lớn lên lại đẹp như thế, trong lòng hơi muốn cười, đẹp có tác dụng gì vì ngay cả đi bộ cũng bị nổi bọc nước.

“Tối nay anh có thể không đi tiệc mời khách, có thể cố gắng không đi, nằm ở trên giường cho tốt, để Từ Đình giúp anh mang về là được.”

“Vậy em đi sao?” anh nhẹ giọng hỏi tôi

“Em không đi vì còn nhiều chuyện chưa bố trí xong.” Tôi quả thực là có chút chuyện cần làm, ngoài ra nghĩ đến vị sĩ quan hậu cần kia tối nay sẽ nịnh hót với Nghê Lạc Trần thì trong lòng lại có cảm giác hơi khó chịu

“Ừ, vậy anh cũng không đi...”

Tôi ngẩng mặt lên cười với anh, có cảm giác anh đã thay đổi rất nhiều, người đàn ông lạnh lùng kia dường như đã bị cái gì đuổi đi rồi.

Giúp anh băng bó chân xong, tôi vừa muốn xoay người rời đi, anh liền một tay ấn tôi ngồi xuống giường, “Để anh cũng nhìn chân em xem...”

“Anh không ngại, để anh nhìn xem...” anh không để tôi nhiều lời, liền đặt chân tôi trên đùi của anh. Bình thần khiến tôi an tâm, tôi dường như muốn ôm lấy anh, nói cho anh biết tôi rất mệt, và thật sự muốn ngủ một chút... nhưng tôi biết là không thể, nếu như thả lỏng trong giờ phút này thì sẽ không có sức để hoàn thành hết công việc của ngày hôm nay.

Khi anh xắn quần của tôi lên, tay bỗng nhiên dừng lại, tôi cúi đầu xuống nhìn mới phát hiện chân của mình sưng phù như củ cải, tôi hơi cười muốn rút chân lại, nhưng làm sao cũng không động đậy được.

“Dừng động đậy, để anh xem chân cho em...”

Tôi liền ngăn không cho anh cởi giày từ hai chân tôi ra, “Không thể cởi, cởi rồi lại phải đi vào, em còn có công việc chưa làm xong...”

Nghe tôi nói công việc, tay của anh dừng lại, hai tròng mắt hồng hồng nhìn ra phía ngoài cửa sổ. trong lòng bỗng nhiên có một sự đau đớn chầm chậm lướt qua, tôi vươn tay véo mặt anh, mỉm cười nói “Làm sao thế, muốn khóc sao?”

Anh tránh khỏi tay tôi, như kiểu giận dữ, vùi đầu thật mạnh trên chăn “Đổi nghề đi, thích chỉ huy thì tới công ty của anh làm bà chủ.”

“Anh cho rằng em dẫn đầu đội ngũ vì muốn chỉ huy sao...”

Tôi cười trềng mắt liếc anh, tuy anh xoay đầu sang một bên nhưng tôi vẫn nhìn thấy anh rơi lệ. Nói thật trong lòng tôi có chút sợ hãi, cũng rất đau lòng, tôi không phải chưa nhìn thấy qua đàn ông rơi lệ. Giang Triều cũng khóc, chỉ là khi anh rơi lệ là đang xem olympic, tuyển thủ Trung Quốc đoạt được huy chương vàng, có lẽ vì anh là một huấn luyện quân sự khốc vì vui mừng khi được thành tích phi thường, nhưng hôm nay một người đàn ông rơi lệ vì tôi, đây lại là lần đầu tiên tôi trải qua, hơn nữa Nghê Lạc Trần đã từng là một người đàn ông lạnh lùng...

Lúc này cảm nhận trong lòng tôi nói không nên lời là loại cảm nhận gì nữa...

25. Chương 25: Làm Quân Nhân Thật Tốt

Quả nhiên không ngoài dự liệu của tôi, buổi chiều đúng 5 giờ lúc chúng tôi và vài cán bộ cùng giáo viên đang họp liền nhận được lời mời tham dự tiệc tối, nói là các lãnh đạo quan trọng của huyện Z đều sẽ tham gia, hy vọng chúng tôi ít nhất có thể phái ra một người đại diện tham dự. Bởi vì đội trưởng Triệu còn có công tác phải làm, tôi đành phải đồng ý tham dự.

Năm giờ rưỡi, tôi tới rất đúng giờ.

Nói theo lý tôi không phải quan lớn và quyền quý, lại không biết thế nào để ứng phó trong những trường hợp như vậy nên tôi cảm thấy có chút mờ mịt .....

Đúng lúc này cửa mở ra, tôi nhìn thấy Nghê Lạc Trần hơi mỉm cười nhàn nhạt, một thân mặc quần áo sang trọng nhàn nhã đang đi đến. Tôi bừng tỉnh thì ra nhân vật chính của buổi tiệc tối này vẫn là anh như cũ.

“Chủ tịch Nghê, thực đúng giờ, rất có tác phong của quân nhân.”

Nghe được vài người nịnh hót nói, tôi không nhịn được hơi bật cười. Rõ ràng là người cuối cùng đến trình diện, hơn nữa đến muộn ba phần thời gian, tại sao lại đúng giờ?

Người ta có thể dùng dối trá như vậy hay không.

Nghê Lạc Trần nhìn tôi, mới mỉm cười chào hỏi mọi người, anh được an bài ngồi ở bên cạnh chủ tịch huyện, vừa lúc đối diện với tôi, còn Từ Đình ngồi bên cạnh anh, tôi chỉ im lặng nhìn anh và những người bên cạnh anh. Tôi phát hiện anh cũng không có bởi vì mình tuổi trẻ mà có vẻ khiêm tốn quá mức, mà chỉ biểu hiện thái độ cao quý, có một loại thông dong và lão luyện mà tôi chưa từng gặp qua, tôi thế này mới chân chính hiểu được cuộc sống và con người của Nghê Lạc Trần, ngoài chuyện là nhà thiết kế thời trang mới và người chồng, anh còn là một thương nhân thành đạt và cái gọi là nhân vật của xã hội thượng lưu.

Khi bữa tiệc diễn ra khoảng hai mươi phút, có lẽ bởi vì Nghê Lạc Trần hơi mệt, có vẻ không hào hứng, mở miệng nói chuyện rất nhỏ, mọi người vì muốn làm tăng cảm xúc của anh, liền thay nhau tiến lên chúc rượu anh, mỗi lần anh bưng lên chén rượu đều không một tiếng động nhìn tôi liếc mắt một cái sau đó lễ phép khéo léo nhấp môi một chút tỏ vẻ kính trọng. Có lẽ bởi vì anh mỉm cười có vẻ xa cách nên người mời rượu cũng không miễn cưỡng nên tôi liền cảm thấy yên tâm.

Toàn bộ tiệc tối, trên có cấp lãnh đạo huyện dưới có cán bộ trong quân đội và những người khách cao quý như chủ tịch Nghê cho nên tôi chỉ là một cán bộ nhỏ nhỏ có vẻ không quan trọng gì, ước chừng nửa giờ sau tôi lấy cớ vội vàng rời khỏi buổi tiệc.

-

Đi ra bên ngoài, tôi thở phào một hơi.

Hôm nay ánh hoàng hôn thực đặc biệt trông như một quả cầu màu đỏ rực treo lơ lửng trong không trung, ngay ngắn không chiếu ra một ánh sáng nào tôi rất khó nhận biết là nó đẹp hay không đẹp, chỉ cảm thấy rất kỳ quái, có một loại mong muốn tự mình chạm tới, tìm tòi nghiên cứu cảm xúc chân thật khi chạm vào nó.

“Nhạc Tuyết, cô ăn không ngon miệng sao?”

Không biết từ khi nào Từ Đình đã xuất hiện ở phía sau tôi, tôi xoay người lại cười nói “Tại sao cô cũng theo tôi đi ra, vất vả một ngày mau trở về ăn cơm đi.”

“Tôi đi ra ngoài muốn hít thở chút không khí trong lành, chủ tịch Nghê bình thường rất ít xã giao, cho nên tôi và cô giống nhau, cũng không có thói quen xã giao trong những trường hợp này.....” Đang nói một nửa, đột nhiên chợt hiểu ra ý đồ của tôi, liền vừa cười nói “Yên tâm đi, tửu lượng chủ tịch Nghê trước mắt còn có thể ứng phó, một chút tôi sẽ trở về lại.”

Tôi cười gật đầu không nói gì nữa, chúng tôi liền một trước một sau đi tới sân vận động của quân đội.

Một cơn gió đêm nhẹ nhàng thổi bay mái tóc dài của Từ Đình khiến nó rũ xuống dưới, cô ngẩng đầu nhìn ánh chiều tà nơi chân trời, nhẹ giọng nói “Tôi cùng chủ tịch Nghê học cùng nhau học ở Pháp, chúng tôi hai nhà có quan hệ thân thiết cho nên rất quen thuộc.....”

Tôi không biết cô ấy vì sao lại đột nhiên giãi bày chuyện này với tôi đó chỉ cảm thấy giọng của cô cũng như mái tóc dài hơi bay bổng. Tôi cười gật đầu, xem ra về chuyện của Nghê Lạc Trần, cuối cùng tôi muốn tránh cũng không được từ miệng người khác biết được, chỉ là tôi hơi hiểu kì vì sao Từ Đình, một cô gái xuất sắc như vậy nhưng đến nay chưa nói đến chuyện yêu đương và kết hôn?

“Cô đừng thấy tài hoa cùng năng lực xã giao của anh ấy, thật ra anh cũng là một người thực trầm mặc, chỉ là sau khi kết hôn với cô anh ấy mới thay đổi. Khi từ huấn luyện dã ngoại trở về, tôi phát hiện anh ta luôn cười, cho tới bây giờ tôi chưa thấy qua anh có thể cười giống như một đứa trẻ..... Tôi nghĩ chỉ có cô mới có thể thật sự cho anh niềm vui ....”

“.....”

Khi Từ Đình rời đi, tôi vẫn nhìn theo bóng dáng của cô ấy, cuối cùng tôi cảm giác cô ấy có gì đó muốn nói với tôi, là về Nghê Lạc Trần, có lẽ cô ấy còn đang phân vân có nên nói ra không.

-

Trở lại văn phòng, viết bản báo cáo tổng kết về cuộc huấn luyện dã ngoại, cùng bình luận và xét thành tích của các học viên xong đã là buổi tối hơn chín giờ.

Đi vào căn tin, hỏi thăm một chút về thức ăn buổi tối nghe nói là ‘Phong phú vô cùng’, thế này tôi mới hiểu được vì sao Nghê Lạc Trần đáp ứng tôi không đi tham gia tiệc tối sau đó lại lật lọng bởi vì anh hiểu tôi là người nghĩ gì nói đó, lại là lần đầu tiên độc lập đảm đương chức vị lãnh đạo nên có rất nhiều quan hệ giữa người với người đều không hiểu phải phối hợp thế nào, anh liền âm thầm giúp tôi một lần. Chỉ là để ứng phó một người tình nguyện thế nhưng phải sắp đặt cẩn thận như vậy, thật sự là lao sư động chúng rồi.

Tôi cười đi đến ký túc xá của học viên, lúc này kèn báo hiệu vừa mới thổi, đã 10 giờ đúng nên toàn bộ quân khu chìm trong bầu không khí vô cùng im lặng.

Xa xa, là thành phố với ánh đèn rực rỡ, một sáng một tối tạo thành hai thế giới khác nhau.

Đột nhiên đội trưởng Triệu vội vàng chạy qua bên người tôi, tôi vội vàng kêu anh ta lại “Anh đi đâu?”

“Tiêu bản của phòng thực nghiệm vừa mới đưa đến, tôi đi dỡ hàng.”

“Tại sao lại đưa đến vào lúc khuya khoắt thế này, ...”

“Nói là xe bị hỏng ở trên đường.”

“Để tôi đi theo anh.....”

“Cô, được không vậy?” đội trưởng Triệu do dự nhìn tôi liếc một cái.

“Tại sao lại không được, đừng xem tôi như phụ nữ nha.” Tôi cười trả lời anh ta, ở trong quân đội không phải có một câu như vậy sao, xem phụ nữ thành đàn ông, xem đàn ông ngang hàng.

Trải qua một lúc yên lặng trên con đường vừa dài vừa nhỏ, chúng tôi mới nhìn thấy phòng thí nghiệm kia ở mấy ngôi nhà ngói cũ. Phòng ở thực cũ, bốn phía tối như mực, chỉ có những ánh đèn pha từ xe tải phát ra ánh sáng, mấy người công nhân đứng phía trước hút thuốc tạo thành một vùng khói trong ánh đèn mờ mờ, không gian yên lặng hiện ra vài phần quỷ dị.

Đội trưởng Triệu mở cửa phòng thí nghiệm, bật công tắc đèn, tôi mới phát hiện phòng thí nghiệm được chiếu sáng là dùng bốn mươi cái bóng đèn, ở trên trần nhà nhẹ nhàng sáng lên.

“Mang qua đây.”

Nghe tiếng công nhân nói, tôi vội vàng đi tiếp, mới phát hiện tay họ đang nâng dĩ nhiên là một thi thể nguyên vẹn, màu đỏ sẫm của cơ thể cùng gương mặt xám xịt vừa xem đã hiểu ngay, có một mùi dung dịch hooc môn gay mũi tỏa ra trong không khí, trong nháy mắt kia tôi dường như muốn phát nôn.....

“Được không?”

Có lẽ do thấy sắc mặt tôi không tốt, đội trưởng Triệu khẩn trương hỏi một câu. Tôi lắc lắc đầu, cắn răng kiên trì, trong lòng lại đột nhiên dâng lên một sự ảm ức muốn tìm nơi ảm áp để khóc một trận.

Ước chừng hơn mười phút, chúng tôi đem 4 thi thể toàn bộ đặt ở bốn phòng thí nghiệm thực nghiệm, sau đó khi bọn họ khuôn vác chặt bốn chân tay cùng phần thân, tôi không đi giúp đỡ chỉ đứng một bên, im lặng chờ đợi. Tôi đột nhiên nghĩ đến trong một buổi tối huấn luyện dã ngoại, Nghê Lạc Trần nằm trong lều trại hỏi tôi là làm quân nhân có cảm thấy vất vả không, lúc ấy tôi chỉ cười lắc đầu. Nếu hiện tại anh hỏi tôi, tôi nghĩ tôi nhất định sẽ nhào vào lòng anh khóc lóc thỏa thích.

“Nhạc Tuyết, đi thôi.”

Đội trưởng Triệu nhẹ bảo tôi, tôi mới biết được vài người công nhân đã lên xe đi rồi, anh ở phía sau khóa cửa, hai chúng tôi đi một khoảng cách mới nhớ tới đã quên tắt đèn, đang định quay lại thế nhưng đèn trong mấy phòng thí nghiệm tự tắt thật quỷ dị.....

Tôi không tự chủ hơi run lên, đội trưởng Triệu vội vàng nói “Có thể là do đèn bị hỏng rồi.” Nhưng giọng anh rõ ràng cũng mang theo một sự sợ hãi.

Hai chúng tôi không nói thêm câu nào nữa nói, bước chân vội vàng đi về hướng nơi đóng quân, ánh trăng ảm đạm làm cho cây cối hai bên đường nhỏ âm trầm hoà mình vào nhau.

Tôi và anh đi một hơi trở lại nơi đóng quân, vội vàng chào tạm biệt đội trưởng Triệu liền đi về hướng nhà khách .

Phòng của Nghê Lạc Trần chưa tắt đèn, tôi đẩy cửa, cửa liền mở ra, anh đang ngồi trước máy tính làm việc, nhìn thấy tôi tiến vào, liền cười ra đón. Giờ phút này tôi không chút do dự nhào vào trong lòng anh, khóc lớn lên.....

“Làm sao vậy? Uhm? Mau nói cho anh biết làm sao vậy?”

“Nghê Lạc Trần, em muốn về nhà.....”

Tôi chỉ cảm giác tay anh vẫn dịu dàng vỗ về lưng tôi, vòm ngực rộng lớn làm cho tôi cảm thấy vô cùng an ủi và ấm áp. Tôi khóc bao lâu, anh liền bế tôi bấy lâu, an ủi tôi, cho đến khi tôi đã khóc đủ, mới nói năng lộn xộn nói ra một màn trong phòng thí nghiệm kia. Anh cười trách cứ tôi, nói vì sao không gọi điện thoại cho anh để anh đi cùng với tôi, sau đó còn nói nhất định là đèn hỏng đúng lúc rồi.....

Về tươi cười của anh có thể cho tôi một loại an ủi vô hình, rất nhanh tôi liền khôi phục lại sự tự tin, anh liền cười tôi, nói lại là một dáng vẻ của nữ quân nhân kiên cường . Tôi ở phòng tắm của anh tắm sạch sẽ, không nghĩ ngay cả áo ngủ anh đều giúp tôi chuẩn bị tốt , cũng không biết anh ở nơi nào, là vào thời điểm nào tìm được thuốc Đông y để giúp tôi xoa bóp chân một hồi, nói là cho bớt sưng và giúp máu lưu thông .

Sau đó tôi mệt mỏi nằm trên giường anh, anh liền ngồi ở bên giường mát xa cho tôi, mỗi khi anh ấn một chút thân thể liền truyền đến một trận đau nhức mãnh liệt, tiếp theo đó là cảm giác tê dại mà lại thoải mái, thực thoải mái.

Tôi mơ mơ màng màng hỏi “Để nhìn giống anh vậy, ấn một lần có thể kiếm khá tiền nha?”

“Không cần tiền.”

Đang sắp ngủ tôi đột nhiên còn nghe anh trả lời như vậy, chợt bật cười . Đây có lẽ là loại hài hước của Nghê Lạc Trần , khi người khác đang nói đùa, anh còn thật sự vẽ loạn thêm một nét bút.

Sau đó tôi thật sự rất mệt nhọc, chỉ nhớ rõ trước khi ngủ có nói cho anh biết làm quân nhân rất tốt , ít nhất hôn nhân của quân nhân không cho phép có người dễ dàng đến phá hỏng.

Anh nói nói như vậy hợp lý chỗ nào, chất lượng của hôn nhân không thể dựa vào chuyện này để bảo đảm .

Sau đó tôi ngủ đến nỗi không còn biết gì nữa .

-

Rời giường sau khi kèn báo hiệu thổi lên, tôi vội vàng từ nhà khách trở lại phòng ngủ của mình, thay một thân quân trang.

Hôm nay là sau khai giảng, thứ nhất là thể dục buổi sáng, sáng sớm đầy sương mù, trong vườn trường vang lên khẩu hiệu trong trẻo, tôi vẫn cho rằng đây là âm thanh đẹp nhất, luôn khiến tinh thần người ta trở nên hăng say và phấn chấn.

Rất xa, tôi nhìn thấy bóng dáng của Nghê Lạc Trần, đại khái là anh không thích chạy bộ, chỉ đi theo phía sau mấy học viên, chậm rãi thông thả , tôi nghĩ nếu anh biết những học viên là vì hiện tượng sinh lý, mới đi theo , anh nhất định sẽ xấu hổ không thôi. Nghĩ vậy, tôi cười rớt cuộc ngừng chạy, liền chậm bước chân, vừa đi vừa chờ anh. Anh cười đi tới, chuyện thứ nhất liền nói cho tôi biết, anh tìm người kiểm tra qua, mấy bóng đèn trong phòng thí nghiệm kia thật sự bị hư rồi, tôi cười cười không nói nữa, thật ra chuyện tối hôm qua tôi đã muốn quên rồi .....

-

Ước chừng hơn mười ngày trôi qua, Nghê Lạc Trần đột nhiên bởi vì phải tham gia triển lãm thiết kế thời trang thế giới, không thể không đi ra ngoài tìm kiếm vật liệu, anh đã đi một tuần, bên người tôi đột nhiên có cảm giác lạnh lẽo trống trải rất nhiều, nhưng tôi vẫn còn thói quen khi tập thể dục buổi sáng đều nhìn xung quanh bốn phía, tìm kiếm bóng dáng quen thuộc kia, thói quen khi đi ngang qua tòa nhà khách hai tầng kia, kim lòng không được nhìn về phía cửa sổ phòng anh.

Trong lòng cảm thấy mất mát hồi lâu, mới chậm rãi điều chỉnh lại.

Hôm nay ăn xong cơm trưa, tôi đang chuẩn bị trở về nghỉ ngơi, đội trưởng Triệu đột nhiên chạy tới

“Nhạc Tuyết, mau tập hợp học viên ở lễ đường, người ở quân khu trưởng tới kiểm tra thành tích báo cáo.”

“Sao lại đột nhiên như vậy?” Lòng tôi co thắt đau đớn một chút, Giang Triều, cái tên này vẫn còn tạo nên một dấu vết thật sâu.

“Có thể là muốn thuận tiện kiểm tra công tác đội xuất.”

Tôi đang muốn tìm lý do lãng tránh, liền nhìn thấy có mấy chiếc xe quân đội xa lạ ở bãi đỗ xe kia, một đám quan quân các cấp bậc đứng bên cạnh, bóng dáng kia đã lâu không gặp nhưng chỉ cần liếc một cái tôi có thể nhận ra ngay.....

Sau 12 giờ trưa những tia nắng mặt trời bao phủ thân thể tạo thành một vầng sáng mờ lung, anh vẫn cao ngất như vậy, kiên nghị, hấp dẫn khiến tôi không thể dời mắt. Chỉ là dường như anh đen rất nhiều, cũng gầy rất nhiều, giống như còn gầy hơn Nghê Lạc Trần một ít.

Tôi thế nhưng nhìn si ngốc hồi lâu, bất tri bất giác, ánh mắt bị nước mắt làm cho trở nên mờ hồ nhìn không rõ.....

26. Chương 26: Đường Như Đã Qua Mấy Đời Mới Gặp Lại ...

Mặc dù sau 12 giờ ánh mặt trời ảm áp như vậy nhưng trên mặt tôi vẫn có thứ gì đó chảy xuống lạnh như băng. Trong giờ phút này những hình ảnh của quá khứ chợt ùa về như những thước phim quay chậm, chuyện cũ ở bờ biển không ngừng trào dâng vây lấy tôi.

Hơn một năm trước tôi cùng với anh chạm tay lần cuối cùng nhưng là cách cửa kính xe thật dày, lòng bàn tay áp lên tấm kính lạnh như băng, anh cười còn tôi nước mắt viền quanh mờ hồ, tại sao tôi không thấy rõ mặt trên kia có khắc vĩnh viễn hay không.....

Xe lửa từ từ khởi động, tôi thông thả đi theo, sau đó lại nghiêng ngả lao đảo chạy đi quên cả vẫy tay với anh. Trong lòng không ngừng gọi Giang Triều, Giang Triều, tôi hối hận, không nên khóc, có lẽ nên nhớ kỹ khuôn mặt mỉm cười kia của anh.

Cho đến khi toa tàu chở bóng dáng anh đi khuất khỏi tầm nhìn của tôi, trong không khí chỉ còn lại tro bụi dày đặc giống như ngay cả hai mươi mấy năm hứa hẹn cũng bị hòa vào trong tro bụi, tôi mới cảm giác Giang Triều đã mang theo một sự kiên quyết muốn rời đi .....

Nhưng anh dùng hai mươi mấy năm thời gian đi vào cuộc sống của tôi tại sao chỉ vung tay lên lại trở thành biệt ly?

“Nhạc Tuyết..... Nhạc Tuyết.....”

Tôi giật mình quay lại, vội vàng cúi đầu “Đội trưởng Triệu, làm phiền anh dẫn các học viên tập hợp đến lễ đường trước, chút nữa tôi sẽ đi.”

Tôi lập tức xoay người đi.

Có lẽ lúc này không nên gặp sẽ tốt hơn.

“Thủ trưởng, xin chú ý quân trang.”

Hai binh lính tuần tra trật tự hướng tôi cúi chào, tôi mới phát hiện lúc ăn cơm xong, khi đi rửa tay, cổ tay áo xắn lên cao còn chưa thả xuống. Tôi vội vàng đáp lễ, cất lời nói còn có công tác cần làm, bước chân lập tức vội vàng rời đi, nhưng tôi biết giọng của người lính kia đã làm kinh động nhóm sĩ quan, cũng làm kinh động đến anh, tôi mơ hồ phát hiện sau lưng có ánh mắt ở sau nhìn theo.

Trở lại phòng ngủ, hành lang vang lên những tiếng nghị luận của học viên.

“Thần tượng Giang Triều của mình đến đây rồi, mau đi xem một chút đi”

“Chính là trong truyền thuyết, thiếu tá phong độ nhất trong quân đội phải không?”

“Người ta hiện tại là thượng tá.”

Cởi quân trang ra, tôi nằm trên giường, nhưng trong đầu đầy bóng dáng và hơi thở của Giang Triều, anh vẫn là người sĩ quan đẹp trai kia, vẫn là một người đàn ông kiên cường nhất.

Đột nhiên di động kêu lên, cắt ngang không gian lặng yên, là Nghê Lạc Trần gọi tới. Đã một tuần tôi không gặp anh, cũng dường như quên hôm nay là cuối tuần, chúng tôi đã hẹn nhau, anh sẽ từ Côn Minh bay trở về thành phố D, trực tiếp tới đón tôi về nhà.

Giờ phút này, tôi hi vọng anh có thể lập tức mang tôi thoát đi.

“Nhạc Tuyệt, là anh.....”

“Uhm.”

“Giọng em không như bình thường, cảm thấy mệt mỏi sao?”

“Khi nào anh trở về vậy?”

Đột nhiên tôi bật khóc, tôi nghĩ chắc anh sợ hãi, giọng anh ừ tôi trở nên run run. Sau đó tôi mới biết được, anh gọi điện thoại tới là nói cho tôi biết bởi vì có việc trì hoãn phải chuyển vé máy bay sang buổi tối, nhưng anh cam đoan nhất định sẽ trở về gặp trong hôm nay để đón tôi về nhà. Sau đó anh còn nói thời tiết ở Côn Minh tốt lắm, nếu tôi đi nhất định sẽ thích cảnh vật nơi đó..... Anh còn nói lần này dự thi tác phẩm, ý niệm là lấy từ lần huấn luyện dã ngoại đã mang đến cho anh linh cảm, anh hỏi dùng màu vàng và xanh của thiên nhiên lục sắc làm màu chủ đạo, được không? Tôi rất muốn tập trung trả lời vấn đề của anh, cho anh một lời giải thích của mình, nhưng đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, cuối cùng tôi không biết mình đã trả lời anh như thế nào liền vội vàng ngắt điện thoại.....

Anh muốn hỏi tôi câu kia, dù ba chữ tôi đều không nghe hết, điện thoại liền im lặng.

Tôi nên làm gì? Giang Triều rất mau sẽ trở thành em rể của tôi, còn tôi cũng có một gia đình ấm áp của mình, vì sao còn không thỏa mãn?

Tôi cố gắng nghĩ về đoạn thời gian hôn nhân sau này, nghĩ về nụ cười của Nghê Lạc Trần trong buổi huấn luyện dã ngoại. Nhưng đôi khi thật bất lực với trí nhớ của mình, tôi không hiểu vì sao đã qua lâu như vậy, tưởng rằng đã quên nhưng lại quên không được, giống như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua, ở trong đầu rõ ràng không thể xóa bỏ được.....

-

Khi đi vào lễ đường, tình hình báo cáo đang ở giai đoạn cao trào, giọng đàn ông của Giang Triều tràn ngập cảm xúc, đầy nhịp điệu, quanh quẩn trong không gian ở lễ đường, tôi nhìn thấy rất nhiều học viên và các chiến sĩ rơi lệ. Đó là đoạn ngày gian khổ, rừng cây âm u, các chiến sĩ ghé vào mặt cỏ ẩm ướt, ba ngày ba đêm chỉ dựa vào uống nước để duy trì mạng sống cùng sức chiến đấu. Trước khi có được hòa bình là giai đoạn gian khổ, cũng có tai nạn đến từ thiên nhiên, tất nhiên không thể thiếu những quân nhân tình nguyện đổ máu, hy sinh, và kính dâng mạng sống. Trong báo cáo, Giang Triều không hề tán dương bản thân mình mà chỉ nói đến các chiến hữu hy sinh và bị thương, giọng nói trở nên hơi nghẹn ngào.....

Tôi là người không thích nhìn thấy đàn ông rơi lệ, nhất là người đàn ông như Giang Triều nên tôi liền đứng dậy đi ra ngoài.

Nhưng giọng của anh vẫn từ phía sau truyền đến, truyền đến chỗ sâu nhất trong tâm trí tôi thoát ra không được.

-

Đến lúc hoàng hôn tôi liền nhận được thông báo cần phải tham gia buổi tiệc liên hoan tối nay. Làm đại đội trưởng của học viên tôi không có lý do cự tuyệt.

Khi đi vào nhà ăn họ đã bắt đầu, tôi được an bài ngồi ở vị trí đối diện với Giang Triều.

Đây là thời gian xa cách gần hai năm lần đầu tiên tôi có thể nhìn anh gần gũi như vậy, ánh mắt lại không nghe theo sai khiến của tôi. Giờ phút này Giang Triều không mặc quân phục vẫn có thói quen tóc húi cua ngắn gọn, trán cao cùng chiếc mũi thẳng tắp luôn hiện ra vài phần cương nghị đàn ông, thật ra anh mắt mũi anh dễ nhìn, chỉ là bị khí chất quân nhân mạnh mẽ che dấu cho nên lúc trước có chiến hữu hay nói đùa nếu Giang Triều làm diễn viên nhất định là tiểu sinh đẹp trai cứng rắn nhất trong nước.

Thật ra tôi thấy Giang Triều là người đàn ông thích hợp nhất mặc quân trang, tư thế oai hùng hiên ngang, kiên nghị dũng mãnh như vậy, những từ dùng ở trên người như thế nào cũng không phải là nói quá lời.

“Nhạc Tuyết, cô tới chậm rồi, nên tự phạt đi?”

“Chính là, chính là, chúng ta đều là nhập ngũ cùng một năm, mọi người chỉ chờ có một mình cô thôi, huống chi cô cùng lão Giang còn.....”

“Quên đi, quên đi, uống rượu.....”

Tôi đứng dậy cười không nói gì, chỉ hướng về phía Giang Triều nâng chén, liền đem hai ly rượu một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm uống xuống, hơi rượu cay nồng, nước mắt không tự chủ được dâng lên, tôi tiện tay lau một chút tiếp theo lại rót rượu. Bộ đội có thói quen nếu đến muộn phải phạt ba chén, khi tôi bưng lên chén rượu thứ hai, tay liền bị người đè lại, độ ấm kia và độ mạnh là tôi từng rất quen thuộc.....

“Đừng nghe họ làm trò.....” Giang Triều nói xong liền đi quở trách những chiến hữu kia “Tại sao các cậu vẫn còn thói quen khi dễ phụ nữ vậy.....”

Cái gì phụ nữ? Tôi ở trong lòng anh vẫn luôn là nữ quân nhân cứng cỏi nhất, có tố chất quân nhân vĩ đại. Như vậy có quân nhân không thắng rượu được sao? Tôi bỏ tay anh ra lại uống hết chén rượu. Ba chén rượu uồn xong trước mặt tôi đều biến thành Giang Triều.

“Nhạc Tuyết, thẳng tính như thế không có ai thật sự muốn phạt cô cả.”

“Nên trước ngồi xuống ăn một chút gì đã, có đàn ông chúng tôi ở đây còn đến phiên cô ra trận sao?”

Tôi sợ bản thân mình làm ra hành động không thích hợp liền ngoan ngoãn ngồi xuống nhưng ánh mắt vẫn nhìn Giang Triều chăm chăm. Bốn mắt ngẫu nhiên nhìn nhau trong nháy mắt, ánh mắt anh vẫn sáng như trước, sâu thẳm lại mát lạnh, tôi có cảm giác anh cũng đem hết toàn lực nhìn trên mặt tôi để tìm tôi dấu vết trong trí nhớ, mà tôi chỉ e chính mình có thay đổi gì làm anh không quen.

Đột nhiên, di động vang lên, là Nghê Giáng trần gửi tin nhắn đến: anh đã đăng ký xong.

Tôi mạnh mẽ tỉnh táo lại, cho dù tôi thay đổi hay không cũng vĩnh viễn không thể quay lại như trước.

Tôi đứng dậy liền vội vàng cáo từ.....

-

Đứng ở một con đường nhỏ thông tới nhà khách, tôi tránh ở dưới tàng cây, từ hoàng hôn đến đêm khuya chính là nghĩ nhìn lại anh lần nữa.

Một làn gió đêm từ từ thổi tới, ánh trăng mỏng manh chiếu lên lá cây ngô đồng, bóng cây lắc lư, lay động tạo thành những bóng dáng màu đen. Ngày mai anh trở về quân khu, tất cả đều sẽ bình lặng trở lại, mà đêm nay sao so với đêm qua chỉ hơn một ít mà thôi.

Một lát sau, tôi nghe được giọng nói.

“Giang Triều, cậu không sao chứ?”

“Không có việc gì.”

“Vậy cậu nghỉ ngơi sớm một chút, phòng đã chuẩn bị tốt rồi.”

Đêm im lặng, tôi nghe thấy tiếng tim đập của chính mình, nhìn bóng dáng kia đang đi về hướng của tôi.

Đột nhiên tôi bị chấn động, bóng dáng trắng tấp tuyệt đẹp kia giờ phút này lại đi khắp khiêng qua chỗ tôi đứng.

Tôi không thể không chế lớn tiếng hô lên “Giang Triều.”

Âm thanh mãnh liệt kia cắt ngang bầu trời đêm im lặng.

27. Chương 27: Giang Triều Là Vĩnh Viễn...

28. Chương 28: Vợ Chồng Hợp Pháp...

29. Chương 29: Em Yêu Anh Không?

Nghê Lạc Trần với tinh thần buồn bã từ trên người tôi xuống, nhẹ nhàng giúp tôi sửa sang lại quần áo không chỉnh tề một cách không chịu nổi “Xin lỗi, anh quá xúc động rồi.”

Anh dường như muốn tìm lại chút phong độ của mình nhưng lại vùi vào lòng tôi nói nghẹn ngào “Bà xã, đừng không quan tâm anh, không có em anh sẽ chết, em cười anh yếu đuối cũng được, xem thường anh cũng được, anh chỉ xin em, đừng giày vò anh nữa...” anh khóc, khóc rất đau lòng nhưng lại khóc không ra tiếng. Đây là lần đầu tiên tôi cảm giác được sự yếu đuối của anh, sự yếu đuối làm cho lòng tôi đau đớn nhưng loại đau đớn này phẳng phất lại vây quanh tôi mọi nơi, tôi không có cách nào xác định được đó là do luyến tiếc anh hay bởi vì sự áy náy. Tôi nghĩ nếu như có thể, kiếp sau tôi sẽ thương anh, thậm chí sẽ yêu anh. Nhưng kiếp này thì không được, khi tôi nhắm mắt lại sẽ nhìn thấy bước đi tập tễnh của Giang Triều, hình ảnh như vậy trong lòng tôi khiến tôi thực sự bị giày vò bởi mùi vị đau khổ.

Khóc đi, nước mắt không có nghĩa là yếu đuối.

Người đàn ông muốn gió được gió muốn mưa được mưa này, ngày mai sẽ trở nên lãnh đạm như mây nhẹ như gió rồi, toàn bộ thế giới đều là của anh, không có tôi cũng đâu là gì.

“Nhạc Tuyết, tại sao em ngốc như vậy, em và anh ta không thể quay về như trước kia nữa bởi vì anh đã xuất hiện.”

“Em biết”, tôi gật đầu thừa nhận anh nói đúng. Nghe Lạc Trần muốn ở cuộc hôn nhân này khắc lại dấu vết thật sâu, còn Giang Triều lại độ lượng, có vài thứ dù là đàn ông nhưng cũng không thể bỏ qua huống chi Giang Triều bây giờ sẽ không chấp nhận tôi nữa, nhưng ...’ Nghe lạc Trần, anh không hiểu cảm giác yêu một người từ lúc còn nhỏ đâu.”

“Anh hiểu, có thể hiểu rõ hơn ai khác.” anh thở dài, dường như đã rõ ràng điều gì đó nên từ trên giường ngồi dậy, chậm rãi sửa sang lại quần áo, chỉ vài phút trôi qua khi tay anh còn đang cài khuy áo nhưng áo sơ mi vẫn lộ ra như cũ, sau đó anh bỏ đi, bước nhanh ra khỏi phòng ngủ...

Không biết làm sao tại giây phút anh đi ra ngoài, trái tim tôi đột nhiên bị kích động, tôi nhắm mắt lại không muốn nghĩ đến bất cứ chuyện gì nữa nhưng những hình ảnh dù tốt hay không tốt như một cuốn phim quay chậm cứ hiện ra trước mắt tôi khiến cơ thể tôi như rơi dần xuống, ngay cả tinh thần cũng ngã xuống ngày càng sâu hơn...

Đêm đã khuya, ánh trăng mát lạnh từ cửa sổ chiếu vào, chiếu lên trên tấm thảm mềm mại. Bỗng nhiên tôi nghĩ đến ở nhà gần một tháng không có người trở về chắc trong phòng ngủ sẽ đóng rất nhiều bụi, anh thích

sạch sẽ như vậy làm sao có thể chịu đựng được. Tôi bật đèn lớn lên, nhìn thấy vết máu trên ra giường, mới nghĩ đến chuyện vừa rồi tay anh bị quần áo của tôi làm bị thương, tôi vội vàng đi lấy hộp thuốc rồi đẩy cửa phòng ngủ ra.

Trong phòng không bật đèn chỉ mượn ánh trăng nhạt, tôi thấy Nghê Lạc Trần dùng chăn bọc kín thân mình ở trên giường. ngày thường anh chỉ sợ lạnh, giống như cũng không có cảm giác an toàn, tôi đi qua gỡ chăn lên mới phát hiện hôm nay anh không tắm, thậm chí giày còn chưa tháo ra mà đã ngủ.

Tôi khom lưng cởi giày choa nh, vì một lần nữa đỡ chân ra, lại cẩn thận tìm vết thương trên tay anh, lau thật cẩn thận rồi băng lại thật tốt. Chỉ hi vọng sau khi anh rời khỏi tôi có thể chăm sóc mình thật tốt, có một người phụ nữ rất thương anh nếu như người đó là Từ Đình thì tốt biết mấy, không biết tại sao trong tim cảm thấy hơi đau, có thể chăm sóc anh, cũng có thể chăm sóc cả đời ột người phụ nữ nhất định là rất may mắn,

“Em yêu anh không?” Nghê Lạc Trần đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn tôi, Một lúc sau, anh lại chậm rãi nhìn về ngoài cửa sổ. Tôi biết anh không phải muốn hỏi cho ra kết quả mà chỉ là muốn hỏi một chút gì đó mà thôi

“Ôm anh một cái đi.”

Tôi gật đầu, ôm chặt trọn thắt lưng của anh

“Ôm chặt một chút.”

Tôi siết chặt cánh tay, có thể cảm giác được cơ thể của anh rất lạnh, trong lòng bàn tay tôi cũng rất lạnh, hai người giữ chặt nhau như vậy, nhưng không có một chút độ ấm truyền qua bởi vì nguyên nhân là ở giữa có một người chen vào sao? Tôi đang nghĩ thì Nghê Lạc Trần bỗng nhiên lấy tay kéo gáy tôi lên, mặt anh mang theo vẻ tức giận, dần dần hướng tới gần tôi, tôi không né tránh, đôi môi bị một bờ môi mềm mại in lên...

Anh nhẹ nhàng cắn môi của tôi, đầu lưỡi hơi lạnh nhẹ nhàng mở hàm răng của tôi ra chậm rãi truy đuổi khắp ngõ ngách, cẩn thận không bỏ sót một chút gì, nụ hôn ngày nay so với ngày thường mềm mại hơn, không mang theo bất cứ ham muốn nào nhưng lại dịu dàng và rất lâu.

Tôi không biết tại sao mình không cự tuyệt, cho đến khi anh nhẹ nhàng vỗ lên lưng tôi “Ngủ đi, có lẽ đến ngày mai cái gì cũng quên rồi.”

Trong lòng tôi đấu tranh, nếu như con người có thể lựa chọn nhớ thứ gì đó, như vậy tôi nên quên đi tình yêu 10 năm đó hay là 100 ngày hôn nhân này đây?

Sáng sớm, tôi bị giấc mộng làm tỉnh giấc.

Trong mộng, Nghê Lạc Trần ở một nơi không ranh giới, trong biển rộng thăm tối giã dụa, tôi muốn thổi chiếc còi thủy tinh đó, nhưng Giang Triều lại bước tập tễnh từ bên này đi tới, tôi do dự rồi quay đầu về hướng biển rộng, nước biển từng chút từng chút dâng lên không quá đầu Nghê Lạc Trần, tôi mới nhớ kỹ anh nở nụ cười tái nhợt và tuyệt vọng kia, tôi kêu lên Tiểu Bùn của tôi nhưng không có bất cứ âm thanh nào đáp lại, biển khôi phục lại tình trạng yên tĩnh, tôi buông hai tay thõng xuống làm chiếc còi rơi xuống trước chân.

“Tại anh muốn em khi đó thổi nó lên, cho dù anh cách em rất xa đều sẽ lập tức trở về bên cạnh em, chỉ là...đừng nên thổi quá muộn, có vài thứ mất đi, muốn thấy lại cũng tìm không thấy...” đây là những lời anh đã từng nói qua với tôi, tôi nhớ kỹ rõ ràng...

Mặc dù chỉ là giấc mộng, nhưng tôi lại rất lâu không có cách nào từ trong mộng tỉnh lại.

Giờ phút này bên ngoài trời đã sáng, những ánh nắng xuyên qua tấm rèm chiếu vào khắp ngõ ngách, nhưng khắp nơi đều bị chuyển hôm trước bao phủ, Nghê Lạc Trần đi rồi, ở đầu giường có để lại một mảnh giấy nhỏ, trên đó viết: đi đối mặt với anh ta đi, nghe một chút lời nói của con tim, anh cũng sẽ không buông tay bởi vì chúng ta cũng không hy vọng để lại nuối tiếc cho bản thân.

Phía sau anh viết địa chỉ nơi ở của Giang Triều

Rửa mặt đi tới phòng ăn, trên bàn bày ra một phần ăn sáng đơn giản, tôi chần chờ một chút rồi đi qua bưng bánh kem lên ăn nhưng không có cảm giác. Anh chưa kịp ăn đã đi làm rồi, tôi bỗng nhiên nhớ tới lời nhắn kia của anh, không từ bỏ, trong lòng cảm thấy nặng nề vô cùng

Ăn xong tôi hẹn Chu Oánh đi tìm Giang triều

Khoảng 3 giờ đường, chúng tôi tới nơi ở của quân khu, đây là một tiểu khu mới, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, ngẫu nhiên có quân nhân hoặc người nhà của quân nhân trong khu vực đi qua đi lại, tôi thấy địa chỉ Nghe Lạc Trần để lại, trước cửa phòng 101, Chu Oánh dẫn đầu khăng khái nhấn chuông, tim tôi liền theo tiếng chuông trở nên đập dồn dập không ngừng, hơn mười phút trôi qua, trong nhà có lẽ là không có ai, liền đi tới dưới gốc cây liễu trước tòa nhà chờ đợi

Một trận gió xuân thổi qua, nhẹ nhàng vỗ về cành liễu, mang theo hơi thở ươn ướt và một mùi hương nhẹ nhàng thoảng qua

Tôi biết chắc chắn năm sau, tôi sẽ không hối hận con đường mình đã đi, nhưng bây giờ tôi biết rõ ràng cho dù là hôn nhân vào lúc ban đầu hay là giờ phút này đứng ở trước cửa nhà Giang Triều, tôi cũng không từng hối hận. Có người vì cả đời không có tình yêu mà hoang mang nhưng tôi lại được trời cao chiếu cố, tình yêu của cha mẹ đối với tôi khiến tôi mắc nợ Nhạc Vũ nhiều lắm, hai người đàn ông tôi yêu lại khiến tôi mắc nợ toàn thể giới, nhưng ở trong nỗi đau khổ này tôi vẫn như cũ có thể hiểu rõ một loại hạnh phúc, tôi nhiều khi hi vọng có thể kéo tình yêu dài mãi. Nghe Lạc Trần, tôi chỉ hi vọng có một ngày bóng lưng của cô gái kia có thể chính thức đối mặt với anh mang đến cho anh hạnh phúc.

Tôi nghĩ nhất định có thể, dù sao anh cũng là một người đàn ông khiến cho người khác khó có thể quên được...

Suốt một ngày cho đến khi hoàng hôn buông xuống, dần dần từ phía Tây xuất hiện một hình ảnh, dần dần đi từ xa tới, toàn thân mặc bộ quân trang quen thuộc...

Tôi cúi đầu không đành lòng nhìn bước chân của anh bởi vì mỗi một bước thực sự càng khiến đau lòng thêm.

‘Giang Triều’

Theo tiếng Chu Oánh, tôi ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Giang Triều trước cửa, mặt anh không chút thay đổi liếc chúng tôi một cái rồi liền mở rộng cửa, tiếng đóng cửa vang lên đánh vào lòng tôi

Trong chốc lát xung quanh trở nên yên tĩnh, bên tai liền vang đến một đợt âm thanh

‘Anh ta có thể làm như vậy sao? Chúng ta ngồi xe 3 giờ đứng ở đây hơn 9 tiếng rồi, anh ta chỉ thuận tiện liếc mắt lạnh lùng một cái.’

“Nếu không như thế này thì anh ấy sẽ không phải là Giang Triều.” Tôi bất đắc dĩ hơi cười

“Cậu còn có thể cười được, nếu như có mình cơ hội, mình không phải vì một chân của anh ta không thể...” có lẽ Chu Oánh ý thức được mình đã nói đến vấn đề nhạy cảm nên sự phẫn nộ của cô ấy đã giảm đi, thấp giọng hỏi “Chúng ta nên làm sao đây?”

Làm sao bây giờ, thực ra tôi cũng không biết nên làm sao mới tốt bây giờ.

Tôi nhẹ thở dài, nhìn cánh cửa nhà Giang Triều “Theo mình đứng ngay gốc một chút đi, mình muốn nhìn ngọn đèn phòng anh ấy một chút”

Bây giờ đúng là đèn mới sáng lên, nhà nhà đều thấp sáng lên ngọn đèn ấm áp, mà phòng Giang Triều lại chìm trong bóng tối, tôi phảng phất thấy được giờ phút này anh đang ngồi trong căn phòng âm u, lẳng lặng nhả khói trong không gian tĩnh mịch, tôi nghĩ sự xuất hiện của tôi lại đâm vào vết thương của anh, một người dù kiên cường thế nào thì khi có đau buồn cũng rất khó đối mặt

Ngay lúc chúng tôi định quay về thì cánh cửa mở ra, Giang Triều đứng thẳng ở nơi đó, sắc mặt so với lúc này lạnh lùng khốc liệt hơn

Từ từ đi thong thả tới anh, khoảng cách này tôi đã đi gần hai năm nhưng lúc tôi có thể ôm anh thì ở trung gian lại xuất hiện một cuộc hôn nhân...

“Nghiêm”

Nghe được khẩu lệnh theo tiềm thức tôi đứng lại

“Nghĩ”

Tôi không di chuyển, bình tĩnh nhìn anh, đúng vậy, anh bây giờ là thủ trưởng của tôi nhưng xuyên qua cặp mắt sắc bén kia, hay anh vẫn là Giang Triều ngu ngốc kia, dùng toàn bộ tình yêu và sự kiên cường để bảo vệ tôi

“Quân nhân không biết nghe theo chỉ huy sao? Nghiêm”

Tôi ưỡn ngực, dùng tư thế quân nhân đối mặt với anh, tôi muốn cho anh biết sự quyết định và quyết tâm của tôi

“Di chuyển về phía sau”

Tôi xoay người đưa lưng về phía anh, chờ anh ra lệnh tiếp

Anh lại đột nhiên nói với Chu Oánh “Đưa cô ấy rời khỏi đây, sau này đừng đến nữa.” Giọng điệu không phải ra lệnh nhưng thật dứt khoát

“Em không rời khỏi đâu ” tôi lớn tiếng nói cho anh nghe

“Nhạc Tuyết, cơ thể anh dù không hoàn chỉnh nhưng cho dù vẫn còn toàn vẹn anh cũng sẽ không trơ trên đi chia rẽ nhà của người khác, cũng sẽ không lấy một người phụ nữ đã qua một lần hôn nhân đâu”

Tôi không di chuyển, cơ thể dần dần phát run, cho đến tiếng đóng cửa vang lên phía sau, nước mắt mới dần dần rơi xuống, tôi biết Giang triều muốn tốt cho tôi mới nói những lời làm tổn thương tôi như thế

Về tới trong nhà, đã là nửa đêm, vậy mà ngọn đèn màu quất trong nhà vẫn còn sáng làm tôi muốn khóc

Mở cánh cửa nặng nề ra, ngọn đèn nhà bếp hấp dẫn tôi đi tới, thấy Nghê Lạc Trần đeo tạp dề màu phấn hồng đang xào thức ăn, không lâu sau mùi mướp đắng xào chua ngọt chậm rãi bay khắp gian bếp...

“Khuya như vậy còn không ăn?” tôi có chút uể oải

“Chờ em về cùng ăn”

Tôi không nói gì nữa, nhưng lại nhớ tới nơi vừa mới đi qua, bầu trời kia đầy tuyết tung bay

30. Chương 30: Hai Người Đàn Ông Đánh Nhau

Suốt một tuần, tôi ở lì trong doanh trại, dường như cũng chỉ làm như vậy mới có thể giữ lại khoảng cách giữa tôi và Nghê Lạc Trần. Có đôi khi tôi nghĩ nếu giữa chúng tôi không có tình yêu thì không cần cố gắng quên đối phương sao? Nhưng tôi lại chậm rãi đem tâm tình này quy về sự biết ơn với anh, tôi đang rất bất lực vì khi tôi cần chỗ dựa nhất cũng là lúc anh cho tôi một cuộc hôn nhân như mong ước và một mái nhà ấm áp. Một ngôi nhà ấm áp với một người phụ nữ mà nói so với tình yêu oanh oanh liệt liệt càng hạnh phúc và vững chắc hơn, cho nên ở trong mắt người khác anh giống như cho tôi cả thế giới

Nhưng con người cho dù đôi khi có cả thế giới thì trái tim cũng trống rỗng, bởi vì lúc ban đầu đã đánh mất thứ gì đó.

Có lẽ bản thân Nghê Lạc Trần cũng cho rằng bây giờ tôi không cần anh nữa mới rời khỏi anh. Thực ra ai biết được ở trong tim tôi anh chính là một người thân, bây giờ nhiều suy nghĩ của tôi đều ỷ lại vào anh, suy nghĩ nhiều tới lúc giải thích và ủng hộ của anh... nhưng một người đàn ông ủng hộ vợ mình buông tha cho cuộc hôn nhân để cô ấy ở một chỗ với mối tình đầu hoang đường bao nhiêu, huống chi Nghê Lạc Trần là người kiêu ngạo như vậy...

Đích thật là anh rất kiêu ngạo, suốt một tuần anh không liên lạc với tôi, có lẽ trong lúc đó chúng tôi đã quá nông nổi.

Buổi chiều ngày thứ 6, trong doanh trại bởi vì sắp bắt đầu lễ hội cuối tuần nên có vẻ có sức sống, tôi bố trí xong công việc của hai ngày liền từ huyện Z đi xe về quân khu, dọc theo đường đi tôi nghĩ rất nhiều, nếu như cuối cùng tôi và Nghê Lạc Trần chia tay, ba mẹ có thể hiểu cho tôi không, Giang Triều có thể tiếp nhận tôi hay không, những người xung quanh sẽ nhìn tôi như thế nào? Bất kể lựa chọn như thế nào đều là một chữ rất khó nhưng dù sớm hay muộn cũng phải đối mặt và giải quyết điều duy nhất tôi chỉ có làm là kiên trì

Khi đi tới quân khu màn đêm đã buông xuống, chỉ chờ một cuộc họp liền nhìn thấy Giang Triều từ xa xa hướng ký túc xá đi tới.

Anh giống như đang thảo luận với người bên cạnh, đôi môi tươi cười mở ra, không biết bao lâu rồi tôi chưa nhìn thấy anh cười như vậy? Tự mình cũng không nhớ rõ nên bất tri bất giác cũng nhìn theo si mê, phảng phất như khi vui sướng như vậy thì cơ thể cũng có thể chậm đến...

Cho đến khi Giang Triều ở trước mặt tôi, tôi mới xấu hổ thu nụ cười lại, thì ra lúc này chỉ là một giấc mộng không thật mà thôi

“Sao em lại tới đây nữa?”

“Anh đừng hung dữ với em như vậy được không? Anh đã đi hơn 1 năm biết em lo lắng nhiều hay không, nhớ anh rất nhiều? mỗi tối em đều lén lút trốn ở trong chăn khóc, nhớ mỗi một câu anh nói với em, mỗi nụ cười, thậm chí cả khi cãi nhau. Trong cuộc sống em lại sợ người khác nhắc tới tên của anh, cũng không dám đi trên đường sợ gặp những đôi lứa yêu nhau sợ trên đường nhớ anh mà khóc...” nghĩ đến cuộc sống này, nghĩ đến gian khổ của Giang Triều, tôi không nhịn được khóc chậm rãi đi đến bên anh “Thời gian này, em muốn có một ngày có thể ôm anh, sẽ gọi anh một tiếng anh Giang Triều, em mặc kệ anh tiếp nhận em hay không em cũng nhận định rồi sẽ không bao giờ rời xa anh nữa...”

Tôi khóc ôm lấy anh, anh không di chuyển nhưng cơ thể run run, tôi biết anh vẫn còn yêu tôi, bất kể tôi đã là vợ của người khác.

Không biết như thế nào, ma xui quỷ khiến tôi hôn nhẹ lên môi anh, nhớ đến mấy trăm ngày qua cảm giác thật chân thật biết bao.

Có lẽ Giang Triều không nghĩ tôi sẽ làm như vậy, anh hoàn toàn đờ người, chỉ chạm nhẹ một cái tôi cũng cảm giác được một trận nóng rực ở anh, không biết nên làm gì đây, tại sao động tác theo thói quen lại ngọt ngào như vậy, giờ phút này lại dường như xa lạ.

“Anh buông cô ấy ra”

Phía sau tôi truyền đến một tiếng hét lớn, có một lực kéo tôi từ trong tay Giang Triều ra rồi hung hăng quăng ra ngoài, tôi lảo đảo vài bước rồi tựa vào cánh cửa mới nhìn thấy ánh mắt không chút ảm áp trước mặt

“Nghê Lạc Trần...”

Tôi không rảnh quan tâm cánh tay đau vì đập vào cửa, vội vàng đi ngăn Nghê Lạc Trần nhưng đã chậm một bước cánh tay thô lỗ của anh đã nện trên mặt Giang Triều, Giang Triều lùi lại mấy bước rồi ngã trên mặt đất... thực ra với phản ứng của Giang Triều thì anh có thể tránh được, nhưng không hiểu sao anh lại nhận cú đánh đó

Giờ phút này, hai người đàn ông trợn mắt nhìn nhau, giống như hận thù ngàn năm tích tụ trong lòng, nhưng họ không phải coi đối phương là kẻ thù mà là không cam lòng khuất phục vòng xoáy của vận mệnh

“Nếu là một người đàn ông thì anh đứng lên đi, dùng nắm đấm của anh nói cho tôi biết anh có thể đối xử tốt với Nhạc Tuyết hay không.” Nghê Lạc Trần hung hăng nói, giọng không cao nhưng cũng đủ lực sát thương

Giang Triều vẫn không nói lời nào, tôi vội vàng lao đến che phía trước anh “Nghê Lạc Trần, anh đánh cũng đánh rồi, hận cũng hận rồi, nhưng chuyện xin lỗi anh là em không phải anh ấy”

“Sao, đau lòng cho hần rồi?” Nghê Lạc Trần neho neho mắt nhìn tôi, tôi nhìn không thấy ý trong ánh mắt anh, mà tâm tình anh không chỉ có tức giận còn có sự thất vọng và đau thương. Sau đó anh xoay mặt sang một bên, đôi môi hơi run rẩy giật mình, rồi lại quay lại, hung hăng nói “ Nơi này không có chuyện của em, tránh ra đi”. Anh nói xong dùng sức đẩy tôi ra, nắm áo Giang Triều lên kéo lại, nói đúng hơn chính là kéo Giang Triều lên, tôi nghĩ anh điên rồi.

“Đàn ông gì mà trốn sau lưng phụ nữ, ông trời cho anh một cơ thể như vậy, phải biết rằng làm anh hùng cần phải trả giá, không chỉ là khỏe mạnh, còn cần phải hy sinh tình yêu của anh, tình thân, anh không phải hận sao? Như vậy hãy đứng lên cho tôi, tôi nói cho anh biết Giang Triều, khi còn bé tôi đã hi vọng một ngày như vậy rồi”

Giang Triều dùng sức gạt tay anh ra, cười nhẹ “Cậu nói không sai, thế giới này rất công bằng, cậu cưới cô ấy sẽ nhận lấy tâm lý đau khổ khi có người khác, từ đầu tới cuối cô ấy không lừa cậu đúng không? Lúc lấy cô ấy cậu cũng biết cô ấy vẫn còn yêu người khác, tất cả đều là do cậu cam tâm tình nguyện, như thế nào, bây giờ chịu không nổi rồi sao? Nếu cậu yêu cô ấy thì hãy bảo vệ cô ấy thật tốt, hãy tỏ ra là một người đàn ông, đừng làm cho cô ấy khóc”. Giang Triều cũng ra tay, một đấm hung hăng đánh vào mặt Nghê Lạc Trần, mà Nghê Lạc Trần cũng không né tránh, anh nhẹ giọng hừ cười, lấy tay lau máu ở khóe môi, cởi áo khoác ra ném cho tôi nói “Mặc vào đi”

Thực ra tôi phát run không phải vì lạnh, còn muốn đưa áo trên người cho anh.

Hai người đàn ông trước mắt, một là nhà thiết kế tài hoa hơn người, là nhân vật nổi tiếng, còn người kia là một quân nhân đường đường chính chính, cán bộ cấp phó đoàn. Hai người lại đánh nhau, Tôi sợ hãi, Nghê Lạc Trần uy hiếp tôi, nói nếu tôi che chở cho Giang Triều, anh sẽ cắt một chân khác của anh ấy, tôi rất khó tưởng tượng anh là một người nhả nhận như vậy, thậm chí là một người đàn ông chưa bao giờ cãi nhau, sao lại mất tự chủ như thế...

Mặc kệ thế nào, Giang Triều dù sao cũng mất nửa chân, cuối cùng đã không còn lực phòng thủ, mà Nghê Lạc Trần cũng không có sức đánh người nữa, tôi lao qua không nói gì ôm lấy Giang Triều khóc

Sau đó Nghê Lạc Trần đi lúc nào tôi cũng không biết, áo của anh vẫn mặc trên người tôi, có lẽ bởi gì quá muộn, Giang triều không cho tôi vào nhà anh, chúng tôi ngồi dưới một tàng cây, anh hút thuốc, bầu trời đầy sao, cứ như vậy yên lặng ngồi đó hồi lâu...

Đột nhiên Giang Triều cười bất đắc dĩ, tự giễu nói “ Cho tới bây giờ không nghĩ tới một ngày sẽ cùng một người như nam sinh đánh nhau, nhưng cũng tốt, tâm lý buồn bực cũng phát tiết ra ngoài rồi, nói xong, lại thở dài nói “ Nhạc Tuyết, sau này đừng tới nữa, quá khứ đã trôi qua, hãy quý trọng hôn nhân của em, nhìn thấy được cậu ấy rất yêu em, nếu không sẽ không mất tự chủ như vậy, đó chỉ là anh nhất thời xúc động gây ra chuyện...”

Tôi không nói gì, bởi vì quan hệ với tôi làm hai người đàn ông đánh nhau một trận thật sự không phải là chuyện vinh quang gì

Sau đó chúng tôi không nói chuyện về tình yêu hay hôn nhân mà nói về quân đội. Tôi hỏi anh làm quân nhân như vậy có hối hận không. Anh suy nghĩ qua rồi nói thật cho tôi biết, cũng từng có. Nhưng nếu không làm lính sẽ giống như mọi người nói hối hận cả đời. Tôi gật đầu, đúng vậy, người từng làm trong quân đội dù là ở lại hay chuyển về địa phương, coi như sau này mặc cho năm tháng gọi rửa và đánh bóng cũng không thể xóa đi, cũng khiến cho chúng tôi hiểu được sự thẳng thắn và nỗi thất vọng, như lợi ngược dòng để rèn luyện đạo lý

Buổi tối hôm đó chúng tôi trò chuyện rất lâu, không biết tại sao cùng Giang Triều nói chuyện phiếm đã nói hết đề tài của quân nhân, sau đó thấy tôi mệt anh liền đưa chìa khóa nhà cho tôi, nói tự phục vụ đi, lúc gần đi còn có ý dặn dò, trước khi ngủ hãy gọi điện thoại cho Nghê Lạc Trần để anh an tâm

Lúc đó tôi gật đầu đồng ý

Đi vào nhà Giang Triều, gọi là nhà nhưng thực ra chỉ là một phòng ngủ có thể trú thân, một ngôi nhà vô cùng đơn giản với hai phòng, bên trong hơi bừa bộn, đồ dùng trong nhà rất ít, màu sắc cũng đặc biệt đơn điệu, giống như tính cách của anh, đơn giản mà minh bạch. Chỉ có phòng tắm lắp đặt rất tốn kém, xung quanh đều có tay vịn, rất thích hợp người tàn tật sử dụng, nghĩ vậy trong lòng tôi rất chua xót.

Tôi liền quét dọn trong nhà một chút, tìm vài bộ áo quần của anh giặt sạch, đồ lót tôi không động tới, bởi vì tôi biết anh xấu hổ, trong lòng liền thấy như chúng tôi đã quay về lúc trước...

Sau đó bởi vì mệt mỏi nên không nghĩ gì nữa mà nặng nề chìm vào giấc ngủ, cho đến buổi sáng tôi bị một hồi chuông điện thoại đánh thức..

“Nhạc Tuyết cô đang ở đâu?” đó là giọng nói của Từ Đình, đặc biệt vội vàng

Tôi bỗng nhiên bất an đứng lên, ngày hôm qua tâm tình của Nghê Lạc Trần dưới tình hình mất tự chủ, sau 3 giờ đi xe về thành phố D, có phải có chuyện gì ngoài ý muốn hay không? Tôi vội vàng hỏi “Lạc Trần làm sao thế?”

“Ngày hôm qua chủ tịch Nghê ở quán bar uống rượu cả đêm, cô biết anh ấy mà tính tình ngang ngạnh, người nào khuyên cũng không nghe, vừa mới tẩy dạ dày, tôi nghĩ hay là nói cho cô một tiếng...”

“Bây giờ anh ấy như thế nào rồi?” chưa chờ Từ Đình nói xong tôi vội vàng hỏi

“Cô yên tâm đi, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại rất ỉu rũ, tôi lo lắng...không biết có nên báo cho ba mẹ của anh ấy hay không.”

“Trước tiên không nên kinh động đến người trong nhà sẽ khiến họ lo lắng, tôi lập tức trở về..”

Buông điện thoại, tôi vội vàng mặc quần áo, sau khi để lại một tờ giấy cho Giang Triều, liền vội vàng rời khỏi quần khu chạy về thành phố D

31. Chương 31: Năm Chặt Nó, Đừng Sợ ...

32. Chương 32: Người Đàn Ông Thất Bại ...

Một đêm không ngủ vì tôi ngủ thật sự không yên, hoảng loạn , thân thể nóng rực và cảm giác bay bổng cho tôi biết, tôi đã sinh bệnh và đang phát sốt. Bên người có một thân thể hơi lạnh vẫn ôm tôi, đôi môi mềm mại hôn tôi không ngừng, “Ngoan, đừng sợ, có anh ở đây, không có việc gì đâu.....”

Tôi thật sự rất sợ nhưng lại không biết đang sợ cái gì, chỉ cố sức nắm lấy quần áo anh, thậm chí anh xoay người đi thay khăn mặt chườm lạnh cho tôi cũng không đi được. Từ nhỏ đến lớn tôi rất ít bị bệnh, cũng chưa từng quá ỷ lại vào một người như vậy, nhưng là giờ phút này cho dù là hơi thở, nhiệt độ cơ thể còn có thân thể anh, tôi đều ỷ lại và tôi sợ mất đi. Tay tôi không ngừng vuốt ve anh, từ mặt đến thân thể, còn luồn vào đồ lót để vuốt ve thân thể anh..... Chỉ cần tôi có thể vươn tới chỗ nào, sẽ không bỏ qua. Thân thể của anh bị sờ soạng đột nhiên run lên, sau đó ôm chặt tôi, hơi thở ấm áp thổi ở bên tai tôi “Muốn anh sao?”

Tôi mơ mơ màng màng gật đầu, anh khẽ vuốt lưng của tôi, thở dài một hơi “Cô vợ ngốc của anh, chờ em thật sự biết mình cần cái gì, anh sẽ lập tức cho em.”

Tôi đem mặt vùi vào lòng anh, thích anh dùng ngón tay từng chút từng chút chải vuốt những sợi tóc của tôi, tôi không muốn rời khỏi anh, không hề muốn chút nào.....

Tôi dần dần ngủ say, trong lúc ngủ mơ cùng anh hôn nhau, điên cuồng vuốt ve mỗi một tấc da thịt anh, đột nhiên có một người quân nhân đẹp trai oai hùng từ xa xa đi tới, anh đi tới chỉ mỉm cười nhìn tôi nhưng người đang ôm tôi lại đột nhiên nghiêm mặt, giơ khẩu 92 lên nhắm ngay đầu người quân nhân kia, một tiếng súng vang, trước mắt trở thành cảnh máu me đầm đìa.....

“Giang Triều.....” Tôi quát to một tiếng, từ ác mộng tỉnh lại, vừa lúc người bên cạnh lại dần dần buông lỏng vòng ôm ấp.

“Ngủ đi, chỉ là mộng thôi.” Anh nhẹ nhàng phủ chặn lên tôi, cũng không làm để tôi vuốt ve thân thể anh thêm , cũng không còn ôm tôi nữa.

-

Lần sau tôi tỉnh lại, thời gian đã là giữa trưa.

Ngày xuân, những tia nắng ấm áp xuyên qua bức màn, vô số tia nắng tràn vào phòng nhưng với tôi vẫn là cảm giác lạnh như băng . Tôi theo bản năng ôm chặt hai thân, loáng thoáng cảm thấy lần này đã thật sự mất đi.....

Bên gối có một tờ giấy ly hôn lẳng lặng nằm đó, đã được anh kí tên, chỗ viết có dấu vết cắt qua trang giấy, chắc hẳn là đã hạ quyết tâm rất lớn. Có rất nhiều thời điểm, nhiều quyết định và sự xúc động đều hình thành trong nháy mắt.

Ở phía dưới tờ giấy còn có một đoạn tái bút: Nhạc Tuyết, anh đi rồi, dù có bao nhiêu không muốn anh cũng là một người đàn ông nên buông tay được thì sẽ buông tay . Khi em vuốt ve cơ thể của anh, lại gọi tên một người đàn ông khác, anh nghĩ giết không phải Giang Triều mà là chính mình. Anh chỉ là một người phạm tục , sẽ không rộng lượng đối mặt thất bại, lại càng không thể ở trên con đường gian khổ này, đem em một đường đưa đến trong ngực người khác, điều anh có thể làm là giúp em đỡ gánh nặng xuống để em có thể nhẹ nhàng bước tới. Em là nữ quân nhân thanh cao, anh cũng không muốn dùng tiền tài đến làm nhục chúng ta, đoạn hôn nhân ngắn ngủi cũng rất tốt đẹp, anh để lại căn nhà này cho em, hy vọng nó còn có thể che gió chắn mưa cho em trong những lúc không có nơi chốn đi lại. Kí tên là, một người đàn ông thất bại.

Tôi vội vàng tìm điện thoại gọi đi, nhưng truyền đến chỉ là âm thanh máy đã tắt. Anh đã thật sự rời khỏi tôi hoàn toàn, một sự tưởng niệm cũng không để lại, đây chẳng phải là điều tôi cần lựa chọn sao? Vì sao giờ phút này lại cảm thấy đau lòng tột đỉnh?

Nước mắt tôi làm thấm ướt tờ giấy trong lòng, tôi cứ như vậy mất đi tiểu Bùn của tôi, đúng vậy tại một phút này, tôi thật sự muốn yêu thương gọi anh một tiếng, tiểu Bùn.

-

Tôi vẫn ngồi yên trong gian phòng tịch mịch, suy nghĩ rất nhiều, chỉ không dám nghĩ tôi cùng với Nghệ Lạc Trần đã có đoạn thời gian tốt đẹp , cũng không dám nghĩ đến khuôn mặt tươi cười cùng sự yêu thương, tôi sợ tôi sẽ đem trái tim của mình để nơi đó với anh , rồi cuộc không thể tự kiềm chế.....

Cho đến khi nghe được tiếng mở cửa, tôi tưởng Nghệ Lạc Trần đã trở lại. Một lát sau cửa phòng ngủ mở ra, Châu Doanh xuất hiện trước mặt tôi, cô ấy nhìn nhìn tôi rồi đi đến phía trước cửa sổ kéo bức màn ra, sau mười hai giờ trưa ánh nắng mang theo một tia ánh sáng sắc bén, rơi vào người tôi làm tôi không thể mở mắt ra được.

Châu Doanh đứng quay lưng về phía tôi, nhìn phía ngoài cửa sổ “Nhạc Tuyết, nếu mình không đến, bạn sẽ tự dấu mình trong căn phòng này sao ? Bạn biết không mình và những người khác đều lo lắng cho bạn, bạn rời bỏ Nghệ Lạc Trần sao mình cảm giác giống như bạn bị người yêu bỏ vậy .....”

“Bạn cũng thấy mình lạ sao?”

“Không có, mình chỉ cảm thấy nữ nhân đời này có thể gặp được một người đàn ông tốt không dễ dàng, nhưng bạn lại gặp được hai người, nếu đổi lại là mình, mình cũng không biết nên làm gì bây giờ. Nhưng bạn đã cùng Nghệ Lạc Trần kết hôn ,bạn không biết là nên chịu trách nhiệm hôn nhân sao? Nói sao Nghệ Lạc Trần cũng là người đàn ông tốt như vậy, một người nổi tiếng, lại đẹp trai như vậy và không hề làm chuyện xấu, đối với bạn lại dịu dàng săn sóc, cẩn thận tỉ mỉ. Anh ta một người đàn ông kiêu ngạo trong trẻo nhưng lạnh lùng như vậy, cũng không để ý bạn yêu người khác kết hôn với bạn, không để cho bạn một mình vất vả đã cùng bạn tham gia huấn luyện dã ngoại, vì bạn cùng Giang Triều ra tay quá nặng, đi quán bar uống rượu.....” giọng của cô ấy càng nói càng nhỏ, sau đó ngồi xuống ghế sofa, thở dài nói “Nhưng người đàn ông tốt như vậy luôn làm cho phụ nữ có cảm giác không thật đúng không, mình có thể thông cảm với bạn một chút .....”

Tôi thở dài, nhỏ giọng hỏi “Đúng rồi, sao bạn có chìa khóa của nhà mình?”

“Còn phải hỏi sao? Nghệ Lạc Trần vừa rồi chạy đến nhà của mình, đưa chìa khóa ình, nói bạn bị bệnh, mong mình tới chăm sóc cho bạn, làm cho bạn bữa cơm. Anh ta còn bảo mình nói cho bạn ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, anh ta đã xin phép nghỉ ốm cho bạn rồi .”

“Anh ấy, khỏe không.” Tôi hỏi một cách khó khăn.

“Nhìn không ra tốt xấu, bạn cũng biết, anh ta luôn biểu lộ gương mặt không mặn không nhạt, thực sự kiêu ngạo nhưng chỉ hai người mới có thể tự mình cảm nhận sâu sắc nhất. Bất quá thật ra lần đầu tiên mình nhìn thấy Nghê Lạc Trần áo quần không chỉnh tề và dáng vẻ tiêu tụy như vậy.....”

Nghe cô ấy nói như vậy, tôi lại muốn rơi lệ . Chỉ có tôi mới biết khi Nghê Lạc Trần càng là biểu hiện lạnh lùng thì trong lòng anh lại càng đau.

-

Đảo mắt đã hai tháng trôi qua giống như tất cả đều bình lặng như vậy nhưng con sông của cuộc sống nhìn có vẻ như bình lặng lại thường thường dấu điểm dòng nước xiết.

“Nhạc Tuyết, còn một tháng nữa là thực tập tốt nghiệp, chúng ta nên hủy bỏ buổi vũ hội cuối tuần không, chủ nhật ra cửa mỗi ban bốn người giảm còn hai người?”

Tôi trầm tư một lát rồi gật đầu. Đột trưởng Triệu đề nghị không phải không có lý, một tháng thời gian này chắc hẳn nhóm học viên rất khẩn trương để hoàn thành các giai đoạn nhiệm vụ, tập trung hoàn thành các kì thi tốt nghiệp, thực tập tốt nghiệp, thành thị và bệnh viện quân đội đều là những vấn đề mà các học viên gặp phải, là đội trưởng của các học viên, chúng tôi tất yếu cần phải giúp các học viên của mình tốt nghiệp thuận lợi, đảm bảo an toàn trong mỗi lịch trình của học viên và không để xảy ra sai lầm gì.

“Nhạc Tuyết, hai tháng cô đã không về nhà rồi, công việc cũng phải bận gì cả nên trở về nhà một chút xem sao, nếu không nhà của Lạc Trần cô lại bỏ rơi cũng nên.”

Tôi gỡ lịch ngày, cười cười, “Bỏ thì bỏ đi, tôi không thấy lạ đâu, nói sau anh ấy cũng bận.”

“Hai người đều bận rộn.” Đội trưởng Triệu không xác nhận chỉ cười cười

Thật ra từ khi Nghê Lạc Trần rời đi, rốt cuộc không còn liên hệ với tôi, tôi chỉ ngẫu nhiên từ báo chí và tạp chí, mỗi tuần san biết được một ít tin tức về anh, theo báo chí nhân vật mặt bìa vụng trộm nhìn đáng vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh. Không biết có phải vì gầy hay không, ảnh chụp anh có vẻ hơi u buồn, thậm chí làm cho người ta đau lòng, xúc động rất muốn ôm anh, tôi đem loại tình cảm này chôn dấu trong lòng, dần dần cự tuyệt tìm xem tin tức về anh. Ở vùng đất hoang vu chỉ có một lợi ích đó là một khi người không muốn biết mọi thứ thì chúng vĩnh viễn cũng sẽ không tự động xuất hiện trong mắt, trong tai, dần dần tôi có chút lừa mình dối người phong bế tin tức của anh.....

-

Lại là một cuối tuần, tôi vẫn giống như thường, mỗi cuối tuần dùng sáu giờ lộ trình đi gặp Giang Triều, mua cho anh gì đó đặt ở trước cửa đường như cũng trở thành một thói quen.

Vẫn là hoàng hôn, hình ảnh ráng chiều xuống kia dần dần tới gần, tôi vẫn như trước mặc kệ đứng ở đó. Không biết là do chưa nhìn quen hay tôi không đủ can đảm, tôi vẫn cảm thấy đau xót cho dù hiện tại anh vẫn tạo cho người ta một loại cảm giác tư thế của anh vẫn oai hùng hiên ngang .

Tôi nghĩ anh cũng sắp bước vào cửa , không nghĩ hôm nay anh lại đi về phía tôi, nhìn nhìn tôi một cách nghiêm túc “Theo anh đi vào.”

Tôi cúi đầu, giống như học viên phạm sai lầm đi theo phía sau anh.

Đây là tôi lần thứ hai đi vào nhà của Giang Triều, tôi không khách sáo liền tới ngăn tủ tìm kiếm, nhưng tìm nửa ngày cũng không thấy quần áo bẩn đã được thay giống như anh sớm có chuẩn bị từ trước.

“Đừng tìm nữa, đều đã giặt hết rồi.”

Theo ánh mắt anh, tôi quay đầu đi nhìn thấy ở ngoài ban công có một ít quần áo đang phơi, trong đó còn bao gồm tất và đồ lót. Cuối cùng tôi cảm thấy không phải do chính anh làm, tôi biết cho dù Giang Triều có thể đem quần áo giặt cũng không thể trải một cách chỉnh tề như vậy, giống như có bàn tay phụ nữ làm. Tôi vừa cẩn thận nhìn quanh nhà mới phát hiện phòng ở cũng được dọn dẹp cẩn thận, ngay cả bức màn đều tỏa ra hương vị đã được giặt sạch.....

“Thế nào? Có cô gái nào chăm sóc rồi sao?”

Tôi quệt quệt miệng, trêu chọc anh, anh cũng không xác nhận nở nụ cười “Sao nghe giọng điệu của em, dường như anh được phụ nữ bao dưỡng vậy .”

“Khi nào thì học nhanh như vậy.”

Tôi trừng mắt liếc anh một cái rồi đi vào nhà bếp, anh cười ha ha đi theo phía sau tôi, còn chưa chờ tôi ra tay anh liền giành trước một bước, đem đồ ăn tôi mua đến để vào trong chậu, vừa soạn ra vừa hỏi “ Nấm này tại sao đều là rễ?”

“Uhm? Người bán đồ ăn nói rễ là phần ăn tốt nhất, cho nên em liền mua những cái có rễ to. Như thế nào, em mua sai rồi sao?” Tôi đỏ mặt hỏi.

Anh lắc lắc đầu, tiếp tục chọn lựa, cuối cùng nói tôi mua đồ ăn đến không phải lạng rớt, chỉ là không có biện pháp phối hợp chúng với nhau làm thành đồ ăn, chỉ có thể nấu canh thịt nấm với cà chua . Anh lại hỏi tôi, kết hôn lâu như vậy, Nghê Lạc Trần sao có thể chịu được người vợ như vậy , nếu là anh thì sẽ bỏ ngay lập tức.

“Hôm nay đã là lần thứ hai nghe được em nên bị bỏ, đã không còn cần nữa .” Tôi thoải mái nở nụ cười, lại hỏi “Anh hùng, tại sao quân đội lại cho anh căn nhà này vậy, theo cấp bậc cùng hai bậc công tác hiện tại, ít nhất cũng là ba phòng một phòng khách mới đúng ?”

“Ban đầu lẽ ra phân cho anh là như vậy, chỉ vì người ở đây không đủ phòng nên anh cần phòng ở lớn như vậy làm gì chứ.”

“Anh không kết hôn sao? Kết hôn có con nhỏ đương nhiên sẽ không đủ dùng .” Tôi thực tùy ý cứ nói ra như vậy, tuyệt nhiên không cảm thấy xấu hổ, giống như cùng anh trai mình thương lượng chuyện lớn hôn nhân của anh.

Giang Triều cũng cười thật tự nhiên, vừa lật đồ vừa nói “Giọng điệu của em cùng Lạc Trần thật giống nhau, lúc trước cậu ta cũng nhắc nhở như vậy anh. Đúng rồi, phòng ở là do cậu ta giúp anh xin .....”

“Anh ấy?” Nhắc tới Nghê Lạc Trần, tôi có chút mất tự nhiên nhưng từ trong miệng người khác nhắc tới anh làm tôi cảm thấy thực thân thiết.

Giang Triều nhìn tôi một cái, lại tiếp tục nói “Lúc trước anh từ Vân Nam trở về, trong viện giúp anh an bài chức vị, anh phải đi tìm Lạc Trần muốn cậu ta giúp anh được điều đến quân khu, không nghĩ cậu ta lập tức đáp ứng ngay , một cuộc điện thoại liền giải quyết xong , phòng ở cũng do cậu ta giúp anh xin ..... Ngẫm lại ngày đó kích động rat ay cùng cậu ấy thực sự hối hận , nếu đổi lại là anh, anh không có khả năng còn làm những chuyện tốt cho cậu ấy ....”

“Là anh muốn anh ấy giúp anh được điều đến quân khu sao?” Tôi có chút không thể tin được tai mình, vì sao tôi hiểu lầm anh lâu như vậy mà ngay cả câu giải thích anh cũng không cho tôi ? hai người đàn ông này yên lặng chịu nhiều điều ảm ức vì tôi như vậy, không biết còn xảy ra chuyện gì nữa đây. “Nhạc Tuyết, Nghê Lạc Trần là người đáng giá cả đời em, em đừng tùy hứng nữa .” Giang Triều nói lời này là sự thật nhưng từ ánh mắt anh tôi nhìn thấy được một vẻ trầm ngâm.

Sau đó chúng tôi vẫn không nói gì, nhìn bóng dáng anh bận rộn, tôi không biết vì sao không hề giống như trước đây, xúc động muốn đi ôm anh . Là hai năm thời gian gây ra khoảng cách lớn như vậy giữa hai chúng tôi hay là vì Nghê Lạc Trần từng xuất hiện? Tôi không thể hiểu hết, cũng không muốn lại lo lắng đi cân nhắc, về phần tôi còn yêu thương Giang Triều không cũng đã không còn quan trọng, tình yêu so với vận mệnh vĩnh viễn đều bé nhỏ không đáng kể , cũng như cùng một bầu trời nhưng khoảng cách hôm nay vĩnh viễn cùng ngày hôm qua không giống nhau. Tôi cùng Giang Triều và Nghê Lạc Trần có lẽ tựa như không thể giao nhau mà lại gặp nhau trong cùng một thế giới , sau đó lại chia lìa, cuối cùng không chừng ba người trên đời đều không thể là những người đi chung với nhau.

33. Chương 33: Nữ Tình Nhân Là Ngôi Sao Thần Bí ...

Ăn xong cơm chiều tôi đi vào phòng đọc sách của Giang Triều, nhìn trên bàn bày đầy tư liệu ôn tập. Anh nói cho tôi biết đang chuẩn bị ghi danh học nghiên cứu sinh ở học viện chính trị Nam Kinh, anh nói có cảm tình quá sâu với quân đội nên không muốn chuyển nghề, nhưng hiện tại lại không thể tham gia huấn luyện cho nên chuẩn bị đổi sang làm công tác giáo dục tư tưởng . Đây mới là anh Giang Triều của tôi không vì bất cứ nguyên nhân gì mà trở nên suy sụp và cam chịu được.....

Sau đó chúng tôi trò chuyện một hồi, anh liền vội đuổi tôi về .

Trên đường đến nhà ga, Giang Triều vẫn như trước im lặng đi với tôi tới đó, điểm bất đồng là trước kia anh đi phía trước nhưng hiện tại tôi lại cố ý đi sau anh nửa bước. Trên đường đi tôi vừa đá một viên sỏi vừa nhớ tới chuyện cũ, có lẽ thật không giống với sự trầm mặc từng có của chúng tôi, trong giờ phút đó có thể cảm giác được trái tim của chúng tôi dính cùng một chỗ , nhưng giờ phút này anh là anh còn tôi chỉ có thể là tôi. Tôi đột nhiên phát hiện vận mệnh con người như hòn sỏi dưới chân tôi, lơ đãng bị ông trời trêu cợt làm chuyển đổi vị trí, ông trời dùng nhiều sức lực cho nên chúng tôi cùng vị trí ban đầu có khoảng cách rất xa, có lẽ là do vận mệnh.....

“Nhạc Tuyết, hiện tại anh chỉ có thể đưa em đến nơi này .”

Nhìn thấy nhà ga không còn xa, tôi gật đầu với Giang Triều, nhắc nhở anh trên đường trở về đi chậm một chút.

Xe rời đi trong nháy mắt, tôi vẫy tay với anh tựa như ở cùng anh, giống nhau từ biệt ngày hôm qua rồi sau cuối tuần tôi sẽ lại đến. Xem ra đối mặt với sự hao mòn của thời gian, tình yêu có khi thật sự thực bất lực.....

Trên đường trở về, tôi nhận được tin nhắn của Giang Triều: Còn về công tác em không nên để xuất hiện sai lầm gì, nếu không anh sẽ đối xử bình đẳng. Còn nữa chờ Giáng Trần không bận rộn hãy cùng cậu ta đến, anh sẽ nấu cơm cho hai người.

Tôi đột nhiên nở nụ cười, mở cửa kính xe ra, gió xuân hợp lòng người rất mát mẻ cũng có thể làm một ít đau xót trong lòng dần dần bình ổn lại, nhưng vẫn chưa giảm bớt chỉ là không còn dâng lên mãnh liệt như bão tố nữa.

Trở lại nhà sau hai tháng, đã là đêm khuya . Tôi nghĩ trừ bỏ bận rộn có lẽ còn có một nguyên nhân làm tôi không muốn trở về chính là trong nhà rất tịch mịch .

Tôi có cảm giác khát nước liền đi vào nhà bếp tìm nước.

Nhà bếp sáng đèn vẫn ấm áp như hôm qua vậy, sạch sẽ im lặng cùng đợi chủ nhân trở về. Tôi đi qua đi mở cửa tủ lạnh, không biết Nghê Lạc Trần để đầy đồ ăn bên trong, có lẽ khi hôm anh rời đi . Anh biết tôi không biết làm gì nên mua rất nhiều thức ăn mà bình thường anh vẫn cho rằng thực phẩm rác rưởi, thức ăn nhanh, đồ đông lạnh , sữa linh tinh gì đó.

Đột nhiên cảm giác mũi ề ẩm , tôi khép cửa tủ lạnh lại, thậm chí quên uống nước rồi trở về phòng ngủ trên lầu.

Tắm rửa xong, tôi mới phát hiện di động có vài cuộc gọi nhỡ, đều là mẹ tôi gọi tới. Tôi xem lại thời gian, vội vàng gọi điện thoại lại, trong lòng không ngừng bồn chồn, cha mẹ sẽ không biết biết chuyện của tôi và Nghê LạcTrần chứ.

Điện thoại được thông, lập tức truyền đến âm thân vội vàng của mẹ tôi “Nhạc tuyết, con ở nhà sao? Giáng Trần có về nhà không?”

“Gần đây anh ấy rất bận nên đều ở lại công ty thiết kế.” Tôi bịa ra lý do lung tung.

“Cậu ta rốt cuộc bận gì? Hôm nay báo chí đăng tin tức loạn lên, rốt cuộc có phải sự thật không?”

“Báo chí? Viết gì vậy?”

“Nhạc Tuyết, con và Lạc Trần có xảy ra chuyện gì không, chuyện lớn như vậy con cũng không biết sao? Hôm nay tất cả các đầu đề báo chí đều đưa tin, minh tinh điện ảnh nổi tiếng Tiểu Dịch là tình nhân thần bí của Nghệ Lạc Trần..... rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“.....”

“Nhạc Tuyết ơi, mẹ hối hận lúc trước không phản đối, cho dù nhà họ Nghệ có tiền, dáng vẻ của Nghệ Lạc Trần tốt như vậy cũng không thích hợp với gia đình quân nhân chúng ta. Hạnh phúc lớn nhất của người phụ nữ chính là cùng chồng mình bình thản sống vui vẻ hòa thuận, lúc trước tại sao mẹ lại không kiên trì phản đối chứ.....”

Mẹ tôi từ tức giận lúc ban đầu chậm rãi bắt đầu tự trách, tuy rằng tôi không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi nghĩ nhất định là cho tới khi dư luận xôn xao mẹ tôi mới tìm tôi để xác nhận.

“Mẹ, hôn nhân là do chính con lựa chọn, việc này không phải tại mẹ, nói sao thì lúc nào không tồn tại hôn nhân như vậy, trước đây đàn ông không có chuyện bên ngoài sao? Đàn ông xấu sẽ không phong lưu sao? Mẹ, mẹ đừng tin báo chí bịa đặt, có vài ngôi sao thích lợi dụng chuyện xấu để tuyên truyền ỉn, nếu Nghệ Lạc Trần thật sự không kiềm chế chỉ sợ đã sớm có chuyện như vậy truyền ra, còn chờ đến hôm nay sao? Mẹ hãy đem suy nghĩ để bụng đi, con đã lớn như vậy có thể xử lý tốt chuyện của mình, mẹ đừng quan tâm, có chuyện gì con sẽ nói với mẹ.....”

Nghe được lời tôi nói như vậy, mẹ tôi dường như trở nên bình tĩnh hơn một ít, khuyên tôi không nên cãi nhau với Nghệ Lạc Trần, có việc gì thì hãy chậm rãi thương lượng để giải quyết. Vì muốn ẹ tôi yên tâm, chuyện gì tôi cũng đều đáp ứng, hơn nữa một lần nữa cam đoan chờ tôi cùng Nghệ Lạc Trần hết bận nhất định về nhà ăn cơm một bữa, mẹ tôi mới thở dài ngắt điện thoại, trước khi ngắt còn không ngừng nói tôi đã trưởng thành hơn rồi.....

Nghe tiếng của mẹ tôi, lòng có bao nhiêu đau xót đều trở nên bình ổn, thật ra người sống ở này trên đời vẫn quan tâm cho người nhà càng nhiều.

Tôi ổn định hơi thở, tựa vào trên giường, chậm rãi mở kênh truyền hình, trên màn hình đột nhiên xuất hiện một cô gái xinh đẹp tựa như tiên, tôi rốt cuộc không thể bình ổn được.

“Cô Tiểu Dịch đã lập thành tích hơn một triệu vé, nghe nói kế tiếp cô sắp sửa tham gia vào tập đoàn nhà họ Nghệ, sau này cùng Nghệ thị có hạng mục hợp tác lâu dài phải không?”

“Thực xin lỗi chuyện này tôi còn không rõ ràng lắm, tất cả đều từ công ty thương lượng, theo tôi được biết, lần này Nghệ Lạc Trần đầu tư vào điện ảnh chính là xuất phát từ hứng thú cá nhân trong một lần chơi phiếu mà thôi, chắc hẳn là không tồn tại hợp tác lâu dài.” Giọng của tiên nữ thật tuyệt vời và êm tai.

“Như vậy có thể lý giải thành Nghệ thị vẫn còn đang do dự trong quan hệ hợp tác sao? Xin hỏi cô cùng chủ tịch Nghệ thị xảy ra chuyện tình cảm có phải thật không, cùng lần hợp tác này có liên quan với nhau?”

“Đó là suy luận của cô, tôi chưa hề nói gì.” Tiên nữ vô tội nháy mắt, cười cười “Nói sao thì cô đều nói chuyện tình cảm, còn hỏi tôi có phải sự thật không? Tôi cũng không muốn bị người ta gọi là nhân tình.”

“Nghe nói trước kia cô từng nói qua đã thăm mền một nhà thiết kế nhỏ hơn mình 5 tuổi, tuổi cùng danh tiếng của cậu Nghệ vừa lúc ăn khớp, có thể là anh ta không vậy?”

“.....”

Khi Tiểu Dịch nhìn như vô tội cùng biểu tình xấu hổ biểu lộ ra thì không thể nghi ngờ, một vị quản lý vội vàng đi ra từ chối khéo “Thực xin lỗi, xin bạn bè giới truyền thông không nên hỏi riêng tư không liên quan tới chủ đề đang nói tới”. Kế tiếp họ còn nói gì nữa nhưng tôi không hề nghe lọt tai, không hề nghĩ ngợi liền gọi cho Nghệ Lạc Trần, lúc này mới nhớ anh đã thay đổi số điện thoại di động.

Tôi ngơ ngác sửng sốt nơi đó, không tin Nghệ Lạc Trần có thể ở chung với ngôi sao kia, tôi không có cách nào ngồi yên trong nhà nên vội vàng cầm chút tiền lẻ từ trong ngăn kéo, vội vàng chạy xuống lầu.

-

Xe lướt qua ngã tư đường nhộn nhịp, tôi không biết mình nên đi làm sao, cho tới bây giờ không nghĩ tới sẽ có một ngày không thể liên lạc được với anh.

“Cô gái, cô rốt cuộc muốn đi đâu?”

Người tài xế không ngừng dùng ánh mắt liếc tôi, như đang nhìn một quái nhân, tôi mất tự nhiên đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa vặn nhìn thấy một cửa hàng bán báo, tôi vội vàng bảo xe dừng lại, thanh toán tiền xong đi xuống xe, trong nháy mắt người tài xế giống như chạy trốn chết chạy xe nhanh ra khỏi nơi này.....

Tôi không để ý chuyện ấy chỉ một lòng đi về hướng đó.

“Bác ơi, xin hỏi có tuần san giải trí không?”

Người bán báo ngẩng đầu nhìn tôi, giống như hoảng sợ “Cô gái, nhà cô ở gần đây sao?”

“Cứ cho là như vậy đi, tôi muốn mua tuần san.”

“Mua mau rồi về nhà đi, mặc quần áo như thế đi ra ngoài không an toàn.”

Tôi cúi đầu vừa nhìn thấy mới biết được mình mặc áo ngủ đi ra ngoài, tôi ngẩng đầu nhìn vào gương, phát hiện mình tóc tai bù xù giống như là nhân vật trong phim kinh dị của Nhật Bản. Tôi vội vàng để ý phía dưới cười cười “Thật gương người, bác à, có phải làm bác sợ không?” May mắn áo ngủ của tôi có hình thức kín đáo, nếu không tôi càng xấu hổ vô cùng.

“Không có gì, lá gan của bác cũng không nhỏ như vậy, chỉ là đã trễ thế này con gái nên chú ý an toàn.”

“Vâng ạ.” Tôi tiếp nhận giải trí tuần san từ tay bác gái, mặt trên thật bắt mắt với vài cái chữ to nhảy vào mắt, Nghe Lạc Trần cùng người vợ quân nhân mỗi người một ngã, xuất hiện tình nhân thần bí Tiểu Dịch sau lưng.

Tôi vội vàng lật vài tờ, bên trong vô cùng văn vẻ, đại khái nói bởi vì người vợ quân nhân ở trường kỳ bên ngoài, Nghe Lạc Trần không chịu nổi tịch mịch, cùng ngôi sao Tiểu Dịch hôn nhau giữa đêm khuya ở quán bar, phóng viên còn theo một đường đến khách sạn, chụp được sáng sớm ngày hôm sau, Nghe Lạc Trần còn ngái ngủ từ khách sạn đi ra. Không thể không nói, phóng viên hành văn cụ thể, sinh động như thật miêu tả ra một bộ dáng yêu đương vụng trộm.....

Tay của tôi không nhịn được trở nên run run, cứ việc ôm ảnh chụp cảm thấy mông lung mờ mịt, nhưng dáng vẻ đẹp trai và gợi cảm của Nghe Lạc Trần vẫn có thể thấy được rõ ràng.

Tôi kim lòng không được rơi lệ .....

“Cô gái, thần tượng của cô là nam hay là nữ vậy? Hãy suy nghĩ thực tế một chút, thế giới giải trí là nơi phức tạp vô cùng, đừng nhìn họ đẹp để hào nhoáng nhưng thật ra rất loạn, nhà ai có con gái tốt nguyện ý gả bọn họ chứ. Đàn ông lớn lên đẹp trai có gì tốt, suốt ngày thay đổi thất thường, có vợ là quân nhân tốt như vậy cũng không muốn. Người phụ nữ này nhiều năm như vậy cũng không kết hôn, cùng cô ta truyền ra chuyện xấu đều là đàn ông trẻ tuổi hơn cô ta.....”

Bác gái cần nhẫn liên miên, giọng vẫn vang lên bên tai, có lẽ do bác ấy bán tạp chí giải trí nhiều năm, đối với tin tức lộn xộn này đã nhìn quen. Chỉ là có ai gặp qua người tuổi giống rồi mà vẫn còn mơ mộng chứ, tuy rằng bác ta hiểu lắm cũng tốt nhưng tôi một chút cũng cười không được. Tôi vừa muốn trả tiền, lại thấy một tạp chí khác trên mặt bìa có tiêu đề rất kêu: ‘Sự kiện sao chép’, tác phẩm dự thi của Nghe Lạc Trần được sao chép ở đâu.

Tôi xem lại tiêu đề không dưới mười lần, giờ phút này, chuyện anh đang lảng nhảng bên ngoài đã không còn quan trọng, tôi chỉ biết với tài hoa và nhân phẩm Nghe Lạc Trần tuyệt đối không thể làm ra chuyện sao chép kia, nhưng anh vì vậy mà bị tước đoạt tư cách tham gia đại cuộc thi. Thế giới này từ khi nào thì bắt đầu trở nên lộn xộn, và thứ chúng ta thấy đã không còn chân thật?

“Bác gái, cho cháu gọi một cuộc điện thoại.”

Tôi cầm lấy điện thoại gọi đến nơi làm việc của Nghe Lạc Trần, chuyển được trong nháy mắt, tôi lập tức gọi tên anh, không nghĩ đến âm thanh truyền đến là của Từ Đình.....

“Nhạc Tuyệt, tôi là Từ Đình, thân thể của chủ tịch Nghệ không thoải mái, vừa uống thuốc liền đi ngủ rồi, có chuyện gì quan trọng không, muốn tôi đánh thức anh ấy dậy không?”

“Anh ấy bị bệnh sao? Có nghiêm trọng không? Đã đi khám bác sĩ chưa?” Tôi hỏi cô ấy một hơi, trong lòng cảm thấy đau nói không nên lời.

“Cô cũng biết anh ta rất kiên cường, anh ấy không muốn khám bác sĩ ai khuyên cũng không được, bắt quá không cần lo lắng, thân thể anh ấy cũng không có gì đáng ngại. Đúng rồi, không phải cô nghe được tin đồn này nọ chứ? Không cần tin, đó chỉ là thủ đoạn để gây nổi tiếng của các ngôi sao thôi, đối với tin tức như vậy, chủ tịch Nghệ đều cười trừ, chưa bao giờ đáp lại. Chỉ cần không phải anh ấy chính miệng thừa nhận, cô không nên tin.”

“Từ Đình, tôi muốn biết gần đây Lạc Trần rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Chuyện này.....” Từ Đình trầm mặc một lát, hỏi “Cô đang ở đâu? Tôi sẽ đi tìm cô.”

-

Buông điện thoại xuống, tôi vẫn đứng ven đường ngăn người. Tôi không biết hiện tại mình ở trong lòng Nghệ Lạc Trần giống như cái gì, tôi còn có quyền lợi cùng nghĩa vụ để quan tâm anh không. Nhưng khi nhìn thấy tin đồn này, nghĩ đến hiện tại anh đang bị áp lực, đã xa cách hai tháng, nước mắt liền không chịu sự khống chế rơi xuống.

Sau đó Từ Đình lái xe đưa tôi đưa về nhà, dọc theo đường đi chúng tôi trò chuyện rất nhiều, tôi mới biết được từ khi rời đi tinh thần của Nghệ Lạc Trần sa sút vô cùng, làm việc cũng luôn không yên lòng, không biết làm sao khi đem bản thảo gửi đi dự thi nhưng lại thất lạc, sau đó tìm thấy được bản thảo, anh ấy cũng không để ý, cho đến khi có một ngày trên thị trường xuất hiện các thiết kế của anh ấy, vì vậy hội đồng dự thi nói anh ấy sao chép tác phẩm nên hủy bỏ tư cách dự thi. Trước mắt sự kiện này còn đang được điều tra, nhưng anh ấy cứ như vậy bị mất đi lần cơ hội quan trọng, công ty thiết kế và danh dự cá nhân cũng bị ảnh hưởng.....

Thật ra cuộc sống chính là như vậy, người có vị trí càng cao, như vậy người đó phải gánh vác và phiêu lưu càng lớn. Một người bình thường cho dù kém cỏi nhất cũng còn có thể ăn cơm, nhưng rất nhiều người giàu có sẽ bởi vì mỗi lần sai lầm mà trả giá. Đối với Nghệ Lạc Trần mà nói, tài hoa cùng danh dự mới là tài phú thật sự của anh, nhưng chỉ trong một đêm liền bị mất đi.....

-

Suốt một đêm, tôi vẫn tự trách cùng lo lắng thật sâu, không thể ngủ được. Không biết anh như thế nào, lẽ ra đêm qua muốn đi nhìn anh một chút, nhưng Từ Đình nói mấy ngày nay anh không nghỉ ngơi tốt, thật vất vả mới ngủ say, sợ đi sẽ làm anh tỉnh dậy tôi đành phải từ bỏ. Chỉ là khi anh bị bệnh thì tựa như một đứa nhỏ, phải dỗ dành mới bằng lòng uống thuốc, ngủ, không biết lúc này canh giữ bên người anh sẽ là ai, anh sẽ ý lại để người kia ôm ấp sao? Đối mặt áp lực lớn như vậy cùng dư luận xã hội, thì ai sẽ cùng anh vượt qua đoạn gian nan này?

Thật vất vả trải qua một đêm, tôi rời giường thu thập đơn giản một chút để chuẩn bị đi gặp Nghệ Lạc Trần, buổi chiều quay lại quán doanh. Ngay tại lúc tôi bước ra cửa liền nhận được một cú điện thoại ngoài ý muốn.

“Nhạc Tuyệt phải không? Tôi là Tiểu Dịch, có rảnh không, tôi muốn gặp mặt cô một chút.”

34. Chương 34: Nữ Quân Nhân Pk (từ Chỉ Đánh Nhau Trong Game) Ngôi Sao Nữ ...

Thành phố D không lớn lắm nếu có duyên tất sẽ lại gặp nhau.

Lại nghe Vũ Hiên, âm nhạc dịu dàng bay bổng trên không gian thản nhiên rơi xuống, âm nhạc thực dễ dàng khiến người ta nhớ lại chuyện cũ, như vậy, nhớ tới khi tôi trải qua một buổi chiều chua xót, đang tuyệt vọng trong mưa cùng Nghệ Lạc Trần gặp gỡ bất ngờ đã trở thành điều mà cả đời này tôi khó có thể quên nhất . Trên đời này có thể thật sự quên sao? Tôi nghĩ không có, có lẽ chỉ có cái chết mới có thể làm được khiến mình thật sự bỏ qua và quên đi một lần, nếu không thì vì chúng ta trải qua quá nhiều chuyện và gặp gỡ nhiều người nên nó sẽ lắng đọng lại trong lòng, chỉ ngẫu nhiên bị chạm đến mới cảm thấy đau, hay ngọt ngào hoặc là bình thản.....

Chỉ là chút vướng mắc này nọ, người ta tưởng đi đổi mặt một cách bình thản nhưng đều không được, giống như người phụ nữ này xuất hiện trước mặt tôi vào lúc này, cô ta thật sự rất đẹp, cái loại được gọi “Người đẹp ..... Tuy rằng tôi sớm chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn bị vẻ đẹp của cô ta làm rung động . Cô ta khoảng hơn 30 tuổi, làn da trắng không bị dấu vết của thời gian in lại, chẳng lẽ năm tháng không để lại dấu vết trên mặt ngôi sao?

“Ngại quá, trên đường bị kẹt xe.”

Kẹt xe ư? không phải chúng tôi cùng nhau xuất phát sao? Có lẽ sai biệt là thời gian mới đúng, tôi hơi cười khê. Tuy rằng lời xin lỗi của cô ta nghe không ra thành ý gì, nhưng âm thanh lại say lòng người , nếu tôi là đàn ông, tôi nghĩ sẽ không để ý vài giờ chờ đợi đâu. Đáng tiếc tôi không phải đàn ông, tôi chỉ là vợ của người có tin đồn truyền ra với cô ta, cho nên tôi rất dễ ý sự đến muộn của cô ta.

“Tôi chỉ liếc nhìn thì có thể nhận ra cô là Nhạc Tuyệt, cô muốn uống gì? Lam sơn được không?”

“Được.” Tôi liếc mắt thấy cà phê trước mặt đã hết, liền gạt đầu. Tôi nghĩ cô ta liếc mắt liền nhận ra tôi cũng không có gì kỳ lạ bởi vì tôi cố ý mặc quân phục tới , tôi không muốn gặp mặt lại bị người cho rằng hai người phụ nữ đang cố tình đọ sắc với nhau, lại càng không muốn múa rìu qua mắt thợ.

Cô ta giống như một bông hoa diễm lệ, ánh mắt tôi đảo qua trước ngực cô ta, Nghệ Lạc Trần thiết kế rất hợp với cô ta nhưng không biết một phút kia khi anh thiết kế nó có nghĩ đến đến sẽ có một ngày bộ quần áo này sẽ mang đến nỗi đau như thế nào cho vợ của anh, tôi còn được coi như vợ của anh sao? Tôi ở trong lòng cười khổ, tất cả những chuyện này đều không phải do người khác mà tại lúc trước tự tôi không biết quý trọng nó.

Sau khi cà phê bùng được lên, Tiểu Dịch tao nhã đưa lên mũi ngửi nhẹ một chút, cười nói “Lam sơn là cà phê có hương vị thơm nhất , Lạc Trần đặc biệt thích hương vị của nó.”

Tôi uống một hớp nhưng không thấy có gì khác với các loại cà phê khác.

“Tôi có lẽ biết anh ấy sớm hơn cô, có lẽ cũng gần mười năm rồi.....”

“Chúng tôi biết nhau lúc bảy tuổi.” Tôi nói thản nhiên.

Tiểu Dịch xấu hổ hơi nở nụ cười, lại nói “Khi đó anh ấy vẫn là một đứa nhỏ, mới mười bảy tuổi, thích trò chuyện với người chị này. Sau khi chúng tôi biết nhau một năm, anh đi Pháp quốc du học, tôi ở công ty điện ảnh cũng chậm rãi chờ đợi, tuy rằng không gặp mặt nhưng anh vẫn hay điện thoại trò chuyện với tôi làm cho khoảng cách giữa chúng tôi gần nhau hơn..... Chỉ là hiện tại anh đã trưởng thành nên không còn gọi người chị này một tiếng chị Thanh nữa .....” Cô ta chậm rãi nói xong, như là đắm chìm trong kỷ niệm của mình, một lát sau cô ta vừa cười vừa nói “Thật ra tôi tìm cô đến chính là muốn cùng cô giải thích chuyện ngày đó ở quán bar .....”

“Cô không cần giải thích , tôi biết mỗi vòng luẩn quẩn đều có quy trình thao tác của nó, chỉ cần anh ấy nói với tôi, tôi sẽ đều tin tưởng.” Tôi cũng không nói dối, đối với Nghệ Lạc Trần nói gì cho tới bây giờ tôi cũng sẽ không hoài nghi, chỉ là trong việc này có lẽ anh sẽ không cho tôi lời giải thích nào cả.

“Cô Nhạc , tôi nghĩ cô đã hiểu lắm rồi , ý của tôi muốn nói là ngày đó trong giây phút tôi ôm lấy anh, tôi sẽ không muốn buông tay . Bởi vì mười năm trước, tôi đã bỏ lỡ một lần rồi .....”

“Tôi không rõ ý của cô.” chất lỏng màu nâu trong chén bên cạnh hơi sóng sánh một chút sau đó bình lặng lại.

“Cô là người thông minh chắc hẳn biết ý tứ của tôi. Chúc nghiệp quân nhân này có lẽ thực vất vả phải không vì ngay cả thời gian cô cũng không thể cho anh ấy nên tại thời điểm anh gặp khó khăn thì bên cạnh anh ấy lại không phải là cô, là tôi bỏ hết công việc đến thành phố D với anh ấy, tôi nghĩ có lẽ tôi hiểu được thương anh ấy nhiều hơn cô.”

“A.....” Tôi hơi cười khê, khó trách người ta đều nói nghệ thuật phản ánh cuộc sống, xem ra tình tiết trong tiểu thuyết cuối cùng xuất hiện với tôi rồi, cũng khó trách có người nói sự thật thường lý kỳ hơn so với tiểu thuyết bởi vì chuyện xảy ra trong giây tiếp theo luôn ngoài dự kiến của chúng ta.

“Nếu không muốn bị vứt bỏ thì hãy chủ động buông tha trước sẽ tốt hơn.” Tiểu Dịch từ trong bao lấy ra thuốc lá, tao nhả châm thuốc, thông thả hít một hơi rồi phun ra những vòng khói, cô ta cười quyến rũ và thần bí biến mất trong sương khói lại có vẻ tùy hứng “Cô biết tôi mê luyến anh ấy nhất là gì không? Không phải tiền tài hay khuôn mặt mà là con người cùng thân thể của anh ấy, còn có nốt ruồi màu đỏ đáng yêu trên thân thể anh ấy.

Tôi không nghĩ tới cô ta có thể nói ra rõ ràng như vậy, lời của cô ta không hề tao nhả và xa cách như vậy .

“Cô Nhạc, tôi còn có việc đi trước , cà phê tôi mời .”

“Đợi một chút.....” Tôi ổn định tâm tình lại, vội vàng gọi cô ta “Tiểu Dịch, yêu thương hay không là tự do của cô, nhưng nếu thật sự muốn tốt cho anh ấy, tại thời điểm này xin cô hãy chú ý lời nói của mình một chút, cô đã lợi dụng dư luận xã hội tạo thành áp lực cho anh ấy.”

“Uhm? Cô sợ danh dự xấu của anh ấy sẽ ảnh hưởng đến hình tượng quân nhân của cô sao? Vậy hãy rời đi đi.....” Tiểu Dịch cười tà ác.

“A, làm cô thất vọng rồi, tôi chỉ biết vinh nhục cùng anh ấy.”

Tôi không biết tại sao mình có can đảm nói như vậy, tôi thậm chí chưa từng nghĩ tới lấy danh nghĩa vợ anh để nói ra những lời này, nếu đổi lại là Nhạc Vũ đến yêu cầu tôi rời khỏi Nghệ Lạc Trần, tôi cũng sẽ bảo vệ cuộc hôn nhân này như vậy sao?

Sắc mặt của Tiểu Dịch quả nhiên thay đổi, chỉ là trong nháy mắt đã khôi phục lại sự tự tin, cô ta đặt một trăm đồng trên bàn, miệt thị hướng về phía tôi hơi nở nụ cười rồi rời khỏi.

Tôi đột nhiên cảm giác tâm tình nặng trĩu không bình thường, chỉ ngậy ngốc nghĩ thầm trên thân thể Nghệ Lạc Trần rốt cuộc có nốt ruồi màu đỏ không, nó ở chỗ nào?

Ánh nắng ngày xuân im lặng rơi xuống rồi tràn vào, bên tai vẫn vang lên âm điệu êm tai như trước

“Xin hỏi đây là bản nhạc gì vậy?”

“Nghe thấy hương vị Lam Sơn.”

Tôi gật đầu cảm ơn người phục vụ.

Suốt một ngày tôi vẫn ngồi ở trong quán cà phê nghe ca khúc này, nhớ kỹ hương vị Lam Sơn, nó có lẽ cũng là tình yêu hương vị của tình yêu, là Nghệ Lạc Trần để lại cho tôi, cũng có hương vị của đau khổ.

-

Buổi chiều lúc 3 giờ tôi mới bừng tỉnh nhưng đã bỏ lỡ chuyến xe cuối cùng đi huyện Z.

Có lẽ đời người không chỉ đơn giản bỏ lỡ chuyến xe như vậy, có nên cố gắng đi giữ anh lại không, tôi luôn luôn tự hỏi lòng mình.

Rời khỏi quán cà phê, tôi vẫy một chiếc xe đang chậm rãi chạy tới, nước mắt vẫn theo gương mặt chảy tới đáy lòng. Thì ra hình ảnh anh đeo tạp dề màu hồng phấn, nhẹ nhàng bắt lấy những bông tuyết rơi xuống đầu tôi, đã khắc sâu trong lòng tôi như vậy , giờ phút này tôi điên cuồng tưởng niệm hình ảnh anh mỉm cười và nhiệt độ cơ thể nóng rực.“Em cho anh là đủ loại mùi vị tình yêu, em cũng sẽ nhắm nháp hương vị giống như vậy .....” Tôi nghĩ có lẽ hiện tại tôi đang nhắm nháp sự chua sót của mình.

Bất tri bất giác tôi đi vào công ty thiết kế của Nghệ Lạc Trần, tôi do dự không biết mình muốn đi lên lầu đối mặt anh không, vừa lúc có một nhân viên thiết kế tôi quen biết đang đi tới.

“Chị dâu, anh Lạc Trần đang ở phòng chụp ảnh số 1, muốn theo em đi qua đó không?”

Tôi gật đầu, có lẽ câu xưng hô này làm tôi hơi lo lắng, tôi dường như lại có can đảm đi đối mặt với Nghê Lạc Trần .

Đến phòng chụp ảnh số 1, tôi lấy cớ làm cho cậu ta đi vào trước, còn mình lặng lẽ tránh ngoài cửa, tôi không chắc chắn Nghê Lạc Trần muốn gặp tôi không, lại càng không xác định sau khi nhìn thấy tôi anh sẽ vui hay thật sự không còn quan tâm nữa .

Cửa phòng chụp ảnh rộng mở , tôi khấn trương nhìn vào bên trong, hình ảnh đập vào mắt tôi chính là Nghê Lạc Trần.

Anh đứng đối diện cửa, hai chân chéo ngồi ở chỗ kia. Anh mang giày da, mặc quần xám kết hợp với áo sơ mi màu đen, đơn giản nhưng luôn sang trọng lịch lãm. Không biết có phải ngọn đèn trong phòng làm nhiệt độ quá cao hay không nên áo sơ mi của anh không cài hai cúc áo bên trên, một vùng ngực hoàn mỹ trơn bóng như ẩn như hiện , phơi ra trong mắt rất nhiều người mẫu và nhân viên làm việc. Có lẽ anh không có để ý, nhưng tôi lại thấy vài cô người mẫu cố ý làm như vô tình nhìn anh, trong mắt ngượng ngùng, thậm chí là loại tình cảm ái mộ, biểu lộ không thể nghi ngờ.

Xem ra không chỉ thân thể của phụ nữ mới khiến người phạm tội mà người đàn hoàn mỹ cũng sẽ.....

Lúc này tôi nhìn thấy nhân viên thiết kế đưa tôi đến đây đi đến bên người anh, thấp giọng nói gì đó với anh khiến anh hơi ngẩng đầu lên, ngón tay thon dài vuốt vuốt bên môi, nếu không đoán sai chắc hẳn anh biết tôi ở trong này , chỉ là anh không muốn nhìn vọng ra cửa mà thôi, trái lại chỉ cùng ngồi bên người đạo diễn thảo luận về mấy người mẫu đang biểu diễn kia.....

Tôi khe khẽ thở dài định rời đi nhưng không biết tại sao hai chân lại bắt động, ánh mắt cũng không nghe sai khiến dừng lại trên gương mặt đẹp trai, mê muội nhìn anh khi thì nhíu mày, khi thì cười khê, khi thì trầm mặc.....

Ước chừng một giờ trôi qua, bọn họ lục tục đứng dậy, Nghê Lạc Trần vừa cài cúc áo sơ mi lại, vừa nói cười với Từ Đình dường như đã xong việc chụp hình quay phim. Ngay tại lúc tôi tự hỏi có nên đi gọi anh lại không, phía sau tôi đột nhiên xuất hiện một âm thanh.....

“Xin hỏi cô là vợ của Nghê Lạc Trần, cô Nhạc Tuyết phải không? Chúng tôi có thể phỏng vấn cô một chút được không?”

“Cô Nhạc Tuyết tiểu thư, cậu Nghê cùng cô Tiểu Dịch bị dính vào tin đồn tình cảm, cô thấy thế nào , có tin tưởng chồng mình không?”

“Xin hỏi, cậu Nghê bị cuốn vào ‘Sự kiện sao chép’, cô làm cách nào để an ủi anh ta, cô có tin tưởng và cổ vũ anh không?”

“Tôi.....” Đối mặt với vấn đề xảy ra và ánh đèn chói mắt loang loáng , trong lúc nhất thờ tôi không biết làm sao .

“Thực xin lỗi, vợ tôi chính là quân nhân, cô ấy không hiểu cách đối mặt truyền thông như thế nào, mọi người có vấn đề gì hãy tới hỏi tôi, không cần quấy rối cô ấy, cảm ơn.” Không biết khi nào thì Nghê Lạc Trần đã chạy tới bên người tôi , tay anh đặt trên vai tôi đè nhẹ nhẹ, thấp giọng nói “Em đừng đi loạn, hãy ở tại đây chờ anh.”

Gần hai tháng, lần đầu tiên nghe được giọng của anh, ầm ập làm tôi rơi lệ .

Nước mắt mơ hồ nhìn bóng dáng anh dời đi.

Một lát sau, Từ Đình đi đến bên tôi, khe khẽ thở dài “Nhạc Tuyết, nhiều ngày như vậy, hôm nay là lần đầu tiên anh ấy đối mặt với giới truyền thông chính là vì cô.”

35. Chương 35: Nốt Ruồi Màu Đỏ Kia...

36. Chương 36: Là Yêu Hay Là Hận? ...

Hai nốt ruồi màu đỏ ở da thịt trắng nõn thật nổi bật, có vẻ đỏ tươi chói mắt lạ thường, tôi tưởng là do ảo giác của mình nên dưới tình thế cấp bách liền đưa tay ra cầm lấy chỗ lửa nóng của anh kéo qua một bên rồi cúi đầu muốn nhìn kỹ xem cuối cùng là cái gì. Nhưng nhìn thế nào thì nơi đó vẫn là hai nốt ruồi màu đỏ.

“Em cầm nó để làm chi?”

Sáng sớm thật yên tĩnh bỗng nhiên có một âm thanh lạnh lung khốc liệt mà quý dị nhẹ nhàng phá tan không khí, tôi thậm chí ngay cả xấu hổ cũng không kịp, liền mở miệng quay đầu lại.....

“Huh?” dáng vẻ của tôi nhất định chật vật vô cùng.

Nghê Lạc Trần cup mắt xuống nhìn thoáng qua quần áo của mình bị cởi ra, quần bị tụt xuống đến dưới chân, anh đột nhiên nheo mắt lại thông thả nhắc nhở “Tay của em.....”

Thế này tôi mới định thần lại, vội vàng rút tay về, chỉ cảm thấy nơi đó của anh nhảy mạnh đánh vài cái. Đột nhiên anh đứng dậy cởi quần áo ra đem tôi đặt ở dưới người, có vài phần kiên quyết kiềm chế hai tay của tôi ở hai bên sườn “Sáng sớm, em lật thân thể của anh tới lui, đang tìm gì vậy?”

Thì ra anh đã sớm tỉnh lại.

Tôi vội vàng lắc đầu, lại không dám nói dối nên lắp bắp “Không..... Chân của anh..... có hai nốt ruồi màu đỏ....”

“Uhm, hiện tại em mới biết được sao? Làm vợ chồng lâu như vậy, từ trước tới bây giờ em không hề quan tâm, không để ý cơ thể của anh phải không? Em muốn tìm cái gì?” Anh mang theo dự vọng thờ hào hển, lại hung hăng nhìn tôi.

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ cảm thấy mình thực không hay ho, vì sao mỗi lần đều bị anh phát hiện hành động của mình, vậy tốt rồi tôi cùng kẻ hảo sắc giống nhau.

Đột nhiên ánh mắt anh tối sầm lại, trở nên hơi điên cuồng, không nhẹ không nặng một ngụm cắn trên xương quai xanh của tôi “Mặc kệ em tìm có gì, anh chỉ biết em đã khiêu khích anh.....”

Tôi gật đầu, thực nguyện ý anh hiểu lầm tôi như vậy.

Trong không gian tĩnh lặng chỉ có âm thanh quần áo xé rách bị xé rách như quanh quẩn, “Hối hận thì đẩy anh ra.” Anh khàn khàn nói xong, tay điên cuồng tùy ý xoa nắn cơ thể của tôi, không hôn môi, không tiền diễn, chỉ vội vàng tách hai chân của tôi ra rồi tiến vào.....

“Đừng, Nghê Lạc Trần, nhẹ một chút.....” Tôi đau đến phát run, thân thể theo bản năng hơi co rút lại.

Anh ngừng lại, ánh mắt tràn ngập dự vọng nhìn thẳng tôi, sau đó liền vội vàng nhấc chiếc áo ngủ rộng thùng thình của tôi lên, ghé vào trước ngực tôi mút. Anh dùng lực rất lớn giống như đứa nhỏ nghịch ngợm làm tôi hơi đau, tôi nhẫn nại ôm chặt anh không dám để cho biểu hiện đau đớn lộ ra ngoài, tôi sợ anh sẽ dừng lại, sợ anh không muốn tôi nữa .....

Thật ra tôi cũng không phải muốn dùng cách này để vấn hồi anh mà là trong lòng thật sự muốn anh.

Tôi nắm chặt tay thành nắm đấm, không biết nắm hạnh phúc được bao nhiêu.....

Nếu nói trước kia đối với thân thể tôi anh có loại bức thiết cùng nhiệt tình muốn giữ lấy, thương tiếc cùng yêu, thì lúc này anh hoàn toàn có một loại xúc động nguyên thủy, còn có chút làm cho hả giận, tôi nghĩ thầm.

Một lát sau, anh ngồi phịch trong lòng tôi, làm vội vàng như vậy nếu muốn khoái cảm cũng rất khó, cũng có lẽ là do anh đã lâu không yêu qua. Tôi trù mến hôn lên trán anh, hưởng thụ sự nóng bỏng cùng mỗi một thở dốc của anh, thân thể anh dường như không được như xưa, là vì trong lòng anh không hề yêu sao? Đã không còn có gì đáng giá để anh thương tiếc sao?

“Em khỏe không?” Anh đem mặt dán sát ở ngực tôi, rõ ràng là để thử nhưng đáng vẻ lại có vẻ thực âm ức.

Tôi gật đầu, ôm chặt anh “Ngoan, em không sao, xa nhau lâu như vậy để cho em ôm một chút.....” Tôi dùng mặt vuốt ve đầu của anh, thực mềm mại, lại làm trái tim của tôi đau đớn. Trước mắt tôi lại hiện ra hai nốt ruồi đỏ kia, tôi thậm chí cảm thấy chúng nó rất xinh đẹp một cách tà mị. Khó trách Tiểu Dịch mê luyến nó như vậy, bởi vì nó sẽ kích thích người có được nó trở nên đau thần kinh, sau đó ham muốn điên cuồng, muốn bắt chủ nhân của nó lại để vuốt ve, từng tắc từng tắc để yêu thương.

“Anh cùng người khác đã làm sao?” Tôi thực khó khăn ghé vào tai anh hỏi, tôi phát giác mình là không thể không yêu anh, thậm chí yêu đến có thể dễ dàng tha thứ khuyết điểm của anh, cũng cảm thấy hận khuyết điểm đó.

“Huh? Em vì chuyện tin đồn kia mới tới tìm anh sao? Anh nghĩ đến.....” Anh mạnh mẽ ngẩng đầu lên, dùng hai tay chống nửa người làm cho nửa người phía dưới của chúng tôi càng dán sát vào nhau.

“Em không tin đồn nghe được kia, cho dù là thật sự, em cũng không tin.” Tôi kiên định lắc đầu, nhìn anh.

“Sao em lại ngốc như vậy, sao anh có thể yên tâm được đây.....” Anh sờ soạng tóc của tôi một chút, trong ánh mắt rất cục có vẻ triu mến nhưng thực ngăn ngủi. Sau đó anh lại tỏ ra không có gì cả cười nói, “Nghê Lạc Trần đã không còn là Nghê Lạc Trần của trước đây nữa, báo chí nói đều là thật sự..... Bê bối, sa đoạ, vì không chịu nổi cô đơn nên phản bội người vợ quân nhân cùng nữ ngôi sao tư tình..... Điều là sự thật, em có thể hận anh, xem thường anh, nhưng không cần cảm thấy anh đáng thương hơn Giang Triều mà đồng tình với anh.....”

“Em không phải đồng tình với anh mà em là.....” Tôi đột nhiên không có can đảm nói yêu vì sợ anh không tin, “Nghê Lạc Trần, chúng ta cũng không còn trẻ con nữa, về nhà đi, trở lại cuộc hôn nhân của chúng ta thôi, người bên ngoài chỉ biết làm anh tổn thương.....”

“Hôn nhân?” Anh tự giễu nở nụ cười “Anh vẫn cho là hôn nhân bắt đầu từ tình yêu, ai biết nó cũng không thoát khỏi khuôn sáo cũ, có lẽ chúng ta đều là người phạm tục, hôn nhân chỉ có thể là phần mộ, anh cũng cho là mình ở phần mộ sống lại thôi.”

Anh đột nhiên từ trong ngực tôi rời đi, cầm quần áo trên giường lên quần quanh bên hông, “Hiện tại không có ai có thể làm tổn thương được anh.” Nói xong, anh vọt vào phòng tắm.

Trong nháy mắt đó, tôi cảm giác thân thể cùng trái tim đều trở nên hư không.....

-

Rời giường, tắm xong, tôi phát hiện quần phục đã được vắt trong phòng, đã được ủi phẳng, tôi đi qua nhẹ nhàng vuốt ve nó, dường như độ ẩm nơi đầu ngón tay của anh còn dừng lại ở trên mặt. Tôi nghĩ anh vẫn còn yêu tôi, bởi vì yêu sâu mới có thể hận nhiều, mới có thể lạnh lùng và phớt lờ tôi như vậy. Nhưng mặc kệ anh che dấu như thế nào, loại quan tâm rất nhỏ này đã bán đứng anh.

Thay quần áo xong, đi đến phòng vẽ tranh của anh, anh đang ngồi trước máy tính bận rộn, một thân áo quần màu đen làm cho anh thoát nhìn có vẻ nhã nhặn lại lịch sự tao nhã, hoàn toàn không còn sự điên cuồng vừa rồi ở trên giường. Điều nói đàn ông là cầm thú, mặc xong quần áo là mặt người dạ thú, đối với anh thì sẽ cảm thấy anh là một người mặt người dạ thú làm cho người ta thương tiếc. Nghĩ vậy, tôi hơi nở nụ cười, nhìn nhìn bữa sáng bày ra trên bàn “Em không ăn đâu, không còn kịp rồi.....”

“Để Từ Đình đưa em đi.”

Tôi gật đầu, sau đó anh cũng không nói gì nữa, tiếp tục cúi đầu làm việc.

“Đưa số điện thoại của anh cho em đi, nếu không tìm anh rất khó khăn.”

Tôi giống như bình thường hỏi anh, cũng không ôm hy vọng quá lớn. Quả nhiên đầu anh cũng không ngẩng lên chỉ nói nhàn nhạt “Có việc anh sẽ tìm em.”

“Được.”

Tôi xoay người đi rồi, nước mắt viền quanh đôi mắt, tôi biết anh sẽ không tìm tôi, hôm nay ở trên giường chỉ là ngoài ý muốn, là tôi vô si quyền rũ anh.

-

Thời tiết bên ngoài rất ẩm đậm tựa như lòng của tôi, không có nửa điểm trong sáng nhưng lại chưa đến nỗi bi thương, chỉ là cảm giác giống như có tảng đá đặt lên trên, phiền muộn vô cùng. Cách đó không xa, tôi nhìn thấy Từ Đình đứng trước bãi cỏ xa xa chờ tôi, tôi liền vội nở một nụ cười với cô ấy, nhưng tôi lập tức cảm thấy mình thực ngốc, có gì cần phải che dấu đâu, chỉ sợ cô ấy hiện tại càng rõ ràng hơn tôi.

Dọc theo đường đi Từ Đình vẫn chưa mở miệng nói chuyện nhưng tôi biết cô ấy nhất định có chuyện muốn nói với tôi.

Quả nhiên khi sắp đến quán doanh, cô ấy đột nhiên thở dài “Đừng trách anh ấy, hai tháng này anh thực cũng không tốt.”

Tôi gật đầu, xuyên qua cửa kính xe nhìn mây trên bầu trời, màu xám thong thả di động, có loại đau âm ỉ.

“Có chuyện, tôi nghĩ đã lâu, không biết có nên nói cho cô nghe không, nếu cô không thương anh ấy cũng đừng đi trêu chọc anh ấy nữa, anh ấy sẽ bị thương không dậy nổi .....”

Tôi quay đầu nhìn Từ Đình, rất muốn biết cô ấy rốt cuộc có ý gì.

“Ngày hôm sau khi hai người tách ra, chủ tịch Nghê đã làm việc ngốc nghếch.....”

“Cái gì? Cô nói rõ xem nào.....”

Tôi kinh ngạc trợn hai mắt thật lớn, hy vọng mình lý giải sai lầm rồi, cho đến cô ấy hơi gật gật đầu, tôi mới vội vàng nói “Quay xe trở về, tôi muốn thấy anh ấy.....”

“Cô đừng xúc động, nếu chuyện này bị cô biết, cô tưởng anh ấy sẽ thế nào?”

Nghe được Từ Đình nói như vậy, tôi gật đầu, đau khổ nhắm mắt lại, nước mắt bất tri bất giác chảy xuống. Khó trách Nhạc Vũ nói, tôi đã giết người, nhưng tôi không nghĩ tới anh lại yếu đuối như vậy. Tôi biết Nghê Lạc Trần mặc dù có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng, có chút phong bế chính mình, có chút u buồn thản nhiên, nhưng anh cũng coi như là quý ánh mặt trời, quý trọng mạng sống.

“Nhạc Tuyệt, cô rất sợ ý, tuy rằng đã xử lý nhưng tay trái anh vẫn còn ba vết thương chưa lành.....”

“Thật không.....” âm thanh của tôi nhỏ đến không thể nghe thấy được nhưng lại có thể nghe được rõ ràng trong lòng mình đang vỡ vụn, khó trách đêm qua khi tay anh chạm đến áo của tôi làm anh sợ hãi như vậy, có lẽ rất đau, cũng khó trách anh không cho tôi xem tay trái của mình, vì sao anh đau nhưng cuối cùng tôi cũng không thể chia sẻ thay anh..... Tôi đột nhiên không hiểu sao đem chuyện này cùng chuyện Nghê Thiên Vũ chết liên hệ với nhau, chú anh cũng tự sát, chẳng lẽ thật sự chính là một sự trùng hợp sao? Hay là trong gia tộc anh tồn tại sự yếu đuối gì đó.....

Tôi đang nghĩ thì giọng của Từ Đình lại thong thả nhẹ nhàng vang lên.....

“Ngày đó, anh ấy náy nhót mìn trong phòng không ăn không uống, cũng không cho bất kì kẻ nào đi vào, cho đến ngày thứ tư tôi dự cảm có điều không tốt liền tìm người đến phá cửa thì thấy được một màn kia.....” Cô ấy phủ phủ trán, hơi chút hoãn hoãn, nói tiếp “Tôi đi vào trước, khi đó anh ấy còn ý thức, anh nói đừng nói cho ai biết cũng đừng nói cho Nhạc Tuyệt..... Tôi không biết tại sao mình lại đáp ứng với anh ấy, hiện tại giấu lại thật sự nghĩ mà sợ, nếu thật sự có chuyện gì, nhà họ Nghê liền mất một bảo bối như vậy..... Bên ngoài phòng cấp cứu, tôi canh thật lâu. Sau đó anh tỉnh lại, cũng chỉ cho tôi gọi điện cho Tiểu Dịch bảo tôi đưa cô ấy tới..... Ngày đó chỉ có tôi và Tiểu Dịch bên người anh ấy, cùng anh vượt qua khó khăn..... Tuy rằng Tiểu Dịch dịu dàng cẩn thận nhưng vẫn có cảm giác không thật, anh ấy thực sự vẫn nhớ tới cô .....”

Nói đến đây Từ Đình cũng khóc, cô ấy đành phải dừng xe lại ven đường, trong đầu tôi cũng hiện ra một màn một màn khiến người tan nát cõi lòng này.

“Tôi đã theo bên người anh thật lâu, anh đối cái gì đều lạnh nhạt, cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy qua anh khát vọng có được một thứ gì đó như vậy, khát vọng yêu cô cũng khát vọng được cô yêu..... Về phần anh ấy cùng Tiểu Dịch, tôi không tin có gì hay là anh ấy làm vậy vì muốn thấy ý nghĩ của cô, muốn thấy cô có tin tưởng anh ấy không.....”

Tôi hơi cười khổ, nói “Tôi cũng không tin anh ấy cùng Tiểu Dịch có gì xảy ra.”

37. Chương 37: Hương Vị Ô Mai

38. Chương 38: Yêu Cũng Cần Can Đảm

Buổi tối, Nghê Lạc Trần cùng Giang Triều uống rất nhiều, hai người họ đều thuộc loại đàn ông ít nói, giờ phút này liền càng nói ít một cách đáng thương, đương nhiên đáng thương nhất vẫn là hai bình rượu để cùng rượu đổ trên bàn. Thật ra tôi không lo lắng cho Giang Triều, trong quân đội có câu, rượu chính là sức chiến đấu, cất bước liền 1 cân, khẳng định giải phóng quân, cho nên rất ít quân nhân không thể uống rượu. Nhưng ngày thường Nghê Lạc Trần ngay cả tôi đều có thể uống hơn làm sao có thể so với tử lượng của Giang Triều.....

Ngay tại lúc tôi đề lại tay anh, bị anh quật cường cản lại.

“Nhạc Tuyết, đừng lo lắng, người đàn ông say một hồi không coi là gì cả.”

Nghe được Dư Na nói như vậy, tôi liền ngưng ngưng không ngăn trở nữa. Thật ra, Giang Triều cũng uống có chút men say, anh dường như muốn cố ý làm ỉn quá chén, nếu tôi không đoán sai, anh có lẽ đang trốn tránh Dư Na. Nhớ rõ khi tôi cùng Dư Na nói chuyện phiếm, tôi hỏi qua cô ấy vì sao từ Vân Nam được điều đến thành phố này, cô ấy nói nơi này có hy vọng của cô ấy. Tôi nghĩ niềm hy vọng kia nhất định là chỉ Giang Triều, bởi vì cô ấy nhìn Giang Triều với ánh mắt tựa như tôi hiện tại nhìn Nghê Lạc Trần, là một loại quan tâm, từ đáy lòng cùng sự sợ hãi không thể xác định.....

Sau đó Dư Na kéo tôi đi phòng bếp rửa chén, đem phòng tặng cho hai người đàn ông đang uống rượu.

Ngay tại lúc hai chúng tôi vừa mới xoay người để đi vào phòng bếp, trong phòng truyền ra tiếng chất vấn của Giang Triều.....

“Cậu cùng nữ ngôi sao kia có chuyện gì xảy ra? Trước đoạn thời gian truyền ra sự ồn ào huyền ảo, tôi chỉ cho là thủ đoạn của giới giải trí dùng để nổi tiếng. Nhưng ngày hôm qua tôi đi thành phố D làm việc, ngồi ở trong xe nhìn thấy cậu cùng nữ ngôi sao kia lại ở chung một chỗ..... Tôi mặc kệ các người có quan hệ hay không, tôi muốn hỏi cậu về sau có thể cách xa cô ta một chút không.....”

Nghê Lạc Trần không nói gì.

Một lát sau, Giang Triều thở dài “Tôi biết mình không có tư cách gì để chất vấn cậu, tôi thực hối hận trở lại nơi này, nếu không phải tôi, cậu và Nhạc Tuyết đều hoà thuận vui vẻ, hạnh phúc ..... Mặc kệ nói như thế nào đời người không dài lắm, cũng không quá ngắn, hãy quý trọng duyên phận của hai người đi, Nhạc Tuyết là cô gái luôn trông chờ hi vọng, lại hay ghen, cậu đừng bởi vì việc này làm tổn thương cô ấy.....”

“Đó là chuyện của tôi.” Giọng điệu của Nghê Lạc Trần thực ngắn ngủi, cũng thực không kiên nhẫn.

Sau đó một hồi lâu họ đều không nói gì nữa.....

Dư Na đóng cửa phòng bếp lại, vỗ nhẹ nhẹ vai tôi nói “Nhạc Tuyết, cô đừng nghĩ nhiều, Lạc Trần là người thông minh, sẽ không hồ đồ.”

Tôi xấu hổ gật đầu, trong lòng rất khó chịu. Nếu Nghê Lạc Trần thật sự ở chung với Tiểu Dịch, tôi cũng sẽ không trách anh, chính là vì sao vừa mới ở phòng bếp, anh còn đối với tôi mờ ám như vậy, chẳng lẽ anh vẫn còn yêu tôi, chỉ là bị đau lòng nên đối với chuyện nam nữ trở lên phai nhạt sao?

Sau đó Dư Na vì muốn dời đi sự chú ý của tôi nên cô ấy nói về chuyện của cô ấy cùng Giang Triều, tôi mới biết được, khi Giang Triều trị liệu cái chân bị thương vẫn là cô ấy ở bên cạnh, cô ấy nói khi cắt chân, Giang Triều không hề rơi giọt nước mắt nào, còn cười khuyên họ không cần lo lắng, nhưng khi anh nghe được tôi kết hôn lại vụng trộm khóc một lần..... Dư Na còn nói đây là số mệnh đi, nhất định chúng tôi không có duyên phận, sau đó cô ấy nói từ khi đó bản thân mình liền yêu người đàn ông này đến tận xương tủy, nhưng cô ấy cảm thấy mình không xứng, bởi vì cô ấy lớn hơn Giang Triều ba tuổi và đã trải qua một lần hôn nhân.....

Tôi không biết nên khuyên cô ấy như thế nào, bởi vì ở trong lòng tôi vẫn cho rằng Giang Triều có lẽ nên tìm người phụ nữ khác có điều kiện tốt hơn, con người luôn khó tránh khỏi tính toán, tôi cũng không ngoại lệ.

“Nhạc Tuyết, nói thật cô cũng hiểu được tôi không xứng với Giang Triều đúng không?”

Tôi do dự rồi lắc lắc đầu “Trong tình yêu không có gì xứng hay không xứng , chỉ có thích hợp hay không thích hợp, nhưng còn Giang Triều anh ấy nghĩ như thế nào?”

“Anh ấy có thể nghĩ như thế nào, vẫn trốn tránh tôi.....” Dư Na khe khẽ thở dài, cúi đầu tiếp tục rửa chén bát “Thật ra khi nghe nói cô kết hôn , anh ấy vốn tính ở lại Vân Nam , chỉ là vì tránh né tôi nên mới quay lại thành phố D . Anh ấy nói anh mất đi nửa chân, không muốn liên lụy tới người phụ nữ tốt..... Lúc ấy tôi không tự tin cho rằng do anh chướng mắt tôi, cũng không có can đảm theo đuổi..... Sau đó anh ấy rời Vân Nam , tôi mới biết được mùi vị của sự mất mát, biết mình thương anh bao nhiêu, mặc kệ có tư cách hay không, tôi đều muốn thử lại..... Nếu anh ấy có thể chấp nhận tôi, tôi sẽ vẫn cùng anh , vì anh ấy bảo vệ phía sau anh ấy, cả đời không rời .....”

Cô ấy nói làm tôi rất cảm động , tại thời đại vật chất này, một người phụ nữ không để ý tôn nghiêm, lễ độ đi yêu một nam quân nhân, cần có can đảm và cũng không dễ dàng .

“Làm quân nhân không có sự thông cảm của chồng hoặc vợ là ngàn lần không được , chồng trước của tôi đã không thông cảm cho tôi, lại oán thán tôi không vì gia đình, không vì đứa nhỏ , chúng tôi vẫn cố gắng..... Cho đến một ngày, anh ta yêu người phụ nữ khác, muốn cho người đó một gia đình..... A, quên đi, không đề cập tới anh ta nữa.....” cô ấy bất đắc dĩ hơi nở nụ cười, lại nói “Nhạc Tuyết, thật ra tôi rất hâm mộ cô, vừa xinh đẹp, người lại đơn thuần, có lẽ đàn ông đều thích cô gái như cô, nhìn Lạc Trần nhìn cô ánh mắt dịu dàng đặc biệt , nhất định anh ta thấu hiểu cô đúng không?”

“Thật ra bản thân anh ấy cũng bề bộn nhiều việc .” Tôi cười cười nói.

“Không thể nói như vậy, hiện tại đàn ông có sự nghiệp của mình, cũng không cho phép vợ bởi vì sự nghiệp xem nhẹ gia đình, cho nên Lạc Trần là người khó có được .....”

Tôi gật đầu, không biết mình sẽ có một ngày có thể vì Nghê Lạc Trần rời bỏ quân đội hay không.

-

Tôi cùng Dư Na nói chuyện cho tới khuya, khi trở lại phòng mới biết được hai người đàn ông đều say, Nghê Lạc Trần không chịu ngủ nơi đó, tôi liền giúp đỡ anh bước chân xiêu vẹo ra khỏi nhà Giang Triều.

Đi ra bên ngoài, bởi vì ban ngày có mưa, không khí vẫn ẩm ướt , chỉ là bầu trời đêm bị mưa gột rửa qua trở nên trong sáng lạ thường, đầy sao che kín bầu trời.

Tôi cùng Nghê Lạc Trần không hẹn mà cùng quay đầu nhìn ngọn đèn ấm áp ở gian nhà nhỏ của Giang Triều, anh đột nhiên nở nụ cười, tuy rằng không tiếng động lại có vẻ hơi hết sức lỏng lẻo, tôi biết anh đã có thói quen dùng nụ cười che giấu nước mắt , thật ra trong lòng anh đang đau đớn .....

Không biết tại sao anh buông tay của tôi ra rồi tự mình đi phía trước.

Sau cơn mưa, gió mang theo hơi lạnh, giống như thổi vào trong quần áo của tôi , tôi nâng nâng tay muốn đi đỡ anh, rốt cục vẫn buông xuống.

“Em không phải cho rằng Dư Na không xứng với anh Giang Triều của em chứ?”

Tôi không trả lời anh, bởi vì không muốn nói dối, nhưng duyên phận rất khó nói, nếu Giang Triều mở rộng cửa lòng chấp nhận Dư Na thì hai người vị chắc sẽ hạnh phúc.

“Có lẽ trong lòng em không thoải mái huh?” Anh lại hỏi tôi, giọng điệu mang theo mười phần ghen tuông, tựa như muốn che giấu đều che giấu không được.

Tôi lắc lắc đầu, thật ra lòng tôi thật không thoải mái, nhưng không phải bởi vì Giang Triều cùng Dư Na, mà là tôi đã biết Tiểu Dịch còn cùng một chỗ với anh.

“Không muốn bị đau lòng thì hãy cách anh xa một chút.”

“Em không rời khỏi, em không sợ.” Tôi khờ ngốc nhìn anh.

Đột nhiên anh neho hai mắt lại chậm rãi đến gần tôi, ép tôi sát vào một thân cây. Anh nâng một tay lên ôm bên hông, khuôn mặt tái nhợt đẹp trai tiến lại gần đến chóp mũi gần như chạm vào tôi “Bị anh thiêu thành tro cũng không sợ sao?” Anh thở hào hển, giống như mang theo sự quyết liệt nói ra những lời này.

Tôi nhìn thẳng anh, dùng ánh mắt nói cho anh tôi không sợ. Cho đến khi anh chậm rãi dán môi trên trán tôi, tôi mới say mê nhắm mắt lại, hưởng thụ hương vị rượu đỏ ngọt ngào, cùng hơi thở ấm áp dây dưa.....

Nụ hôn này giằng co thật lâu, tôi cảm thấy mình sắp hít thở không được, có lẽ lập tức chết đi như vậy cũng là một loại hạnh phúc.....

Khi tôi liều lĩnh ôm sát anh, anh lại buông tôi ra, nhưng mặt anh cũng không rời đi, tôi rõ ràng nhìn thấy đáy mắt anh có hơi nước.

“Em có biết lúc trước anh nhận ra em yêu người khác đã hạ nhiều quyết tâm không?”

Tôi gật đầu, nhẹ nhàng ma sát chóp mũi hơi lạnh của anh .

Anh cười cười “Thật ra anh rất hâm mộ cậu lính tặng hoa cho em, khi ở tuổi cậu ta anh không dám làm vì còn trẻ lại hết sức ngại ngùng lông bông, hiện tại già đi lại càng không dám đối mặt thất bại , cho nên..... Em nên ký đơn ly hôn kia đi.....”

“Em không ký, nói sao mà hai mươi bảy tuổi đã nói mình già đi, anh làm cho phụ nữ chúng em sống như thế nào đây?”

Anh trào phúng cười cười, đem chìa khóa xe đưa cho tôi “Đưa anh quay lại phòng vẽ tranh.” Nói xong anh tự mình đi ở phía trước, giống như đang lăm bắm “Vợ chồng ở riêng sáu tháng, tòa án liền phán ly hôn, không biết sao?”

Tôi há miệng thở dốc, đột nhiên hơi hận bản thân mình, vì sao chữ yêu luôn nói không nên lời.

-

Say khi lên xe về, anh vẫn nằm ở ghế sau, dù tôi lái rất chậm, anh vẫn thực không thoải mái, nói là muốn ói. Tôi nghĩ ba giờ lộ trình với anh mà nói rất vất vả , liền từ đường lớn chạy xe đến một bãi cỏ trống, tự mình xuống xe cùng anh ngồi ở ghế sau để cho anh gối lên chân tôi, mặt dán trong lòng tôi, im lặng ngủ.

Tuy rằng miệng anh nói ly hôn, nhưng có thể cảm giác được, anh thực ý lại tôi, cho dù gối lên trên đùi của tôi vẫn cảm thấy không đủ, tay cũng vói vào trong quần áo của tôi, mới chậm rãi ngủ an ổn.

Dưới ánh điện của xe, nhìn nét mặt say ngủ của anh, trong lòng dâng lên hạnh phúc cùng yêu thương nói không nên lời. Tôi nhẹ nhàng cầm lấy tay trái của anh nhìn xuống cổ tay nơi đang được chiếc đồng hồ che lại, nơi đó có vết sẹo làm tôi nhìn thấy ghê người. Tuy rằng mặt ngoài vết sẹo đã trơn nhẵn , nhưng vẫn còn có thể nhìn ra một dao kia cắt xuống tàn nhẫn bao nhiêu, nếu một người không phải thật sự tuyệt vọng sẽ không có can đảm như vậy .....

Tôi ôm đầu của anh vào trong ngực, nhẹ giọng gọi bảo bối, nói cho anh, tôi yêu nhiều bao nhiêu, đau bao nhiêu, nhưng anh đã ngủ rồi, không thể nghe được.

Bất tri bất giác nước mắt tôi rơi trên mặt anh, anh đột nhiên mở hai mắt, ánh mắt tựa như chưa từng ngủ, sáng ngời.

“Khóc gì vậy, anh không phải còn sống sao? Có phải rất xem thường không, cảm thấy anh yếu đuối?”

Tôi ngừng nước mắt, khi anh còn đang lơ đãng liền cúi đầu hôn đôi môi anh, nếu có can đảm đối mặt sự tử vong, vì sao không có can đảm yêu lại ?

Hôn một hồi, đôi môi anh đã muốn trở nên nóng như lửa , đột nhiên anh đứng dậy đem tôi đặt ở dưới người, hai tay ở trên thân thể tôi tùy ý xoa nắn, “Anh nhịn rất khó chịu.....” Anh thấp giọng nỉ non , âm thanh hơi miễn cưỡng, nghe có vẻ đã sắp không khống chế được .

“Đáp ứng em không chạm đến người phụ nữ khác, liền cho anh.....”

Tôi còn thật sự nhìn anh, anh cũng nhìn tôi, đột nhiên anh không chút do dự cúi đầu, hôn tôi, vuốt ve tôi, tất cả động tác đều vội vàng như vậy, thậm chí là điên cuồng.

Phản ứng của anh là hứa hẹn tốt nhất, tôi biết anh đáp ứng tôi , liền hung hăng hôn mặt anh “Ngoan, để em cởi quân trang ra, nếu không làm đau tay anh.”

Anh hơi nhích ra một ít khe hở, tôi có chút gian nan cởi quân trang, tôi không dám làm cho anh chạm vào huy hiệu của tôi , không muốn anh lại bị đau.

Thật ra tôi là cô gái bảo thủ, từ nhỏ đến lớn cũng không vượt qua chút, ở trong xe thân mật với anh có lẽ là khiêu chiến giới hạn cực độ của tôi , tôi biết anh say, tôi nguyện ý cùng điên cuồng với anh, bởi vì tôi thương anh, yêu hết thuốc chữa .....

39. Chương 39: Anh Chỉ Nói Một Lần Thôi

40. Chương 40: Tôi Đau Lòng Mắc Anh

41. Chương 41: Chạm Trễ Lên Tòa ...

Một đêm này tôi ngủ không an ổn vì đã mơ thấy rất nhiều người, có Giang Triều, Nhạc Vũ, Nghê Lạc Trần, còn Tiểu Định và biển đen mênh mông, tôi gọi tiểu Bùn tỉnh lại . Doãn Lộ hỏi tôi, Nhạc đội trưởng, Tiểu Bùn là ai? Tôi nói đó là một người không còn bên cạnh.

Đúng vậy, chúng tôi thật sự không còn ở chung nữa.....

Bác sĩ vừa đi kiểm tra lần cuối, tôi phải đi làm thủ tục xuất viện, có lẽ là thứ hai nên người nhiều một cách đặc biệt, sắp hàng dài nhiều lần tôi mới làm xong thủ tục, khi tôi đi trở về phòng bệnh cách giường bên cạnh đã có thêm nhiều bệnh nhân đến , mà giường Doãn Lộ lại trống trải dị thường .....

‘Đội trưởng trưởng Nhạc, em phải đi rồi, em thật sự không có can đảm đối mặt với đồng đội, càng không có thể diện đối mặt với chị cùng đội trưởng Triệu, còn ba mẹ sinh ra em nữa!’

Tờ giấy bị tôi cầm chặt trong lòng bàn tay, bị mồ hôi thấm ướt, một cô gái trẻ không có tiền, lại có có bầu có thể đi đâu? Tôi trong khoảng thời gian ngắn làm ình tỉnh táo lại, nếu chuyện này bị quân đội biết, một học viên trong quân đội, chưa được phê chuẩn liền tự tiện rời khỏi quân đội sẽ bị truy cứu , tình tiết nghiêm trọng sẽ phạm vào ‘tội đào ngũ’ để xử lý, nhưng nếu trễ đem cô bé tìm trở về, nếu lỡ xảy ra sai lầm gì.....

Tôi suy nghĩ đành phải gọi điện thoại cho Nghê Lạc Trần, có lẽ chỉ có anh ấy mới có thể giúp được .

“Nghê Lạc Trần, là em đây, hy vọng anh giúp một việc.”

Anh hiển nhiên bị giọng điệu cứng ngắc của tôi nên trở nên hơi ngại ngùng, dừng một hồi mới nói nhàn nhạt “Nói, chuyện gì?”

“Doãn Lộ không thấy nữa , chỉ để lại một tờ giấy.....”

Tôi đọc tờ giấy một lần, chỉ đọc đến một nửa liền bị anh ngăn lại “Em đừng vội, ở tại bệnh viện chờ anh, chờ đi, anh lập tức quay lại.”

-

Khi nhìn thấy Nghê Lạc Trần, trong lòng tôi liền không còn kinh hoảng như vậy nữa, anh nói anh đã phái người trong công ty đang đi tìm vậy nên không cần lo lắng. Tôi gật đầu, thế này mới nhìn đến anh vẫn mặc bộ quần áo màu đen như ngày hôm qua, cảm hơi nhộn, thần thái tao nhã lộ ra vài phần suy sút và mệt mỏi.....

“Anh vẫn ở đây sao?”

“ Đang trên đường quay lại thành phố D.” Anh thản nhiên trả lời.

Chẳng lẽ đêm qua anh không rời đi, vẫn ngủ ở trong xe sao?

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ xe, có vài giọt hạt mưa bay xuống trên mặt , cần gạt nước đang gạt thông thả, tôi mới phát hiện giờ phút này bầu trời trở nên xám xịt .

“Ăn sáng chưa?” Tôi hỏi.

Nghê Lạc Trần lắc đầu “Không muốn ăn.”

“Đi với em một chút, em cảm thấy đói bụng.”

“Được.”

Thật ra làm sao tôi có khẩu vị để ăn bữa sáng, chỉ là muốn cho anh ăn chút ít, tội sợ anh lại gầy hơn nữa .

Ngồi trong một nhà hàng, tôi chỉ gọi một đĩa bánh bao, hai chén cháo, Nghê Lạc Trần nhìn thoáng qua lập tức nhíu mày.

“Làm sao vậy? Không hợp khẩu vị sao?”

Tôi vừa hỏi anh, vừa gấp bánh bao vào bát cho anh, anh cũng không trả lời tôi, chỉ cầm chiếc đũa khều khều bánh bao trong bát của mình, giống như làm bánh nướng áp chảo, một miếng không thèm ăn.

“Ăn một chút đi, rồi một hồi nữa đi tìm người, nói không chừng ngay cả cơm trưa cũng không kịp ăn đâu.” Tôi dỗ anh ăn giống như một đứa trẻ, không biết tại sao đối với anh chỉ có biện pháp làm như vậy.

Nghê Lạc Trần chỉ cắn một miếng tượng trưng , chậm rãi ăn một hồi, nói “Muốn cùng em thương lượng chút việc.”

“Uhm, nói đi.” Tôi thổi thổi cháo cho bớt nóng rồi đưa đến trước mặt anh, thuận miệng nói.

“Đừng đem chuyện này đăng báo được không?”

“Cái gì? Sự việc thế nào?”

“Là học viên kia, chuyện mang thai.....” nói chuyện với đàn ông mà nhắc tới hai chữ kia khiến tôi tự nhiên cảm thấy ngượng ngùng, mặt đỏ lên, tôi khẽ cười, nhưng trong lòng khe khẽ thở dài.

“Nếu đăng báo, cô bé sẽ bị khai trừ khỏi quân đội, ngay cả bằng tốt nghiệp cũng không lấy được, như vậy sẽ hủy đi tương lai của đứa trẻ ? Nói sau em cũng sẽ chịu liên lụy theo, nói không chừng sẽ bị giáng chức..... Nếu anh không đăng báo, em có biện pháp dấu kín việc này..... Cái kia.....”

“Đây là quân đội, anh cho là nhà anh sao? Anh hãy thu lại loại oai phong tà khí đi, anh cho là có tiền thì cái gì đều có thể làm được sao?” Tôi hơi tức giận trừng mắt nhìn anh liếc một cái.

“Anh không cao thượng, anh chỉ là vì yêu.....” Anh dừng một chút, cúi đầu, nhỏ giọng nói “Chỉ muốn quan tâm người bên cạnh em.”

“Tôi khẽ thở dài một tiếng, giọng điệu dịu đi một chút “Em biết anh muốn tốt cho chúng em, nhưng kỷ luật trong quân đội rất nghiêm minh, không giống công ty của các anh, cũng không giống tập đoàn Nghê thị, có thể tùy tiện anh tính toán. Thậtra học viện cũng muốn đăng báo quân khu .....Tương lai của cô bé kia tuy rằng làm người ta lo lắng, nhưng trong quá trình trưởng thành nếu tự mình ngã xuống thì tự mình phải đứng lên, xã hội này chính là tàn khốc như vậy .”

“Thực ác độc.”

Nghê Lạc Trần oán hận cắn một miếng bánh bao, nhỏ giọng than thở một câu, nhưng thật ra giống như một đứa trẻ bốc đồng làm cho tôi dở khóc dở cười. Thậtra, anh cũng hiểu được, ác độc không phải tôi, cũng không phải quân đội, mà là thế giới này, là xã hội trần trụi này.

Đang ăn điểm tâm được một nửa thì điện thoại của Nghê Lạc Trần vang lên , nói là tìm được tin tức của Doãn Lộ rồi, bọn họ vẫn lặng lẽ theo ở phía sau.

Tôi cùng Nghê Lạc Trần vội thanh toán tiền, liền vội vàng trở lại xe.

Bầu trời xám lại như muốn nổi cơn mưa phùn, Nghê Lạc Trần cho tốc độ xe chạy rất nhanh làm tim tôi cũng đập nhanh liên hồi .

Năm mươi km bên ngoài bờ biển, bầu trời ảm đạm hòa vào nước biển làm cho người ta cảm giác được có chút bi thương.

Tôi cùng Nghê Lạc Trần xuống xe, rất xa nhìn thấy một cô gái mặc quân trang đang đưa lưng về phía chúng tôi đứng thẳng ở trên một khối đá ngầm lớn, bởi vì trời mưa nước biển dần dần dâng lên làm đá ngầm chìm xuống hơn một nửa, lúc này có vài người đi tới, trong đó một người che dù cho Nghê Lạc Trần, “Chủ tịch Nghê, cô gái mặc quân trang kia đã đứng đó nửa giờ, không có sự phân phó của anh chúng tôi không dám tiến lên phía trước.”

“Uhm, đi tìm một chiếc thuyền nhỏ đến đây.”

Nghê Lạc Trần nói xong, nhận lấy chiếc ô nhét vào tay tôi, tay anh hơi lạnh như băng, tôi biết anh vẫn luôn sợ biển, nhất là nước biển không phải xanh thẳm như bây giờ.

Khi chiếc thuyền nhỏ đến đây, tôi thấy Nghê Lạc Trần muốn bước lên, vội vàng ngăn cản anh “Không phải anh sợ biển sao, hay là để em đi đi.”

“Nếu đột nhiên xảy ra chuyện gì, anh ứng phó không được, nói sao thì một hồi còn đi qua chỗ đá ngầm, đàn ông đâu thể nào đều mạnh hơn phụ nữ, mỗi việc này mà anh lại không bằng phụ nữ sao.” Nghê Lạc Trần hơi nở nụ cười nhàn nhạt, lại cố chấp đẩy tôi sang một bên “Em ngoan ngoãn qua bên kia chờ, thủy triều vẫn đang tiếp tục dâng lên có thể làm em ướt.”

“Vậy anh cẩn thận một chút.” Tôi gật đầu, thì ra anh còn ghi hận đêm qua tôi hơi quá lời.

Nghê Lạc Trần đáp ứng một tiếng, sắc mặt hơi nghiêm trọng nhìn phía biển lớn, anh tạm dừng một lát liền vì đạo nghĩa không thể chùn bước lên thuyền nhỏ, lòng tôi không tự chủ được bắt đầu trở nên khẩn trương.

Không biết có phải vì anh không chèo thuyền, hay là vì nguyên nhân có sóng gió hơi lớn, thân thuyền ở trên biển hơi chòng chành không ngừng, dần dần thuyền nhỏ miễn cưỡng đến gần dải đá ngầm, tôi thấy Doãn Lộ xoay người lại thấy Lạc Giáng Trần, hai người dường như nói chuyện gì với nhau .... Hồi lâu Nghê Lạc Trần mới chậm rãi bắt đầu đặt chân lên đá ngầm, tôi thấy động tác của anh không phải thực lưu loát, trái tim muốn chạy lên cổ họng, sợ anh sẽ ngã xuống biển lớn, cũng may Doãn Lộ vươn tay gian nan giữ chặt anh, anh mới thuận lợi đi lên, hai người không biết nói gì vài câu, Nghê Lạc Trần ôm Doãn Lộ vào trong ngực, không ngừng vỗ về lưng cô bé.

Nói thật tôi có chút hâm mộ hình ảnh kia, hâm mộ Doãn Lộ .....

Qua hồi lâu, Nghê Lạc Trần mới buông ra, hai người ngồi xuống đối mặt với biển lớn. Gió biển thổi bay quần áo của họ, không biết là do Nghê Lạc Trần rất đẹp trai phong độ hay vì cảnh ảm áp trước mắt, tôi có cảm giác như mình đang nhìn một cảnh trong film, cảm động muốn rơi lệ.....

Một giờ trôi qua, hai người không biết nói gì, nhưng tôi biết Doãn Lộ nhất định bị anh thuyết phục, cho đến khi hai người chậm rãi đi xuống khỏi đá ngầm, yên ổn dừng ở chiếc thuyền nhỏ kia, lại chậm rãi lại gần bờ, tìm tôi mới dần dần bình tĩnh lại.

Sắc mặt Nghê Lạc Trần đã trở nên hơi trắng xanh.

Trở lại xe, Nghê Lạc Trần mở điều hòa ra, thổi hương Doãn Lộ ở bên kia, vừa xếp chỗ ngồi cho tôi vừa hỏi muốn đi bệnh viện không, hoặc là đi ăn trước chút gì đó? Doãn Lộ vội vàng nói không cần, cô bé không có việc gì, Nghê Lạc Trần liền lái xe về hướng quân doanh.

Dọc theo đường đi ba người chúng tôi đều không nói gì, Doãn Lộ vẫn không dám nhìn tôi, nhưng ánh mắt của cô bé so với ngày hôm qua càng kiên nghị, cũng càng dũng cảm. Tôi nghĩ Nghê Lạc Trần rốt cuộc nói gì đó với cô bé, mới làm cho cô bé có thêm can đảm đối mặt với sự thật, đối mặt về con đường sau này?

Xe đến quân doanh, tôi đưa ô cho Doãn Lộ, muốn cô bé xuống xe trước chờ tôi. Cho đến nhìn cô bé đi đến trước cửa, tôi mới quay đầu nhìn nhìn Nghê Lạc Trần “Cám ơn anh, hãy trở về tắm nước ấm đi, cần

thận nếu bị cảm mạo thì thêm nghiêm trọng ..... Còn nữa..... Tôi giải thích, ngày hôm qua không nên nói anh như vậy, không phải tôi cố ý .....

Nghê Lạc Trần gật đầu, thản nhiên hơi nở nụ cười “Anh biết em vì cô gái kia, nên đối với đàn ông cảm thấy hơi thất vọng , cũng bao gồm cả thất vọng đối với anh nữa.”

“Em đi đây.”

Tôi không giải thích gì, liền xuống xe, đột nhiên Nghe Lạc Trần gọi tôi lại.

“Chờ chút đã.”

Anh rất nhanh xuống xe đi đến bên người tôi, thế nhưng lại ngồi xuống giúp tôi buộc lại dây giày“Về sau chú ý một chút, một nữ thiếu tá xinh đẹp, nếu xuất hiện ở trước mặt nam học viên sẽ không thích hợp.” Anh cười rất dịu dàng, lại có chút quyến rũ

Tôi vội vàng đem ngoảnh mặt sang một bên, thản nhiên hỏi anh “Anh với tất cả các cô gái đều ân cần như vậy sao?”

“Em nói gì?” Anh đứng dậy, hỏi lại tôi.

“Ít nhất đối với Tiểu Dịch cũng làm như vậy sao?”

“A,” Nghe Lạc Trần bất đắc dĩ hơi nở nụ cười một , dần dần ý cười chậm rãi lan rộng,“Vì sao mọi người lại nghĩ như vậy, một người đàn ông cùng một người phụ nữ ở một chỗ, nhất định phải có quan hệ mờ ám sao?”

“Em xem các người không chỉ có mờ ám đâu? Cô ấy gọi anh là bảo bối.”

“Mẹ anh cũng gọi như vậy, phụ nữ ở nhà họ Nghe đều gọi anh như vậy , chỉ có em không cho anh là bảo.....” Anh nhẹ nhõu mày, phía sau câu nói kia có thể nghe được có chút oán giận.....

“Nhưng cô ấy không giống mẹ anh.” Thanh âm của tôi đột nhiên cao lên.

Có lẽ anh không dự đoán được tôi sẽ như vậy trả lời, sững sốt hồi lâu mới nói “Em quả thực ngốc đến không còn thuốc chữa.”

Nói xong, anh lên xe, có vẻ hơi oán giận rời khỏi.

Cho đến khi Từ Đình gọi điện tới , tôi mới biết được hôm nay là ngày mở phiên tòa thẩm tra xử lý vụ án “Sao chép” kia, người đánh cấp sơ đồ phác thảo đã tìm được rồi, công ty thiết kế SNOWLET mới nhận một nhân viên thiết kế trẻ mới, có lẽ do tuổi còn nhỏ nên phạm vào sai lầm cũng dễ dàng sợ hãi, liền tự mình chủ động thừa nhận . Từ Đình nói, chủ tịch Nghe vẫn lo lắng không biết nên khởi tố không, nhưng chuyện này đã làm ảnh hưởng đến danh dự của đoàn thể SNOWLET , cho nên bất đắc dĩ phải làm.

Tôi hơi lo lắng nhìn hướng xe rời khỏi, bởi vì nguyên nhân là do tôi, phiên tòa thẩm tra xử lý anh lại vắng mặt, như vậy có thể sẽ bị ảnh hưởng không?

42. Chương 42: Có Lẽ Miệng Vết Thương Rất Đau

43. Chương 43: Ở Chung Cùng Mẹ Chồng

Mẹ chồng mặc một bộ trang phục GabrielleChanel màu đen đang đứng ở trước mặt, trên người bà không biết có bao nhiêu phụ tùng rườm rà, có vẻ lại như trước ung dung đẹp đẽ quý phái, điều này làm cho tôi nghĩ tới mọi người thường nói, khí chất nếu tốt thì mặc dù có đeo kim cương giả nhìn cũng vẫn giống thật. Tôi nghĩ khi mẹ chồng tôi còn trẻ, nhất định là một vị tuyệt đại giai nhân, tuy rằng hiện tại đã năm mươi tuổi, thân thể vẫn yếu điệu, thủy mị như vậy, có lẽ nên dùng câu ‘Nhất cổ khuynh nhân thành, nhị cổ khuynh nhân quốc’ để hình dung dáng vẻ của bà cũng không đủ. Không khó nhìn ra, bề ngoài của Nghe Giáng Trần

đại bộ phận là di truyền từ mẹ, ngay cả khí chất cũng đều tương tự như vậy, cho dù có lúc tỏ ra lạnh lùng cao ngạo, ánh mắt cũng lộ ra vẻ thần nhiên âm trầm cùng cao quý.

Bởi vì cùng mẹ chồng gặp mặt qua chỉ có một lần, lần này đến lại rất đột ngột, trong lúc nhất thời tôi có chút bối rối, đành phải ngẩng ngốc nhìn bà.

“Tiểu Tuyết đừng thất thần, mau mở cổng ra, mẹ đã ở trong xe ngồi hơn hai giờ rồi.” Bà tuyệt đối đã tu dưỡng rất nhiều mặt cả trong lẫn ngoài, lời nói ra thực tao nhã, lại cảm giác thân thiết.

Tôi vội vàng lấy chìa khóa, trong lòng tự dưng phát run “Giáng Trần thật sự là, cũng không nói trước với tôi một tiếng, hại mẹ ở bên ngoài chờ lâu như vậy.”

“Đừng trách nó, là mẹ đến quá đột nhiên. Tiểu Tuyết à, con đừng trách mẹ, mẹ cũng không có biện pháp, mỗi lần nói muốn tới gặp các con, xú tiểu tử kia luôn ngăn trở, nói các con bận, không có thời gian tiếp đón.” Bà có chút bất đắc dĩ, sau đó lại thần bí hề hề, còn nở nụ cười đắc ý “Mẹ lần này thừa dịp nó ở Paris, liền chính mình vụng trộm đến đây, nó có không vui cũng không có cách nào.....”

Tôi cười đưa bà vào nhà, cũng không biết mời bà uống cái gì cho tốt, đành phải đưa cho bà một ly nước lọc. Bà bưng ly nước lên, nhìn chung quanh đánh giá ngôi nhà: “Nơi này nha, cũng là trước khi kết hôn mẹ đã tới một lần, khi đó đang trang hoàng, sau lại Giáng Trần gọi điện thoại ẹ nói, phòng đều là con thiết kế cùng bố trí, thật đúng là rất có phong cách, lại có vẻ ấm áp.”

Tôi có chút áy náy cúi đầu thấp, tôi không biết Nghê Giáng Trần nói như thế nào với mẹ chồng tôi, kỳ thật là ngày đó tôi kết hôn, mới lần đầu tiên đi vào nơi này, trong nhà hết thấy đều là anh một tay xử lý.

“Mẹ, con mới từ khu huấn luyện dã ngoại trở về, mẹ xem con một thân bụi bẩn, con đi thay đổi quần áo, mẹ trước ngồi nghỉ một chút.”

“Đi thôi, cũng không phải người ngoài gì.”

Tôi bước nhanh đi lên lầu, đóng cửa phòng ngủ lại, vội vàng thở ra một hơi, không biết mẹ chồng tôi muốn ở bao lâu thời gian, nhưng tôi có thể xác định Nghê Giáng Trần chưa trở lại, bà sẽ không đi rồi. Tôi không phải người ngại phiền toái, cũng rất nguyên ý hiếu kính người lớn, chính là, ở chung cùng một người phụ nữ cao quý như vậy tôi cảm thấy rất áp lực, huống chi người đó lại là mẹ chồng tôi.

Thay xong quần áo, tôi vừa mới đi ra cửa phòng, liền bị bà gọi vào thư phòng cách vách.

Tôi nhìn thấy bà nhìn chăm chăm vào bức tranh của Nghê Thiên Vũ ở trên tường, thần sắc ngưng trọng, thậm chí lại có chút khẩn trương: “Bức họa này sao lại treo ở đây, nhanh đem xuống đi.”

“Mẹ, đó là bức tranh Giáng Trần rất yêu quý.....” Tôi giải thích nói.

“Tiểu Tuyết con không hiểu, mẹ vừa thấy đến bức tranh này chỉ sợ tiểu bảo bối sẽ không thể xuất hiện.....” Bà nói một nửa, lời tiếp theo lại nuốt trở vào, chính là bà như trước cau mày bảo tôi: “Đi, đem nó xuống, con động vào, nó không dám nói gì đâu.”

Tôi nghe lời cầm ghế dựa, đứng lên trên, đem bức tranh thật cẩn thận đưa được xuống dưới, trong lòng nói thầm, thì ra bà cũng không dám tùy tiện động vào đồ của con trai..... Nhưng là, tôi động vào, Nghê Giáng Trần thật sự sẽ không trách tôi, sẽ không giận sao?

Tôi đem bức tranh dựng ở góc tường, thần sắc của bà mới dần dần hoãn lại đây.

“Mẹ, mẹ muốn ăn chút gì không ạ? Chúng ta đi bên ngoài ăn đi.” Đây là khi tôi thay quần áo, đấu tranh tư tưởng hồi lâu, mới nghĩ ra biện pháp này, tôi cuối cùng không thể làm cho lần đầu tiên bà đến nhà phải ăn đồ ăn nhanh được.

“Mẹ thường ăn ở bên ngoài rồi, con có mệt không, nếu không con làm món gì đơn giản đủ 2 mẹ con là được, Giáng Trần đã nói yêu nhất đồ ăn con làm, mẹ hôm nay xem như có lộc ăn, cũng muốn nếm thử.”

Tôi âm thầm cắn răng, vốn không có ý định giấu diếm bà ta về trình độ nấu ăn của tôi, nhưng hiện tại không giấu diếm cũng không được, này đồ chết tiệt Nghê Giáng Trần này, khi anh nói dối những lời này có nghĩ đến ngày hôm nay không, thật không ngờ tôi cũng có ngày như thế này.

Tôi nghĩ, nói: “Mẹ, trong nhà thật lâu không người trở về, làm sao còn có nguyên liệu nấu ăn .....”

“Mẹ biết, cho nên đến trên đường mẹ đã mua rồi , ở trong xe đây, mẹ gọi lái xe đưa vào.”

“.....”

Bà gọi điện thoại, một hồi lái xe liền một túi một túi đem hoa quả, rau dưa, thịt cùng hải sản, còn có những nguyên liệu nấu ăn tôi chưa từng thấy qua cũng tiến vào. Trong đầu tôi như có hai trái bom lớn nổ tung, tôi nghĩ nếu có thể hôn mê lúc này hẳn là chuyện hạnh phúc nhất.....

“Lúc ban đầu khi các con kết hôn, mẹ muốn đưa Giang thăm người giúp việc nhà mười mấy năm lại đây giúp các con, nhưng Giáng Trần như thế nào cũng không chịu, nói là không có thói quen trong nhà có thêm người thứ ba, còn nói ai làm đồ ăn cũng không ngon như con làm. Đứa nhỏ này là ông nội làm hư , các con bạn như vậy, nó cũng thật không biết đau lòng cho vợ.....”

“Mẹ, Giáng Trần rất thương con.” xác thực, hiện tại mà trên người tôi có làm sao, anh đều sẽ đau chết mất.

Bà nghe xong câu nói của tôi tựa hồ thực vui vẻ, một tay lôi kéo tôi nói “Không vội mà nấu cơm, Paris hiện tại hẳn là giữa trưa mười hai giờ, Giáng Trần nhất định bạn không có thời gian ngủ trưa, trước gọi điện thoại cho nó, bảo nó mau chóng xong việc để nhanh trở về.”

Tôi gật gật đầu, điều này cũng đúng tâm nguyện của tôi, gần nhất là muốn anh , thứ hai có anh ở đây thì ở cùng bà sẽ đơn giản hơn.

Xem ra, tôi còn là thói quen ỷ lại anh .

Khi điện thoại gọi được, trên mặt mẹ chồng liền hiện lên vẻ sùng nịnh tươi cười: “Bảo bối, con đoán mẹ ở đâu?”

Quả nhiên bà vẫn kêu con mình như vậy, điều này làm cho tôi nghĩ đến Tiểu Dịch, mẹ chồng cô ấy cũng gọi con là bảo bối, ngữ khí cũng không khác mấy, đều thân thiết như vậy, vậy bên tôi cảm thấy mẹ chồng gọi vậy cũng không có gì lạ.

“Đoán không được cũng đừng phí sức cân não, mẹ hiện tại đang ở cùng Tiểu Tuyết đây.” Bà cười nhìn tôi một chút, lại tiếp tục nói điện thoại “Tiểu Tuyết nào? Con bạn đến ngay cả tên của vợ cũng không nhớ rõ sao? Thật ngạc nhiên nha? Uhm, mẹ đang ở nhà các con..... Làm sao có thể, mẹ thương vợ con còn không kịp, như thế nào lại khi dễ chứ..... Bảo bối, ở bên ngoài nhớ chú ý sức khỏe, mẹ cũng không để ý con có tiền đồ hay không, có làm nhà thiết kế nổi tiếng hay không, mẹ chỉ mong muốn con được khỏe mạnh, hạnh phúc.....”

Khi bà cùng con trai mình nói chuyện thật ấm áp làm cho người ta không đành lòng quấy rầy, tôi liền lặng lẽ thối lui đến phòng bếp, xem xét đồ ăn. Những thứ đồ ăn kia ngay cả tên tôi còn không biết hết, nhưng chúng nó lại đều nhận được tôi, tôi thậm chí không hy vọng có thể làm ra những món ăn ngon, chỉ cần làm chín được chúng cũng đã là kỳ tích rồi.....

“Tiểu Tuyết, con không cần vội.....” Tôi đang đứng lo lắng , mẹ chồng cầm điện thoại cười khanh khách tiêu sái tiến vào “Con trước đừng làm , để đó ẹ. Giáng Trần nói muốn ăn món tử của mẹ , nên muốn mẹ trong hai ngày này dạy con tập nấu, có hơn mười loại đồ ăn, nó lại khó tính, nếu chúng ta làm không giống nhau, nó cũng không chịu ăn. con đừng vội, mẹ sẽ từ từ dạy con..... Xem mẹ chỉ lo nói, nó muốn con tiếp điện thoại đấy.....”

Tiếp nhận điện thoại từ trong tay bà, nghe thanh âm của anh “Alo, Nhạc Tuyết?” Tôi nói không ra là cảm động, hay là cảm kích, có lẽ còn có nguyên nhân khác, thật sự rất muốn ôm anh thống khoái khóc một trận. Tôi không nghĩ tới anh lại dùng phương thức này thay tôi giải vây, cũng có lẽ mẹ chồng căn bản là đoán được tôi cái gì cũng không làm được. Đem con giao ột con dâu như vậy, nhất định lo lắng lắm, chỉ có tự mình dạy làm mấy món ăn ngon mới an tâm rồi đi.....

“Mẹ trước rửa đồ ăn, con đi nghe điện thoại đi, vợ chồng son xa nhau lâu, sao có thể không có chuyện riêng nói chứ.”

Tôi ngưng ngưng, nở nụ cười với mẹ chồng, liền vội mang đi ra khỏi phòng bếp, vừa nghe điện thoại, vừa đi về phòng ngủ.

“Paris thời tiết tốt không?” Rốt cuộc trốn vào phòng ngủ, tôi lại trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải, có lẽ cùng người yêu ở một chỗ, cho dù tâm sự chuyện thời tiết, cũng là một loại ấm áp, một loại hưởng thụ.

“Không tốt,” Anh trong thanh âm có chút mệt mỏi cùng ủy khuất, dừng một chút mới tiếp tục nói: “Không cùng bầu trời với em, cho dù có ánh mặt trời, cũng là âm đạm.”

“.....”

“Nhớ anh không?” Anh lại nhẹ giọng hỏi tôi, tựa hồ là sợ nói lớn tiếng không đủ để biểu đạt nỗi nhớ của anh.

Tôi gật gật đầu, lại cảm thấy chính mình thật ngốc, anh làm sao có thể thấy được chứ.

“Em nhất định đã ngốc nghếch gật đầu phải không?”

“Không có nha.....” Tôi có chút xấu hổ nói sạo, sau đó hỏi anh “Mấy ngày nay ngủ được không?”

“Ngủ không tốt, chờ anh trở về, phải dỗ anh ngủ đấy.”

“Uhm.”

“Vậy dỗ ngay bây giờ được không?”

“Được.....” Tôi đồng ý xong, liền không biết nên nói cái gì.

Anh ở bên kia mang theo một chút thỏa mãn, cười lên tiếng, “Chờ anh thực hiện xong buổi trình diễn sẽ trở về, bây giờ còn khó mà nói cụ thể thời gian trở về, mẹ bên kia em không cần lo lắng, ngày mai anh sẽ bảo mẹ trở về.”

“Không cần, em muốn ở cùng với mẹ mấy ngày, thật vất vả đến được một lần, muốn gặp anh một lần, mẹ mới yên tâm trở về.”

“Anh sợ em cùng mẹ ở chung không quen.”

“Đều là người một nhà, dần dần rồi sẽ quen, đây là điều em nên làm thôi.”

“Anh không nghĩ em là bởi vì anh là mới làm vậy.....”

“Vậy là bởi vì sao?”

“Bởi vì, yêu.....”

Buông điện thoại tôi nghĩ thật lâu, có lẽ tình yêu của anh và tôi không giống nhau, cũng hoặc là nói, tôi cho anh quá ít.

-

Trở lại phòng bếp, mẹ chồng đã nấu các món gần xong, tôi phát hiện Nghê gia mọi người thực có tài nấu nướng, đến ông nội làm đồ ăn cũng rất ngon.

Tôi cùng mẹ chồng vừa ăn vừa nói chuyện, tôi một bên khen ngợi tay nghề của bà, cũng một bên thưởng thức khoái hoạt cùng phiền não của bà. Thì ra cuộc sống của bà cũng không như ý giống như tôi tưởng tượng, bà nói bà biết Nghê Thiên Vũ trước, bọn họ cùng học chung tại học viện mỹ thuật tạo hình, bà cao hơn Nghê Thiên Vũ hai năm, nói cách khác so với Nghê Thiên Vũ lớn hơn hai tuổi, cho nên, cuối cùng gả cho chồng là Nghê Thiên Hằng. Bà nói đàn ông Nghê gia mỗi một người đều rất tuấn tú, nhưng lại đều chung tình, thâm tình, bà không muốn phụ chồng mình, cho dù không đối trá cùng giả dối, cũng kiên trì thay chồng chia sẻ công việc nặng nề..... Sau đó, bà sinh tiểu Giáng Trần, một lòng thâm nghĩ chăm sóc đứa nhỏ thật tốt, cho nên chậm rãi rời khỏi công việc kinh doanh..... Ai ngờ đứa nhỏ bảy tuổi liền bị ông nội Giáng Trần đưa đi, bà chỉ có thể yên lặng chịu đựng đau lòng, từng chuyến từng chuyến lên Bắc Kinh bôn ba thăm đứa nhỏ, bà nói bà không có lập trường phải về đứa nhỏ của mình, cũng không có thể diện, chỉ mong đứa nhỏ hạnh phúc, khỏe mạnh lớn lên, bà đã rất thỏa mãn..... Nhưng là, sau đó Nghê Thiên Vũ xảy ra chuyện, tiểu Giáng Trần liền phong bế chính mình, trừ bỏ ông nội, bất luận kẻ nào cũng không nói

chuyện, bao gồm ba, mẹ..... Thằng đến khi nó mười bảy tuổi, chính mình vụng trộm gạt cả nhà, đi sang Pháp du học, mới gọi điện nói cho bà biết..... Mẹ chồng nói, lúc ấy bà đã rất kích động mà khóc.....

Mẹ chồng còn nói, tính cách của Giáng Trần đặc biệt giống Thiên Vũ, ngay cả thái độ đối với tình yêu đều giống nhau như đúc, chấp nhất cũng không dám theo đuổi, cho dù là đem tình yêu giấu trong ngực, cũng sẽ lo được lo mất, cảm thấy có được là một loại tội lỗi, cũng cố chấp cho rằng, sớm muộn gì cũng mất đi, cho nên bọn họ chỉ nguyện ý yên lặng mà trả giá, yên lặng quan tâm, cuối cùng sau khi mất thấy người yêu cách mình càng ngày càng xa, bọn họ sẽ lựa chọn rời đi.....

Không biết như thế nào, tôi cuối cùng cảm giác mẹ chồng cùng Nghê Thiên Vũ trong lúc đó đã phát sinh chuyện gì, lời của bà cũng làm tôi có chút sợ hãi, bởi vì tình trạng Nghê Giáng Trần hiện tại đều bị bà nói trúng rồi.

44. Chương 44: Nỗi Đau Của Mẹ Chồng

Đêm đó, tôi cùng mẹ chồng uống chút rượu, không biết là tác dụng của cồn, hay là bởi vì lâu lắm không tìm người có thể giải bày nội tâm mình, bà nói rất nhiều chuyện cũ. Bà nói, con người một khi bắt đầu thói quen nhớ lại, vậy có nghĩa là đang muốn già đi.

Thời mẹ chồng còn đi học đã từng là đóa hoa mai cao ngạo lãnh diễm nhất trong vườn trường đại học, rất nhiều người đều nói, nữ sinh học mỹ thuật tạo hình phần lớn là lãng mạn đa tình, cái nhìn đối với tình yêu cũng thực trừu tượng, các cô có thể bất chấp rất nhiều thứ chỉ để theo đuổi một tình yêu nảy nở ngay từ cái nhìn đầu tiên. Mẹ chồng nói, năm đó xung quanh bà có rất nhiều nam sinh, nhưng bà không quan tâm tới ai, đem linh hồn giắt ở cao xa phía chân trời.....

Nhưng là tình cờ tại một lần dã ngoại vẽ vật thực, bà đã gặp được người có thể chạm đến linh hồn của bà đó là Nghê Thiên Vũ.

Hoàng hôn hôm đó, ánh mặt trời không phát ra vàng sáng, Nghê Thiên Vũ mặc áo sơ mi màu trắng, đứng ở trong ánh trời chiều, trên người tản ra một thứ ánh sáng khó tả nên lời. Ông không nói lời nào, cũng không cười, chỉ là dùng ánh mắt u buồn nhìn bà, bà liền cảm giác linh hồn rời khỏi thân thể, tựa hồ là đi tìm cái gì đó, lại dường như cái gì cũng chưa tìm được.....

Sau đó, bà mới biết được Nghê Thiên Vũ là sinh viên mỹ thuật tạo hình mà hầu hết nữ sinh trong trường muốn truy đuổi, cao cao tại thượng, lại vĩnh viễn đều không thể chạm đến. Từ ngày đó, bà mới biết được ngưỡng mộ là một loại cảm giác gì, nhưng là không có ai có thể đem yêu giải thích rõ ràng, có người thích được ngưỡng mộ, có người thà rằng lựa chọn bị tình yêu giam lên, mẹ chồng tôi chính là người sau.

Bà nói, Nghê Thiên Vũ là người thực thanh cao, thực đàn ông, định nghĩa về tình yêu cũng không giống với người khác, ông luôn cho rằng người yêu nhau mà ở cùng nhau, sẽ đem lẫn nhau nhiên biến thành tro, ông cũng không ôm ấp tốt đẹp chờ mong đối với tình yêu, ông chỉ theo đuổi những gì từng có được. Cho nên yêu Nghê Thiên Vũ là quá trình rất thống khổ, rất nhiều lúc đã làm cho người ta tuyệt vọng, nhưng mà trên người ông lại có một loại khí chất làm cho người ta cố tình lao vào chỗ chết, một loại mị lực hấp dẫn làm cho bà phần đầu quên mình..... Sau đó, mẹ chồng bắt đầu mới lựa chọn người theo đuổi mình là Nghê Thiên Hằng để kết hôn.....

Tôi không biết mẹ chồng tôi cái gọi là bắt đầu dĩ là chỉ cái gì, lúc ấy nhất định là có ẩn tình, nhưng mà bà không nói. Bà chỉ nói, lúc ấy rất nhiều người đều nói Nghê Thiên Vũ chưa từng thật tình có yêu bà, nhưng chỉ bà biết, thẳng đến khi Thiên Vũ buông tha cho sinh mệnh của mình, mới có thể cảm nhận được lửa nóng của ông lại lạnh như băng, chính là ông đã đem chính mình nghiền nát thành tro, đem bà đông lại thành băng.

Sau đó, mẹ chồng lại nói chuyện về người chồng Nghê Thiên Hằng.

Bà nói ông là người phi thường độ lượng, rộng rãi. Ông cũng thực tôn trọng phụ nữ, luôn cho người phụ nữ của mình có không gian riêng, biểu hiện của ông đối với tình yêu thực trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng yêu lại thực sâu rộng, rất dài lâu, chấp nhất, là một người chân chính làm cho phụ nữ có thể đi dựa vào cả đời. Lạc Trần so với ba cùng chú mình, lại giống Thiên Vũ nhiều hơn, chỉ là anh không có cố chấp như chú mình, không có tuyệt vọng đối với tình yêu như vậy.

Không biết có phải hay không là do tôi ảo giác, tôi cảm giác mẹ chồng luôn cố ý vô tình đem Nghê Lạc Trần cùng người chú nhắc đến cùng nhau, khi nói đến Lạc Trần, bà càng cố ý nhắc tới Nghê Thiên Vũ, mà không phải chồng bà Nghê Thiên Hằng. Tôi nghĩ bà có lẽ cũng rất yêu Thiên Vũ, nhưng là người đàn ông này lại như chỉ phiêu đảng đến cuộc sống này mà thôi, ông chỉ biết tạo ra kí ức cho người khác, nhưng lại vĩnh viễn sẽ không cho người khác một chỗ dừng chân.

Sau đó, tôi cùng mẹ chồng uống hết một chai rượu đỏ, tôi cảm thấy đầu óc choáng váng, nhưng mẹ chồng tôi lại càng ngày càng thanh tỉnh.

Trước khi ngủ, bà lôi kéo tay của tôi, nói: “Tiểu Tuyết, con người cả đời có rất nhiều thứ để theo đuổi, nhưng vô luận là vật chất hay là danh lợi, đều cũng có điểm cuối, chỉ có tình yêu là không có. Tình yêu con đường này, vô luận con đi rất xa, đi bao lâu, chỉ sợ là đi cả đời, con vĩnh viễn đều ở trên con đường ấy. Chúng ta có đôi khi cho rằng, con lúc ban đầu theo đuổi mới là thật yêu, kỳ thật, tình yêu chân chính sẽ không ở phía trước con, con vĩnh viễn đều truy đuổi không được, nó cũng sẽ không ở phía sau, làm cho con nhìn không thấy..... Chỉ có người ở bên cạnh con, bảo vệ con, mới là chân chính người yêu của con, chúng ta là phụ nữ theo đuổi nên là loại hạnh phúc này, trăm ngàn đừng bỏ qua.”

-

Đêm đã khuya, tôi đưa mẹ chồng an trí ở phòng ngủ cách vách, đã là 2h đêm.

Trở lại phòng ngủ, tôi lại như thế nào cũng ngủ không được, có lẽ là chuyện xưa của mẹ chồng làm cho tôi rất rung động, mà Nghê Thiên Vũ cùng Giáng Trần cũng nhất định còn có chuyện xưa, không biết như thế nào, tôi có chút lo lắng sợ hãi. Tôi tính toán một chút thời gian ở Paris là buổi tối tám giờ, Nghê Lạc Trần hẳn là còn chưa có ngủ, tôi liền gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại vừa thông đã truyền đến là thanh âm mà tôi đang mong nhớ: “Sao còn không ngủ, hai người phụ nữ ở nhà cũng có thể mở tiệc rượu sao?”

Có lẽ anh là nghe ra tôi có một chút vi men say, liền cố ý trêu tôi.

“Nghê Lạc Trần, anh chừng nào thì trở về a, em nhớ anh, không phải uống nhiều mới nhớ.....” Tôi có điểm nường rượu mà bày tỏ.

“Rất nhanh thôi, nhớ anh thì ngoan ngoãn nhắm mắt lại, ngủ. Có lẽ một lúc nữa, anh liền xuất hiện trong mộng của em.”

“Gạt người, đàn ông luôn nói những lời hoa mỹ.”

“Sao có thể lừa em chứ, anh mỗi ngày đều mơ thấy em, cho nên, anh nghĩ đến em cũng vậy.....” Giọng anh có chút ủy khuất.

“Đương nhiên không giống, anh là ở trong lòng em, không ở trong mộng.....”

“A, em lúc nào thì trở nên nhanh nhẹn miệng như vậy?” Anh tựa hồ thực vui vẻ.

“Mới không có.....”

Tôi cùng anh vui cười một hồi, mới nói cho anh, mẹ chồng đã chuyện xưa cho tôi nghe, tôi hỏi anh, mẹ chồng yêu Nghê Thiên Vũ, hay là yêu Nghê Thiên Hằng hơn. Anh nghe xong hiển nhiên là kinh ngạc, một lát mới nói: “Mẹ không có say, là em say, cho nên mới hội đem này lý giải chuyện xưa thành tình yêu, kỳ thật, mẹ là muốn thâm nhắc nhở em, nói cho em biết, nên quý trọng loại đàn ông nào.....”

“Nhưng nà, mẹ nói anh giống Nghê Thiên Vũ.....”

“Không phải.”

Không biết vì cái gì, tôi cảm thấy anh có chút tức giận. Sau đó, chúng ta trầm mặc thật lâu, anh mới nói: “Anh không phải Nghê Thiên Vũ, cũng không phải Nghê Thiên Hằng, tình yêu của anh rất đơn giản, về sau em sẽ biết.....”

“Vậy trước khi anh gặp được em, anh yêu ai nhất? Là cô gái anh vẽ, hay là Tiểu Dịch?” Tôi nghĩ tôi là thực say, mới có can đảm hỏi ra vấn đề này.

“Em nghĩ anh yêu ai, anh liền yêu người đó.” Anh trả lời tôi cho có lệ.

“Nhưng mà, Nghê Lạc Trần, em yêu anh, em sợ bộ dáng tức giận của anh.”

“Anh không tức giận, ngoan, ngủ đi. Chờ anh trở về mặt đối mặt nói cho em, anh chân chính yêu ai.” Giọng nói của anh đột nhiên ôn nhu hơn, giống như kẹo đường, làm cho thể xác và tinh thần của tôi thoải mái cực. Sau đó, anh hạ giọng rất thấp, có điểm làm nũng nói: “Vợ à, anh hiện tại đặc biệt đặc biệt nhớ em, nhớ hơn bao giờ hết, anh đã bao lâu không ôm em, cảm nhận sự ôn nhu âu yếm của em? Anh đặc biệt thích bộ dáng ôn nhu của em, còn em, có nhớ về anh như vậy không?”

Anh có chút hơi hơi thở dốc, ngữ khí cũng mang theo một vẻ không đúng đắn, làm cho ngay cả thân thể tôi cũng có phản ứng.

Đêm nay, chúng ta không có cắt đứt điện thoại, anh cũng không có đi vào trong mộng của tôi, nhưng tôi ngủ đặc biệt say sưa ngọt ngào, bên tai còn thường thường truyền đến lời nói mềm nhẹ của anh.

-

Có lẽ là quen cuộc sống ở trong quân đội, cho dù buổi tối ngủ muộn, nhưng vẫn quen 6h là rời giường.

Tôi muốn nhìn xem mẹ chồng tôi đã tỉnh chưa, kết quả bà đang tập thể dục, khó trách bà vẫn còn tươi trẻ như vậy, nhìn giống như là chị em với tôi.

“Mẹ, buổi sáng ăn sủi cảo được không?”

“Được, mẹ vừa vặn muốn ăn sủi cảo, có tam tiên hãm không?”

“Có a, cái này con đi nấu, mẹ tập tiếp đi.”

Tôi vui vẻ đáp ứng, đi đến phòng bếp lấy sủi cảo.

Mẹ chồng tôi từ đêm qua không còn có nhắc tới muốn dạy tôi làm mấy món ăn nữa, tôi nghĩ bà hẳn là nhìn ra âm mưu của Nghê Lạc Trần, biết tôi sẽ không nấu cơm, sợ tôi vất vả, cho nên không có nhắc lại chuyện đó. Thôi ra mẹ chồng là một phụ nữ bao dung như vậy, tôi nghĩ, người phụ nữ như vậy hẳn là được hạnh phúc.

Sau khi ăn xong sủi cảo, tôi tự mình chủ động đề nghị cùng với bà muốn học nấu ăn, tôi nói đã không chăm sóc tốt Lạc Trần. Mẹ chồng lại nói, Lạc Trần tuy rằng là Nghê gia bảo bối, cũng nuông chiều từ bé lớn lên, anh từ nhỏ bị ông nội huấn luyện nên rất độc lập, không chỉ có hiểu được cách chăm sóc chính mình cũng hiểu được chiều cố người khác, anh chân chính cần được quan tâm không phải thân thể, mà là trong lòng.

Tôi cái hiểu cái không, liền hàm hồ gật đầu.

Ăn xong điểm tâm, tôi ở phòng bếp rửa chén, mẹ chồng cũng ở phòng bếp cùng tôi nói chuyện phiếm.

“Tiểu Tuyết, đừng cứ ở mãi trong nhà, phụ nữ cũng không thể đem chính mình phong bế ở trong khuôn khổ gia đình, một hồi bởi mẹ đi ra ngoài tắm rửa một cái, làm massage, ngày hôm qua ngồi ở trong xe lâu, hiện tại thân thể còn có chút đau nhức.”

“Mẹ có muốn uống thuốc không ạ?”

Mẹ chồng nhìn tôi khẩn trương, liền cười nói “Uống thuốc gì?, lại không có bệnh tật gì, là tuổi cao, đi bơi lội, khơi thông một chút kinh mạch sẽ không sao.”

“Được, lát nữa con cùng mẹ đi, chỉ là con không biết phải đi chỗ nào mới tốt.”

“Đi chỗ con vẫn thường đi.” Bà nói thực sáng khoái.

“Vậy không được, quá nhỏ, mẹ sẽ không quen .....”

“Mẹ cũng không phải sinh ra đã là bà chủ của Nghê thị, cũng đã từng trải qua những ngày còn khổ hơn so với con đây.”

“Vậy được rồi.....” Tôi bất đắc dĩ, miễn cưỡng đáp ứng.

Kỳ thật khi tôi không ở quân doanh, ngày thường cũng chỉ có cuộc sống đặc biệt bình thường, tôi không thích chi tiêu vượt quá mức lương, cứ cho là Nghê gia là một danh môn vọng tộc, tôi cũng hy vọng có thể có cuộc sống đơn giản, Nghê Lạc Trần hiểu biết cá tính của tôi, cũng theo tôi cùng nhau sống đơn giản.

-

Khi ra khỏi nhà, tôi lại bất an hỏi mẹ chồng: “Thật sự muốn đi nơi con thường đi sao?”

Mẹ chồng gật gật đầu, tôi nghĩ đến bà là muốn hiểu biết một chút về cuộc sống của tôi, hoặc là ngày thường chi tiêu như thế nào, có phải hay không một hủ nữ, cho nên tôi liền không nói cái gì nữa. Thẳng đến xe chạy ra khu biệt thự, đi vào trước cửa một bể bơi nhỏ, tôi nhìn thấy mặt mẹ chồng có chút khó xử.

Tôi vội vàng nói: “Không bằng chúng ta đổi một nơi khác đi.”

“Không cần, không cần, mẹ chỉ là thấy đứa con trai ngốc kia như thế nào cho con cuộc sống quá đơn giản như vậy.”

“Là thói quen của con hơn hai mươi năm qua, đổi nơi to đẹp hơn, con lại cảm thấy không an toàn. Nhưng mà đừng chê nó nhỏ, bên trong thực sạch sẽ, phục vụ cũng thực toàn diện.”

Sau đó mẹ chồng mới biết được, ở nơi này phục vụ toàn diện gần có thể tắm bể nước nóng, thậm chí ngay cả tắm xông hơi.

Khi làm mát xa, bởi vì ở gần nơi tắm vòi sen, nên mẹ chồng không muốn làm nhưng bác gái phục vụ lại giữ chặt bà bà cường lực đề cử: “Cô là chị của Nhạc Tuyết sao, cô hỏi cô ấy một chút tôi mát xa có tốt không? Cam đoan cô toàn thân thoải mái, máu thông, lần sau còn phải tới tìm tôi nữa.....”

“Không phải, tôi là mẹ chồng nó.” Mẹ chồng ngượng ngùng nở nụ cười, cuối cùng không thể thoát khỏi bác gái kia dây dưa, đành phải đáp ứng xuống dưới.

Bác gái kia vừa mát xa ẹ chồng tôi vừa tán thưởng dáng người thon thả của bà, nói vừa thấy đã không phải là người bình thường, khí chất như vậy tuyệt đối có thể ở viên chức quan lớn, hoặc là giám đốc công ty lớn. Nói thật, khi người khác nói chúng tôi giống chị em, tôi thấy rất kiêu ngạo, nhưng là phương pháp tán thưởng của bác gái kia, tuyệt đối làm cho tôi xấu hổ vô cùng. Tôi nghĩ tôi nhất định là bị nước vào đầu, mới có thể đưa mẹ chồng cao quý đến nơi đây tắm rửa, nếu Nghê Lạc Trần biết, anh nhất định cười tôi như thế nào đây.

Bác gái kia sau khi tán thưởng mẹ chồng tôi, lại bắt đầu khoe khoang: “Thế nào, em gái, chị mát xa thoải mái không? Tới nơi này tắm rửa đại bộ phận đều tới tìm chị mát xa, tay nghề của chị cũng không phải là lợi hại bình thường đâu, hơn nữa chúng ta làm nhiều năm như vậy, tuyệt không gạt người khác, sức lực có bao nhiêu đều dùng bấy nhiêu.....”

Tôi nhìn thấy làn da non mịn của mẹ chồng đã ửng đỏ, liền nói bác gái nhẹ tay một chút.

Bác gái đó có chút không phục “Xoa bóp nhẹ sao có thể thoải mái, các cô gái trẻ tuổi đúng là yếu ớt, cô xem chị cô, a không phải, xem mẹ chồng cô cũng chưa nói cái gì. Tay nghề của tôi, thật sự không phải nói phét, tôi trước kia là xao đại cổ.....”

Mẹ chồng mỉm cười nhìn tôi liếc mắt một cái, tôi càng thêm xấu hổ vô cùng, hận không thể tìm cái lỗ chui vào đi.

Tôi biết mẹ chồng tôi thực không thích ứng được với nơi này, cũng thực không thích, nhưng mẹ chồng vẫn cười nhẫn nại, tôi nghĩ bà đang sợ tôi cảm thấy khó xử.

Tôi rất cục hiểu được mẹ chồng rất khoan dung, bà luôn coi tôi là người một nhà để mà đối đãi và thương yêu.

45. Chương 45: Nhớ Em Đến Phát Điên!

Ở chung với mẹ chồng ba ngày, mỗi ngày đều trải qua cuộc sống bình thường mộc mạc của một người dân.

Chúng tôi đi xem phim, ăn lẩu, đi hát karaoke..... Hết thấy hết thấy, mẹ chồng luôn vui vẻ giống như một đứa trẻ, bà nói, kỳ thật bà cũng là chén lớn uống trà, mồm to ăn cơm, chỉ là vị trí hiện tại, có đôi khi phải ngụy trang một chút. Bà còn nói, kỳ thật con người hạnh phúc nhất không phải trải qua cuộc sống bình thần, cũng không phải trải qua cuộc sống phú quý, mà là tùy tiện nghĩ thế nào có thể tự do lựa chọn thế đó. Có lẽ mẹ chồng tôi nói đúng, rất nhiều lúc bị vây trong các loại tình huống, mọi người đều là thân bất do kỷ. So với rất nhiều những người phụ nữ khác, tôi hẳn là rất hạnh phúc, Nghê Lạc Trần cho tôi cuộc sống đơn giản, lại làm mọi việc khiến mọi người phải hâm mộ tôi.

Chỉ là có chuyện làm tôi hoang mang hồi lâu, thân là phó tổng tài của Nghê thị, điện thoại của mẹ chồng lại yên ắng dị thường, ngoại trừ mỗi ngày nói chuyện điện thoại với chồng một lần, thì chỉ gọi cho Nghê Lạc Trần, cho dù cuộc sống của bà luẩn quẩn rất đơn giản, cũng phải thường xuyên giải quyết công việc chứ. Sau đó tôi mới biết được, thì ra trước khi mẹ chồng đến đây, vì làm cho bà an tâm ở chung cùng vợ chồng chúng tôi mấy ngày, thế nên ba chồng tôi đem toàn bộ công việc chuyển sang cho bản thân mình tự xử lý.

Tôi từng cùng ba chồng gặp mặt chỉ có một lần, trong ấn tượng ông là người rất ít nói, cực kỳ ổn trọng, nhưng mà nội tâm rất cuộc có bao nhiêu rộng lớn đây, tôi không khỏi có chút tò mò.

-

Sáng sớm cuối mùa xuân đầu hạ, ánh mặt trời ấm áp thân nhiên đổ xuống, khiến cho người ta không đành lòng lãng phí thời gian tốt đẹp ở trên giường.

Sau khi tôi rời giường, vừa mới mở cửa phòng ngủ, đã nhìn thấy mẹ chồng đã chuẩn bị đầy đủ, mặc một chiếc váy áo màu lam thanh nhã đứng ở trước mặt tôi.

“Tiểu Tuyết, nhanh đi, hôm nay mẹ đưa con đi spa cao cấp làm đẹp, sau đó chúng ta cùng nhau uống trà chiều, buổi tối ăn món ăn Pháp.”

Tôi sửng sốt một chút, mẹ chồng luôn nghĩ gì làm nấy, hơn nữa toàn thân luôn tràn hơi thở cùng sức sống của người trẻ tuổi.

“Đừng thất thần, nhanh đi, phụ nữ biết cách tiêu tiền mới làm cho đàn ông kiếm được tiền mới có cảm giác có thành tựu.”

Tôi cười gật đầu, vội vàng đi vào phòng thay quần áo.

Đứng ở tủ quần áo, tôi có chút buồn bực, tuy rằng tôi không phải đặc biệt thích làm đẹp, nhưng đi cùng mẹ chồng, tôi cuối cùng không thể một bộ trang phục màu đen ra ngoài. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi tìm một bộ trang phục màu trắng, giày cao gót, tóc dài buông xõa xuống lưng.....

Sau đó, tôi nhìn vào gương, hoàn toàn đã không có dấu vết của một nữ quân nhân, nhưng thật ra lại thanh lệ hơn rất nhiều. Xem ra, mấy ngày nay, bị mẹ chồng sửa đổi, rốt cuộc cảm thấy mình có thêm chút ít mùi vị của một người phụ nữ, khó trách mọi người đều nói người đẹp vì lụa.

Thay xong quần áo, tôi xuống dưới lầu, vừa định cùng mẹ chồng ra ngoài, lại nhìn thấy vẻ mặt bà vô cùng xanh xao, ánh mắt nhìn chằm chằm màn hình TV, nửa ngày nói không nên lời.

Tôi quay đầu nhìn phía TV, lòng cũng thấy khẩn trương. Giờ phút này, TV đang phát tin tức, một chuyên bay từ Paris đi thành phố D, bởi vì khi cất cánh xuất hiện trục trặc, làm cho thành hành khách cùng đội bay đều thương vong, chỉ là chưa con số thương vong cụ thể, cũng chưa có danh sách cụ thể.

Nhưng mà, Nghê Lạc Trần..... Tôi có một dự cảm xấu.....

“Mau gọi điện thoại cho Lạc Trần.” Bà run run nói xong, giọng nói có chút nức nở.

Tôi vội vàng đáp ứng , gọi điện thoại thông nhưng chỉ nghe, ‘Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy. The subscriber you dialed is power off!’

Ta lại gọi cho Từ Đình, cũng tắt máy, tôi liền ngây ngốc đứng ở đó, đã không còn biết là phải khóc hay còn phải làm cái gì , giờ phút này mẹ chồng tôi cũng đã khóc.

“Mẹ, mẹ đừng có gấp, Lạc Trần cũng không nói cho chúng ta biết anh phải về, chúng ta đừng tự hù dọa mình.” Kỳ thật thanh âm của tôi cũng trong lòng đều đã muốn phát run , tôi vội vàng lại điện thoại đến công ty thiết kế, là một nữ thư kí tiếp, cô nói suy tính thời gian Nghê tổng trở về, hẳn là đã đang ở huyện bay đi thành D rồi, chỉ là vừa mới nghe được tin tức, cũng thực khiếp sợ, trước mắt vẫn là không thể liên lạc được.

Tôi không dám giấu diếm mẹ chồng, liền một năm một mười nói, mẹ chồng ôm lấy tôi khóc, khóc một cách tuyệt vọng, ngay cả tôi đều có loại ảo giác, cho rằng là Nghê Lạc Trần thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên cũng khóc theo.

Mẹ chồng vừa khóc vừa nói , nói Giáng Trần 7 tuổi thì bị ông nội đưa đi, 17 tuổi tự mình vụng trộm đi Pháp du học, 27 tuổi thì kết hôn, thời gian chân chính ở bên bà kỳ thật căn bản không có bao nhiêu, bà tổng cảm thấy tình cảm dành cho con quá ít , nhưng lại không thể nào làm gì hơn, có lẽ đây là bi ai cùng tiếc nuối lớn nhất của bà kiếp này....

Mẹ chồng còn nói, nếu Giáng Trần thật sự xảy ra chuyện, bà đời này cũng sẽ không tha thứ cho ông nội.

Trong lúc nhất thời, trong nhà hai người phụ nữ loạn thành một đoàn.

Sau đó, tôi trấn tĩnh lại, khuyên giải an ủi mẹ chồng, nói Lạc Trần có nhiều người yêu thương như vậy, sẽ không có việc gì, nói mẹ chồng gọi cho chồng mình gọi điện thoại đến công ty hàng không bên Paris hỏi tin tức, tin tức ở bên kia hẳn là nhanh hơn so với chúng ta bên này. Ba chồng Nghê Thiên Hằng nghe tin tức như vậy, mặc dù ở điện thoại không ngừng an ủi mẹ chồng tôi, lại nường điện thoại nói cho tôi biết, không cần lo lắng, ông lập tức phái người đi thăm dò. Nhưng là ông cơ hồ còn chưa nói xong, liền cắt đứt điện thoại, điều này làm cho tôi cảm thấy càng thêm bất an hơn, tựa hồ hết thấy đều đã muốn rồi tung lên rồi.

Mẹ chồng tôi cầm điện thoại, sững sốt một hồi, bất đắc dĩ lại gọi điện thoại cho ông nội, nhờ ông nội cũng đi tìm người hỏi thăm sự tình ngọn nguồn, ông nội cái gì cũng chưa nói, liền ngắt điện thoại. Giờ phút này, Nghê gia tựa hồ đã muốn lâm vào nguy cơ, tôi rất khó tưởng tượng, nếu Nghê Lạc Trần thật sự xảy ra chuyện, Nghê gia sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.....

Ngay vào lúc tôi cùng mẹ chồng đang bối rối chờ đợi tin tức, có tiếng mở cổng vang lên , tôi cùng mẹ chồng đồng thời mở to hai mắt, cùng biểu tình nhìn cửa phòng khách.

Chỉ chốc lát, cửa mở, Nghê Lạc Trần mặc quần đen, áo sơmi màu đen, áo vest màu trắng đứng ở cửa, khuôn mặt tuấn dật lộ vẻ tươi cười, nhìn chúng tôi, tựa hồ muốn nói chính mình rất mệt mỏi, muốn chúng tôi một già một trẻ, hai người phụ nữ này phải xót xa cho anh....

Giờ phút này, tôi cùng mẹ chồng đồng thời đứng lên, ai đều không có quản anh, liền xông đến.

Mẹ chồng biên khóc, biên hung hăng chụp anh “Đứa con hư hỏng, con không tiếp tục hù dọa mẹ nữa đi, mẹ già rồi chịu sao được nữa .....” Hoàn toàn đã không còn một phu nhân tao nhã cao quý nữa .

Tôi cũng gắt gao ôm lấy Nghê Lạc Trần, một khe hở cũng không có, tay không quan tâm, cách lớp quần áo loạn sở thân thể anh, lại một câu cũng nói không nên lời. Tôi nghĩ tôi nhất định là bị dọa choáng váng.....

“Hai người là rất nhớ con sao, rất mong muốn gặp con sao? Đây là nghi thức hoan nghênh gì vậy? Hai người mặc kệ là ai, có thể hay không trước tiên nói vài câu, nói cho con biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nghê Lạc Trần hơi hơi né tránh một chút, nhưng có thể nào cũng tranh thoát không thoát vòng ôm của hai người phụ nữ, liền bất đắc dĩ nói: “Không nói lời nào cũng được, nhưng trước để con bỏ hành lý xuống đã.....”

Anh thấy không có ai để ý tới anh, vừa cười vừa nói: “Không để hành lý cũng được, vậy để con vào nhà ăn chút cơm đã.”

Dù anh có nói như thế nào, có trêu đùa hai người phụ nữ chúng tôi thế nào, hai chúng tôi cũng không chịu buông tay, tựa hồ là sợ buông lỏng, hết thấy những kinh hỉ này lại thành hư ảo.

“Đừng nhúc nhích, để ẹ nhìn xem, cái ôm này có phải thật không.” Mẹ chồng vuốt ve mặt anh, giống vuốt ve một kỳ trân dị bảo, vui mừng, sau đó nhin không được tình cảm nhưng nhớ, lại ôm lấy anh khóc.

Nghê Lạc Trần bị chúng tôi làm cho dở khóc dở cười, sau đó, anh rõ ràng không động dậy nữa, để hai chúng ta ôm anh ngây ngốc khóc, thẳng đến khi mẹ chồng tôi khóc đủ, chậm rãi buông ra, tôi mới buông ra, vươn tay cầm lấy hành lý. Anh vội vàng tránh đi tay của tôi, đem hành lý đặt ở một bên, “Quá nặng, em không đỡ được đâu.” Giọng nói anh tràn đầy nhưng nhớ, sau đó nhân cơ hội nắm lấy ngón tay của tôi, nhẹ nhàng vuốt ve, lại dùng một ít độ mạnh yếu, rất nhanh.....

Một loại tình cảm tương tư không nói nên lời, độ ấm thân nhiên tản ra từ đầu ngón tay, dần dần lan tràn ra, càng giống như là dành cho tôi một lời hứa hẹn, anh vĩnh viễn cũng không làm tôi cô đơn để tại này trên đời.

Một lát sau, anh mới chậm rãi buông tay, lui ra phía sau từng bước, nheo mắt lại mị hoặc nhìn tôi và mẹ chồng: “Hai người hôm nay thế nào mà sáng sớm đều xinh đẹp như vậy, rồi vừa lại khóc cho con xem, ai có thể cho con một lời giải thích không?”

Tôi và mẹ chồng cùng nhìn thoáng qua nhau, mẹ chồng mới nói: “Đứa con không có lương tâm, vừa rồi tin tức về chuyến bay từ Paris xảy ra sự cố, có thương vong, mẹ cùng tiểu Tuyết sợ hãi, gọi di động cho con lại không gọi được.....”

“Thì ra như vậy a.....” Nghe Lạc Trần lấy di động ra, ấn nút, một tiếng chuông thanh thúy khởi động máy thật là dễ nghe vang lên.....

“Cũng quá trùng hợp, con vừa xuống máy bay, vội vã trở về, quên khởi động máy, hai người liền loạn thành như vậy.....” Anh cười khẽ, lại bỏ vào điện thoại vào túi, sau đó không có ý tốt nhìn tôi một cái, lẩm bẩm: “Hai người, con trước ôm ai đây?”

Nói xong, anh đi đến trước mặt mẹ chồng tôi, vô cùng thân thiết nắm tay mẹ chồng, dùng cằm cọ tóc bà: “Không sao, đừng lo lắng, là con không tốt, đừng khóc, con không có việc gì, không bao giờ như vậy nữa.....”

Tôi đặc biệt chịu không nổi tình cảnh ướt át như vậy, không tự giác cũng rơi lệ theo, hiện tại tôi cũng đặc biệt mong nhớ vòng ôm của anh, chẳng sợ làm ngón tay anh bị đau, cảm giác một chút độ ấm của anh..... Kỳ thật, thời điểm sợ hãi nhất, tôi vẫn hối hận, vì sao khi ở cùng anh lại không thể yêu thương anh, làm cho trên người anh, trong lòng anh đều là vết sẹo.....

Cũng may tôi còn có cơ hội bù lại, không phải sao?

“Nghĩ cái gì vậy?”

Không biết khi nào thì, Nghe Lạc Trần đã đến gần bên người tôi, anh nhẹ nhàng sờ loạn tóc tôi, cúi đầu phủ ở bên tai, cười nhẹ: “Tối phiền em..... Nhưng mà em then thùng như vậy, không bằng..... Lát nữa lên lầu hãy ôm vậy.....”

Mặc dù thanh âm rất nhỏ, nhưng tôi nghĩ mẹ chồng cũng nhất định nghe được rõ ràng. Tôi xấu hổ vô cùng cúi đầu thấp xuống, chỉ nhìn giày của mình, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì tốt.

“Tiểu Tuyết, con làm chút điểm tâm cho Lạc Trần, sau đó để nó tắm chút, ngủ một hồi, nhìn dáng vẻ của nó nhất định là mệt muốn chết rồi. Mẹ đi mua mấy món ăn, trở về làm cho các con một bữa phong phú.....” Mẹ chồng cười cầm túi đi tới cửa, lại bổ sung một câu: “Có khả năng mẹ sẽ về muộn chút.....”

Nhìn đến vẻ mặt Nghe Lạc Trần cười xấu xa, tôi cúi đầu càng thấp.

Một tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, phòng im lặng, tôi chỉ cảm thấy hơi hơi áp lực, tiếng thở dốc dồn dập dần dần tiến về phía tôi.....

Nghê Lạc Trần vươn tay vội vàng đem tôi kéo vào trong lòng, động tác có chút thô bạo lại có vẻ cực kỳ khiêu khích.

“Anh sắp điên rồi.....” Giọng anh khàn khàn bồi hồi ở bên tai tôi, một bàn tay vội vàng từ vạt áo, chuẩn xác tham nhập đến chỗ xấu hổ nhất....

Anh xấu xa nở nụ cười: “Em cũng nhớ anh, có phải không?” Anh nói nhớ là có hai loại ý tứ, nhưng vô luận thế nào, tôi đều cảm thấy rất xấu hổ. Tôi không dám nhìn mặt anh, chỉ cúi đầu hung hăng vùi vào ngực anh, mặc kệ bàn tay anh cách x chiếc quần bởi hồi vuốt ve nơi nào đó..... Khi nhanh khi chậm, khi nặng khi nhẹ, khiêu khích nỗi nhớ cùng dục vọng đang ẩn ở nơi sâu nhất.....

“Dừng.....”

Không đợi tôi nói hết, tôi liền bị anh dùng lực ôm lấy, hướng lên phòng.

Anh vừa đi vừa đem đầu của tôi đặt trong ngực, một bàn tay cách một lớp quần áp, dùng sức ở trên lưng tôi xoa nắn: “Anh nhịn không được, ai bảo em làm cho chính mình trở nên đẹp như vậy, gợi cảm như vậy.....”

Đó là một loại thanh âm có thể làm người ta mềm yếu, tôi dường như đã xụi lơ ở trong lòng anh.....

46. Chương 46: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn

47. Chương 47: Anh Và Bí Mật Nhà Họ Nghê

Sau khi đem bức tranh ra phía trong sân nhỏ, tôi có cảm giác giống như đang trộm đồ của người khác, tâm lý sợ hãi vô cùng.

Thực ra nhà này có hai thứ thuộc về tôi, một là bức tranh này, ngoài ra còn có cái còi thủy tinh kia nữa, mặc dù Nghê Lạc Trần đã tặng nó cho tôi, nhưng tôi biết thực sự nó vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về tôi.

Quay về bếp, ngọn đèn màu cam, khói lượn lờ bốc lên, ngoại trừ mùi nồng đậm của canh gà, còn lại tôi không thể phân biệt ra mùi của các loại thảo dược.

“Mắt Lạc Trần hơi mệt mỏi, nhất định là hai ngày này ngủ không tốt, mẹ nấu canh bổ cho nó.” Mẹ chồng thân nhiên nói một câu.

Tôi gật đầu, trong lòng còn hơi luống cuống, mẹ chồng khi ngày thường không nói lời nào, còn trên mặt thường hiện lên nụ cười thanh nhã, nhưng bây giờ nhìn thế nào cũng thấy có vẻ lo lắng.

“Mẹ, tối mẹ đừng đi, con sợ.”

Mẹ không trả lời tôi, tôi có thể cảm giác bà cũng đang sợ, chỉ là tôi không biết bà sợ Nghê Lạc Trần biết chúng tôi đem bức tranh giấu đi sẽ tức giận với chúng tôi hay là đang sợ cái gì khác.

Trong nhất thời, không khí trong phòng bếp hơi đông lại, tôi và mẹ chồng đều không nói gì.

“Mẹ, sao ngay cả phòng khách cũng không bật đèn, phòng ngủ cũng tối, con còn tưởng rằng trong nhà không có người chỉ có mình con.”

Bỗng nhiên Nghê Lạc Trần xuất hiện ở phòng bếp một cách kỳ lạ, bước chậm rãi, cả người mặc đồ ngủ màu trắng, tôi cố ý nhìn cổ tay anh một chút, không thấy đeo đồng hồ mà chỉ cột một khăn lụa màu trắng, nhà thiết kế thời trang có sở thích và trang phục quái gở, có lẽ không nên nghĩ nữa, mẹ chồng chắc là không phát hiện ra chuyện gì, tôi nghĩ thầm.

“Lớn như vậy rồi ngủ dậy còn tìm người, sao giày cũng không mang vậy.” Mẹ chồng đau lòng trách cứ một câu liền xoay người đi lấy giày cho anh.

Nghê Lạc Trần nhìn theo bóng lưng mẹ chồng hơi mỉm cười, quay sang nhẹ nhàng cầm tay tôi “Anh tỉnh lại mà không thấy em.” Anh giống như đang giải thích với tôi nguyên nhân không mang giày, lại rất giống như đang nói với tôi anh ngủ dậy không thấy tôi khiến anh rất sợ.

Tôi cố ý làm nũng với anh “Em nghĩ anh vẫn còn ngủ một lát nên lên chạy tới nói chuyện phiếm với mẹ, sau này sẽ không thế...”

Anh mỉm cười gật đầu, giống như rất hài lòng với câu trả lời của tôi, lúc này tôi mới yên tâm.

Ăn xong bữa tối, Nghê Lạc Trần giữ mẹ lại, tôi thấy hai mẹ con như có chuyện muốn nói, liền chủ động nói đi thu dọn hành lý của Nghê Lạc Trần đi Paris về, anh gật đầu giúp tôi mang hành lý lên lầu, trước khi xuống lầu còn hôn tôi một cái, nói có quà cho tôi với mẹ chồng, tôi một lát nữa sẽ cầm xuống ẹ.

Đợi sau khi anh mở cửa nhẹ nhàng đi xuống, tôi mới mở vali ra, bên trong rất gọn gàng, không có đồ phải giặt, tôi nghĩ khách sạn ở Paris đã giặt. Tôi đem mấy áo khoác của anh treo vào tủ đồ, sau khi bỏ áo vào ngăn tủ mới phát hiện bên phía không có mấy cái áo thuộc về anh chứng tỏ anh đã thật lâu không về nhà

Tôi quay trở lại với túi hành lý, ngoại trừ mấy cuốn tạp chí nước ngoài là ba hộp quà nhìn rất bắt mắt, trong đó có hai hộp là nước hoa, tôi cũng không nhận được mím cười, tặng quà mà không có chút sáng tạo nào, đi đến kinh đô thời trang Paris mua nước hoa trở về anh cũng không biết xấu hổ sao, có thể thấy là đã không hết lòng, tôi nghĩ rồi cầm hai lọ nước hoa lên nhìn.

Xem ra anh cũng mua quà ấy nữ ngôi sao kia, trong lòng tôi cảm thấy hơi không vui, cho dù tôi chưa ở trước mặt chất vấn anh nhưng không có nghĩa là tôi không ghen, cho dù làm càn với chồng mình, tôi bình tĩnh phân tích một chút phát hiện trên đó là chữ của Từ Đình, tôi nghĩ mua hai lọ nước hoa này nhất định là ý của anh còn Từ Đình chỉ đi mua, nếu không cô ấy đâu mua hai lọ nước hoa đơn giản như thế. Có lẽ Nghê Lạc Trần muốn cảm ơn Tiêu Dịch, sau khi anh bị thương đã cẩn thận quan tâm anh.

Tôi an ủi mình một chút, không thể bỏ đi quà của mình.

Một món quà hộp nhưng màu tím, bên ngoài nhìn rất đẹp, xinh xắn, tôi thậm chí cho rằng chỉ cái hộp này cũng đủ đắt lắm rồi không biết bên trong là cái gì mà cầm nó trong tay lại nặng thế.

Tôi tò mò mở nó lập tức có một chùm sáng ấm áp tỏa ra, soi rọi ra hình ảnh của hai con búp bên một nam một nữ, tôi hơi hưng phấn đem bọn chúng thổi phồng phồng trong lòng bàn tay, con búp bé ngoài trừ xinh xắn và đẹp, nó còn phát ra những tia sáng như trong suốt nhìn rất chói mắt...

Có phải nó thay mặt cho trái tim của một người không, tình yêu kiên nghị, tinh khiết và trong sáng.

Tôi nhìn kỹ nó phát hiện búp bé nữ có tóc tết đuôi ngựa, cực kỳ giống bóng lưng người con gái trong mối tình đầu của Nghê Lạc Trần, nhưng dưới đế lại có một chữ “Tuyết”, đây là chữ đại diện cho tên của tôi sao? Tôi hơi khó hiểu, lại vội vàng tìm kiếm dưới đế của búp bé nam, trên đế cũng ghi chữ “Lạc Trần”, tôi lại cầm hai con búp bé nhẹ nhàng trong tay, trong đó hai chữ còn được kết nối bằng một chữ “Duyên”

Tuyết Lạc Trần Duyên

Tôi bỗng nhiên nhớ trong điện thoại, tôi hỏi Nghê Lạc Trần người quen biết trước kia, yêu nhất bóng lưng của cô gái, hay là Tiểu Dịch. Anh nói “Đợi anh trở về ở trước mặt em nói cho em biết, người anh yêu nhất là ai.”

Tôi không biết phải làm sao, ánh sáng thủy tinh vậy mà có thể khiến tôi rơi lệ

Ánh sáng đó như biết xuyên qua năm tháng, trở lại những năm tháng thời thơ ấu, người kia vĩnh viễn đi theo phía sau tôi, vĩnh viễn chỉ nhìn thấy bóng lưng kiều ngạo của tôi, vậy mà bị tôi coi nhẹ đã hai mươi mấy năm, tôi có chút không thể tin được, tôi nghĩ nhất định là nhầm rồi, anh làm sao có thể yêu tôi nhiều năm như vậy, tôi đều không biết...

Tôi cầm hai con búp bé rồi đẩy cửa phòng ngủ muốn đi tìm đáp án.

Đi tới chỗ cầu thang, mới phát hiện đèn lớn trong phòng khách đã tắt rồi, một chùm ánh sáng yếu ớt chiếu vào trên ghế sofa, tôi thấy Nghê Lạc Trần nằm ở đó, tựa đầu thân mật gối lên trên đùi của mẹ chồng, hai người nói chuyện thật nhẹ, nhưng trong phòng rộng lớn an tĩnh, tất cả lời nói đều có thể nghe rõ ràng...

“Mẹ, nếu lúc đầu không phải ông nội ép mẹ gả cho Nghê Thiên Hằng, mẹ có sinh con ra hay không?”

“Tất nhiên là có, mẹ sẽ đi đến một khu nhà trong một thành thị xa lạ rồi sinh con ra, một mình nuôi con khôn lớn...”

“Bởi vì khi đó mẹ vẫn còn yêu Nghê Thiên Vũ phải không? Con là con trai duy nhất của hai người.”

Nghe thấy câu nói đó tôi không nghĩ mình sẽ khiếp sợ như thế, có lẽ tôi đã sớm cảm thấy Nghê Lạc Trần là con trai của Nghê Thiên Vũ và mẹ chồng, tôi chỉ không dám nghĩ đến mà thôi.

Tôi biết nghe lén người khác nói chuyện là không lịch sự, nhưng tôi lại đặc biệt muốn đi vào thế giới của Nghe Lạc Trần, lắng nghe lời nói trong lòng của anh.

“Mẹ hận ông ấy.”

“con cũng hận ông ấy...” Lời nói của Nghe Lạc Trần hơi nghẹn ngào, anh tựa mặt vào lòng mẹ chồng, một lúc lâu lại nói “Con hận mỗi người trong nhà họ Nghe, kể cả ông nội...”

“Con trai cưng, hãy nghe mẹ nói, nghe lời mẹ, đừng hận ông nội và ba của con, mỗi người trong nhà họ Nghe đều yêu thương con giống như bảo bối...”

“Mẹ, con không phải bảo bối của nhà họ Nghe, con là sỉ nhục của nhà họ Nghe...” lời của Nghe Lạc Trần có chút mất khống chế, thoáng bình tĩnh một chút, lại tiếp tục nói “Họ thương con vì con là cháu trai duy nhất của nhà họ Nghe. Lúc đầu người trước tiên vứt bỏ con là Nghe Thiên Vũ, ông ấy không chịu kết hôn với mẹ, cũng không thừa nhận đứa con trong bụng mẹ làm ẹ năm nó mới là sinh viên 22 tuổi mà phải đi đến bước đường cùng, nhưng mà ông trời vậy mà khiến cho Nghe Thiên Hằng không thể có con, ông nội lại không hi vọng con cái nhà họ Nghe phải thất lạc ở bên ngoài,= mới buộc Nghe Thiên Hằng lấy mẹ, thu dưỡng mẹ con chúng ta...khi con bảy tuổi, ông nội lại vì cứu vết đứacon mang chứng bệnh trầm cảm, bắt con nhỏ như vậy phải rời xa mẹ, canh giữ bên một người mắc bệnh trầm cảm mãi đến khi Nghe Thiên Vũ chết, con cũng mắc bệnh trầm cảm ông ấy mới hối hận...”

“Con trai cưng, nỗi sỉ nhục của nhà họ Nghe là mẹ, không phải con...” Mẹ chồng ôm lấy Nghe Lạc Trần khóc, khóc rất đau lòng, “Còn nữa những thứ này con biết khi nào vậy?”

“Sau khi Nghe Thiên Vũ chết,ông nội và Nghe Thiên Hằng trong một lần nói chuyện bị con lén lút nghe được, lúc đó mới bảy tuổi...”

“Con hận ông nội không?”

“Ừ, vừa yêu vừa hận...”

“Nhưng ông nội con biết sai rồi, sau này khi con 17 tuổi lén lút đưa con đi sang pháp du học, một ông già kiêu ngạo và quật cường như thế ở trong điện thoại cúi đầu với con, muốn con quay về bên cạnh ông ấy, lẽ nào con còn muốn để ông ấy nhận sai với con?”

“Không, con muốn ông ấy nhận sai với mẹ.. con đã từng thề muốn trả thù ông ấy, trả thù người nhà họ Nghe, con muốn xuất sắc như Nghe Thiên Vũ, lại giống như Nghe Thiên Vũ rời xa họ, rời xa nhà đó...”

“Con không phải đang sai lầm hồ đồ?” mẹ chồng bỗng nhiên rất nghiêm khắc, hung hăng đánh mông Nghe Lạc Trần, “Đây là con muốn trả thù mẹ, muốn khiến mẹ cũng sống không nổi, phải không? Bây giờ con đã lấy vợ rồi, lẽ nào con cũng giống như cha con...”Nói chung mẹ chồng ý thức được bản thân mình sai, vội vàng đổi giọng “Cũng tương giống như Nghe Thiên Vũ vứt bỏ mẹ, vứt bỏ vợ, không chịu nhận trách nhiệm của một người đàn ông sao?”

“Mẹ,con chỉ là vì nghĩ đến mẹ con mới chưa làm như vậy, mới sống tới ngày hôm nay... sau này con cũng sẽ vì mẹ và Nhạc Tuyết, vượt qua uất ức để sống thật tốt...”

Tôi kinh ngạc gần kêu lên thành tiếng, búp bê nhỏ trong tay cũng thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, tôi chỉ có hiểu biết rất nông cạn về bệnh trầm cảm, vậy đó rốt cuộc là loại bệnh gì tôi cũng không rõ ràng, nhưng Nghe Thiên Vũ chết, Nghe Lạc Trần tự sát chắc hẳn là vì loại bệnh này...khó trách ở hành lang bệnh viện khi anh ấy uống thuốc nói với tôi, anh ấy bị cấm, cũng khó trách anh ấy vẫn không chịu về nhà nói yêu là một loại bệnh, anh ấy cần thời gian vì anh ấy chỉ sợ tôi lo lắng, cũng nghe nói bệnh nhân bị bệnh trầm cảm với bệnh tình của mình đều khó mở miệng, họ coi nó như là việc riêng tư nhất nên giấu diếm mọi người xung quanh nhất là người anh ấy yêu...

“Con à, con nên lạc quan, bây giờ ông nội thật lòng yêu thương con, cũng không chỉ vì con là cháu trai duy nhất của nhà họ Nghe. Con lẽ nào không biết sao, ông nội vì con đi ngược lại với nguyên tắc quân nhân nhiều năm như thế...ông ấy biết con từ nhỏ đã thích cô gái Nhạc Tuyết đó, sau đó có cơ hội, lựa chọn người chấp hành nhiệm vụ, ông ấy đem cái tên Giang Triều chuyển đi...con biết quyết định như vậy ông ấy đã khó khăn bao nhiêu không?”

Nghe thấy cái tên đó tôi không khỏi cúi đầu xuống, ánh trăng nhợt nhạt yên lặng chiếu rọi cả cầu thang.

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa.” Nghê Lạc Trần cao giọng nói, cắt đứt lời mẹ chồng “Chính vì chuyện này con lại càng không thể tha thứ cho ông ấy, sau đó ông vậy mà lại giấu diếm chuyện Giang Triều bị thương, toàn bộ quân đội đều không ai biết cậu ấy bị như thế nào, đã thương tổn Nhạc Tuyết và Giang Triều, tình yêu của ông ấy luôn ích kỷ như vậy, tàn nhẫn, ngang ngược.”

“Người nhà Họ Nghê yêu đều ích kỷ, tàn nhẫn, cũng đều ngang ngược.” Mẹ chồng thản nhiên nói

Trong lúc nhất thời phòng khách yên tĩnh lại.

Tôi không biết nên đi hay ở lại, liền ngồi xuống trên cầu thang, lặng lẽ ngắm ánh trăng ngoài cửa sổ.

“Con à, Nhạc Tuyết là một cô gái tốt, tuy hơi bướng bỉnh, biết đạo lý, có thể nhìn thấy con bé yêu con, lần này tiếp xúc với con bé mẹ phát hiện con bé có rất nhiều ưu điểm, bây giờ rất khó tìm được một người không nông nổi như thế, một đứa con gái không ham muốn hưởng thụ... con may mắn thế nên phải quý trọng, biết không?”

“Mẹ, con có nhiều chuyện gạt cô ấy, sau khi cô ấy biết sẽ nghĩ như thế nào, sẽ không rời khỏi con chứ? Con không dám tưởng tượng...”

Tôi cười với mình, đem hai con búp bê đặt ở chỗ cầu thang.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng mỏng chiếu vào trên người hai con búp bê, phản chiếu ánh sáng ra ngoài...

48. Chương 48: Tại Sao Anh Lại Đáng Yêu Như Thế...?

Tôi ngồi ở cầu thang, mặc cho thời gian như ánh trăng nhàn nhạt ngoài cửa sổ trôi qua.

Có lẽ sẽ không người nào nghĩ tới Nghê Lạc Trần là người muốn gió có gió hô mưa có mưa nhưng đã trải qua những đau thương như thế. Tôi từng oán giận anh tại sao dù là vui buồn giận gì thì trên khuôn mặt anh luôn tỏ vẻ lãnh đạm, dường như tươi cười giả dối, tại sao không kéo xuống bộ mặt giả dối đó xuống để quay về dáng vẻ tự nhiên của mình? Bây giờ nghĩ lại tôi mới hiểu được, loại tươi cười đó là cười nhạo bản thân anh, người nhà, và với cả thế giới, là một loại bất đắc dĩ và đau xót thật sâu...

Đối mặt với sự tàn nhẫn như vậy, ngoài mỉm cười anh còn có thể làm sao đây?

Sau khi nghe xong tôi còn biết rõ một chuyện, thì ra ông nội không thích tôi bởi vì tôi không yêu Tiểu Bùn của ông, Từ Đình mới là người mà ông an bài ở bên cạnh Nghê Lạc Trần, có thể là người phụ nữ khiến ông an tâm, theo thời gian tùy thời cơ chờ đợi Nghê Lạc Trần tiếp nhận đưa vào thế giới của anh và thế giới của người nhà họ Nghê, chỉ là Tiểu Bùn của ông hoặc là ông trời cũng không chiều theo nguyện vọng của ông...

Xem ra duyên phận của đời người đúng là không có cách nào nói rõ, có đôi khi gần nhau cả đời cũng chưa chắc sẽ yêu nhau, gặp nhau không nhất định là duyên phận, bỏ qua cũng không nhất định là tiếc nuối. giống như tôi với Giang Triều cho dù tình cảm mười mấy năm, cũng không chống lại được định mệnh an bài và dòng chảy của thời gian, loại đau đớn vì bị chia cắt có lẽ vẫn còn nhưng đã dần dần trở nên phai nhạt rồi, niềm vui và hạnh phúc của anh cũng không nên dành cho tôi, sau này thứ tôi muốn đối mặt chỉ có hạnh phúc và đau khổ của Nghê Lạc Trần.

Chỉ là trong lòng vẫn còn đau buồn mơ hồ vì Giang Triều kêu oan một chút, khi còn bé vì Nghê Lạc Trần mà bố của Giang Triều bị giáng chức, sau khi lớn lên lại vì Nghê Lạc Trần nên một chân khỏe mạnh như thế của Giang Triều bị mất đi, lẽ nào đây cũng là một loại duyên phận.

Đều nói ‘Hồng nhan là kẻ gây tay họa’, tuy tôi không phải là hồng nhan nhưng lại mang đến tai họa cho anh cảm thấy tự trách ở trong lòng.

Sau đó tôi nghe thấy mẹ chồng không ngừng dặn dò Nghê Lạc Trần, phải kiên cường một chút nghe lời bác sĩ phối hợp trị liệu, tôi mới nghĩ đến chuyện quay về phòng đọc sách, mở máy tính tìm kiếm một chút thông

tin về bệnh trầm uất. Hóa ra cuộc đời của người bị bệnh trầm uất là màu xám, họ không có hi vọng với tương lai, có đôi khi còn cảm thấy bản thân mình từ bé đã là một sai lầm, bản thân cho rằng mình không thể mang đến hạnh phúc cho người nhà và bạn bè, họ cho rằng sự tồn tại của mình đối với người khác là một gánh nặng... khó trách bức tranh của Nghê Thiên Vũ lại ảm đạm như thế, thì ra đó chính là màu sắc thế giới của ông, cho dù con ruột bảo bối ở bên cạnh ông cũng không do dự kiên quyết chấm dứt cuộc đời.

Nhưng trong lòng ông không có chút lưu luyến nào sao? Có lẽ cái còi thủy tinh là kỳ vọng và khúc mắc cuối cùng...

Lạc Trần của tôi đem thứ đồ như tính mạng đó giao cho tôi, ngụ ý bảo tôi là hi vọng của anh sao?

Đêm đã khuya ánh trăng ẩn sau tầng mây, ánh sáng bắt đầu trở nên mờ mờ.

Mượn ánh sáng yếu ớt, tôi nhìn thấy con búp bê thủy tinh ở đầu giường không còn tỏa những tia sáng ra bốn phía như thế nữa, không có ngoại lực tác động thì sẽ không tự mình phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, giống như hạnh phúc của con người vậy, sẽ không từ trên trời rơi xuống mà nó cần mình tự đi thực hiện và nắm chặt.

Nằm ở trên giường và trách nhiệm nặng nề ở trong đầu làm thế nào cũng không ngủ được, có lẽ cũng đang đợi một hơi ấm, một mùi hương..

Không biết cửa mở ra khi nào, Nghê Lạc Trần nhẹ nhàng đi đến.

Tôi vội vàng nhắm mắt lại giả bộ ngủ say.

Dần dần hô hấp của anh cũng đến gần tôi, hơi thở quen thuộc phả vào trên mặt, một nụ hôn ẩm ướt nhẹ nhàng rơi trên trán tôi, sau đó anh lại dán sát vào trên mặt tôi, tham lam ngửi, lông mi rậm trong nháy mắt khiến ối tể bào trên mặt tôi đều cảm thấy ngứa ngứa, nhưng anh giống như vẫn chưa cam lòng lại dùng ngón tay nhẹ nhàng bóp mặt tôi, sau đó buông ra rồi vuốt ve chỗ khác. (bó tay với anh TrầnJ)

Tôi ngừng thở, kiên nhẫn và kiềm chế mới không thốt ra bất cứ âm thanh nào.

Cho đến lúc anh vui chơi đủ trong miệng thoát ra tiếng cười nhỏ, mới dần dần tách mặt khỏi tôi, lại dùng tay hơi vuốt ve tóc tôi rồi xoay người rời đi.

Cửa phòng tắm mở ra, ánh sáng vừa rọi tới lại chợt tối sầm, dần dần truyền đến tiếng nước chảy.

Tôi mở mắt nhẹ nhàng thở phào, dùng sức chà xát sự ngứa ngáy trên mặt, cười cười. Thật sự vừa tôi tôi đặc biệt nghĩ muốn ôm anh một chút làm cho anh hoảng sợ, chỉ là tôi sợ không biết phải trả lời như thế nào, vì sao tôi vẫn chưa ngủ.

Bỗng nhiên cảm giác được phần tình yêu này có nhiều người kỳ vọng và chú ý mà trở nên không hề đơn giản, như vậy tôi phải nắm chặt nó như thế nào, hoặc là bị nó nắm chặt ?

Tôi đang nghĩ thì cửa phòng tắm đột nhiên mở ra nên vội vàng nhắm mắt lại.

Một lát sau hơi thở của anh tới gần lần nữa, mang theo cơ thể ẩm áp đầy hơi nước dấp dấp sát vào lưng của tôi, tay nhẹ nhàng vòng qua eo tôi, không ngừng hôn tóc tôi, còn thốt ra tiếng hừ nhẹ nhàng và thỏa mãn.

Tôi bị anh đùa thực sự nhìn không được nữa bật cười , từ phía sau ôm thắt lưng anh “Thế nào, mới quần mẹ còn chưa đủ , lại tìm em làm nũng à?”

Anh im lặng một chút,sau đó nói như đã dự đoán được trước “Anh biết em không ngủ, có phải là vì bị lạnh nhạt nên ghen với mẹ anh không?” Thì ra ghen tuông ở trong mắt anh cũng là một loại kiêu ngạo.

Anh tưởng rằng em là anh sao? Ai ghen chứ?” Tôi dồn sức xoay người, tay vẫn quần chặt lấy lưng của anh như cũ.

Anh chặn lại ánh trăng duy nhất ngoài cửa sổ, trong phòng tối nhưng tôi lại vẫn có thể thấy được ánh mắt sáng ngời của anh, vẫn nhìn anh, chỉ là trong chốc lát anh bỗng nhiên mỉm cười hiểu ý, nụ cười trực tiếp đó rất đơn giản, đơn giản đến khó có thể xuất hiện trên mặt của một người trưởng thành, càng không nói là người trầm uất cô độc như anh. Tuy nhiên chỉ trong nháy mắt, tôi vẫn như cũ bị dáng vẻ tươi cười này

làm cảm động, xem ra trên đời này điều khiến người ta cảm động nhất không phải là đau lòng, mà là một niềm vui đơn giản, mà niềm vui của anh chỉ vẹn vẹn là vì tôi vẫn đang chờ anh nên chưa ngủ..

Rất đơn giản nhưng lại khiến tôi đau lòng, ai nói Nghe Lạc Trần phức tạp, thần bí, không thật? Thật ra anh thực sự rất đơn thuần.

Tôi hơi vỗ nhẹ vào mặt anh một chút, hỏi “ Tại sao anh lại đáng yêu như thế?”

“ ... ”

Hiển nhiên anh không nghĩ tôi sẽ nói như thế, cơ thể hơi run rẩy, sau đó cẩn thận lui lại phía sau, muốn giữ khoảng cách để thấy rõ mặt tôi.

Tôi không cho anh đạt được, lại hơi giữ chặt tay một “Ngoan, đừng sợ, ngoài em ra thì chị nào còn có thể thương anh như thế.”

Tôi nghĩ là trêu anh một chút, quả nhiên anh “phì” cười một tiếng, sau đó lập tức cử động muốn đứng dậy bật đèn để nhìn thử người phụ nữ trong ngực anh có phải là vợ Nhạc Tuyết của anh hay không, vì sao cảm thấy không hề giống một người từ trước đến nay.

“Anh dám...’ tôi có chút xấu hổ đã để anh nhìn thấy dáng vẻ dịu dàng của tôi, liền uy hiếp anh.

Nhưng anh làm sao cũng không chịu nghe còn kì kèo với tôi, nói gì cũng phải nhìn rõ dáng vẻ bây giờ của tôi, cho đến khi tôi đưa tay đặt ở nơi đó của anh, anh mới không cử động nữa...

Dần dần tôi cảm thấy nơi đó của anh bỗng chốc trở nên nóng như lửa trong tay tôi, to lên, anh thở hổn hển, kéo đầu tôi vào lòng “Không cần nhìn nữa, thật sự là vợ anh vì nơi đó nhận ra tay của em...”

Tôi hơi đỏ khóc đỏ cười, lại giả bộ nghiêm túc mở tay đang cầm ra, nhẹ nhàng đẩy anh một tí “Trước tiên anh khai rõ vì sao cũng mua quà cho Tiêu Dịch, rốt cuộc quan hệ của anh với cô ấy là gì?”

Anh lặng người một chút, tiếp theo lại vui đùa dựa vào lòng tôi, một lần nữa đem tay của tôi đặt ở nơi nóng bỏng đó của anh, “Bà xã, em không nên như thế vì, lúc này nói điều kiện rất thất đức nha...”

“Em mặc kệ cái gì thất đức hay không thất đức, không nói thì đừng nghĩ...”

Tôi cố trừng phạt anh, nhưng bản thân mình lại cảm thấy đau lòng, đồng thời cũng cảm thấy rất vui vẻ, tôi nghĩ có lẽ con người hoặc nhiều hoặc ít cũng ngược đãi bản thân mình và ngược người khác, nhất là với người mà mình yêu nhất.

Cuối cùng anh cũng mặc kệ, dùng phương thức vô cùng tàn nhẫn làm nũng với tôi, “Bà xã, ôm một cái đi, nơi đó đang cương lên cảm thấy hơi đau.....’

Tôi cười cười ôm chặt anh, lại có chút không cam lòng, đưa mặt nhẹ nhàng hôn anh, rồi lừa anh “Ngoan, nói cho em biết, anh với cô ấy đã...hay không...”

“Em nghĩ đi đâu rồi, anh với cô ấy làm sao có thể, quan hệ của tụi anh...tóm lại, anh và cô ấy cùng lớn lên với nhau...”

Thì ra là người phụ nữ mà ông nội bố trí ở bên cạnh anh, tôi không dám hỏi tiếp, chỉ cần tin tưởng là là tốt rồi.

Tôi đứng dậy, đặt anh ở dưới người...

Ánh trăng nhạt ngoài cửa sổ chiếu trên khuôn mặt đẹp trai của anh, thì ra hai người xuất sắc như thế, là cặp nam nữ đứng đầu trong giới nghệ thuật, cho nên anh mới giống siêu thoát trần tục, như vậy không giống người khác...nhưng tại sao cha mẹ của anh hay là trời cao lại nhẫn tâm đem sự đau khổ bó buộc trên người anh...

Tôi đau lòng hôn anh, từ cái trán cương nghị, rồi xuống mũi, và cánh môi ẩm ướt mềm mại...lại dần dần hôn xuống, lại không để ý đến anh điên cuồng tìm kiếm môi tôi...mãi đến khi anh đuổi theo đến mệt cũng trở nên ngoan ngoãn, tôi mới từ từ lướt môi qua vòm ngực rắn chắc của anh và nơi bụng dưới đang dồn dập lên xuống...

Anh hừ rồi hừ, muốn dùng tay kéo cánh tay của tôi, nhưng tôi lại nhẹ nhàng tránh khỏi, lại thông thả kéo quần ngủ của anh xuống.

Nơi đó đã đứng thẳng, hơi run run lắc lư trong mắt tôi, giống như đang bắt chuyện với tôi, cảm ơn tôi đã phóng thích nó, tôi cười một chút không chút do dự cúi đầu hôn lên nó...

“Nhạc Tuyết, không được...anh không cho...không cho em như thế...”

Tôi ngẩng đầu, mượn ánh sáng yếu ớt nhìn anh, anh cũng đang nhìn tôi cầu xin, trên trán có những giọt mồ hôi trong suốt, giữa hai mày cũng nhẹ nhàng nhăn lại, ngực phập phồng kịch liệt.

“Chậm rãi không thoải mái?”

“uh...”

Thấy anh cúi đầu hừ một tiếng, tôi liền đưa tay an ủi bụng dưới của anh, nhẹ nhàng ma sát, từ câu từng chữ nói “Nghê Lạc Trần, anh nhớ kỹ, từ nay trở đi anh là Lạc Trần duy nhất của em, em sẽ yêu thương anh thật tốt, mỗi nơi mỗi chỗ em đều phải yêu thương...”

Nói xong tôi liền ngậm nơi nóng bỏng đó của anh vào miệng, dùng độ ẩm ẩm ướt yêu thương nó, như mong muốn nghe thấy anh không còn cách nào không chế và nhẫn nại than nhẹ. Tôi nhớ trước kia anh chờ cho đến lúc vui sướng cũng không phát ra âm thanh gì, có lẽ như vậy cũng có ý nghĩa, từ giờ phút này ở trước mặt tôi anh dần dần kéo xuống về ngục trang kia...

Tôi không biết có phải anh khóc không, đàn ông lúc đang cảm động có đôi khi cũng cần dùng nước mắt để biểu lộ...

Sau đó tôi hôn rất lâu, cho đến khi anh không thể nhịn được nữa mới đoạt lấy quyền chủ động, đem tôi ôm vào ngực, cắn thân hôn tôi...

Chúng tôi lao thẳng đến đối phương thật dịu dàng, từng chút từng chút đưa nhau lên tới đỉnh sung sướng.

Đêm dần dần trở nên yên tĩnh lại, tôi với anh ôm nhau, rất lâu không nói lời nào chỉ thông thả dùng mồ hôi để truyền độ ẩm cho nhau, sau đó anh dùng mặt vuốt ve đầu tôi, cúi đầu nói “Nhạc Tuyết, đừng tốt với anh như vậy, anh không quen cũng sợ hãi...”

Tôi không nói gì chỉ là, giống anh lúc trước vuốt ve tôi, dùng tay từng chút từng chút vuốt ve tóc của anh. Thật ra tôi cũng sợ, sợ anh chỉ ngoạn vào lúc này, sợ anh khi quay người lại liền trở thành lạnh lùng hà khắc, cũng sợ có một ngày anh không đủ kiên cường mà vứt bỏ tôi và thế giới này...

Ngày mai mẹ chồng rời đi, tôi không có khả năng gánh chịu toàn bộ trách nhiệm và nhiệm vụ này?

Nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ càng ngày càng tối, ngày mai có lẽ trời sẽ mưa dầm, thời tiết tháng 6 luôn luôn bất thường như thế, nói thay đổi bất thường cũng giống như thế giới thường thay đổi khó lường như thế.

49. Chương 49: Nguồn Gốc Của

50. Chương 50: Chân Tướng Không Có Trên Đời

51. Chương 51: Điểm Mấu Chốt Của Anh Là Em

Chiếc xe Lamborghini màu đen nhanh chóng lao đi trên đường phố, như một linh hồn cuồng loạn phản chiếu ánh nắng chiều cùng những tòa nhà mọc san sát trong thành phố, lấy tốc độ ánh sáng để lại tất cả ở phía sau.

Ánh mắt Nghê Lạc Trần sâu thẳm, đôi môi bạc mím thành một đường thẳng tắp, hai tay nắm chặt tay lái không lộ vẻ gì, cho đến khi tiếng động âm ỉ xa xa của thành phố vang lên, cho đến khi anh cảm nhận được Nụ Nụ ở trong lòng tôi run run, xe mới dần dần giảm tốc độ...

Nụ Nụ bắt đầu nhỏ giọng nghẹn ngào, giọng nói không thể nghe thấy được.

Một lớn một nhỏ này cùng làm đau lòng người, tôi lại không biết nên an ủi như thế nào, chỉ biết dùng cảm cọ cọ không ngừng trên đầu Nụ Nụ, yên lặng trong khó khăn.

Có lẽ ngày thường anh bảo vệ tôi quá tốt, tôi không nghĩ đến một nhà thiết kế như anh cũng tức giận bởi những những lời đồn vô căn cứ đó, việc riêng tư không có gì đáng nói. Thực ra, chúng tôi chẳng qua chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường mà thôi, hưởng thụ một chút đơn giản, nhàn hạ và vui vẻ, xem ra, khói lửa nhân gian cũng có thể trở thành một loại xa xỉ.

“Em nói xem cả hai người bọn em cùng khóc, anh nên dỗ ai trước đây?” Nghê Lạc Trần đột nhiên cười, như ánh nắng ấm áp đẩy đi những tầng mây lo lắng, ấm áp khiến tôi trong nhất thời không cách nào thích ứng được.

Thì ra tôi chỉ là chật vật một chút, giờ phút này lại không nhịn được mà rơi lệ.

Một tiếng cười nhẹ trôi qua, xe dừng lại ở ven đường, cơ thể Nghê Lạc Trần chậm rãi tới gần chúng tôi, vươn một cánh tay, đồng thời đem tôi và Nụ Nụ kéo vào trong lòng.

Anh đem mặt cọ cọ ở trước tóc mái của tôi, dịu dàng nói: “Nhạc Tuyết, xin lỗi, anh không nên vì Nụ Nụ gọi anh là ba mà quá dỗi ứ, mang tới nguy hiểm cho bọn em, nhưng em đừng sợ, có anh ở đây, sẽ không phát sinh chuyện gì nữa, tin anh...”

“Không phải em sợ, em chỉ đau lòng”. Tôi đem mặt dán chặt ở mặt anh, cọ cọ vào anh.

“Đau lòng cho anh?” Anh nhẹ nhàng đẩy tôi ra, nghiêm túc nhìn một chút, đột nhiên cho dù có Nụ Nụ ở trước mặt hay không cũng liền ôm chặt tôi in bờ môi mềm mại xuống: “Nếu đã đau lòng thì hãy an ủi anh...”

Tôi không nghĩ sẽ kháng cự, lại không có dũng khí hòa theo, chỉ mặc kệ hàm răng của anh cắn lên môi một chút, cảm thấy vừa đau và ngứa.

Một lát sau, anh buông tôi ra cười nói: “Anh đang hôn vợ của mình, cho dù có thấy sợ cũng sẽ không sợ nữa.”

“Ba ba tốt, con cũng không sợ...”

Giọng nói ngây thơ của Nụ Nụ đột ngột thêm vào khiến cho hai chúng tôi mỉm cười.

Tôi xoa xoa môi, cảm giác trên mặt có chút nóng rực, liền mở cửa sổ xe ra, trong phút chốc, một trận gió nhẹ nhàng khoan khoái xông vào, thoang thoang một mùi hoa nhẹ.

“Nụ Nụ, vui không?” Nghê Lạc Trần vuốt vuốt đầu Nụ Nụ rồi hỏi

“Vui ạ, nhưng ba ba tốt, vì sao bọn họ muốn ức hiếp chúng ta?” Thực ra những phóng viên đã bị khí thế không giận mà uy của Nghê Lạc Trần làm cho sợ, nhưng cô bé nhỏ lại có thể cảm giác được người bị tổn thương là chúng tôi.

Nghê Lạc Trần không trả lời cô bé, mà chỉ cười khê: “Chỉ cần Nụ Nụ vui vẻ là được rồi, chúng ta sẽ không sợ bị ức hiếp...”

Anh vui vẻ nói một tiếng ngừng nghỉ với trạm gác, xe chậm rãi khởi động. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy tính trẻ con phóng túng của anh, có lẽ có khi chúng ta cũng nhất định cũng phải lừa mình dối người, chúng ta có thể rời bỏ trần gian hỗn loạn, chúng ta có quyền lợi chỉ sống trong không gian của chính mình.

“Em đang suy nghĩ cái gì?” Anh vẫn chú ý nhìn phía trước nhưng vẫn biết tôi đang nhìn anh

“Em đang nghĩ điểm mấu chốt của anh là gì?” Người nào cũng không phải đều có một điểm mấu chốt sao? Nhưng điểm mấu chốt của anh ở đâu, chuyện tự sát sớm muộn cũng bị phơi bày, như anh vẫn có biểu hiện dễ dàng như thế, thật sự khiến cho tôi thắc mắc mãi.

Anh không hề nghĩ ngợi trả lời tôi: “Điểm mấu chốt của anh là em”.

Tôi vỗ về tóc của Nụ Nụ cười, tôi biết điểm mấu chốt của anh không chỉ có tôi mà còn có cả Nghê Thiên Vũ.

Về đến trong nhà, cũng không thể nói là Nụ Nụ quyết lấy ‘ba ba tốt’, hay ‘ba ba tốt’ quyết lấy con bé, hai người dính cùng một chỗ, từ phòng khách chơi đùa đến trên lầu, rồi lại từ trên lầu đến thăm ở trong phòng ngủ, đầy phòng đều là đồ chơi của hai người, tôi chỉ đành biết ở sau bọn họ để quét dọn đồ chơi, ...tôi không thể tưởng tượng được tương lai trong nhà có một đứa trẻ, Nghê Lạc Trần có thể sẽ cất đứa bé ở trong phòng hay không.

Sau đó, tôi tắm rửa cho Nụ Nụ, chúng tôi lấy lý do cấm đàn ông đi vào, để anh đứng ở ngoài cửa.

Cửa phòng tắm khép hờ, tôi theo cánh cửa nhìn ra thấy trong tay anh đang cầm đồ chơi, dựa lưng vào bức tường ở cửa, như một người ba đáng thương đang chờ đợi con của mình. Lúc này, tôi không biết anh đang nghĩ cái gì, mơ hồ cảm giác được anh không có vui vẻ như vừa rồi, có lẽ là trong nhà thêm một đứa trẻ, khiến anh như có cảm giác làm ba một lần.

Sau khi Nụ Nụ ngủ say hai chúng tôi nhẹ nhàng trở về phòng ngủ, tắm rửa xong liền ôm nhau nằm ở trên giường, anh nhẹ nhàng mà vuốt ve tôi, hôn tôi, rồi thở dốc dồn dập, tay đang ở trước móc áo ở ngực tôi, tôi mới từ trong say mê tỉnh lại, vội vàng đề ại tay anh: “Không được, Nụ Nụ ở bên cạnh.”

“Không sao, anh sẽ nhẹ một chút...” Anh khẽ cắn vành tai tôi, cúi người mà nằm lên...

Tôi biết trong phòng cách âm cũng không tệ, cũng không cự tuyệt, thực ra đến lúc này, tôi đặc biệt thích ôm thắt lưng anh, mặc anh nhẹ nhàng chậm chạp, hoặc hung dữ mạnh mẽ ở trong cơ thể tôi hút lấy điều anh muốn, tôi luôn cảm giác được giờ khắc này anh không có phòng vệ, hoàn toàn đem sự yếu ớt nhất, thật lòng nhất của mình giao cho tôi...

Nhìn mồ hôi chảy ra trên trán anh, dùng lực ở trong lòng tôi co rút, tôi cũng thỏa tình mà giữ lấy anh: “Lạc Trần, chúng ta nên có con đi.”

Vừa dứt lời, anh liền ghé vào trong lòng tôi bất động, một luồng chất lỏng chảy vào trong cơ thể tôi.

Một lát sau, anh tựa đầu cọ cọ ở cổ tôi, bất mãn hừ hừ mà nói: “Nói lung tung”

“Vậy anh khẩn trương hay là cao hứng?” Tôi cười ôm sát anh, ân ái lừa nói: “Nếu không, lại thêm một lần nữa đi.”

“Thôi đi, ngủ nào, anh hơi mệt.”

Đêm càng ngày càng sâu hơn, tôi thực sự có chút buồn ngủ, cơ thể đang được anh dịu dàng vỗ về, rất nhanh liền đi vào mộng đẹp. Chỉ là đang ngủ, tôi cảm thấy ngực được buông lỏng ra, dường như có người đắp chăn vào cho tôi, một lát sau, một bên giường lồm xồm xuống...

Tôi hơi mở mắt, nhìn thấy Nghê Lạc Trần đứng dậy mặc áo ngủ, đi ra khỏi phòng ngủ...

Nghĩ đến bức anh kia trong thư phòng, tôi đột nhiên thấy khẩn trương, vội vàng rón ra rón rén đi theo anh.

Anh đi tới phong ngủ của Nụ Nụ, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, theo ánh trăng ngoài cửa sổ, có thể thấy được vẻ mặt thanh thản ngủ của Nụ Nụ. Nghê Lạc Trần đi qua, cúi xuống, lau đi dấu son môi ở trên trán Nụ Nụ, sau đó anh ngồi xuống, lấy tay nhẹ nhàng vỗ nhẹ cơ thể Nụ Nụ

Ánh trăng chiếu vào trên mặt anh, vốn trầm tĩnh như vậy, ôn hòa, dường như còn có tiếng hát nhẹ nhàng, chậm rãi lay động không gian trong phòng...

Thì ra anh thích trẻ con như thế, tôi cảm thấy an ủi vuốt lên cái bụng phẳng của mình, thể xác và tinh thần tràn ngập ấm áp.

Hai ngày liên tiếp tôi và Nghê Lạc Trần cùng Nụ Nụ ở nhà, giống như ngăn cách với bên ngoài, trong nhà thậm chí ngay cả tờ báo cũng không có, tôi không biết là anh cố ý trốn tránh, hay là không muốn tôi biết cái gì mà lo lắng thay anh, trong lòng tôi có chút bất an.

Sáng sớm ngày thứ ba, Dư Na và Giang Triều qua đón Nụ Nụ, hai người họ người trước người sau tới, cô ấy không buộc Giang Triều lập tức kết hôn, mà Giang Triều cũng đồng ý lo lắng cho quan hệ của bọn họ, nhanh cho cô một câu trả lời thuyết phục. Sau đó, Nghê Lạc Trần mời bọn họ ở lại ăn cơm sáng, cả buổi sáng, tôi cảm giác ánh mắt Giang Triều đề là lạ, nói cũng rất ít, mặt cũng hồng hồng, thì ra người đàn ông như anh cũng thẹn thùng, so sánh với từ trước lại thêm mấy phần đáng yêu...

Sau khi tiễn Nụ Nụ đi, trong nhà như thiếu đi thứ gì đó, Nghê Lạc Trần cũng rất trầm mặc, sau đó anh đi lên lầu, thay đồ đi xuống, cài khuy áo sơ mi nói: “Anh đi ra ngoài bàn bạc công việc, một lát sẽ trở về.”

“Ừm” tôi nhỏ giọng trả lời.

Căn bản là anh không muốn mang tôi đi cùng, thực ra tôi thực sự muốn ở bên cạnh anh, nhưng tôi không dám biểu hiện ra ngoài, có người nói phụ nữ không nên quá ỉ lại vào đàn ông, thời gian dài, sẽ khiến cho đàn ông cảm giác phiền chán, hoặc là khiến cho bọn họ tạo thành một cánh nặng cùng áp lực...

Tôi một mực yên lặng tiễn anh đến bên ngoài, sau khi cửa xe mở, anh đột nhiên cười ôm tôi: “Bảo bối, chờ anh, anh sẽ trở về ngay.”

Tôi gật đầu, tay ôm bên hông anh không buông ra, cách một lớp áo sơ mi dùng lực vuốt ve anh, tôi cũng không hiểu bản thân mình giờ phút này, vì sao lại không muốn như thế.

Đột nhiên, ngoài sân có tiếng gõ cửa, hai chúng tôi đồng thời liếc mắt nhìn đối phương, tôi buông tay, nhìn anh đi mở cửa

“Tiểu tử thôi, cậu vẫn còn mặt mũi mà sống sao?”

Là giọng của ba, tôi định thần nhìn lại, thấy ba già nổi giận đùng đùng tiêu sái tiến vào, một quyền nện ở trên mặt Nghê Lạc Trần, “Cậu cho rằng quân nhân thì có thể để cậu tùy ý lừa gạt, tùy ý khi dễ sao? Ý vào khuôn mặt đẹp trai, trong nhà có mấy đồng tiền dơ bẩn, thì ở bên ngoài làm chuyện xằng bậy, phong lưu khoái lạc sao? Tôi mặc kệ ông của cậu là ai, tôi hôm nay sẽ đánh chết tiểu súc sinh nhà cậu...”

“Ba, ba như vậy là sao? Có phải có chuyện gì hiểu nhầm không...”

Tôi đi tới, che phía trước Nghê Lạc Trần, lại bị ba già hung hăng đẩy ra ngoài: “Nhạc Tuyết, ba nói cho con hay, nếu hôm nay con có dũng khí ngăn cản ba, ba sẽ đánh chết con, sau này con cũng không phải là con gái của ba, mắt mặt đến gia đình, hãm hại con gái của ba không nói, nó cũng khiến ặt ông Trương tôi đây không có chỗ mà trốn vào...”

“Nhạc Truyền Kỳ, ông đừng xúc động, ở nhà không phải nói xong rồi sao, chỉ là tới hỏi tình hình, không đánh người sao?”

Thì ra mẹ già cũng tới, tôi bỗng nhiên nghĩ tới chuyện phát sinh hai ngày trước, địa khái là chuyện xôn xao Nghê Lạc Trần vì ngôi sao nữ nào đó mà tự sát...

Nhưng đó không phải là sự thật, tôi không thể để mặc ba khiến Nghê Lạc Trần tủi thân, tôi lại không để ý tới nhào qua ‘ba, ba nghe con nói trước đã, tin tức kia không phải là sự thật, Lạc Trần không phải là loại người như vậy...”

“Con tránh ra, con riêng cũng đã có rồi, hai cha con họ đã nhận nhau như thế rồi mà lúc này con còn nói chuyện thay nó, con rốt cuộc có phải con gái của ba không.” Ba già tức giận giữ thật rồi, một cái tát tới trên mặt tôi. Lớn như vậy, đây là lần đầu tiên tôi bị ba tát, tôi cũng cảm nhận được đau đớn của Nhạc Vũ.

Tôi ôm mặt, nhìn thẳng ba, một câu cũng không nói nên lời.

Mẹ cũng không nghĩ tới cái tát này đánh vào mặt tôi, bà cũng không nhịn được cùng ba kéo ra: “Nhạc Truyền Kỳ, tình tình thô bạo của ông tôi chịu cả đời con chưa tính, bọn nhỏ cũng lớn như vậy rồi, chuyện của chính mình nó sẽ xử lý tốt, ông dựa vào đâu mà vừa chửi vừa mắng?”

“Bà không phải không biết tính của tôi, hôm nay người nào bảo vệ nó, thì tôi sẽ đánh người đó.”

Mẹ bị ba dùng sức đẩy đi, lảo đảo vài cái, vừa vặn được Nghê Lạc Trần đỡ lấy, may mắn mới không bị ngã.

“Nhạc Tuyết, em dẫn mẹ vào nhà, anh giải thích với ba chuyện này.” Nghê Lạc Trần nói xong, liền tựa đầu chuyển hướng nổi giận đùng đùng: “Ba, con đang muốn đi xin lỗi ba với mẹ, đang vừa lên xe, ba đã tới, ba có chuyện gì bức dọc thì nói ra đi, đánh mắng con cũng được, sau đó con sẽ từ từ giải thích thật rõ ràng với ba. Nhưng chuyện này không liên quan đến Nhạc Tuyết, lại càng không liên quan đến mẹ, ba đừng giận cá chém thớt sang người họ.”

Thì ra, anh nói đi làm chút chuyện, chính là đi thăm và xin lỗi với ba mẹ, xem ra anh đã nghĩ đến tình huống này rồi.

Tôi biết nếu ba tới, sẽ không dễ dàng buông tha anh, mặc dù quân nhân hiện đại càng ngày càng văn minh, nhưng ba là lão quân nhân nên khó tránh khỏi còn mang theo tính khí thô bạo của quân nhân trước kia, thực ra hiện tại ở trong quân đội ba vẫn thường chửi mắng cấp dưới.

Nhưng mặc kệ là thế nào, tôi cũng phải đưa mẹ vào trong phòng khách, tôi không nghĩ chuyện của mình khiến cho người lớn cũng phải phiền hà, có lẽ ba đánh chửi một hồi, tức giận sẽ tiêu tan, dù sao chúng tôi cũng là con của ba.

Khoảng chừng hai mươi phút đồng hồ trôi qua, nhưng tiếng mắng chửi trong sân không có dấu hiệu dừng lại, tôi biết tay ba nặng như thế nào, nhưng Nghê Lạc Trần cũng không nói ra một câu cầu cứu giải thích nào, đây cũng là tính khí quật cường và kiêu ngạo của anh. Đột nhiên, tôi nghe thấy một tiếng kêu đau đơn, liền ngồi không yên, chạy ra mới nhìn thấy, Nghê Lạc Trần đã nằm trên mặt đất, mà ba còn dùng chân không nhẹ không nặng mà đá vào cơ thể của anh, thậm chí còn không phân biệt nơi nào mà đá.

“Ba, ba đừng đánh.” Tôi nhào vào trên người Nghê Lạc Trần, cơ thể cũng trúng mấy cú đá của ba, “Ba, việc này không thể trách Lạc Trần, con vì biết chân Giang Triều bị thương, đưa ra đơn ly hôn với Lạc Trần, Lạc Trần trong lúc quá trí mới...anh thực sự không phải vì ngôi sao nữa kia...”

Nghe tôi nói như thế, ba mới ngừng người ra, nhưng ông lại trừng mắt với tôi, nhưng là một mảng màu đỏ.

Nghê Lạc Trần nhẹ nhàng ôm lấy tôi, có lẽ là bởi vì đau, tay không ngừng phát run: “Đồ ngốc, ai cho em nói lung tung, anh không phải bị đánh rồi sao?”

“Em không cần anh bảo vệ em, chính em gây nên chuyện thì bản thân em sẽ tự gánh chịu.”

Tôi ôm cả người đang bị thương của anh, khóc một hồi, ba mẹ đi lúc nào tôi không biết, chỉ là nghe được tiếng thở dài không ngừng của ba, nói Nhạc Tuyết và Nhạc Vũ không có người nào khiến ông bót lơ lửng. Tôi biết, tôi làm tổn thương trái tim họ, tôi vẫn cho rằng chuyện đã qua của tôi và Giang Triều nhưng lại vẫn tiếp tục gây tổn thương cho họ..

Trong sân chỉ còn lại tôi và Nghê Lạc Trần, khóc một hồi, tôi mới nghĩ đến anh vẫn nằm trên mặt đất, tôi vội vàng lau nước mắt, nhìn anh, máu đỏ tươi từ mũi và khóe miệng chậm rãi chảy xuống, trên mặt cũng đầy vết xanh tím, ngày thường sạch sẽ nhưng giờ phút này lại biến thành mèo hoa rồi, thấy tức cười làm lòng người đau đớn.

“Đẹp mắt rồi chưa?”

Ánh mặt trời buổi sáng chiếu trên khuôn mặt tươi cười của anh, bởi vì kéo khóe miệng, anh cười có chút đau khổ, nhưng rất đẹp.

Tôi vừa cười vừa khó hỏi anh: “Anh vẫn định đi làm sao?”

“Không đi nữa, đã muộn giờ làm rồi.”

Tôi với anh liếc mắt với nhau, cũng không nhận được tiếng cười trào phúng, nhưng tôi biết sự tình vẫn chưa đi qua, Nghê gia giờ đây nhất định long trời lở đất rồi.

“Nhạc Tuyết, đừng sợ, anh sẽ không để cho người Nghê gia động đến một em dù chỉ một chút.”

Mặt anh đột nhiên áp vào bên tai tôi, một chút máu tươi dính trên mặt tôi.

52. Chương 52: Ông Nội Của Anh Không Ăn Em Đâu

Sau khi giúp Nghê Lạc Trần tắm rửa, tôi liền bảo anh nằm lên giường, giúp anh kiểm tra vết thương.

Kéo rèm phòng ngủ có chút mờ ám, anh lại không cho tôi bật đèn, tôi chỉ có thể dựa vào đôi mắt tương đối tốt để kiểm tra cẩn thận cho anh. Không khó nhìn ra, ba tôi lần này thực sự rất tức giận, mà anh cũng để mặc cho chiếc giày da quân dụng dẫm thương, cả người bị thương khiến cho tôi không biết bắt tay từ đâu. Vết thương xanh tím trên người không nói đến, vết máu cũng có thể được rửa sạch, nhưng khuôn mặt thì toàn là hoa, xem ra mấy này này không thể gặp người ngoài rồi. Sau đó, anh nói có nơi đau, tôi mới biết, ngay cả nơi trọng yếu của đàn ông cũng bị ba đánh tới, tôi không thể không khẩn trương, cúi đầu nhìn kỹ đến nửa ngày, cũng không dám xác định là nơi đó có phải sưng lên rồi không.

Một lát sau, Nghê Lạc Trần kéo quần áo của tôi, nhẹ giọng nói; “Quên đi, đừng nhìn nữa, anh cũng xấu hổ.”

Tôi không ngẩng đầu, dùng tay nhẹ nhàng chạm vào nơi đó, anh liền đau đến co rút lại.

“Đi bệnh viện đi, để bác sĩ khám một chút thì tốt hơn.”

“Không đi!”, anh kiên quyết lắc đầu, bướng bỉnh như một đứa trẻ, “Nơi đó không cho người khác chạm vào, chỉ em mới có thể..”

Kkhông được, lần này là do em quyết định, chúng ta tìm một bác sĩ nam, nhất định phải đi khám.”

“Không, bác sĩ nam khám càng kỳ quái...” Anh cười khúc khích, cho đến khi nhìn thấy sắc mặt của tôi, mới đứng đắn nói: “Đừng lo lắng, bản thân anh cũng có chùng mực, anh cũng không muốn vô dụng như thế này, rất oan ức...mà nói, cho người khác nhìn, em cam lòng sao?”

“Em không muốn thì lợi ích gì, anh cũng không phải thường cho người khác nhìn sao? Ngay cả nốt ruồi ở nơi riêng tư nhất cũng cho người khác nhìn...”

“Em nói nơi này à?”

Anh lao qua cho tôi nhìn thấy cái mông của anh, thì ra nơi này cũng có một nốt ruồi, điều này trước kia tôi không phát hiện ra, nhưng nơi này cũng không phải nơi riêng tư sao? Tôi bỗng nhiên không nhịn cười được hỏi: “Tiêu Dịch là chị của anh hả? Hai người thân mật như vậy, ra nước ngoài, hai người sống dễ chịu không?”

“Em cũng không phải có một anh Giang Triều sao?”

Anh vậy mà ở chỗ này mai phục tôi, tôi giận một chút: “Như vậy mà có thể so sánh sao? Chúng em chỉ là tình đầu, mà chuyện đã qua rồi, trong lúc đó chúng em cũng không có gì...”

“Anh và cô ấy càng không có gì, ít nhất anh không vì cô ấy mà muốn ly hôn với em...”

“Anh... Nghê Lạc Trần anh có phải đàn ông hay không? Thì ra sự độ lượng của anh đều là giả vờ, anh đã không thể dễ dàng khoan dung chuyện quá khứ của em, vì sao còn muốn ở cùng em? Đàn ông đều nói thật dễ nghe, thực ra đều là quỷ hẹp hòi, không phong độ...”

“Biết là tốt rồi.” Anh nhìn lên đỉnh đèn, nói thầm, dường như đang có chủ tâm làm tôi giận.

Tôi không nghĩ tới rõ ràng là quan tâm lẫn nhau, lại đột nhiên ầm ĩ thế này. thật ta, tôi biết anh là Tiêu Dịch hẳn là không có gì, ít nhất bây giờ không có qua lại gì cả, nhưng đang đứng trước tình yêu, mỗi người đều hẹp hòi, trừ phi tình yêu không đủ sâu đậm.

Tôi trầm mặc một hồi, lại bắt đầu sửa sang lại hòm thuốc, xem ra muốn khuyên anh đi bác sĩ khám bệnh khả năng là không có, bây giờ chỉ có thể cố gắng làm chút gì đó cho anh ăn. Nên nghỉ ngơi thật tốt, toàn bộ chờ ngày mai xử lý. Nghĩ vậy, tôi liền đứng dậy chuẩn bị đi vào phòng bếp, tôi biết, cho dù tôi nấu thức ăn có khó ăn thế nào thì anh nhất định cũng sẽ ăn sạch.

Khi đi tới cửa, anh bỗng nhiên từ trên giường lao tới, ở phía sau ôm lấy tôi: “Em đi làm gì?”

Tôi đứng lại, không nói lời nào, vậy mà anh không chú ý đến đầu gối, dùng mắt cọ cọ ở tóc tôi, “Xin lỗi, nhắc tới Giang Triều làm anh ghen tị (ăn dấm chua). Anh thừa nhận anh không phải là đàn ông, anh hẹp

hò, không độ lượng, anh tưởng rằng anh bị thương, có thể ngang ngạnh một chút... anh không phải cố ý, em đừng đi..." (lại sợ mất đi vợ lần nữa, khổ thân anh, chim sợ cành cong đây màL)

"Anh làm sao không biết xấu hổ như thế, nếu em chạy ra ngoài, anh vẫn muốn khóa thân mà chạy theo ra ngoài sao?"

"Anh sẽ không để em ra khỏi phòng này." Anh có chút uất ức, nhưng vẫn ôm tôi không buông.

"Vậy anh quay lại giường đi."

Anh nghe lời buông tôi ra, trở lại giường, hai mắt không nháy nhìn tôi chăm chăm, sợ một chút không cẩn thận thì tôi sẽ chạy mất.

Tôi đau lòng thở dài giúp anh đắp lại chăn: "Anh nằm một lát, em đi xem thử buổi tối ăn cái gì, mướt đặng thế nào? Nếu không lại làm canh nhé..."

"Đừng đi, cái gì anh cũng không ăn." Anh ôm tôi, đem môi áp vào bên tai tôi, cúi đầu, giống như đang cầu khẩn: "Một chút cũng không được rời khỏi anh, anh sợ, sự đời này anh lại bị vứt bỏ... trước khi sinh ra, anh bị Nghê Thiên Vũ vứt bỏ, nhưng lúc 7 tuổi, ông ấy cũng không quan tâm anh...hai người không thể người nào cũng vứt bỏ anh hai lần."

"Anh lại nói bậy..." Lòng tôi đau đớn cắt đứt lời nói của anh, đem mặt cọ cọ tiến vào trong lòng anh: "Nghê Lạc Trần, em không muốn rời khỏi anh, em chỉ là ghen tị, ghen tị với nữ ngôi sao kia thôi..."

"Cô ấy có cái gì để ghen tị, cô ấy là chị của anh." Anh bỗng nhiên nở nụ cười, mặt của tôi ở trong lòng anh phập phồng từng đợt, "Tiêu Dịch là con gái của cô anh, là chị ruột của anh, khi còn bé em cũng gặp qua rồi, chẳng qua em quá ngốc, chắc là không nghĩ đến rồi..."

Tôi đẩy anh ra, trợn mắt há hốc mồm, khó trách lúc hẹn gặp mặt Tiêu Dịch ở quán cà phê, câu đầu tiên liền nói, vừa nhìn là biết ngay tôi là Nhạc Tuyết, lúc đó tôi còn nghĩ rằng vì mình mặc quân phục, nhưng tại sao cô ấy muốn dùng quan hệ là người thứ ba, phá hoại tình cảm của tôi và Nghê Lạc Trần?

"Em tức giận rồi?"

"Em không tức giận, nhưng tại sao anh không nói cho em biết?"

Trên mặt tôi đích thị viết rõ 4 chữ "Tôi rất tức giận" chung quy cảm giác bị anh vờn quanh không hiểu ra sao cả, nhưng bây giờ anh đang cười rất quỷ dị. Tôi càng nghĩ trong lòng càng không phải rõ ràng, cầm cái gối trên giường, không quan tâm mà đánh trên mặt và người anh "Ai cho anh ồn ào, cho anh giấu diếm, cho anh lừa gạt em, em thấy anh chán sống rồi, hay là cha em vẫn đánh anh quá nhẹ, anh là trẻ con sao? Có biết chơi đùa như thế sẽ xảy ra án mạng không, có biết nhìn thấy anh cùng người phụ nữ khác vờ kéo vừa ôm, trong lòng em có bao nhiêu khó chịu, em...anh đừng cho rằng, quân nhân đều là kẻ ngốc."

"Quân nhân không ngốc, là em ngốc, anh rõ ràng là nói với em rồi, phụ nữ Nghê Gia đều gọi anh là bảo bối, không phải em nói cô ấy và mẹ anh giống nhau, em thực ngốc một cách đáng yêu..."

Nghê Lạc Trần cười đùa tí tưng, kéo cái gối trong tay tôi, nhẹ nhàng hướng tới trong lòng, tôi liền ngã vào trong lòng ngực anh, anh cũng không kìm hãm tay tôi, cho dù tôi ở trong lòng anh đánh tay không ngừng, vừa đánh vừa mắng, một chữ cũng không kêu đau, nhưng tay tôi càng ngày càng không có lực đánh nữa, không biết là do tức giận vì bị trêu đùa, hay là tảng đá buồn phiền trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống đất, bỗng nhiên không nhận được, ở trong lòng anh khóc lớn lên, "Nghê Lạc Trần, không được đùa như vậy, anh biết em ngốc nghếch, có một số việc không nghĩ ra, nhưng tính đến việc anh ghen với Giang Triều, cũng không nỡ nghiêm trị anh như vậy...anh thì có thể dựa vào việc em yêu anh mà đi ức hiếp em..."

Anh không nói gì, vẫn ôm tôi, cho đến khi tiếng khóc của tôi càng ngày càng nhỏ, anh mới cười nói: "Thực ra, anh không nỡ để em khóc, nhưng lúc này, em khóc anh lại đặc biệt vui vẻ...Nhạc Tuyết, anh không phải cố ý muốn giấu diếm em, anh chỉ hi vọng em có lòng tin đối với anh mà không cần anh phải giải thích. Em nghĩ xem, công việc của anh suốt ngày đều tiếp xúc với phụ nữ, anh không may mắn như vậy, đều có thể khiến những người đó trở thành người có quan hệ huyết thống với anh, cho dù Tiêu Dịch giải thích rõ ràng, anh không dám cam đoan có người thứ hai, người thứ ba bị phóng viên viết đến loạn lên... cho nên, anh muốn xem thử mức độ tín nhiệm của em đối với anh có bao nhiêu...về phần Tiêu Dịch vì sao lại đi tìm em,

anh nghĩ do chị ấy sợ anh bị em giày vò đến chết, thật sự đã thấy qua chuyện trước kia, muốn để chúng ta tách ra...”

“Nhưng tại sao hai người không giải thích với phóng viên?”

“Đó là ý định của anh để cho phóng viên hiểu nhầm, đầu tiên là ông nội không cho chị ấy làm diễn viên, cho nên chị ấy không thể công khai thân phận là người nhà Nghệ gia, mặt khác, lần cắt cổ tay đó...” Nghệ Lạc Trần khẽ thở dài, đem tôi ôm chặt hơn “lần đó là tình huống anh không ý thức được, bị Từ Đình đưa đến bệnh viện, phụ nữ lại khôn khéo, cũng sẽ lo lắng không chu toàn, càng lại là tình huống liên quan đến tính mạng, cho nên, anh biết việc này sớm muộn cũng sẽ bị phóng viên tìm ra, anh và Tiêu Dịch đều là người của công chúng, có truyền ra chuyện xấu cũng chỉ có thể bị giải thích thành tin đồn dư luận, chỉ cần em tin tưởng anh, chuyện gì anh cũng không quan tâm. Nhưng nếu như phóng viên biết chuyện anh vì vợ mình mà coi nhẹ sinh mạng, như vậy bọn họ sẽ đi đào ra nguồn gốc, quân đội của em, tình đầu, Giang Triều, thậm chí là thân thể của em, có lẽ ngay cả phần mộ tổ tiên cũng bị đào móc ta không tha...bọn em đều là gia đình quân nhân, em và Giang Triều cũng đều là quân nhân, vác trên lưng là trách nhiệm xã hội, nếu như bọn họ viết loạn lên, vậy em làm sao mà đối mặt với cấp trên và những người xung quanh đây? Người tài thích nói, vậy thì không bằng cứ để cho bọn họ nói anh không tốt đi...anh không phải là quân nhân, cũng không làm quan, cho nên dư luận đối với anh mà nói, cũng không có gì là...”

Đúng là lời anh nói có lý, nếu như dư luận đổ lên trên đầu tôi, có lẽ so với tưởng tượng còn hồngбет, có lẽ sẽ viết lên một câu chuyện tình quân nhân ngoài dǎ thú, còn có thể nói chuyện ngoại tình của vợ chồng nhà giàu. Mặt khác tôi cũng biết, đàn ông đều lòng dạ hẹp hòi, anh thấy tôi ghen với Tiêu Dịch, liền mượn cơ hội trừng phạt tôi một chút, mặc dù trừng phạt này có chút hoang đường, nhưng bây giờ ngấm lại cũng tính là ngọt ngào.

Phòng ngủ bỗng trở nên tĩnh lặng, chúng tôi không ôm nhau, chỉ lẳng lẳng tựa đầu vào nhau cùng một chỗ, dùng không khí truyền cho nhau nhiệt độ cơ thể cùng hơi thở. Vượt qua mùa đông giá lạnh, có phải chẳng thể giới của chúng tôi cũng nên thuộc về mùa hạ rồi? Nhưng mà người Nghệ gia, nhất định sẽ biết anh vì tôi mà tái phát bệnh trầm uất, mà coi nhẹ sinh mạng mình. Ông nội mặc dù là một người già đáng yêu, nhưng ông mà nhìn người khác liếc mắt một cái, giống như là muốn nhìn xuyên thấu, nghĩ một chút, liền làm tôi không rét mà run,

Quả nhiên, điều nên tới sớm muộn cũng tới, sáng sớm hôm sau, Nghệ Lạc Trần nhận được điện thoại của mẹ, nói toàn bộ người nhà đã đến thành phố D, hỏi thiếu gia nhà anh lúc nào thì có tâm tình, mang theo vợ đến đón người nhà. Lời của mẹ chồng mặc dù thấy dễ dàng, nhưng tôi và Nghệ Lạc Trần đều biết bảo bối của Nghệ gia coi thường mạng sống của mình, hay là từ các báo lá cải biết được, ông nội bây giờ chắc đã chuẩn bị chiến đấu rồi, chỉ là không cố ý trực tiếp đến bao vây cả nhà nhỏ chúng tôi mà thôi...

Thực ra tôi cũng rất muốn trốn tránh, nhất là bây giờ trên mặt Nghệ Lạc Trần còn có thương tích, nhưng chuyện lớn như vậy, dù sao cũng phải cho người trong nhà một lời giải thích, hơn nữa nghe giọng nói của mẹ chồng, ông nội dường như tức giận, sợ nghĩ muốn từ chối cũng không được. Vì vậy Nghệ Lạc Trần hẹn gặp người nhà, năm giờ tối cùng nhau ăn cơm...

Mùa hè thành phố D vừa đến buổi tối, liền có gió mát mẽ tung bay khắp nơi.

Xe dừng trước một tòa nhà ước chừng cao hơn ba mươi mấy tầng, cánh cửa thủy tinh hoa lệ xoay tròn trông có vẻ rất khấn trương. Nghệ Lạc Trần nói cho tôi biết, đây là một khách sạn của Nghệ Thị, bởi vì ông nội là người thích an tĩnh, cho nên cũng lựa chọn tòa nhà của mình để tụ họp.

Xuống xe, anh kéo tay của tôi mới phát hiện, trong tay tôi đã đầy mồ hôi, anh không khỏi cười “Đừng sợ, ông nội anh không ăn em đâu, ông chỉ muốn ăn anh mà thôi.”

“Ông nội anh không phải thương anh nhất sao?”

“Đúng vậy, tình yêu của ông dành cho anh rất bá đạo và ích kỷ.”

“...”

Ngắm cảnh thang máy đưa thẳng chúng tôi lên đến tầng 38, tầng này chỉ có một gian phòng, phòng khách bốn phía điêu khắc thủy tinh chiếu sáng trông rất sống động, nguy nga lộng lẫy. Tôi không khỏi nhìn một

chút hoa mèu trên mặt Nghê Lạc Trần, không thể không nói anh dùng thuốc nhập khẩu quả thực công hiệu rất nhanh, nhìn qua so với tối hôm qua đã đỡ rất nhiều, chỉ có khóe miệng có chút xanh tím, nhưng nhìn thế nào cũng đều cùng hoàn cảnh bốn phía, còn có người anh đang mặc bộ đồ tây trang hàng hiệu xa xỉ này không hợp nhau.

Tôi muốn cười rồi lại không dám, đúng lúc này, có hai người mặc quân trang của quân nhân đi qua, “Anh Nghê, anh đã tới, thủ trưởng đã chờ lâu.”

Nghê Lạc Trần lễ phép gật đầu với hai người quân nhân nọ, ở bên tai tôi nói nhỏ: “Hai người kia chính là bảo vệ của ông nội.”

Tiếng trái tim của tôi đã vượt qua cả giọng nói của anh, mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy ông nội cùng người nhà của anh, nhưng trường hợp chính thức này, lại là thời kỳ đặc biệt, Nghê Gia toàn bộ ở trước mặt tôi bài trận, giống như là thị uy quyền lực, điều này làm tôi nghĩ đến, tôi nghĩ, lần này cũng là một lần khổ tâm của anh rồi, dù sao ba mẹ tôi đánh con nhà người ta, trường hợp như thế này làm sao mà ngăn đầu làm người đây...

Tôi đang ở trong dòng suy nghĩ miên man, Nghê Lạc Trần đã kéo tôi đi đến trước căn phòng, hai vị quân nhân nọ, một vị mở cửa, trong phút chốc, tôi không kịp xem cảnh sắc trong phòng, chỉ nhìn thấy hai ánh mắt nóng rực đồng thời cũng nhìn thẳng ra đây...

Đầu tiên làm một mảng yên tĩnh, người trong cánh cửa dường như đều bị ngậy ra, sao đó liền nghe được tiếng cười sang sảng của ông nội: “Hahaha, ông nói này Tiểu Bùn, con cũng có ngày này, ngay cả chuyện lão già này cũng không dám làm, ai lại có bản lĩnh đánh con thành bộ dạng như vậy?”

53. Chương 53: Tiểu Bùn Của Ông Nội

54. Chương 54: Khát Khao Có Một Cục Cứng

“Rời khỏi Lạc Trần, để nó trở về trạng thái trước khi kết hôn, khi đó nó không vui vẻ, nhưng cũng rất an tĩnh, không giống như bây giờ...”

Bóng tối ngoài cửa sổ mệnh mông bao phủ khiến cho trên mặt ông ngưng trọng hẳn, những nếp nhăn theo năm tháng, như thay thế ỗi một lần quyết định chính xác của ông. Trong lúc nhất thời tôi không biết nói gì nữa, nhưng bảo tôi rời ra Nghê Lạc Trần là tuyệt đối không có khả năng. Mấy ngày nay tôi cần rất may mắn, may mắn ở thế giới nhỏ này, quay vòng mười mấy năm, vận mệnh lại khiến cho tôi lại gặp được anh, để tôi biết anh đã thích tôi 20 năm, ...mặc dù thân phận người bạn học nhỏ ở trong cuộc đời tôi đã trở nên mơ hồ không rõ, nhưng làm vợ anh trong mấy tháng ngắn ngủi này đã khiến cho hai mươi năm dài đằng đặc trở nên rất ngắn ngủi, tôi hi vọng trong cuộc sống này cùng anh với vô số lần 20 năm, vô số lần 27 tuổi bên nhau...

“Lạc Trần bị bệnh trầm cảm...”

“Con biết, nhưng con yêu anh ấy.”

“Con biết?” Ông nội có chút không dám tin nhìn tôi vài giây, sau đó liền nở nụ cười kinh thường: “Thanh niên xem ra thứ luôn luôn không thể cách xa là tình yêu, thực ra yêu chính là để cho đối phương được sống, yêu nó thì nên so với chính mình càng hiểu nó hơn, con biết khi Lạc Trần bị trầm uất đều đang nghĩ gì không?”

Tôi thành thật lắc đầu, ông lại hỏi tiếp: “Trong lòng con còn có thằng bé Giang Triều kia sao?”

“Hoàn toàn quên có lẽ là không có khả năng, dù sao bọn con cũng yêu nhau mười mấy năm rồi, nhưng con càng quý trọng cuộc hôn nhân bây giờ, yêu quý Lạc Trần.”

“Hừ, coi như thành thật...” ông nội mím môi, giống như vì Tiểu Bùn của ông phải chịu ủy khuất, “Vậy con có thể cam đoan sau này sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà làm tổn thương thằng cháu đích tôn của ông không?”

Ông nội vì thấy tôi hoang mang mà trầm mặc, liền thở dài: “Con vẫn không biết gì về bệnh trầm cảm, hoặc là con chỉ biết qua sách báo, vậy thì không tính là hiểu rõ. Nếu như con sống chung với một người bị bệnh trầm cảm 20 năm, hoặc con đã chứng kiến người thân của mình bị bệnh trầm cảm, thì con sẽ biết...có người nói, người đàn ông trầm cảm, có khí chất mê người, thực ra thoát nhìn thần thái mê người này của bọn họ chính là lúc cậu ta thừa nhận thống khổ lớn nhất, đáng sợ nhất chính là lúc bệnh nghiêm trọng nhất, cả người sẽ mất đi ý thức, vị giác và khứu giác đều thay đổi hoặc thiếu mất, hơn nữa sẽ có lối suy nghĩ dị thường, hành vi ngu ngốc, thậm chí dờ dẫm, mất ngôn ngữ, tay chân chết lạng...thường trong lúc này, bọn họ cho rằng người có thể cứu vớt mình không phải là bác sĩ, không phải ở bên người thân mà là cái chết...”

“Ông nội, con biết lần ngoài ý muốn đó khiến ông, bố và mẹ lo lắng, nhưng con cam đoan không có lần thứ hai, con sẽ vô cùng cẩn thận...”

“Không phải con cẩn thận là không có chuyện, Lạc Trần có lối suy nghĩ của mình, người nào cũng không thể khống chế được việc nó suy nghĩ chuyện không vui, hơn nữa nguyên nhân khiến nó phát bệnh không chỉ có một mình con ...”

“Còn có Nghe Thiên Vũ...”

“Xem ra con biết không ít chuyện, nếu đều biết rồi thì nghĩ biện pháp giúp ông, để cho nó trở lại bên cạnh ông, chỉ có ở bên cạnh ông, cho dù không vui vẻ, có lẽ nó cũng có thể sống lâu hơn, bởi vì người không có ham muốn, không có tình yêu, mới có thể thực sự yên ổn...”

“Ông nội, ông nói vậy không đúng, nếu như ngay cả tình yêu anh ấy cũng mất đi, thì đối với bản thân anh ấy sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa, chỉ là khiến cho người thân bên cạnh anh ấy nhận được sự yên lòng mà thôi, loại tình yêu này rất ích kỷ, ông không nên làm một người ông ích kỷ, để cho anh vui vẻ, tình yêu của con nhất định sẽ khiến anh ấy hồi phục, con đảm bảo...”

“A” ông lại cười khinh thường: “Dễ dàng đảm bảo như vậy, chỉ có thể nói căn bản là con không cần lấy gì để cam đoan...”

“Vậy ông có thể khẳng định rằng anh ấy sẽ rời xa con, thì sẽ không lại đi...đi vào ngõ cụt sao?”

“...” ông nội tự hỏi trong chốc lát, không thể không gật đầu thừa nhận: “Ông không thể khẳng định.”

“Nếu làm sao cũng đều nguy hiểm, thì không bằng hãy để cho anh vui vẻ.”

“...”

Từ trong phòng ông đi ra, tôi cũng không vội vàng về phòng mình mà lặng lẽ đi tới cửa sổ phía trước hành lang, im lặng ngắm nhìn bóng đêm bên ngoài...

Thế giới này tốt đẹp như vậy, tại sao còn có người có thể chán ghét nó vậy? Tôi nghĩ, ông nội nhất định không phủ nhận lời tôi nói, chỉ là ông không dám vì sự vui vẻ của Lạc Trần mà mạo hiểm, cho nên phần trách nhiệm này đột nhiên chuyển lên người tôi, mà làm vợ của một người bệnh trầm cảm, tôi đột nhiên cảm nhận được áp lực vô hình, cứ việc bây giờ nhìn Nghe Lạc Trần bình thường mà vui vẻ...

Tôi không biết dùng thời gian bao lâu để suy nghĩ, liên quan đến tính mạng làm sao có thể tàn nhẫn, nhẹ nhàng một cái là sẽ kết thúc?

Khi trở lại phòng, đã qua nửa đêm một chút.

Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, trong phòng không có ánh sáng, bỗng có một bóng màu trắng lay động ở cửa sổ, tôi nhìn kỹ, mới thấy rõ chính là Nghe Lạc Trần mặc áo ngủ trắng, đứng ở trên ghế, hơn nửa người đã ở ngoài cửa sổ...

Tôi đột nhiên bừng tỉnh, anh muốn làm cái gì? Đây là tầng 28...

Không kịp hỏi, tôi liền vọt lên, một tay ôm ngang người anh: “Anh điên rồi?”

Có lẽ do quá khẩn trương và vội vàng, lần đầu tôi còn biết được tôi có thể phát ra sức lớn như vậy, còn chưa chờ anh có phản ứng gì, hai chúng tôi liền song song ngã vào trên tấm thảm, chiếc ghế lúc này bị anh giẫm lên cũng đập trên đùi chúng tôi...

Trong bóng tối, trừ tiếng thở dốc còn có trống ngực đập kịch liệt.

Nghê Lạc Trần khôi phục lại tâm trạng, từ trên người tôi trực tiếp cuộn lại, đè chặt tôi hỏi: “Đây là loại diễn tập gì?”

“Anh...” tôi thở đều đặn hỏi: “Trước tiên anh nói anh đang làm gì đó?”

“Không làm gì, anh tỉnh dậy thấy em không ở trong phòng, thì nhìn xem em có ở dưới lầu hay không...”

“Vậy anh giẫm cái ghế làm gì? Chuyện này ngay cả trẻ con cũng biết là rất nguy hiểm...”

“Trong ngoài phòng đều có cửa sổ, anh nào có cơ thể lớn như vậy, hơn nữa, anh cũng không phải là trẻ con...”

Tôi thả lỏng tâm tình khẩn trương, đem cơ thể bày trên mặt đất, chỉ ngẩng ngốc nhìn lên, là tôi quá khẩn trương, là quá khẩn trương rồi? May mà thảm đủ dày...

Bỗng nhiên Nghe Lạc Trần nở nụ cười không đứng đắn, “Tư thế này không tồi, anh thích...”

Hơi thở mập mờ thỉnh thoảng phả trên mặt tôi, nhẹ nhẹ ngứa ngứa...tôi mới phát hiện tư thế của mình đúng là...nhưng tôi đâu có loại tâm tư đó, điều duy nhất là muốn tóm anh trên mặt đất mà cho ăn một trận đòn...

“Bà xã, nơi đó của anh không đau...mới luyện tập cũng không chơi tốt, chúng ta làm chút chuyện có ý nghĩa đi...” Anh vừa nói, liền đem mặt đẩy vào trong lòng tôi, dùng răng ngậm nút áo sơ mi của tôi, một chút một chút, cũng không vội vã, giống như có chủ ý trêu đùa tôi...

Khi tôi tức giận muốn từ chối, ở cửa truyền ra tiếng ho khan nhẹ, Nghe Lạc Trần vội vàng kéo tôi lên, bắt mắt nhìn ra phía ngoài nói: “Ông nội, ông làm sao không gõ cửa mà đã vào rồi?”

“Nhìn cho rõ đi, ông là đang đứng ngoài cửa, là các con không đóng cửa... tiếng động trong phòng lớn như vậy làm ông tưởng là xảy ra chuyện gì...”

Tôi lúc này mới nhớ tới vừa nãy do sốt ruột chạy vào nên mở cửa chưa đóng lại.

Lúc này ông nội đi tới, thần thái có chút nghiêm túc quát Nghe Lạc Trần: “Năm nay lễ mừng năm mới quay về Bắc Kinh, đừng cho rằng ông ở xa con không quan tâm đến chuyện của con, nhưng cũng không có nghĩa là ông sẽ dung túng cho con, để cho con xem như không có bề trên.”

“Ông nội, cũng không phải là chúng con không muốn, là...tạm thời còn không có...” Tôi thấy ông nội thực sự tức giận với Nghe Lạc Trần, muốn biện hộ thay anh, có thể nói sau đó, nhưng giọng nói lại không nghe thấy.

Ông nội vốn nghĩ tôi sẽ không nói xen vào, ông lặng đi một chút, quay đầu hỏi Nghe Lạc Trần: “Nó vẫn ngốc như vậy sao?”

Nghê Lạc Trần rất khẳng định, nghiêm túc gật đầu.

Ông nội ở một bên nở nụ cười, một bên đi ra phía ngoài, một bên tự nhủ: “Một người phụ nữ ngốc như vậy có cái gì đáng để yêu, nhưng thật ra ông và bà con năm đó cũng có điểm giống như thế...”

“Ai ngốc?” ông nội đi rồi, tôi liền không đờ được mà nhéo cổ áo ngủ của anh, chất vấn.

“Trừ em ra còn có ai?” Anh cũng không thêm liếc tôi một cái, không nhanh không chậm cởi áo ngủ ra, lộ ra vòm ngực cường tráng, một tay ôm lấy tôi: “Đồ ngốc, Nhạc Tuyết ngốc, bây giờ chúng ta cần làm một chút việc ngốc...”

Anh cởi áo ngủ của tôi không chịu buông ra, người lại bị ôm lên giường, chỉ đến khi những nụ hôn thở dốc rơi xuống, tôi mới biết được “việc ngốc” anh ám chỉ là gì...

“Lạc Trần, chuyện đứa bé...em có cần đi bệnh viện kiểm tra một chút hay không...”

“Cái này và kiểm tra không có liên quan, cần lấy thực tế để hoàn thành nhiệm vụ...” Anh nặng nề thở hổn hển, lửa nóng nơi đó không thể chống đỡ được mà rơi vào hai chân tôi.

“Nhưng tại sao đến bây giờ vẫn chưa có? Em có chút sợ...”

“Em muốn, anh cho em, không có gì phải sợ...”

“Việc này anh tin sao?”

“Đừng hỏi nhiều như vậy, nhập tâm một chút...” Vừa nói, vừa nói anh vừa kéo áo sơ mi tôi, hung hăng mà ngậm trước nụ hoa của tôi: “Rất lâu rồi chưa muốn, anh đặc biệt nhớ em.”

“Nhưng nơi đó, không đau nữa sao?”

“Một chút, chẳng qua là hạnh phúc của vợ còn quan trọng hơn...”

“Nhưng, ông nội...”

“Nơi này không có chuyện của ông, em còn còn nữa, con sẽ không có...”

“...”

Nhưng, con và nói chuyện có liên quan gì với nhau? Tôi bỗng nhiên nhớ đến mình quên tắm rồi, có thể con sinh ra sẽ giống Nghê Lạc Trần yêu sạch sẽ như vậy?

Đảo mắt một tuần đi qua, tôi rút cuộc cầm giấy kiểm tra sức khỏe trên tay, tất cả đều bình thường, bác sĩ nói, nếu như bên nam không có gì khác thường, nếu không có khả năng mang thai thì chắc là tâm lý không ổn định, hoặc là công việc áp lực quá lớn, tôi bỗng nhiên nghĩ đến mẹ chồng đã từng nói qua, bố chồng Nghê Thiên Hằng không thể sinh con, liền vội vàng gọi điện thoại cho bà, một phần hỏi thăm một chút nguyên nhân thì ra bố chồng không thể sinh con là bởi vì tan nạn xe cộ, lúc này tôi mới có một chút yên tâm. Vì vậy tôi lại chạy đến nhà sách, mua vài cuốn sách liên quan đến phương diện này, tôi nghĩ, có lẽ không qua bao lâu, trong nhà sẽ có thêm một bảo bối.

Đi ở trên đường, nhìn thấy trên đường có người mang thai tầm 6 tháng đi qua, tay của tôi bất giác đưa lên sờ sờ bụng bằng phẳng của mình, giống như đã có một sinh mạng đang ở trong bụng tôi lặng lẽ sinh ra, trong lòng trở nên ngọt ngào, ngay cả nhìn bầu trời mây trắng phập phều cũng giống như kẹo ngọt, vừa ngọt vừa mềm mại. Có lẽ mỗi người phụ nữ đều có khát vọng đến ngày làm mẹ, trong đầu của tôi vậy mà lại tưởng tượng, cầm trong tay kết quả kiểm tra thai nghén, cơ thể bị Nghê Lạc Trần nâng lên cao cao, xung quanh quanh quẩn tiếng cười của chúng tôi “Bà xã, em làm được rồi.”

Mang theo cảnh mộng vui vẻ như vậy về đến nhà, tôi phát hiện cửa phòng khách mở, đột nhiên có loại dự cảm không tốt, giống như trong nhà xảy ra chuyện gì.

Tôi bước nhanh vào phòng khác, nhìn thấy Nghê Lạc Trần ngồi nguy hiểm trên ghế sa lon, bộ tã trang mà lam đậm đi làm vào buổi sáng ngay cả ngay cả nút thắt cũng không mở ra, nhất định cũng là vừa về nhà.

“Anh vừa mới tan ca à? Em đi lấy kết quả kiểm tra về rồi...” Tôi vừa nói chuyện vừa cười, đột nhiên phát hiện sắc mặt tái nhợt của anh, hai ánh mắt ảm đạm không ánh sáng, tôi vội vàng đi qua, lấy tay xoa trên trán anh, nhẹ nhàng hỏi “Bị ốm rồi hả?”

“Đây là do em làm?” Anh mạnh mẽ chụp lấy hai tay của tôi, run rẩy lấy tay chỉ chỉ phía góc tường đối diện: “Là mẹ anh bảo em làm như vậy sao?”

Đây là lần đầu tiên từ khi tôi biết Nghê Lạc Trần đến đây anh cúi kính với tôi, tôi cẩn thận theo tay anh nhìn qua, mới phát hiện...bức tranh kia của Nghê Thiên Vũ ở góc tường, dường như bị nước mưa ngấm ướt rồi, mặc dù vốn là giấy và thuốc màu đều là đồ thượng hạng, dù cả bức tranh không có gì nhưng phía trên có một đoạn bị ố vàng.

Lúc này tôi mới nhớ tới vì vội vàng, bức tranh bị tôi bỏ ở chỗ cửa, mấy ngày nay, lại trùng hợp có mấy trận mưa to.

“Nước mưa bắn vào cửa...” Tôi biết đây như là bảo bối gắn liền với tính mạng của anh, trong lúc nhất thời trở nên nói năng lộn xộn...

“Anh không hỏi em chuyện đó, em chỉ cần trả lời anh, có phải là mẹ anh bảo em làm hay không?”

Tôi gật đầu, lại vội vàng liếc mắt lác đác: “Không phải là mẹ, mà là em...”

Tôi nghĩ có lẽ lúc này, so với mẹ tôi có một chút mặt mũi, tôi cá là anh sẽ không thật sự giận tôi.

55. Chương 55: Tra Xét Bí Mật Riêng Tư Của Anh?

Nghê Lạc Trần nhìn tôi một chút, lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Là em, còn muốn bảo vệ người khác?”

“Không có, là em...em làm...” Tôi tự nhận đuối lý, cúi đầu, không dám nhìn vào mắt anh.

Có lẽ anh cảm thấy được tôi phát run vì sợ hãi, liền kéo tôi đến gần anh, dùng tay vuốt về tóc tôi một chút, “Anh biết em không thể làm như vậy, dù em ngang bướng, nhưng vẫn rất ngoan, đừng sợ, coi như là em làm đi, anh cũng sẽ không trách em.” Tay của anh vẫn mềm mại như trước, chỉ là rất lạnh buốt, khiến tôi tìm không thấy một chút nào sự vuốt ve an ủi như trước kia.

Qua một hồi, anh thấy tôi ổn định được một chút, mới chậm rãi buông tôi ra, một lần nữa đánh giá kỹ bức tranh kia, như là đang tự nhủ: “Thế giới màu xám, ngay cả tình yêu cũng đều màu xám, biển lớn đó là người yêu của ông ấy, cảnh củi trôi dạt kia là anh, ông ấy bởi vì tình yêu gặp phải khó khăn mới buông thả tính mạng của mình...”

“Không, không phải...” Tôi không biết lấy dũng khí từ đâu tới, sửa lại lời anh: “Biển lớn đó chính là ông ấy, cảnh củi trôi dạt kia là anh và mẹ, ông ấy chỉ là không muốn để lộ ra sự hoang mang của chính mình mới buông thả...”

“Rất tốt, tiếp tục nói, em dường như hiểu ông ấy hơn anh thì phải?” Nghe Lạc Trần không thể tưởng tượng nổi nhìn tôi, đôi mắt tinh mịch tỏa ra khí thế hăm dọa.

“Không phải em hiểu ông ấy, em làm sao có thể hiểu ông ấy đây, em chỉ cảm thấy khi yêu một người sẽ không có khả năng khiến có ý niệm chết trong đầu...”

“Ồ?” Nghe Lạc Trần cười yếu ớt một chút, hỏi “Vậy, tình yêu có thể khiến ột người này sinh ý niệm gì? Sinh em bé?”

“...”

Trên mặt tôi dâng lên một trận nóng rực, theo phản xạ đem kết quả kiểm tra ra sau lưng.

“Cầm lại đây anh xem thử.” Anh giống như dụ dỗ một đứa trẻ, lôi cánh tay phía sau của tôi đến, cầm lấy báo cáo, lật xem cẩn thận. Một lát sau, anh khua khua tờ giấy kết quả nói: “Không tồi, rất khỏe mạnh, điều này chính là biểu thị khả năng sinh con sao?” Anh nheo hai mắt cười, hôm nay, đây là lần đầu tiên anh cười rạng rỡ như thế này, tôi không khỏi cũng bị lây nhiễm, cười theo một chút.

Chỉ là trong nháy mắt, anh liền biến mất nụ cười đó, khe thở dài: “Đồ ngốc, đi theo anh.” Vừa nói, anh cầm lấy bức tranh liền đi đến trên lầu, bóng lưng cô đơn khiến người khác thương hại.

Tôi cúi đầu, thật cẩn thận đi theo phía sau anh.

Đi đến thư phòng, Nghe Lạc Trần lại một lần nữa đem bức tranh để lại vị trí cũ, vị trí vết ô màu vàng nhạt đó mạnh mẽ chiếu xuống, có vẻ càng thêm rõ ràng, hàng mi của anh cũng nhắm lại chặt hơn, tôi biết anh đau lòng cho bức tranh, bởi vì nó đã làm bạn với anh hai người năm rồi, không chút nào khoa trương khi nói, Nghe Thiên Vũ đã dùng tình thương của một người cha mà gửi gắm vào bức tranh đó, nhưng mà nó lại mang một loại tàn khốc lạnh lùng hòa nhập vào trong sinh mệnh của Nghe Lạc Trần, chuyện này đã trở thành vật giao tiếp vô hình đối với cha con hai người họ trong hai mươi năm qua, có không chỉ là an ủi anh, cũng là cơn ác mộng của anh.

“Cho em xem thứ đồ này.” Nghe Lạc Trần hồi phục lại tinh thần, vỗ vỗ một chút bụi trên tay, đi tới kết sắt, mở ra, bên trong trống rỗng, chỉ có một sắp văn kiện đặt ở nơi đó, anh thoáng do dự một chút, lấy tài liệu ra, đưa tới trên tay tôi “Anh vẫn muốn nói cho em biết, chỉ là chưa có cơ hội tốt.”

“Đây là cái gì?” Tập tài liệu bị đưa tới trên tay, toàn tiếng Anh, thấy vậy tôi không hiểu ra sao.

“Báo cáo thất ông dẫn tình.”

Anh thấy tôi như bị kinh hãi, trừng lớn hai mắt lập tức nhìn anh, liền mắt tự nhiên đem mắt chuyển sang một bên, nhìn ngoài cửa sổ nói: “Trước lúc kết hôn anh có đi Mỹ một chuyến, làm cuộc giải phẫu này...”

“Tại sao?” tôi hỏi nhỏ, trong nháy mắt trái tim như bị rơi xuống địa ngục, suốt một buổi chiều vui sướng, thì ra là tự mình tôi đa tình, anh vốn không có ý định sinh con với tôi, ngay từ đầu chỉ là tôi làm theo ý mình.

“Rất thất vọng sao?” Anh nhợt nhạt cười khổ, thông thả đi tới trước cửa sổ, mở ra: “Thực ra đời này anh không có ý định kết hôn với ai, anh sẽ không thể mang lại cho được một người phụ nữ nào hạnh phúc lâu dài, cho nên cũng không muốn hại người hại mình, chỉ cần trong lòng có bóng dáng của em là đủ...anh không nghĩ tới sau đó lại gặp lại em, hơn nữa lại cưới em...nhưng lúc đó người em yêu là Giang Triều, hôn nhân của chúng ta thực ra chỉ là sắp đặt, vẫn trong gió tuyết tung bay...Anh không muốn tương lai con của chúng ta lại là một Tiểu Bùn thứ hai, chỉ có thể ở bên cạnh ông bà, hoặc là lớn lên với ông cố nội, còn có, chính là...anh hận ông nội, khiến anh từ lúc bảy tuổi đã phải đối mặt với sinh li tử biệt tàn khốc nhất thế gian này, vứt bỏ và bị vứt bỏ, cho nên anh không nên có con, cũng là trả thù ông ấy...”

“Còn có nguyên nhân khác, đúng không...” Tôi trợn hai mắt, không chuyển mắt nhìn anh: “Còn có, anh sợ tương lai con cũng bị di truyền bệnh trầm cảm của anh, bởi vì chính mắt anh nhìn thấy thời khắc cuối cùng trong sinh mạng mình, thống khổ dày vò, sau đó, chính anh cũng chịu bệnh trầm uất hành hạ, anh sợ chính con của mình cũng ...”

Trong giây lát, Nghe Lạc Trần quay đầu thống khổ nhìn tôi, cho tới giờ tôi chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt u buồn như vậy, giống như có vật gì đó dần dần nghiền nát, cơ thể của anh run rẩy không ngừng, sắc mặt tái nhợt cũng có chút đáng sợ...

Bỗng nhiên tôi ý thức được sai lầm mình phạm phải không thể tha thứ được.

“Xin lỗi, không phải em muốn nhắc tới chuyện đó.. chỉ là có chút ngoài ý muốn...anh không sao chứ, đừng dọa em...” Tôi chậm chậm đến gần anh, muốn vươn tay vỗ về anh, an ủi anh, nhưng anh lại như chạm vào một thứ gì đó kinh khủng, theo tiềm thức lùi bước, đầu vô ý đập ở trên tường, nhưng lại không biết.

“Em tra xét việc riêng của anh? Em có quyền gì mà làm như vậy? Đừng cho rằng em là vợ của anh, anh yêu chiều em, thì có thể tùy ý chà đạp lên danh dự của anh!” Giọng nói của anh cũng run rẩy không ngừng.

Lần đầu tiên tôi thừa nhận bản thân mình ngu ngốc khi về đến nhà vậy mà không chú ý đến tâm trạng của anh, có con hay không thực sự quan trọng như vậy sao? Nếu như không có Lạc Trần, cái gì còn có ý nghĩa nữa đây?

“Lạc Trần, cái gì em cũng không biết, em nói bậy, ngoan, anh đừng như vậy nữa, em sợ...” Tôi nhào vào trong lòng anh, cơ thể cũng run nhẹ theo anh, rõ ràng cảm nhận được sự bất lực của anh. “Lạc Trần, ngoan, đừng sợ, chuyện gì cũng không phải là không thể cứu vãn, nếu như ngày nào đó anh muốn con, em sẽ đi với anh làm giải phẫu thông lại, anh và em sẽ cùng yêu thương con của chúng ta, sẽ không để con bị vứt bỏ...nếu như anh không muốn có con, cả đời này anh với em, chúng ta yêu thương lẫn nhau cho đến già...đừng sợ, em vẫn luôn ở...”

“Em đi đi, anh không cần em giúp, không cần sự đồng tình của em!”

Anh ngày thường ngoan như vậy giờ lại đột nhiên rống lên, hai tròng mắt đỏ ngầu trừng lớn nhìn tôi, giống như một dã thú bị tổn thương, người khác không dám tới gần, cũng khiến người khác thương tiếc.

Tôi cố gắng kiềm chế nỗi sợ của mình, ôm lặt lất thất lưng của anh: “Lạc Trần, anh ngoan một chút có được không? Đây không phải là chuyện gì dọa người, hơn nữa em cũng không phải là người khác, cho dù

em có đau khổ và anh khuyết điểm gì, em cũng đều ở bên cạnh anh, không để cho bản thân anh tự mình chịu đựng...”

“Em im đi, biến đi...” Anh không lưu tình mà ngăn hai tay tôi lại, đẩy tôi ra ngoài.

Phía sau vài tiếng động nhỏ, Nghê Lạc Trần mất khống chế, anh có thể bắt được cái gì trong tay, thì đều đập lên trên tường và mặt đất, những thứ này là đồ quý và đồ cổ, trong nháy mắt hương tiêu ngọc tổn, cả thư phòng một trận bừa bãi, rất bừa bộn...

Tôi biết đây là điểm mấu chốt cuối cùng của anh, giờ phút này anh cũng chỉ có thể dùng phần nộ để bảo vệ tôn nghiêm cuối cùng của mình. Có người nói, càng yêu một người, càng quan tâm hình tượng của mình trong lòng cô ấy, một người quá mức theo đuổi sự hoàn mỹ, ở trong lòng anh tất cả nhất định phải là hoàn mỹ duy nhất, anh không cho phép mình có bất kỳ vết nứt nào xuất hiện đe dọa tính mạng đối phương, cho nên anh vẫn giữ mình trong sạch, cuộc sống sạch sẽ mà đơn giản. Nhưng trong cuộc sống có một số việc khiến cho người ta phải bất lực, anh không có cách nào tự lựa chọn thân thể cho chính mình, trốn tránh không được bóng ma trầm cảm... Những thứ này vẫn là bóng ma lớn nhất với anh, khiến cho anh không thể hoàn toàn mở rộng lòng mình, cho nên so với ai anh cũng rất thống khổ...

Căn phòng vẫn còn đang tiếp tục bị tàn phá, tôi không lo lắng gì khác, chỉ sợ anh không cẩn thận làm tổn thương đến chính mình, trái tim đã tan nát không chịu nổi rồi, cũng đừng làm cho cơ thể cũng bị cảnh khổ sở, đây là yêu cầu duy nhất của tôi đối với anh bây giờ, nhưng tôi không dám nói tiếng nào, bởi vì tôi thực sự sợ chỉ càng khiến cho anh ghét bỏ bản thân mình bây giờ, tôi sợ cuối cùng anh sẽ sụp đổ.

Thời gian sụp đổ như đang kẻ sát, trôi qua chậm chạp, trong phòng phát ra chính là âm thanh nghiền nát tuyệt vọng, tôi không khỏi nhìn về phía trời chiều ngoài cửa sổ, một màu đỏ thắm, đẹp cũng khiến người khác tuyệt vọng, không biết qua bao lâu, tất cả đều dừng lại, trong phòng cũng an tĩnh lạ lẫm.

Tôi nhìn thấy Nghê Lạc Trần dường như mất đi khí lực cuối cùng, cơ thể thờ hờn dựa trên tường, từng chút từng chút trượt xuống...

Cuối cùng anh ngồi dưới đất, vô thần nhìn tôi: “Nhạc Tuyết, anh có tổn thương đến em không?” Sắc mặt anh trắng bệch, trên trán bịn đầy mồ hôi, thấy tôi liều mạng lắc đầu, mới yên tâm đem mặt chôn ở hai đầu gối, nói ra âm thanh nức nở: “Em đi ra ngoài đi, đừng nhìn anh, anh không muốn để em nhìn thấy anh trong bộ dạng nhếch nhác như thế này.”

Anh khóc giống như một đứa trẻ, không có chút giả dối, tôi nghĩ như vậy cũng tốt, áp lực và buồn bực lâu như vậy cuối cùng cũng được phát tiết ra. Tôi chậm chậm tới gần anh, từng chút từng chút vỗ về đầu của anh, giống như an ủi ngày thường tôi bị kinh sợ, “Lạc Trần, anh là bảo bối của em, em yêu anh còn không kịp, làm sao có thể chê cười anh được? Hơn nữa bộ dạng của anh một chút cũng không nhếch nhác, anh ở trong lòng em chính là người đàn ông tốt nhất, lúc trước em xấu hổ không nói với anh, thực ra em đặc biệt bị cuốn hút bởi bộ dạng của anh, thực đó...”

Anh nghi hoặc nhìn tôi một hồi, hiển nhiên lời tôi nói cũng không có chút tác dụng nào, một lúc sau anh mới chậm rãi nói, “Nhạc Tuyết, em đi ra ngoài đi, anh muốn suy nghĩ một lát, yên tâm đi, anh sẽ không làm chuyện điên rồ gì đâu, bởi vì anh không muốn hù dọa em.” Nói đến câu cuối cùng giọng nói của anh đã nghẹn ngào.

Ai nói đàn ông khóc không ngượng, giờ phút này nhìn anh, trong lòng tôi toàn bộ đều là thương tiếc.”

“Em quét dọn phong một chút sau đó mới rời đi có được không?”

Anh cố chấp lắc đầu: “Anh không gọi em đừng vào, để bản thân anh yên lặng một chút...”

“Được, em ngồi ở cầu thang chờ anh, cần em, thì gọi em.”

Tôi vẫn kiên trì tin tưởng anh sẽ không làm chuyện điên rồ, dọa tôi ít nhất bây giờ sẽ không thể.

Ánh tà dưới phía chân trời dần dần chìm vào đường chân trời xa xôi, ánh tà dương cũng dần dần biến mất, tôi bỗng nhiên có chút kỳ quái, nghĩ nhìn một chút ánh sáng hắc ám như thế nào, hai tròng mắt tôi không nháy mắt nhìn ngoài cửa sổ, ... không biết qua bao lâu, khi tôi không có bất cứ trạng thái phòng bị nào, bỗng

trời đen trong nháy mắt, loại đen tối này như một loại độc tố, bá đạo chiếm đoạt mỗi một nơi trên thế giới này, hơn nữa uy hiếp ánh trắng và ánh sáng đêm.

Tôi đi đến thư phòng, qua khe hở của cánh cửa nhìn bên trong.

Ánh trăng nhàn nhạt cũng tràn vào, chỗ tối nhất, Nghê Lạc Trần vẫn ngồi trên đất như cũ, đầu và lưng dựa vào tường, giống như đang ngủ. Tôi thở phào nhẹ nhõm, cũng chậm chậm ngồi dưới đất, dựa vào tường của thư phòng, tưởng tượng chính mình dựa vào trong ngực anh, cơn buồn ngủ cứ như mà vật kéo đến. Trong hoảng hốt, tôi bị một người nhẹ nhàng ôm lấy, đặt ở trên giường lớn quen thuộc, cổ áo ngoài cùng nội ý, lửa thể bị bỏ vào trong chăn. Trong gian phòng là mùi sữa tắm quen thuộc, còn có nhiệt độ và cơ thể quen thuộc...

“Nghê Lạc Trần”

“Ngoan, anh ở đây, ngủ đi, anh vẫn ở bên cạnh em.”

“Nghê Lạc Trần, em rất nhớ anh.”

Tôi khom lưng tiến vào trong lòng anh khóc, vền vền chỉ vài tiếng chia lìa, tôi liền có cảm giác như kiếp trước, kiếp này, tôi thực sự không dám tưởng tượng nếu như mất đi anh, tôi sẽ như thế nào. Tôi ôm chặt anh, dường như ngay cả không khí cũng không thể xuyên qua được.

Anh vẫn im lặng, chỉ là dùng mặt cọ cọ vào tóc tôi. Anh tắm rồi, hình như lại còn uống một ít rượu đỏ, tôi có thể ngửi được một chút hương rượu ngọt, tôi không biết anh điều chỉnh bản thân hay là che dấu sự yếu đuối, lại cho tôi một biểu hiện giả dối.

Tôi đưa tay luồn vào trong áo ngủ anh, nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể anh, nhưng hô hấp anh đều đều nhè nhẹ, tay tôi lại dần dần đi xuống, anh chỉ né tránh một chút, liền khiến cho tôi vô ý bắt được nơi đó...cảm giác lạnh lạnh mềm mềm, không có sự sống...

“Nghê Lạc Trần, em muốn anh..,” Tôi lần đầu tiên không có liêm sỉ mà yêu cầu với anh như thế, nhưng tôi một chút cũng không thấy thẹn thùng, tôi có thể không rụt rè, thậm chí không cần tôn nghiêm, nhưng không thể chịu được anh chán chường như thế.

“Hôm khác được không?” Anh dùng giọng nói thương lượng với tôi.

“Bây giờ, em muốn bây giờ...”

Anh nhẹ thở dài một tiếng, đưa tay duỗi tới trong chăn, đầu ngón tay lạnh như băng càng khiến lòng tôi thêm đau lòng và sợ hãi.

Anh vuốt ve tôi một chút, rồi cười: “Đồ ngốc, em cũng không phải thực sự muốn, thật không biết trong đầu nhỏ của em muốn cái gì, nhanh ngủ đi, nếu không anh thực sự sẽ tức giận.”

Thực ra cơ thể của anh từ đầu tới cuối đều chưa nóng lên, tôi lo lắng có phải anh lại bị bệnh hay không, không phải cơ thể mà là trong lòng.

56. Chương 56: Chiếc Áo Cưới Lộng Lẫy

57. Chương 57: Chặt Đứt Đôi Cánh Thiên Sứ

Nhà hàng tây thanh lịch, yên tĩnh chỉ có hai người chúng tôi tới ăn cơm, trên bàn là một bó hoa hồng đỏ thắm, nếu tôi nhớ không nhầm, đây vẫn là lần đầu tiên Nghê Lạc Trần tặng hoa hồng cho tôi, tôi nghĩ, nó có lẽ cũng khiến mặt tôi đỏ lên. Tôi với Nghê Lạc Trần ngồi đối diện nhìn nhau, hương vị ngọt ngào của rượu vang đỏ đã đưa chúng tôi quay về với thực tại, phiêu đảng, có lẽ là cả khoảng cách sau đó khiến trái tim mới thuận theo chính mình.

Ở cạnh chúng tôi một nhạc công đang nhẹ nhàng kéo đàn, tôi nhớ không ra tên của bản nhạc, nốt nhạc mỹ lệ phiêu đảng ở cao trên bầu trời, tôi không thể nói đây là một loại lãng mạn, hay là xa hoa, hoặc đại loại là như thế...

Khi ăn cơm, Nghe Lạc Trần vẫn mỉm cười với tôi, ngọt ngào giống như ly rượu vang đỏ, lơ đãng khiến tôi say rượu...

Tôi không còn nhớ chúng tôi đã dùng bao nhiêu thời gian để dùng xong bữa cơm trưa này.

Ngồi ở trong xe chậm chậm tiến về phố xá náo nhiệt, giống như một người lưu luyến với thành phố này, không biết như thế nào, bỗng nhiên có một suy nghĩ bỗng lóe lên ở trong đầu.

“Vui không?”

Nghe Lạc Trần cười hỏi tôi, đem tôi kéo ra từ trong ảo tưởng, tôi gật đầu, liên liếc mắt nhìn những tiếng động âm ỉ ngoài cửa sổ, đã có lúc chúng tôi để tiếng động ồn ào đó để lại phía sau. Sau đó anh dừng xe ở trước cửa trung tâm thương mại xa hoa nhất thành phố D, anh nói do không có thời gian chỉ đưa tôi đi dạo ở đây...

Đây vẫn là lần đầu tiên anh đi dạo bộ với tôi, tôi khoác khuỷu tay anh, tiếp nhận vô số ánh mắt dòm ngó, giống như cùng người đàn ông này cả đời gần nhau thật sự là một điều rất kiêu ngạo. Sau đó có vài người phóng viên muốn chụp ảnh, bị Nghe Lạc Trần nói cảm ơn rồi cự tuyệt, đây là lần đầu tiên anh hạ mặt nạ lạnh lùng, đối mặt với phóng viên. Có lẽ là vì lần trước, có mấy nhà báo bị trừng phạt không nhỏ, cho nên hôm nay chúng tôi cũng không bị quấy rầy quá nhiều. Nghe Lạc Trần dẫn tôi đi dạo từ tầng 1 đến tầng cao nhất, có ích hay không có ích đều vì tôi mà mua túi lớn túi nhỏ, hai tay đã rách đầy nhưng cũng không đồng ý để tôi xách, anh nói, để cho tôi linh hội được một lần có người phục vụ xách túi xách, tôi liền cười nói, người hầu nhỏ cao quý như vậy, em hưởng thụ không được...

Đêm xuống, màn cửa sổ dày chặn ngang ánh trăng ngoài cửa sổ nhìn trộm.

Giường lớn ấm áp mềm mại, ánh đèn tường mờ mờ chiếu xuống, Nghe Lạc Trần ôm chặt tôi, va chạm liên tục với làn da của tôi, anh hôn thật nhẹ nhàng, tay vẫn ở trước ngực tôi vò nặn, hứng thú chồng chất, không một chút vội vàng, anh một bên thở dốc điềm dạm, một bên nhìn vào hai mắt tôi, giống như rất để ý cảm giác của tôi...

Tôi cũng ôm chặt lấy anh, cảm nhận vật cứng rắn của anh đang chống đỡ trên cơ thể tôi, đã lâu ngày không thấy lửa nóng nơi đó, tôi liền duỗi tay cầm nó, giống như đó là sự chân thực duy nhất có thể cầm được...

Suốt một đêm trừ khoái cảm kích động, còn khiến cho tôi sinh ra một chút cảm giác ngượng ngùng của đêm tân hôn.

Sau đó, Nghe Lạc Trần đưa cho tôi một chén sữa ấm, muốn tôi uống hết, anh nói đã lâu tôi không ngủ một giấc ngon rồi, anh sẽ trông tôi ngủ, nhìn tôi ngủ say. Tựa vào trong ngực ấm áp, rất nhanh tôi đã ngủ...đêm hôm đó, tôi gặp rất nhiều giấc mơ, đầu tiên là hôn môi chăm sóc, như chìm đắm trong gió xuân, nhẹ nhàng ngọt ngào, nhưng sau đó, lại rất giống một trận mưa, mặt và cơ thể tôi, cảm giác được một mảng ẩm ướt và lạnh, nhưng tôi biết, anh vẫn ôm chặt tôi, tôi vẫn ngủ mà không tỉnh lại. Sau đó, tôi lại mơ hồ nghe có tiếng hát, chính là bài hát đôi cánh thiên sứ, tôi nhớ rất kỹ tên bài hát, khi ở biển nam, Nghe Lạc Trần ngồi ở bên cạnh tôi nhẹ nhàng ngâm nga bài hát này.

“Lá rụng theo gió sẽ đi về phương nào, chỉ giữ lại bầu trời mỹ lệ, từng đợt âm thanh bay lượn, như đôi cánh thiên sứ xẹt qua hạnh phúc của tôi. Tình yêu đã từng đi tới phương nào, dựa vào ngày trước giữ lại hương thơm ngày hôm qua, sự quen thuộc ấm áp đó như một đôi cánh thiên sứ, đảo qua vô biên trong lòng tôi. Tin rằng anh vẫn ở nơi đây, cũng chưa từng rời đi, tình yêu của anh như đôi cánh bảo vệ em, đường như sinh mệnh vẫn ở nơi đây, từ nay về sau sẽ không có anh, anh sẽ tìm một thiên sứ thay anh yêu em...”

Không biết tại sao, tiếng hát trong mộng bị tổn thương đó, giống như anh đang nhẹ nhàng mà từ biệt với tôi, tôi muốn tỉnh lại, nhưng làm sao cũng không mở được hai mắt ra. Sau đó, có người ở bên tai tôi nói nhỏ: “Nhạc Tuyệt, anh phải đi rồi, đừng buồn, em cứ nghĩ là đã để anh nhắc hành lý đi xa, em đã có thể tự lập rồi, anh cũng an tâm. Anh tính một chút, vì em tay của anh bị thương hai lần, còn có, anh vì em mà đã bị đánh hai lần, một người đàn ông vì em mà khóc vô số lần, đau khổ em mang lại cho anh đều là gấp đôi, thử nghĩ tới điều không tốt của em, rồi cuộc anh cũng có thể nhả tâm rồi đi...sau này, không có anh ở bên cạnh em, em cũng nhất định phải mỉm cười mà đối mặt với tất cả, đợi em mặc vào chiếc váy cưới đó, khi em lại một lần nữa tìm thấy hạnh phúc, anh ở trên trời cũng sẽ mỉm cười...”

“Nhạc Tuyết, quên anh đi, anh còn nhiều bản khoản chưa thực hiện được, anh muốn đi hỏi Nghê Thiên Vũ một chút, lúc trước, ông ấy vì cái gì mà bỏ rơi anh, hỏi ông ấy có yêu mẹ thật lòng hay không.”

Tôi đau thương như vậy tỉnh lại từ trong mộng, tờ mờ sáng ngày mới, chiếc gối bị nước mắt làm ướt sũng, phía bên kia giường nhưng lại trống trơn...

Đồng hồ đeo tay không hề chuyển động, kim đồng hồ dừng lại hai ngày trước, đúng hơn là một ngày một đêm, phía dưới đồng hồ có một tờ giấy “Nhạc Tuyết, duyên phận của chúng ta dừng lại ở x giây x phút x ngày x tháng x năm, thu thứ cho anh, lúc còn sống anh đã phụ em một lần, chỉ là lần này đã đủ rồi.”

“Nghê Lạc Trần, đồ khốn nạn nhà anh, anh đã cho gì vào trong sữa của em?”

Tôi khóc nhảy xuống giường, đi tìm cái còi thủy tinh kia, đó là thứ duy nhất có thể gọi tính mạng anh quay về, anh đã từng nói qua, nếu như đã muộn thì sẽ không kịp.

Tôi quên khóc, quên bi thương, chỉ là không ngừng tìm kiếm, lục lọi khắp mọi ngõ ngách trong nhà, cuối cùng, tôi mới không thể không thừa nhận sự thật, nó đã biến mất với Nghê Lạc Trần, biến mất cùng tính mạng của tôi.

Khi nghĩ đến gọi điện thoại mong sự giúp đỡ, cả Nghê gia không ai nhận điện thoại của tôi, kể cả ông nội. Sau đó, tôi tìm được Từ Đình, mới biết mấy ngày liền, cô ấy đã bị Nghê Lạc Trần bố trí đến thành phố khác kiểm tra công việc, mà anh đã sớm mua vé đi Hải Nam...thì ra, anh thật sự đi tìm Nghê Thiên Vũ, đi hỏi ông ấy, mình tại sao bị bỏ rơi...

Tôi gọi điện thoại cho Giang Triều, bởi vì bây giờ chỉ có anh mới có thể giúp tôi tìm Nghê Lạc Trần, nhưng trong điện thoại tôi vẫn khóc, một chữ cũng không nói ra được. “Nhạc Tuyết, em đừng khóc, đợi anh, anh lập tức tới đó.”

Tôi khóc càng thêm kịch liệt hơn, bao nhiêu hi vọng đều ở nơi người đó, là Nghê Lạc Trần, giờ tôi mới rõ, lúc trước yêu Giang Triều chỉ là như là đi vào trong tim tôi, cho nên để quên anh chỉ cần một người khác đi vào và thay thế, mà Nghê Lạc Trần lại đi vào tận trong sinh mệnh của tôi, tôi cũng không biết làm sao có thể lấy một người ra từ trong sinh mệnh của mình, quên anh đi có phải chính là buông thả cho tính mạng của mình hay không?

Bầu trời Hải Nam và ngoài khơi rất ảm đạm, tôi la lên Tiểu Bùn, liều mạng tìm kiếm ở trong nước, vài góc bị nước biển bao phủ, tôi hi vọng mình có thể chìm vào thật sâu trong đáy biển, như vậy có thể nhìn thấy Lạc Trần của tôi rồi...

Giang Triều và Dư Na liều mạng kéo tôi lên bờ, nhưng tôi lại khóc mà nói “Tôi không quay về, Tiểu Bùn của tôi vẫn còn ngủ ở trong biển, anh ấy sợ nước, anh ấy đang đợi tôi đến cứu anh ấy...” Nhưng sức lực cuối cùng của tôi cũng mất đi, thì ra tình yêu sẽ không thể có gì làm khó được, nó ngay cả tính mạng của Lạc Trần cũng không thể xoay chuyển, ở giờ phút này, cái gì cũng không dung, cái gì tôi cũng không cầm được...

Trong hoảng hốt, tôi thấy ông nội, bố chồng, mẹ chồng. Mỗi người họ dường như đều ở đây cả đêm, gầy đi rất nhiều, ông nội lắc đầu với tôi, nói Tiểu Bùn không còn nữa rồi liền để lại cho tôi một bóng lưng...

“Cái gì gọi là Tiểu Bùn không còn nữa? Không có khả năng anh bỏ lại tôi mà không lo lắng, bởi vì anh đã nói, đem tôi cho ai, anh cũng sẽ không an lòng...” Tôi khóc đuổi theo, nhưng lại bị mẹ chồng ngăn lại, đưa tôi lại trong tay Giang Triều “Tiểu Tuyết, đối mặt với sự thật đi, con như vậy, Lạc Trần đi cũng không an lòng.”

Nhìn thấy nước mắt của mẹ chồng tôi liền mất đi tri giác...

Khi chính thức tỉnh lại, chính thức đối mặt với thực tại, mình đã vô tri vô giác (ngơ ngơ ngẩn ngẩn) một tháng rồi, nói cách khác, Lạc Trần của tôi đã rời khỏi tôi một tháng hai ngày. Mẹ tôi nói, bệnh tim ông nội tái phát vào nhập viện, bố chồng, mẹ chồng đều đã đến thăm tôi, nhưng ai tôi cũng không biết, chỉ là gặp ai tôi cũng gọi là Lạc Trần, là Tiểu Bùn, nhưng tôi thực sự rất hối hận, khi anh ở bên cạnh tôi, tôi rất ít khi gọi anh thân mật như thế, thậm chí ngay cả “ông xã” cũng chưa gọi qua một lần.

Sau khi ở lại một tháng ở bệnh viện, tôi trở lại nhà của bố mẹ, buổi chiều mỗi ngày, tôi đều theo thói quen ngồi trước cửa sổ ngắm ngó, nhớ anh, nhớ đến quay quắt, trước mắt tôi đều là gương mặt tuần tú của anh,

nụ cười nhàn nhạt, còn có dáng vẻ lạnh lùng kiêu ngạo đó nữa, sự dịu dàng của anh chỉ đối với một mình tôi, cũng chỉ gây thương tổn ột mình tôi, tôi cảm giác bản thân lại không đứng lên nổi, thậm chí hi vọng bản thân mình cũng bị bệnh trầm uất, đi tìm Lạc Trần của tôi, tôi cũng muốn hỏi anh, vì sao anh có thể tàn nhẫn bỏ rơi tôi như thế...

Nhưng Giang Triều luôn nhắc nhở bên tai tôi, tôi là một quân nhân, không nên có loại suy nghĩ không tiền đồ trong đầu như vậy, bây giờ tôi mới phát hiện ba mẹ đã già đi rất nhiều, mà khi Nhạc Vũ đi I Rắc, tôi chưa đi tiễn nó, xem ra, ở trong đời người của tôi, làm bất cứ thân phận nào tôi cũng đều thất bại, thậm chí ngay cả tư cách của một quân nhân tôi cũng không xong....Đúng vậy, tôi nghĩ đến Doãn Nộ, cô bé kia kiên cường gấp trăm lần so với tôi, mặc dù cô bé đã cởi quân trang, nhưng tôi vẫn nhớ kỹ bộ dạng cô bé khi mặc quân trang, có lẽ đời người của mỗi người đều sẽ mất đi một thứ, tôi đang học cách mỉm cười, nếu không Lạc Trần sẽ thực sự không an lòng. Thì ra, anh bắt tôi học nấu ăn, buổi tối không cho tôi ôm hay vuốt ve gì, chỉ là vì để cho tôi luyện tập cuộc sống không có anh.

Dần dần tôi không khóc nữa, bởi vì tôi nghĩ đến Lạc Trần từng nói, không thích tôi khóc, tôi khóc anh sẽ tan nát cõi lòng.

Chớp mắt, anh rời khỏi tôi đã ba tháng rồi, có người nói, khi thi thể của anh được vớt lên, trong tay cầm chặt chiếc còi thủy tinh, xác thực nó và bức tranh kia đem Nghe Lạc Trần đến với Nghe Thiên Vũ, càng làm tôi và Lạc Trần liên hệ cùng nhau, thực ra, cả đời này Lạc Trần rất đơn giản, những người, những việc mà cả đời này anh nhớ mãi không quên, và hai thứ đó đó. Nghe gia không để tôi nhìn Lạc Trần lần cuối cùng có lẽ là sợ tôi đau khổ, có lẽ là không thể tha thứ cho tôi, hơn nữa ông nội vẫn cho rằng vì tôi mà ông gián tiếp mất đi Tiểu Bùn của ông, nhưng sau đó tôi cũng hiểu rõ, không nhìn cũng tốt, như vậy tôi sẽ thực sự cho rằng, Lạc Trần của tôi chỉ đưa theo hành lý đi xa, nói không chừng có một ngày anh sẽ quay về bên cạnh tôi.

Trở lại quân đội, tôi thực hiện lời hứa của mình với Lạc Trần, một năm không tiếp quản công việc dạy học trong học viên, tôi chỉ làm một số công việc đơn giản, sau đó không ngừng nhớ anh, dần dần, sau đó tôi có thói quen ban ngày không có cái ôm và quan tâm của anh, và buổi tối thì một mình đọc thoại với anh.

Mặt khác, tôi cũng cố hết sức cùng người khác phái duy trì quan hệ đồng nghiệp và bạn bè bình thường, bởi vì Lạc Trần của tôi rất hay ghen.

Hôm tôi đi dự lễ kết hôn của Giang Triều, tôi thực sự vui mừng cho anh và Dư Na, đời người có thể gặp một người cùng làm bạn đồng hành với mình, so với tình yêu oanh liệt còn quan trọng hơn. Ngày đó tôi cười mãi, nhưng trong đầu vẫn nhớ mãi về kỷ niệm, nhớ tân hôn ngắn ngủi của tôi và Lạc Trần, thậm chí anh còn dùng bàn tay ấm áp giúp tôi sưởi ấm bàn chân còn rõ ràng như ngày hôm qua, thì ra nó đã sớm khắc sâu vào trong trí nhớ tôi thế rồi, cho dù ngày đó lòng tôi vẫn chưa yên.

“Di, ba ba tốt tại sao chưa tới? Con nhớ ba lắm...” Nụ Nụ ghé vào trong lòng tôi, hỏi rất ngây thơ, chính xác, Lạc Trần là một người khiến người khác rất khó quên.

Tôi cùng cầm nhẹ nhàng cọ cọ trên đầu Nụ Nụ, vừa cười vừa nói: “Ba ba tốt đi tới một nơi rất xa, ba cũng rất nhớ Nụ Nụ.”

“Nơi rất xa đó ở đâu? Là Paris à? Mẹ nói ba ba tốt đi Paris lĩnh thưởng rồi, mẹ còn nói ba ba tốt là người đàn ông tốt thứ hai trên đời này, người tốt như nhá là ba Giang Triều.”

Tôi cười cười, muốn sửa lại cho đúng, ba ba tốt là người đàn ông tốt nhất trên thế giới này. sau đó trong đầu lại đột nhiên nghĩ đến một ý niệm, chiếc áo cưới hoa mỹ đó, tôi nên đưa đến Paris, tham gia thuộc thi thiết kế thời trang.

Thành phố D chào đón mùa đông bằng một trận giảm nhiệt độ, tuyết bay đầy trời, đột nhiên tôi phát hiện, mùa đông này vô cùng lạnh giá.

Trở lại ngôi nhà đã nửa năm xa cách, đây là ngôi nhà nhỏ mà Lạc Trần thiết kế rất ấm áp dành cho tôi, tôi lại rơi nước mắt đã lâu không chảy, do dự một lát mới đi đến trước cửa.

“Tiểu Tuyết, làm sao giờ mới trở về, mẹ đợi con rất lâu rồi.”

Thì ra là mẹ chồng, tôi vội vàng mở cửa để bà vào bên trong. Bà gầy đi rất nhiều, tôi không kịp nói gì, có lẽ cũng thật sự nói không ra lời, liền một tay ôm lấy bà “Mẹ, mẹ vẫn ổn chứ?” Nước mắt lại theo khuôn mặt chảy xuống.

“Tiểu Tuyết, mẹ không sao, trời lạnh như thế, mẹ sợ con cô đơn cho nên đến thăm con.”

“Mẹ...” an ủi của bà khiến nước mắt tôi như được phê chuẩn liền chảy xuống không ngừng,

“Con ngoan, đừng khóc, mẹ biết con nhớ Lạc Trần ...” Mẹ không ngừng vỗ lưng tôi trấn an tôi.

“Mẹ, xin lỗi, con không chăm sóc anh ấy thật tốt...”

“Đừng nói ngốc như vậy, đi cầu xin ông đi...”

“...” Tôi khó hiểu nhìn bà.

58. Chương 58: Kết Quả

59. Chương 59: Ngoại Truyện Ngọt Ngào: Một Nhà Ba Người

Sau khi kết thúc lễ trao giải, Nghê Lạc Trần vội vã kéo tôi vào trong xe, mà Từ Đình tự lái xe quay về khách sạn. tôi ngồi cách cửa sổ xe cười xin lỗi cô ấy, Nghê Lạc Trần lại nói đồng dạ: “Không sao, cho cô ấy một cơ hội đi kết giao với đàn ông Pháp.”

“Ông chủ như anh thật là biết quan tâm, còn không quên giúp cấp dưới giải quyết vấn đề chung thân đại sự.” Tôi trừng mắt liếc anh một cái, quay đầu nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

Bầu trời đêm của nước Pháp cũng giống vậy thôi, cũng đầy sao sáng đầy trời, đẹp có lẽ sánh ngang bằng ánh trăng, chỉ là nơi ngã tư đường không giống thành phố, khắp đường lớn tràn ngập mùi nước hoa và cà phê.

“Đây là đại lộ Champs Elysees, còn được gọi là đại lộ Elysee Avenue, là con đường đẹp nhất Paris...” Lời anh nói chưa xong, liền quay đầu liếc tôi một cái, cười hì hì nói: “Em sẽ không so sánh nó với đường ở thành phố D đó chứ?”

Đáng ghét, chuyện này anh cũng biết.

Tôi có chút xấu hổ, nhưng cây ngay không sợ chết đứng nói: “So sánh như thế nào, Paris dù có tốt cũng không phải là nhà em.”

“Như vậy còn phụ thuộc vào em có muốn hay không, không phải nói quân đội việc binh không ngừng sao? Chờ đến lúc em cõng quân phục, chúng ra sẽ di dân đến nước Pháp, lấy hộ khẩu Paris cho em, không phải là vùng ngoại thành nha.”

Tôi bị anh đùa mà cười, cảm thấy cái miệng của anh nhiều lời hơn trước kia một chút.

Nghê Lạc Trần cũng không vội vàng trở về, anh vừa lái xe thong thả, vừa nói cho tôi biết lịch sử 300 năm của ngã tư đường, nói về văn hóa nước Pháp, từ Khải Hoàn môn đến sông Senna, bảo tàng Louvre, từ tháp Eiffel đến Fanersaigong, đến viện thánh mẫu Maria, sân khấu kịch Paris, dạo điệu anh từ từ mà dịu dàng, không khỏi làm tôi nhớ đến lúc học trung học đọc qua những tác phẩm văn học nước pháp cuối thế kỷ 18 đầu thế kỷ 19, và những tác giả vĩ đại đó...

Thời gian chậm chạp mà nhẹ nhàng trôi qua, cùng người yêu ở nước Pháp lãng mạn, cảm giác không đúng thực như trái tim bay lên trên trời cao, tôi thò đầu ra ngoài một chút, thưởng thức kiến trúc thế kỷ 19 hai bên đường, còn có những ngọn đèn đường phông theo kiểu cây ngô đồng cổ ở hai bên đường, cả đường đèn đều sáng rực rỡ, tất cả khách sạn nổi tiếng, rạp chiếu phim, nước hoa, trang phục, từ cổ đến hiện đại, từ văn học đến nghệ thuật đều nói lên không khí lãng mạn cả nước Pháp.

Bỗng nhiên một đôi tình nhân lướt qua xe chúng tôi, người đàn ông Pháp đó ôm vai người phụ nữ trong tay đang cầm hoa hồng đỏ tươi, cười rất ngọt ngào...trong tim tôi có chút nổi lên: “Nghê Lạc Trần, anh cũng tặng hoa tươi cho em đi.”

“Được thôi...” Anh cười sung sướng đồng ý với tôi, nhưng một bên lại vỗ vỗ túi quần của mình: “Không xong rồi, anh không có tiền.”

Về mặt tôi hoang mang nhìn anh.

Anh cười giải thích: “Sau khi anh chết không phải công ty để lại cho em sao, lần này đến Paris, ông nội chỉ cho anh tiền mua vé máy bay, ông nói nếu như không tìm được Nhạc Tuyết, hoặc Nhạc Tuyết không chịu cùng cháu trở về, thì cháu ở lại Paris mà ăn xin luôn đi, dù sao không phải cháu thích rời xa khỏi ông sao?”

Tôi biết anh lại giỡn tôi, liền nhích lại gần anh, dùng đầu dựa vào bờ vai anh làm nũng: “Lạc Trần, không cho nhắc tới chữ chết nữa, em sợ, một lần là đủ rồi, có biết không?”

Anh vỗ mặt của tôi, rất nghiêm túc nói: “Sẽ không bao giờ nữa, anh cam đoan.”

Phía trước là cửa hàng bán hoa, Nghê Lạc Trần lại lái xe đến phía trước, đậu vào chỗ dừng xem. Anh kéo tôi lại phía sau, cũng không vội vàng đi làm cái gì, mà cúi đầu cài lại khuy áo cho tôi. Động tác của anh từ tốn, dường như sau khi cài xong một nút thì ngón tay của anh lại dừng ở đó vài giây. Một hơi thở ấm áp tràn ngập đầu mũi, tôi hít hít cái mũi, đem nước mắt ngăn lại ở hốc mắt, thời khắc hạnh phúc như vậy, tôi cũng không muốn nước mắt ngăn cản tầm mắt mình.

Cài xong nút áo cuối cùng, anh ngẩng đầu cười yếu ớt với tôi: “Lạnh không?”

Tôi lắc đầu, đêm Paris nhiệt độ có thể xuống tới 0 độ, nhưng với tôi lại cảm giác rất ấm áp.

Khi anh đi ra từ cửa hàng hoa đi ra, khi anh cầm một bó hoa hồng nhạt đi về phía tôi, nước mắt tôi rốt cuộc cũng không cách nào không chế được.

Anh thông thả đến gần tôi, loại cảm giác này khiến tôi nhớ tới đêm tân hôn hôm đó, anh cũng mặc lễ phục đen như thế, cầm một bó hoa hồng nhạt, từ trong gió tuyết đi tới, chỉ là giờ phút này nụ cười đậm hơn, cũng ấm áp hơn.

“Đồ ngốc, khóc cái gì, là chệ bó hoa quá nhỏ, hay là chệ nó không đủ diễm lệ?” Anh nhẹ nhàng sờ trên đầu tôi một chút, đem hoa đặt vào trong lòng tôi, “Màu đỏ xinh đẹp rất khiến người khác tuyệt vọng, cuối cùng anh cảm giác được màu nhạt là một loại màu sắc hi vọng, “...Nhạc Tuyết, xin lỗi, anh sẽ không bao giờ khiến em tuyệt vọng nữa...”

Anh vừa nói, dùng tay nâng mặt tôi lên, cúi đầu tỉ mỉ hôn khô nước mắt cho tôi, tôi thoáng lùi về phía sau, lại bị anh dùng tay ôm chặt phần eo hơn, nói nhỏ: “Đừng xấu hổ, nếu như ở ngã tư đường Paris không cùng người yêu của mình ôm hôn, lúc trở về em sẽ hối hận...”

Môi tôi bị phấp môi anh mềm mại phủ kín, ẩm ướt mà lại ngọt ngào...

Nụ hôn nhẹ nhàng kéo dài, vẫn trộn lẫn với đại lộ Champs Elysees phiêu đảng hương cà phê, nước hoa, hương mùi bơ bánh ga tô, còn có mùi hoa nhàn nhạt, tình thần tôi hồi lâu cũng không quay về, chỉ là theo anh tưởng niệm về chuyện cũ, hương vị ngọt ngào sau khi trải qua cực độ không khổ.

“Thơm quá”. Sau khi anh rời môi tôi, tôi ngu ngơ nói ra hai chuyện này.

“Nói anh sao?”

“Không, là hương hoa.”

Sau khi nghe đáp án, anh nhẩn cảm, đôi môi đẹp cong lên đầy uất ức, tôi không khỏi cười lên, yêu đến chết về mặt này của anh.

“Lạc Trần, chúng ta trở về đi.”

“Ừ” Anh gật đầu, lại cười quỷ dị một chút: “Ở đây lãng mạn nhưng lộ liễu quá, có một số việc vẫn không thể làm.”

“Đáng ghét.”

Trở lại khách sạn, tôi nghĩ rằng anh sẽ không chờ được mà ôm tôi lên giường, nhưng vẫn không có, chỉ là chậm rãi cởi áo khoác ngoài, sau đó lui về phía sau một bước nhỏ, nhìn tôi...nhìn từ từ từ đầu tới chân, lại từ dưới lên trên qua một hồi tôi bị anh nhìn đến dựng cả lông...

“Có phải em biến dạng rồi không?”

“Không có...” Anh lắc đầu, cười nói: “Căn bản em đã xấu.”

“Đáng ghét, anh mới xấu.” Tôi nhào vào trong lòng anh, gắt giọng: “Có hối hận khi cưới em không, cho dù là một chút?”

“Không có, chỉ là hối hận không nên thiết kế lễ phục có cổ thấp như thế này, khiến trang phục của em đẹp như vậy, khiến đàn ông nước Pháp nhìn thấy bộ ngực sữa của em, anh thật sự là phần tử thoái hóa...”

Giọng điệu anh càng ngày càng thấp, giống như một chút một chút câu dẫn hồn phách.

Tôi cúi đầu, có chút ngượng ngùng nhìn ngực trắng như tuyết của mình, mà ngoài cửa sổ, lại là bóng đêm say lòng người,

“Bà xã, anh chờ không được rồi không tắm nữa...” Anh ôm lấy tôi, giọng nói càng ngày càng khàn khàn, “Đều tại em, chẳng những mặc đồ như thế mà còn làm ra vẻ mặt dụ dỗ anh...”

“...”

Đêm càng ngày càng yên tĩnh, chỉ có tiếng thở dốc của tôi với anh.

Cảm giác ôm anh như vậy thật chân thật, bị vuốt ve ở chỗ mẫn cảm như bị kích động khi điện giật, tôi không nhịn được dán chặt vào anh: “Lạc Trần, em không rời khỏi anh.”

Tôi tưởng anh sẽ ôm tôi càng chặt, nhưng khi sắp đến cơ thể tôi, anh lại nhanh chóng rút ra...

“...”

“Bà xã, chuẩn bị tốt tâm lý sinh cục cưng chưa?”

“...”

“Trước khi từ nước mỹ trở về, anh đã làm giải phẫu tháo ra.”

“...” Đây là anh, hay là trời cao ban cho tôi món quà trân quý nhất.

Tôi ra sức gật đầu, ôm chặt thắt lưng anh, dùng hành động nói cho anh biết, tôi chuẩn bị tốt rồi, vẫn luôn chuẩn bị tốt.

“Nhưng mà...” Anh mím miệng như trẻ con: “Bà xã, em phải cam đoan với anh...”

“Cái gì?”

“Cam đoan có cục cưng em sẽ không lạnh nhạt với anh, cam đoan sẽ không đem toàn bộ tâm trí ở trên người con mà mặc kệ anh, cam đoan sẽ không vì cục cưng mà vứt bỏ anh, cam đoan sẽ không chỉ yêu cục cưng mà không yêu anh...”

“Em cam đoan nếu cả cục cưng và anh cùng khóc, trước tiên em sẽ dỗ anh, sau đó với tới con.” Tôi cười cam đoan thay anh.

“Như vậy thì sinh đi...”

Anh thành linh bất ngờ xông vào cơ thể tôi, trong kích động triền miên, càng khiến cho tôi cảm nhận được phần hạnh phúc mãnh liệt.

.....

Một mùa đông 5 năm sau, bầu trời cũng tung bay đầy tuyết, nhưng bông tuyết trắng tinh như tinh linh tung bay trong bầu trời...

“Mẹ, mẹ cài lại nút áo đi, nếu không tuyết sẽ rơi vào trong người của mẹ, bụng sẽ đau.”

Con trai 5 tuổi bảo bối của tôi Nghê Lãng khi đang đắp người tuyết, vẫn không quên nhắc nhở tôi, thực ra đây đều là Nghê Lạc Trần bắt đầu dạy con từ lúc 1 tuổi, liên truyền bá cho nó quan niệm như thế, đàn ông phải bảo vệ người phụ nữ mình yêu, đối với Nghê Lãng mà nói, mẹ chính là người phụ nữ nó yêu nhất.

Nhưng con bị tôi mặc đồ thành một cục bong, vụng về lẫn quả cầu người tuyết, cái miệng nhỏ vẫn không ngừng nhắc tới: “Đắp một ba một mẹ, lại đắp một Lang Lang, mới sum vầy.” Đây là trước khi Lạc Trần đi Paris, hứa hẹn đối với con, khi trận tuyết đầu tiên tới, Lang Lang đắp xong 3 người tuyết, thì ba sẽ quay về.

Nhắc tới cái tên Lang Lang, tôi muốn cười.

Đứa nhỏ này tới rất hạnh phúc, cũng không dễ dàng, kết sắt trong nhà bỏ duy nhất là bức thư cam đoan của ông nội, trên đó chỉ viết một câu, Tiểu Bùn, Nhạc Tuyết, sinh một đứa đi, ông nội đảm bảo không cướp đi. Lúc đó tôi chỉ cảm thấy là hai ông cháu đang nói đùa, nhưng không nghĩ khi về đến trong nhà, Lạc Trần trịnh trọng bỏ nó vào trong kết sắt, tôi hỏi, anh không tin ông nội sao? Anh lắc đầu nói, không phải, đây là trách nhiệm đối với bảo bối, tương lai con trưởng thành, sẽ đem toàn bộ giao cho con.

Sau đó, khi tôi mới cầm giấy chuẩn đoán mang thai trên tay, bản thân lại trở thành gấu trúc của Nghê Gia, giống như cung phụng vật báu quốc gia, mẹ chồng mỗi ngày đều gọi điện tới hỏi bụng to bao nhiêu rồi, có cảm giác cục cứng đang di chuyển không, thực ra lúc mới ban đầu cảm giác gì tôi cũng không có, chỉ biết ăn ngốc ngủ ngốc, mà Lạc Trần ngoại trừ tôi đi làm, mỗi khắc anh đều ở bên cạnh tôi, mỗi tối đều ghé vào trên bụng tôi, tiến hành dưỡng thai với cục cứng, nhưng anh nói nhiều nhất là một câu, sau khi con sinh ra, không thể đoạt mất Nhạc Tuyết với ba, bởi vì người phụ nữ gốc này là của ba. Tôi bị anh khiến cho không thể nói gì, không nghĩ đến anh đã sớm ghen tị với con như thế rồi...

Ngày đó tiểu bảo bối ra đời, là một trận tuyết lớn đem con nghênh đón đến thế giới này, màu trắng cả một dãy, Lạc Trần nói, con trai anh từ ngoài đến trong, từ trong tim đến tư tưởng đều sạch như tuyết trắng.

Lúc cục cứng cất tiếng khóc chào đời, tôi đã mệt đến không thể chống đỡ nổi, nhưng rõ ràng nhìn thấy Lạc Trần khóc, anh không chút nào che dấu trước mặt bác sĩ và y tá, anh là người mong chờ cục cứng hơn ai khác...Sau đó, tôi nghe rất nhiều y tá lưu truyền nhiều như thế, lúc bảo bối được sinh ra, nước mắt của ba nhất định là người ba thương yêu nhất, nhưng buồn cười nhất, nhưng lúc ba hạnh phúc nhất thì cục cứng lại không nhìn thấy, mỗi ngày đến bệnh viện thăm, cục cứng sẽ cười với ba mẹ, cười ngọt ngào như mật ong, lại thêm da trắng nõn, giống như tiểu thiên sứ tới nhân gian, mang đến bao thương yêu...nhưng hết lần này tới lần khác nhìn thấy ba của mình, cục cứng vẫn không ngừng khóc, một lần cũng không mỉm cười với anh. Lạc Trần ưu sầu lo lắng, sau đó khi chúng tôi suy đoán, là vì khi anh dưỡng thai dạy con quá thành công, cục cứng trong bụng của mẹ đã xem anh như kẻ địch rồi, chuẩn bị đoạt lấy người phụ nữ gọi là Nhạc Tuyết...

Đêm đó, phòng bệnh rất yên tĩnh, khi tôi ngủ mơ màng đột nhiên tỉnh lại, nhìn thấy Lạc Trần ôm cục cứng khóc, nhỏ giọng dỗ “Ngoan, không khóc, con đã đến thế giới này, ba sẽ tặng con món quà quý giá nhất, ba sẽ đem Nhạc Tuyết cho con mượn làm mẹ, thời hạn là 27 năm, nhưng yêu cầu lợi tức, đợi con lớn lên có con của mình, cũng đem bà xã của mình cho con của con mượn làm mẹ, điều này thuận tiện trả hết luôn...”

Tôi nghe mà muốn cười, nhưng bỗng nhiên phát hiện cục cứng không khóc nữa, hơn nữa còn ở trong lòng ba cười đùa, thật là êm tai. Lạc Trần vội vàng ôm cục cứng quay lại trên giường, reo hò nói: “Nhạc Tuyết, Nhạc Tuyết, con đã cười với anh rồi, cục cứng cười với anh rồi...” Anh cũng vui vẻ theo con, nhưng tôi lại có chút đau lòng, từ khi nhập viện tới nay, anh bỏ bê tất cả công việc, mỗi ngày đều ngồi ở chỗ này với tôi, rất nhiều người đều điều cốt hỷ, rốt cuộc là cô sinh cục cứng hay Lạc Trần nhà cô sinh cục cứng...

Nhưng sinh cục cứng cũng không phải chuyện khó, tên mới là khó nhất, lúc đầu tôi và Lạc Trần bàn bạc muốn ông nội và ba chồng chọn một chữ để đặt, vì cả hai đều là người nhà Quân Nhân, vừa đối với tương lai cục cứng gửi gắm hi vọng, cho nên chọn ra hai chữ phân biệt là Tướng và Quân, trong miệng Lạc Trần im lặng nhắc lại: “Nghê Tướng Quân, tướng quân bần, Nhạc Tuyết, em có nghe thấy giống như có ý có tiếng mà không có miệng không?”

Tôi ôm cục cứng cười không đáp, nhưng anh lại không để ý tới tôi, lại gọi cho hai vị trưởng lão, khôn khéo từ chối hai từ này, muốn họ đặt lại một lần nữa, sau đó mọi người chúng tôi phát hiện Lạc Trần rất bất bẻ,

ông nội là bố chồng dường như đã lắt khớp cả từ điển (khác với từ điển, tự điển là người Trung dùng để chọn chữ trong trường hợp như đặt tên...) đưa không đến ngàn tên thì cũng trăm cái tên, nhưng anh vẫn không hài lòng, cuối cùng khiến cho khi ông nội nhận điện thoại của anh cái gì cũng không nói, trực tiếp mắng, mà bố chồng tôi lại dứt khoát đến điện thoại cũng không nhận. Không có cách nào khác bố chồng Nghe Thiên Hằng cũng chọn ra được một cái tên, gọi là Nghe Lăng, hi vọng sau này cháu lớn lên khỏe mạnh vui vẻ. Mặc dù với tên này Lạc Trần cũng không quá hài lòng, nhưng vắt quyết định dùng nó, tôi rất hiểu tâm ý Lạc Trần bởi vì anh luôn nói người Nghe Gia, chỉ riêng anh là người ba duy nhất không có tư lợi, với mọi thứ đều lãnh đạm, nhưng lại khiến cho ông nội ghen tị, bởi vì anh chọn tên không tiếp thu, cho nên anh vẫn không chịu gọi Nghe Lăng, chỉ gọi cục cưng là tiểu bạch nhãn lang *mắt sói ^^*, nói là nhà bùn lại nhiều chỉ không có lương tâm của soi nhỏ, mà ông nội lại vui vẻ, nên nhũ danh của cục cưng là Lang Lang, gọi đến lúc 5 tuổi đều đã thành thói quen của mọi người...

Lúc đầu có Lang Lang không chỉ khiến ngôi nhà nhỏ của chúng tôi tăng thêm niềm vui vô hạn, ngay cả thói quen bận rộn của người nhà Nghe gia, cũng thường tụ họp ở nhà tôi thăm cục cưng, mỗi tháng ông nội nhất định sẽ đến thành phố D một lần, còn thương lượng muốn đem Lang Lang mượn đi chơi vài ngày nhưng làm sao Lạc Trần cũng không đồng ý, nhưng đã 5 năm, mỗi khi học viện nghỉ đông và nghỉ hè, một nhà ba người chúng tôi liền đi Bắc Kinh ở một tháng, khiến ông nội hưởng thụ cuộc sống tử đại đồng đường vui vẻ.

“Mẹ, mẹ lại đang cười lén, ba nói nhìn thấy mẹ như vậy, thì con phải nhắc nhở mẹ...”

Giọng nói non nớt của Lang Lang đánh thức tôi từ hồi ức, xem ra Nghe Lạc Trần luôn ở trước mặt con bói nhỏ tôi rồi, bởi vì tôi nhìn thấy khi anh và con chơi, cầm lòng không được khoe miệng là cười lên, Lạc Trần sẽ nói “Anh thật sợ em có một ngày cười mãi, cười đến ngốc luôn...” Nói xong anh lại lẩm bẩm “Có điều là, em cười đi, cũng đã đủ ngốc rồi, còn có thể ngốc đến thế nào nữa...”

“Mẹ, hôm nay ba có thể trở về từ Paris không? Khi đi ba nói, Lang Lang đáp xong 3 em bé người tuyết, ba sẽ quay về với mẹ và Lang Lang”, ánh mắt con trai càng ngày càng giống Lạc Trần, trong veo còn lộ ra nét tinh nghịch, con dùng đôi mắt đen láy nhìn tôi, giống như muốn tôi cho nó một lời hứa. Tôi biết con nhớ ba. Lạc Trần của tôi đã đi Paris nửa tháng rồi, anh hứa chưa bao giờ nuốt lời, nhưng trời tuyết rơi nhiều như thế này...

“Bảo bối, chúng ta không chơi nữa, bên ngoài rất lạnh, theo mẹ vào nhà chờ ba.”

“Không được gọi con là bảo bối, ba nói, chúng ta là đàn ông phải bảo vệ mẹ.”

“Được, người đàn ông nhỏ của mẹ, mẹ làm sủi cảo cho con ăn.” Tôi ôm con trai, như ôm lấy một viên lăng nhỏ, khuôn mặt lạnh áp vào trên mặt tôi, rất giống ba của nó, tuy luôn cường điệu mình là đàn ông, nhưng bao giờ cũng thích dính vào trong lòng tôi, quấn ở bên người tôi...

“Hôm nay bà nội không tới. Tại sao lại có sủi cảo? Ba nói ba cũng không làm việc này, mẹ nhất định cũng không...”

Tôi không nói, nhưng trong lòng lại không ngừng mắng Nghe Lạc Trần, luôn ở trước mặt con nói xấu tôi.

Tuyệt càng ngày càng lớn, xem ra lời hứa của Lạc Trần không thể thực hiện rồi,

Sau khi tắm rửa cho Lang Lang xong, tôi liền dỗ con ngủ trước, dù có chút thất vọng, nhưng vẫn rất ngoan, trước khi ngủ còn không quên nhắc tôi, nếu ba trở về thì nhất định phải đánh thức con dậy.

Nhìn khuôn mặt nhỏ trắng của con, khi ngủ say, cái miệng nhỏ nhắn có chút chu lên, không biết là đang gặp mộng đẹp gì, tôi không khỏi cười lên. Lúc này, nghe thấy trong sân có tiếng mở cửa rất nhỏ, bước chân quen thuộc chậm rãi tới gần, trong lòng tôi không khỏi trở nên kích động...

Cửa phòng bảo bối đang mở, có lẽ là không muốn gió lạnh vào, Lạc Trần đứng ở cửa nhìn tôi, mỉm cười: “Anh đoán em ở phòng Lang Lang.” Quần áo và trên tóc anh đều vương bông tuyết, ngay cả lông mi cũng chột lóng lánh, hết lần này tới lần khác anh đều như vậy, đặc biệt mỉm cười như thế khiến tôi cảm động.

Tôi vội vàng đem bảo bối đặt trên giường, thẳng bé vẫn ngủ say sưa, liền làm ra bộ dạng sốt ruột, đi tới bên người anh: “Tuyệt như vậy vẫn trở về, nguy hiểm lắm.”

Anh ôm tôi nói nhỏ: “Chuyến bay đi thành phố D hủy rồi, anh chỉ có thể đến Bắc Kinh rồi ngồi tàu trở về gấp.”

“Lạc Trần...” Tôi áp vào trong lòng anh muốn khóc, thực ra lời hứa đó không cần thực hiện, nhưng anh luôn nghiêm túc như vậy....

“Xuyt” Anh dùng ngón trỏ đặt trước môi tôi làm động tác không nên nói, sau đó cởi áo khoác đưa cho tôi, mình lại đi nhẹ tới bên giường Lang Lang, chỉ sờ sờ người con trên chăn, sau đó lại hết nhìn đông lại nhìn tây tìm thứ gì...

“Anh tìm gì vậy?” tôi hỏi nhỏ

“Núm vú cao su.”

“Hả, con trai anh đã đủ lớn rồi, sớm đã không bú cái đó nữa.” Tôi trừng mắt liếc anh một cái.

“Trước luyện tập đi, lên lên tìm bà xã, vẫn không phải cần ăn sao?”

“Anh lưu manh...anh...”

Nói chưa xong tôi đã bị anh nhẹ nhàng ôm lấy, quay về phòng ngủ của tôi và anh.

“Nhớ anh không?” Dường như anh cũng không vội vàng làm gì, chỉ đưa tay luồn vào áo ngủ của tôi, chậm rãi du ngoạn, như đang giải thích nỗi khổ: “Bà xã, anh quay về vội vàng, không mang quà.” Cơ thể của anh lạnh, nhưng tay đặc biệt ấm áp.

“Đồ ngốc, quay về là món quà tốt nhất.” Tôi nhẹ nhàng nói dùng mặt cọ cọ ở mặt anh, có bông tuyết ẩm ướt hòa tan, man mát...

Hồi lâu, chúng tôi không nói gì, chỉ yên tĩnh cùng dựa vào nhau, xem bông tuyết ngoài cửa sổ, phần lớn rơi thành tro bụi, dường như chỉ có âm thanh ở bên tai chúng tôi...

Tuyết nói nhẹ với Trần: “Trần, rơi vào trong lòng anh, là hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời này của em, mùa đông này em nguyện ý vì anh mà hòa tan.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-lac-tran-duyen>